

Mẹ Oi, Đừng Lo!

Contents

Mẹ Oi, Đừng Lo!	1
1. Chương 1:	1
2. Chương 2: Quà Tặng	56
3. Chương 3	88
4. Chương 4	97
5. Chương 5	109
6. Chương 6	120
7. Chương 7	128
8. Chương 8	139
9. Chương 9	150

Mẹ Oi, Đừng Lo!

Giới thiệu

Title [Tựa đề]: Don't worry mama Thể loại: Yaoi, kịch, hài, lãng mạn Người dịch: Kise Rin Minh họa:

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-oi-dung-lo>

1. Chương 1:

Mặc dù thời tiết khá dễ chịu, sóng vẫn dữ và con thuyền câu cá trôi thành như điên. Trong căn phòng nhỏ ấm mùi, Yuichi Higashiyama ôm cứng cái balô trên đùi, cố rặn ra một nụ cười đáp lễ với gã râu ria xuộm xoàm “Dạ đúng thế” khi gã này nói.

“Làm cho mấy công ty được bây giờ khó khăn lắm, nhất là với người trẻ măng như chú.”

Gã râu ria tự nhận mình làm việc cho viện điều chỉnh cảm học, nhìn bề ngoài khoảng hơn năm mươi tuổi. Gã ngồi khoanh tay, biểu hiện trên mặt có chút thay đổi khi trò chuyện. Theo gã kể thì đây chẳng phải chuyện

đi đầu tiên của mình đến đảo, trông gã khá quen với tàu thuyền. Có lẽ vì vậy mà gã chẳng khó chịu tí gì khi con thuyền cứ lắc lư kinh khủng thế này. Đồng nghiệp gã, một tay đeo kính khoảng tứ tuần, cũng không có biểu hiện say sóng nào.

Yuichi chưa từng say cái gì, vậy mà giờ khó chịu kinh lên được, tuy là chưa đến mức nôn. Nhờ thế mà dễ nói chuyện.

“Suy thoái kinh tế gây ảnh hưởng lắm, vì bọn em chỉ là công ty nhỏ, không kiếm đâu ra nhiều ngân sách dự thảo để cải tiến sản phẩm. Vậy mà quản lý cứ thúc ép phải tạo hàng mới để bán. Sao làm nổi chứ.”

Gã râu ria xoa xoa cằm, khẽ gật đầu với Yuichi.

“Mà chú đến đảo Fuchi làm gì?” Người đồng nghiệp đội mũ lưỡi trai hỏi cậu.

“Bọn em muốn tìm thảo mộc để làm trà giảm cân. Chúng thường sống ở Mexico, mà khó trồng lắm, môi trường ở Nhật Bản không thích hợp. Nhưng một số báo cáo cho rằng đảo Fuchi có những được thảo này. Tuy chưa dám khẳng định thực hư, nhưng nếu có, bọn em sẽ cố mang về trồng. Dự án thành công thì sẽ có sản phẩm giảm cân...”

“Higashiyama!”

Một giọng nam cao xuyên phá không khí hơi ẩm của căn phòng. Yuichi quay lại, sếp của cậu – ImakuraTakashi – đang đứng ở ngưỡng cửa. Ngay khi thuyền vừa rời cảng và bắt đầu chòng chành, hắn ta đã nôn thốc nôn tháo trên mạn thuyền.

“Đó là bí mật công ty, sao lại đem kể với người vừa mới gặp. Không tin nổi... sao cậu có thể bất cẩn đến thế được hả???”

Imakura mập ú, đến nỗi cái nịt quần của hắn tưởng như muốn bật ra đến nơi. Mặt mày thì say sóng xanh lè xanh lét, hắn cố vẫn lườm Yuichi cho được. Người thừa cân người ta bảo “mập” là phải rồi, nhưng với Imakura thì từ “mập” nghe cứ như đang nói giảm nói tránh vậy. Phải nói hắn béo ục ịch như con ếch được mới xứng đáng. Sóng có lúc, Imakura thì lùn có khúc! Người gì chưa đến 165cm nữa. Yuichi cao những 183cm, thành thử Imakura đứng với cậu chỉ chạm cằm là hết đất.

Lời quở mắng của Imakura làm không khí trong phòng trở nên nặng nề. Hai gã ở viện điều dưỡng học lên nhìn nhau, chỉ mong biến đi đâu cho xong. Đúng là kể thao thao về dự án sản phẩm của công ty với người lạ thì có hơi bất cẩn, nhưng mà hai gã kia đâu phải người trong ngành. Yuichi thầm kêu khổ, giá mà thằng cha sếp của mình biết lựa chọn từ ngữ hơn một chút.

“Tôi xin lỗi, nhưng hai người họ chỉ là nhà điều dưỡng...”

“Cậu còn dám cãi lại tôi sao?”

Đồng mở thừa càng làm cho cái bản mặt của hắn bự ra khôn tả, dù mọi phần trên gương mặt đều tập trung vào một điểm nhỏ xíu ở trung tâm, ấy là cặp môi đỏ hồng đến nỗi bật đang rửa xa xa kia. Yuichi biết, dù hai ông chú nghiên cứu chim có ngồi đây, Imakura cũng không thềm để vào mắt mà thôi mắng cậu, nên cậu đành xin lỗi lần nữa. Hắn khịt khịt mũi như thể hài lòng, nghe chẳng khác nào con lợn phì phò, rồi lặc lè bước xuống bậc thang, đánh mõng cái “phịch” xuống bên cạnh chàng trai trẻ tuổi của chúng ta. Bểghế hẹp, lại bị con lợn ú chèn vào góc tường, Yuichi cảm giác mình như giống bệnh nhân mắc chứng sợ chỗ hẹp. Nhìn ánh mắt thương hại của hai gã chim chóc học kia, cậu cảm thấy mình còn thê lương hơn nữa.

Ngồi xuống rồi, Imakura vẫn không ngớt cảm râm, Yuichi nghe mà muốn điếc óc. Mới vào tháng năm, trời vẫn chưa kịp nóng, thế nhưng mồ hôi mẹ mồ hôi con đã thi nhau tuôn từ trán Imakura chảy xuống hai má. Hắn đưa mấy ngón tay ngắn tũn mập mập lên quẹt, Yuichi còn tưởng là mấy con sâu bướm hồng hồng trĩu lông. Cái cổ của Imakura nhìn giống miếng bánh gạo nở bung bét, hõm hỉnh khoe những bốn ngón chứ không phải chỉ là hai ngón như cái cằm của hắn. Mấy chiếc cúc áo gần thắt lưng chật vật chống đỡ phần thân, mặt vải căng ra như sắp đứt, hết miếng xúc xích trong lò vi sóng. Vậy mới nói, với Imakura sợ là từ béo phì chưa đủ để miêu tả hắn nữa. Trước nay trong công ty chưa ai dám cả gan hỏi cân nặng của Imakura, nhưng trong đợt kiểm tra sức khỏe toàn công ty tháng 4 vừa rồi, có người lên nhìn vào biểu đồ của hắn, làm xôn xao cả cả lên khi nghe nói hắn nặng đến hơn 100kg. Tuy nhiên, mọi người xôn xao theo kiểu: “100 sao? Tưởng hắn phải 200 chứ?” Yuichi vốn tin vào cái gọi là “tốt gỗ hơn tốt nước sơn”, tuy nhiên với những

kẻ “xấu gỗ xấu cả nước sơn” như Imakura thì coi như hết thuốc. Tệ hơn nữa là không thể nào nói Imakura làm việc giỏi được.

Yuichi vừa sang tuổi 25, Imakura hơn cậu 5 tuổi. Chức vụ hấn có được là nhờ vào hệ thống tiêu chuẩn về thâm niên trong nghề chứ chẳng phải vì năng lực, bởi hấn làm việc rất lè mề, lại hay mắc lỗi. Nhầm nhọt thì Yuichi còn tha thứ được, nếu hấn biết điều nhận sai mà sửa, nhưng chuyện ấy thì mơ đi. Imakura chẳng mẫn mà gì với công việc cả, hấn làm chỉ vì trách nhiệm. Nếu không nhờ Yuichi và các đồng nghiệp chạy theo dọn hậu quả cho hấn, không biết “danh tiếng” của Imakura còn vang xa tới đâu. Mỗi lần Yuichi cùng mọi người đi uống, thể nào rồi tất cả chủ đề bàn tán cũng quay lại trường ca cẩm về Imakura. Cả bọn ngồi kể tội hấn suốt đêm chắc cũng được.

“Tui lấy mạng thề, hấn nhất định là con gà công nghiệp của mẹ hấn. Tui nghe hấn ông ẹo qua điện thoại ‘Mấy giờ má về vậy má?’ mà muốn té ghế.” Những chuyện như vậy đi đâu cũng nghe.

“Vào nhà vệ sinh hấn còn ngồi tiểu nữa kìa. Vì ‘em bé’ của hấn nhỏ quá, tui từng thấy rồi. Tui thề, nó không tới 3cm đâu.” Cả đám đông trong bar nghe thấy đều cười nghiêng ngả.

Yuichi chưa từng nghe điều gì tốt đẹp về Imakura. Cậu cũng ngán ngẩm hấn như mọi người, nhưng chưa bao giờ cậu tham gia vào những trò bàn tán của họ. Cậu không thích chê bai hay nói xấu người khác sau lưng. Vì cậu chẳng bao giờ cự lại khi bị ra lệnh và luôn làm như được sai bảo, nên Imakura rất hay bám lấy cậu trong công việc. Như chuyến đi này chẳng hạn, Imakura có thể tự mình thực hiện, nhưng Yuichi có cảm giác mình bị hấn nắm cổ lôi theo.

Một trong những vấn đề của Yuichi chính là cái thái độ “lớp trưởng” của cậu. Yuichi lúc nào cũng là học sinh gương mẫu, và được chọn làm lớp trưởng suốt từ hồi tiểu học. Cậu muốn làm lãnh đạo, muốn là người ra lệnh, và không ngại đảm đương những trách nhiệm mà mọi người đều muốn né tránh. Cậu cũng chưa bao giờ dính dáng vào mấy vụ bắt nạt khi đi học. Yuichi là người theo chủ nghĩa công bằng, dù cậu có ghét ai hay không hợp với ai đến đâu, cậu vẫn luôn cố tìm ra một điểm tốt ở họ.

Những thói quen thời niên thiếu này đi theo cậu đến lúc trưởng thành, bản thân cậu rất lấy làm tự hào về điều đó, mọi người coi cậu là “hình mẫu điển hình”. Dù Imakura có cư xử bất công như thế nào, cậu vẫn phải chịu nhịn bởi cái lý lẽ “tôi là sếp” của hấn. Nhưng như vậy, những tay sếp trên sẽ mặc nhiên cho rằng cậu là đứa dễ nghe lời, và Yuichi cứ thế trở thành nạn nhân cho những giây phút bốc đồng của họ. Cậu tức điên người, dù vậy, vẫn im thít không than một lời, điều này chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa. Yuichi luôn cố gắng kiềm nén cảm xúc, nhưng thực ra cậu lúc nào cũng mất hết kiên nhẫn và thầm rửa xả trong lòng. Những ai biết con người thật của cậu, đặc biệt là cậu em trai Shuji, đều không tưởng nổi khả năng kiềm chế bản thân để hòa nhập xã hội của Yuichi. Có điều, bọn họ thì biết cái gì...

Con thuyền trông tránh dữ dội hơn. Imakura nấc lên, bùm miệng chạy vội lên mạn thuyền. Hấn đi rồi, chứng sợ bị giam hãm, cả về tâm lý lẫn thực lý, cũng biến mất trong căn phòng này. Yuichi nhìn hai nhà điều cầm học, khẽ cúi đầu tỏ ý xin lỗi thay Imakura.

Đảo Fuichi hình bầu dục, tính từ mũi bắc đến mũi nam chỉ dài khoảng 6 dặm. Đảo tuy nhỏ nhưng vẫn có cảng, và từng là nơi sinh sống của một số ít dân cư. Khi những dòng hải lưu qua đây biến đổi, các bãi cá bị phá vỡ và vì thế dân cư dần dần rời đi. Từ đất liền ra đảo mất khoảng hai giờ đi thuyền, nên họ dần đi cư hoàn toàn và biến nơi này gần như thành một hoang đảo. Những dòng hải lưu nhanh làm sương mù bao phủ quanh đảo, băng qua nó sẽ rất nguy hiểm. Vậy nên các tàu câu cá chỉ dám tiếp cận nơi đây vào buổi chiều, khi mà thời tiết khá quang đãng.

Đoàn người rời Hamamatsu vào lúc 7 giờ sáng, họ cập cảng lúc 9 giờ 15 phút. Hai nhà điều cầm học đến đây để nghiên cứu một loại mòng biển chỉ sinh sống tại khu vực này. Họ và bọn Yuichi chia tay ở vùng đất đầu thuyền, rồi ai đi đường nấy.

Yuichi và Imakura rớt cuộc... chẳng tiến được bước nào. Yuichi gặp rắc rối, bởi Imakura vừa bước lên cầu là nôn cú chót. Cậu phải đợi hấn ngừng lại mới dám đến gần, thấy hấn vì cố sức quá mà cái áo thun thể thao màu xanh đậm giờ gần như hở toạc đến lưng.

“Anh ổn không?”

“Bộ trông tôi ổn lắm hả?”

Yuichi hiểu tại sao Imakura cấu tiết, nhưng cậu chẳng để lộ chút thái độ nào. Dù trong bụng đang nguyên rửa tên mập kia hết mức, mặt cậu vẫn tĩnh bơ như không.

“4 giờ tàu sẽ đến đón, trừ thời gian ăn trưa và nghỉ ngơi ra thì chúng ta chỉ có sáu tiếng đi tìm thôi.”

Imakura vẫn nằm bẹp trên cầu, lại tiếp tục nôn xuống nước. Hắn nhìn lên cầu khản.

“Phải về bằng thuyền nữa hả?”

“Sợ là vậy đó.”

Hắn lại ráng ngẩng đầu lần nữa, nhìn Yuichi bằng đôi mắt sưng húp đỏ ngầu, bị đóng thịt trên mặt gần như che lấp. “Cậu không biết tôi đang khổ sở thế nào đâu.”

Nhớ lại những việc tồi tệ hắn từng làm, đặc biệt là thái độ đối với hai nhà điều cầm học thật không thể tha thứ được, chút thương cảm cho chứng say sóng của hắn trong Yuichi biến mất. Đã biết mình say sóng thì đem theo thuốc đi. Trời ạ, hắn là nhân viên được đó! Nhưng biết sao được, Imakura là thế. Bụng bảo dạ, mình sẽ không đời nào thông cảm nổi cho hắn, nhưng trên mặt Yuichi thì làm ra vẻ quan tâm.

“Tôi xin lỗi. Tôi chưa từng bị say cái gì cho nên...”

Bị màn kịch của Yuichi lừa, tâm trạng Imakura có tốt lên đôi chút. Yuichi rời mắt khỏi tên đầu óc đơn giản kia để nhìn đồng hồ. Đã 9 giờ 30 phút rồi. Cậu chỉ muốn đi ngay nhưng tên sếp béo này một bước cũng không bước nổi, thành ra cậu phải ráng chịu đựng. Theo như bản đồ thì thứ thảo mộc họ tìm tập trung ở mũi nam của đảo, khoảng hai dặm đi bộ. Tuy nhiên, vẫn chưa có gì chắc chắn rằng chúng đang sống ở đó, tìm không thấy là bọn họ phải lết xác đi những nơi khác.

Bởi vậy, đó cũng là một trong những lý do Yuichi kể đem chuyện này với hai gã ở viện điều cầm học, vì nơi họ tập trung nghiên cứu thuộc mũi bắc của đảo. Rất khớp! Nếu nhờ họ để ý giúp, biết đâu trong lúc làm việc họ sẽ tìm thấy gì đó mà đem kể lại với cậu trên đường về. Yuichi có là thánh cũng đâu thể tìm nguyên hòn đảo trong một ngày, nên cậu mới thử nhờ được đến đâu thì nhờ. Tuy mọi chuyện đã bị Imakura làm hỏng, nhưng Yuichi cũng nên tính đến khả năng đó khi lập ra kế hoạch mới phải. Đến nước này, cứ ngồi chờ hoài trên cầu thì thật là phí thời gian. Yuichi đội nắng đứng đợi đến dài cổ, cuối cùng tên sếp tròn cũng chịu đứng dậy. Vậy mà hắn chẳng có ý định nhúc nhích thêm.

Đến 10 giờ, cậu chịu hết nổi.

“Chắc anh đỡ hơn rồi. Mình đi thôi. Không khí trong lành, cảnh sắc tươi đẹp thế này, đi bộ sẽ thoải mái lắm.”

Yuichi tưởng mình đã lừa dối được rồi, vậy mà Imakura vẫn trừng mắt nhìn cậu như thể cậu nói đã nói gì sai.

“Chúng ta đang làm việc, đâu phải đi dạo ngoài trời.”

Đầu Yuichi muốn nổ tung vì một cơn giận hiem thấy, nhưng gương mặt cậu chỉ để lộ một cái nhếch môi kín đáo, và cũng chỉ lộ ra vài giây. Imakura đối với cậu luôn là những ý nghĩ khủng khiếp đen tối, lại được Yuichi che giấu bằng một nụ cười bình thản. Giây phút giận dữ vụt qua nhanh như đám mây tan trên bầu trời.

Nếu hôm nay không tìm thấy được thảo, chuyến đi này coi như công cốc. Sếp mà biết chắc chắn sẽ không vui, cậu cũng đã nghe rồi. Cho dù Imakura có nói tìm không ra, sếp cũng sẽ ép bọn họ đi thêm nữa. Trong khi đó, điều kiện tài chính hạn hẹp của công ty không biết có cho phép tìm kiếm lần nữa không, hay là toàn bộ dự án trà giảm cân sẽ nát vụn. Imakura phụ trách dự án này, nếu họ không tìm thấy cây cỏ gì thì hắn sẽ phải gặp rắc rối. Yuichi chỉ là phụ tá quên không hơn, nhưng lỡ gặp chuyện, khỏi đoán cũng biết Imakura sẽ trút mọi tội vạ lên đầu cậu. Yuichi khẽ thở dài. Biết là vậy mà...

“Tôi nôn nhiều quá rồi, nóng thế này mà đi bộ nữa thì tôi kiệt nước mất. Cậu không thấy à?”

Yuichi chẳng biết nói gì để thuyết phục hắn nữa.

“Cũng đúng... Hay là anh đợi ở đây? Tôi đến mũi nam một mình, chắc không về kịp trước bữa trưa đâu, nên tôi mang theo luôn. Khi nào anh khỏe hơn, chúng ta tìm gặp ở đó vậy.”

“Sao cũng được.”

Imakura ném cái bản đồ cho Yuichi như thể hấn trông đợi ngay từ đầu và phát mệt vì phải chờ cho được cậu thoát ra câu này. Hấn nằm phịch xuống chỗ nằm. Mồ hôi cục trên cái trán đỏ au và ngấn mỡ trên bụng hấn phải nói là trên cả xấu xí nữa. Yuichi vác ba lô và một cái xẻng nhỏ cùng vài hộp nhựa mẩu rồi quay lưng khỏi cái cửa nợ kia. Cậu đi nhanh xuống con đường đất như thể nếu cậu tránh xa được tên mập thì đầu óc cậu cũng được giải thoát khỏi những ý nghĩ về hấn.

Chiều xuống chậm chậm, ban ngày nóng nực chuyển dần sang buổi tối oi nồng. Yuichi đứng ở bãi đậu, cảm thấy trán mình nhớp nháp mồ hôi sau cả ngày làm việc cật lực. Chỉ còn 15 phút nữa là đến giờ hẹn về lúc 4 giờ chiều, nhưng cậu đã nhìn đến rớt trông mắt xuống nước mà vẫn không thấy bóng dáng con thuyền đâu.

“Thuyền của mình đâu rồi...?”

“Không thấy là nó chẳng có ở đó hả?”

Imakura cũng nhìn quanh tìm kiếm, nhưng giọng lưỡi hấn vẫn ngang ngạnh. Mỗi lần hấn nói là Yuichi rúm cả người, vậy mà cậu vẫn cố hết sức để kiềm chế không bộc phát giận dữ ra ngoài.

“Không biết có chuyện gì không. Là hai nhà điều cầm học cũng chưa thấy đâu. Tôi cứ tưởng con thuyền mình thấy lúc 4 giờ kém là thuyền chúng ta.”

“Nhưng nó đâu có đậu lại.”

Sao thuyền không cập bến? Mà nếu nó đúng là thuyền của họ, thì sao không vào đón hai người?

“Hay là họ đón người khác rồi bỏ chúng ta lại đây...”

“Đều là lỗi của cậu!” Imakura đột nhiên phát khùng. “Chính cậu chọn đi bằng thuyền câu cá! Thuê người không đáng tin là thành ra thế đấy. Có tốn kém hơn nữa thì cũng nên đi tàu tuần dương chứ. Hại tôi say sóng quá trời.”

Làm gì có chuyện công ty cho họ thuê tàu tuần dương mà đi nghiên cứu. Imakura có phải không biết đâu mà còn vô lý thế. Lúc Yuichi lôi di động và sổ tay ra khỏi ba lô hấn vẫn chưa ngớt cảm râm.

“Ba mẹ cậu có dạy cậu phải nghe khi người khác nói không hả?”

Yuichi làm lơ cơn điên của Imakura và bấm chỗ đăng ký tàu câu cá. Nữ điện thoại viên bảo rằng sẽ liên lạc với tàu quay lại đón họ ngay. Yuichi bảo cô ta ghi lại số của mình trước khi cúp máy rồi quay sang con heo mập.

“Họ sẽ liên lạc với thuyền bây giờ.”

“Sao không gọi sớm hơn hả? Bây giờ cậu làm cái trò gì?”

Biết rằng đáp lại hấn chỉ càng khiến cậu điên người hơn, Yuichi bỏ những lời ngu xuẩn kia ngoài tai và ngồi xuống. Cậu ôm cứng điện thoại trong tay phải chờ gọi lại, nhưng đã 10 phút trôi qua mà vẫn chưa thấy động tĩnh gì. Nhìn lại cái di động, cảm Yuichi muốn rớt ra! Màn hình đen thui. Cậu nhấn nhấn phím power, vô dụng... pin hết sạch còn đâu. Yuichi quay sang tay sắp cầu cứu.

“Anh có mang di động không?”

“Có sao không.” Imakura trả lời, mặt mày vẫn nhăn tít.

“Tôi mượn được không?”

“Dùng của cậu ấy.” Imakura nói mà không thèm quay lại, làm Yuichi hét giấu nổi bực dọc.

“Của tôi hết pin rồi. Xin lỗi!”

“Không tin được...”

Imakura vừa cẩn thận vừa nhìn vào túi, có điều hấn tìm đến mai cũng không thấy điện thoại đâu. Hấn bắt đầu lẩm bẩm.

“Lạ thật. Sao thế được?”

“Anh quên rồi sao?”

Yuichi vừa hét vào mặt hắn vừa phát hoảng lên vì tình thế hiện thời. Imakura giận đỏ mặt. “Im đi. Tôi đang tìm đây.”

Nhưng vẫn không thấy gì.

“Tôi chắc chắn là có để vào đây hồi sáng mà...”

Giọng hắn bắt đầu mất bình tĩnh. Mặc kệ, không điện thoại... một cơn gió lạnh ngoài biển cắt đứt suy nghĩ của Yuichi, đập cái thực tại trước mắt vào mặt cậu. Nhìn lại sau lưng, mặt trời đã chìm một nửa nơi chân trời, kéo theo màn đêm phủ xuống. Suy nghĩ của cậu trở nên đông cứng vì căng thẳng, giờ chợt nhận ra sương mù đã bắt đầu vây kín bãi đậu. Nếu không có phương tiện liên lạc, họ chẳng thể làm được gì. Không có lấy một ánh đèn trên cái hoang đảo này, con thuyền coi như vô phương cập cảng, nhất là với đám sương mù kia.

“Tôi đã nói với hướng dẫn viên, họ đáng lẽ phải liên lạc cho thuyền quay lại đón chúng ta. Nhưng sương mù kiểu này thì khó mà vào nổi. Chắc hôm nay không được rồi. Mình kiếm chỗ nào ngủ tạm rồi sáng mai tính tiếp”. Yuichi nói, cố tỏ ra điềm tĩnh.

Trong tình trạng của họ rõ là chỉ có cách giải quyết đó, nhưng Imakura lại nhả đạn điên cuồng như súng liên thanh. “Tất cả là tại cậu. Đừng có nói là cậu bảo tôi... ngủ ngoài trời chứ? Không đời nào. Rồi chúng ta ăn tối bằng gì đây? Bụng đói thì làm sao mà ngủ được.”

Người trưởng thành có ai lại phản ứng như thế. Dù thế nào, hắn cũng đừng nên khóc rống lên như vậy. Yuichi nhìn tay sếp mập như heo của mình mà ngán ngẩm, không tưởng tượng nổi độ ích kỷ của hắn. Ngoài chữ “thằng ngu” ra, cậu không biết phải nghĩ hắn là gì nữa.

“Nhưng chúng ta cũng đâu thể ở lại đây.” Yuichi hờ hững.

Imakura hình như nhận ra thái độ trong giọng nói của cậu, hắn gần như rít lên.

“Cậu chẳng nhận ra tính nghiêm trọng của vấn đề. Cậu thậm chí còn khai tuốt bí mật công ty cho người mới quen.” Hắn rống diếc cả tai Yuichi.

“Imakura, anh nhỏ giọng một chút được không?”

Làm gì có chuyện hắn chịu nghe cậu, con lợn vẫn tru tréo.

“Tôi chưa hề thích cậu. Mọi người nói cậu làm việc giỏi, nhưng tôi chẳng thấy thế. Họ bị cái vẻ ngoài của cậu lừa hết rồi, đồ vô trách nhiệm.”

Đầu Yuichi tối sầm lại. “Còn dám nói.” Cậu nghĩ. “Mọi người trong công ty khinh người ra mặt. Chỉ có ta là không để lộ thái độ gì khi bị người sai khiến, nên người mới chọn người mình không ưa để đi cùng chứ gì.” Nhưng chẳng có lời nào được thốt ra.

Yuichi bắt đầu run run. Giờ cậu chỉ ao ước được hét lên “Đồ con lợn!”, nhưng cậu nắm chặt tay kiềm chế. Còn con lợn ấy vẫn đang nhìn cậu xắc láo chẳng biết nguy hiểm là gì.

“Tôi không tin được người như cậu, chỉ biết nịnh nọt để được thăng chức. Tương lai công ty được Suginoki sẽ tiêu hủy trong tay những nhân viên như cậu.”

Đầu Yuichi như bị cái gì giáng thẳng vào.

“Anh có im đi không?”

Cuối cùng cậu cũng gằn lại. Mặt Imakura càng đỏ lên vì giận dữ. Yuichi ngay lập tức cúi đầu xin lỗi, nhận ra mình đã vô lễ với sếp.

“Bỏ qua cho tôi, tôi bán quá. Ừm... Có vài ngôi nhà ở phía tây. Mình đến đó đi. Tuy không tốt lắm nhưng ít nhất cũng trú tạm được.”

Imakura im lặng đứng lên, ôm cái ba lô trên ngực. Hắn quay lưng khỏi cậu, cả hai đi về phía mấy căn nhà. Yuichi treo ba lô trên vai, theo dấu cái lưng như tấm phản kia mà còn tưởng mình đang đuổi theo một con

lợn lòi. Cậu chỉ muốn quan hệ ở công ty suôn sẻ nên mới phải hòa hợp với Imakura. Vậy mà mọi nỗ lực của cậu coi như công cốc. Đáng lẽ cậu không nên để Imakura lạm quyền như lần này, nhưng một khi nhận ra rằng bị người ta ghét cũng chẳng mất miếng thịt nào, cậu thấy nhẹ nhõm hơn. Thậm chí bị ghét còn tốt hơn là được ưa. Nhận ra điều này, Yuichi thấy hơi uất hận vì mình đã nhịn nhục quá lâu.

Thư ký văn phòng hội đánh bắt cá, Yoshiwara Tae, nhân viên nhận điện từ người đàn ông ở công ty được, đã liên lạc với tàu Fujiwara. Hoa tiêu của tàu Fujiwara là Genzo, một ngư dân tầm tuổi bảy mươi. Genzo đáp lại ngay sau đó rằng lão đã đón hai người đàn ông và nay đang thẳng về cảng. Tae cúp máy, bối rối. Người ở công ty được thì nói rằng tàu chưa đến, trong khi Genzo lại bảo đã đón họ về rồi. Chuyện này rất lạ, bởi lâu nay Genzo vốn trung thực, không có lý do gì để lão phải nói dối. Chắc là người kia vừa gọi xong thì tàu cũng vừa đến đón.

Tae tự nhủ và quyết định kiểm tra. Cô ta bấm số người đàn ông vừa gọi nhưng không liên lạc được. Nghĩ rằng anh ta tắt máy, Tae đặt ống nghe xuống rồi rút tờ giấy ghi số điện thoại vào sọt rác.

Căn bản là Tae không biết rằng thuyền chở người ra đảo và thuyền đi đón về là hai chiếc khác nhau. Genzo chỉ là người nhận lệnh đi đón về. Ngư dân chở đi bảo với Genzo rằng có “hai nhóm mỗi nhóm hai người đàn ông”, nhưng lão già lằng tai Genzo lại nghe thành có “một nhóm hai người đàn ông”. Vậy cho nên khi lão cập mũi bắc của đảo, lão thấy hai gã điểu cầm học và cứ thế chở họ về. Lão không hề cho tàu lại bãi đậu. Một gã điểu cầm học mới thắc mắc sao lão không chở hai người ở công ty được? Genzo đoán chắc lão chỉ nhận lệnh đi đón “một nhóm hai người”, nên bảo rằng người cần đón đã đón rồi. Gã điểu cầm học vốn không nghĩ hai anh chàng được viên kia định ở lại đêm, nhưng thấy lão ngư dân chắc chắn như thế, hẳn cũng không nói gì thêm. Người duy nhất biết rằng có hai người đàn ông đang kẹt trên đảo lại là nữ điện thoại viên Tae.

Trên đảo, những căn nhà bỏ hoang bám đầy bụi và mạng nhện. Rèm cửa nâu xỉn và cửa kính đã vỡ. Nếu có một con ma nhảy ra từ trong tủ, chắc Yuichi cũng chẳng ngạc nhiên. Dù sao cũng chỉ một đêm, Yuichi tự nhủ, thà ở đây còn hơn là ngủ ngoài. Cậu tìm thấy một đồng chăn nệm trong tủ, chẳng biết chúng nằm đó tự bao giờ, chỉ biết đã lâu đến mức bị bọ ve bám đầy. Nhưng mà sàn nhà bẩn thỉu thế kia, Yuichi cũng không muốn nằm trực tiếp lên đó tí nào. Nghĩ tới nghĩ lui, cậu lôi một tấm đệm ra trải.

“Anh có muốn lấy một tấm không? Sàn nhà bẩn lắm.”

“Cậu chẳng biết cái thứ đó do ai từng dùng mà cũng dám nằm lên hả?” Imakura chun mũi.

Yuichi thấy mình đúng là thằng ngu mới đi hỏi. Cậu trải tấm đệm đơn và nằm xuống, bụng tuy đói nhưng sức đã kiệt sau một ngày lội bộ, cậu chắc chắn sẽ ngủ ngay. Cậu lơ đãng ngáp, tự hỏi, sao mình phải dính vào rắc rối với thằng cha đáng tởm ấy. Ban đầu Yuichi đâu có muốn đi. Nếu cậu kiên quyết ở lại thì đã chẳng phải lòi thối với Imakura quá mức cần thiết như vậy, để bây giờ sôi gan sôi ruột.

“Yuichi, em lúc nào cũng cố làm hài lòng người ta quá đáng.”

Không biết đã bao nhiêu lần, Tomoharu, người bạn hiện làm chủ một gay bar, nói với Yuichi câu đó. Tomoharu là một người đàn ông lực lưỡng, thân hình của nam giới nhưng giọng điệu lại nhỏ nhẹ như phụ nữ.

“Dù vậy, em vẫn là chàng gay chuẩn-của-chuẩn. Em tốt tính, biết nghĩ cho đối phương, nhưng mà tốt quá như thế cũng không hay đâu. Em cao nè, thanh mảnh nè, đẹp trai nè, nếu mà em không mê mấy thằng nhóc nhỏ tuổi, anh đã ưa em từ lâu rồi. Anh chả hiểu em hứng thú cái gì ở mấy thứ ‘hàng’ trơn trụi đó.”

Bạn cậu vừa nói vừa thở dài, nhưng Yuichi không thích kiểu hấp dẫn của Tomoharu. Trừ phi là một anh chàng sạch sẽ nhẵn nhụi, còn không thì cho dù có đẹp trai hay quyến rũ đến đâu, có là người tình lý tưởng đến đâu, cậu cũng không hứng thú.

Yuichi nhận ra mình là gay từ hồi trung học cơ sở. Ngay từ tiểu học, cậu vốn đã bị thu hút bởi con trai, đến nỗi cậu cảm thấy mình thật kỳ cục khi lại chết đừ đừ thằng bạn cùng lớp Kazuki. Và rồi hiếu kỳ lên đỉnh điểm vào cấp 2, khi Yuichi bắt đầu mộng tinh thấy con trai. Cậu đọc được trong tạp chí của một đứa bạn cùng lớp mang lên trường, trong đó nói rằng có rất nhiều người như cậu, và rằng cậu là “gay”. Chuyện bất thường như vậy, Yuichi luôn cố ý che giấu cho đến suốt những năm đại học. Thậm chí cậu còn cố hẹn hò với con gái, nhưng chẳng quan hệ nào kéo dài được lâu. Cậu đã kiềm nén không cho dục vọng phát tiết

đến tận mùa xuân năm 22 tuổi, sau khi đã tốt nghiệp và đang kiếm việc làm. Vì đã dồn ép bản thân quá lâu, Yuichi tìm đến một khu vực của gay trong thành phố rồi thẳng tiến vào khách sạn với gã đàn ông đầu tiên cậu nhìn thấy. Cậu làm hấn rên đi la lại cả đêm và rời đi sáng hôm sau. Đêm đó, lần đầu tiên Yuichi ngủ ngoài, và trong cậu vẫn còn đầy thèm khát. Sau bữa sáng yên lặng, cậu tuyên bố với cả gia đình “Con là gay” làm mọi người lần ra cười tưởng con mình đùa. Nhưng không, nhìn biểu hiện của con trai trưởng, họ biết nó đang nghiêm túc. Yuichi đã quỳ gối đập đầu van xin ba mẹ.

“Con sẽ hiểu thảo hết lòng với ba mẹ, chỉ xin ba mẹ đừng đặt hy vọng vào chuyện kết hôn hay con cái của con nữa. Đổi lại...” Yuichi nắm lấy cổ áo em trai mình, Shuji, lúc ấy chỉ vừa hai mươi tuổi. “Con sẽ nhận trách nhiệm giúp em duy trì huyết thống dòng họ Higashiyama. Con hứa.”

Và đúng như đã định, mùa xuân vừa rồi, em trai Yuichi kết hôn với cô gái mà cậu đã giới thiệu. Họ vội vã sinh con như bị ai thúc giục. Yuichi thế là đã hoàn thành trách nhiệm với ba mẹ, giờ đây cậu được tự do theo đuổi hạnh phúc của mình. Vấn đề là, tìm mãi vẫn chưa thấy chàng trai định mệnh. Cậu chẳng thiếu đàn ông theo đuổi, nhưng khi tình cảm vừa chớm nở, quan hệ lại chẳng thể bền lâu. Tomoharu suốt ngày chê cậu kén cá chọn canh.

“Làm thế nào mà người ta trường sinh bất lão được. Người đẹp đến đâu rồi cũng phải úa tàn. Em nên thử quen ai đó cùng tuổi xem, chỉ cần nói anh một tiếng là anh giới thiệu ngay. Nhìn coi, cả khối thẳng đến bar này đều bị hấp dẫn bởi em đó.”

Nhưng Yuichi không định thay đổi hình mẫu đàn ông lý tưởng của mình. Nói ra thì sợ người ta cười, Yuichi lúc nào cũng mơ được làm chuyện đó với một cậu trai tơ và huấn luyện cậu ta, như kiểu Hikaru Genji trong “Chuyện của Genji” vậy. Có điều như thế mất thời gian và hao tiền dữ lắm, cũng chẳng thực tế. Nhưng con người mà, ai chẳng mơ. Thế nên Yuichi cứ mãi tìm kiếm cậu trai trắng trẻo xinh đẹp trong mơ, vừa tìm kiếm, vừa tiện thể thỏa mãn dục vọng hằng đêm với bất kỳ ai thích hợp.

Chợt nhớ ra, đêm nay lẽ ra cậu định đến bar của Tomoharu. Tomoharu thích một loại bao cao su cỡ công ty cậu sản xuất, cậu đã hứa mang đến cho anh. Trong đáy ba lô của Yuichi lúc này có một nắm bao tên là “Như trai tân” – sản phẩm mới nhất của công ty cậu – cái tên nghe dở không thể dở hơn. Yuichi đối quá nên ngồi dậy, tự dưng thấy tiếc mãi, sao mình không gói theo vài viên vitamin hay thứ gì tương tự để giải quyết cái bụng. Trằn trọc khoảng một giờ, thấy trời tối đã lâu mà chẳng thể ngủ, chợt Yuichi nghe tiếng động. Cậu nhìn quanh và phát hiện Imakura đang bò trên chiếu tatami. Khi Yuichi vừa thắc mắc coi hấn đang làm trò gì, hấn đã mở vội cánh cửa tủ và lôi ra một tấm đệm. Miệng thì nằng nặc bảo không cần, rồi coi, đã thấy là không thể ngủ được trên chiếu tatami chưa!

“Lúc ta nói thì người nhổ vào mặt ta cơ mà, đồ bại não!” Yuichi nhủ thầm. Ý nghĩ hần học ấy khiến cậu thấy khá hơn, ngay khi cậu vừa chợp ngủ lơ mơ thì lại nghe âm thanh lọt sột, kèm theo đó là mùi chocolate. Cậu thầm nghĩ, “Không thể nào”, tuy là chẳng thấy gì nhưng... tiếng nhai và mùi thơm phát ra rõ ràng. Imakura đang ăn thứ gì đó! Khỏi cần thấy cũng biết. “Ăn một mình cơ đấy...” Giây phút nhận ra điều đó, lòng Yuichi chợt buồn bã vô cùng. Imakura có mang theo đồ ăn, vậy mà hấn chờ khi cậu ngủ mới đem ra. Hấn biết rõ cậu đói meo và chẳng có gì để cho vào bụng, thế mà hấn không mời cậu một tiếng. Dù sao, Yuichi cũng đâu thể nào hỏi xin được.

Ừ thì đồ Imakura mang theo hấn có quyền ăn một mình. Cho dù vậy... cũng quá bất thường. Đáng lẽ hấn phải biết phép cư xử tối thiểu hay ít ra cũng biết nghĩ mà mời người khác. Nếu là Yuichi có thức ăn, dù cậu ghét hấn cỡ nào, cậu vẫn chia cho hấn. Đời nào cậu để hấn đói được. Mùi thức ăn làm bụng Yuichi quặn lên, và tận đáy lòng, nỗi căm hận Imakura còn sôi sục hơn.

Yuichi bị đánh thức bởi cơn gió lạnh run người và tiếng ngáy ầm ĩ. Trời vẫn còn tối dù đồng hồ cậu đã chỉ 6 giờ sáng. Cậu nhìn sang con lợn bạch đang kéo gỗ như ãnh ương kia. Cậu khe khẽ mở cánh cửa đã long bản lẽ rồi bước ra ngoài. Đúng là chỉ vào sáng sớm mới được hưởng không khí mát lành thế này, dù sương mù vẫn bao phủ xung quanh gây cho người ta chút cảm giác rờn rợn. Tiếng chim hót đâu đó vang lên, không biết là từ hướng nào.

Yuichi muốn trở lại bãi đậu, nhưng cậu thậm chí còn không nhìn được bước chân trước mặt, nếu cứ đi e rằng sẽ lạc mất. Cậu đành ngồi trước hiên nhà chờ sương tan. Dụi dụi mắt, thấy mặt mình bản vô cùng, cậu tìm lấy vòi nước trong vườn định rửa mặt, nhưng không có lấy một giọt. Bụng Yuichi bật ra tiếng óc

ách tuyệt vọng.

Lặng lẽ ngồi chờ, Yuichi chợt thấy muốn đi giải tỏa. Cậu trở lại căn nhà và tìm ra một thứ thú vị – một cái giếng cũ. Yuichi tháo cái nắp đầy han gỉ mà nhòm vào, nhưng bên trong tối thui, chịu không biết được là có nước hay không. Cậu bèn nhặt một hòn đá nhỏ thả vào giếng, vài giây sau nghe “tôm” một tiếng. Cậu bắt đầu chạy tìm gàu và dây thừng, chúng nằm cả trong nhà kho. Lúc thả dây gàu xuống giếng, Yuichi gần như không kiềm chế được phần khích. Nước trong mát vô cùng. Cậu thử một ngụm nhỏ, thấy không mùi không vị, liền nuốt xuống, rồi rửa mặt hết phần còn lại.

“Higashiyama ... Higashiyama...”

Cậu nghe ai đó gọi tên mình, chất giọng như gào khóc. Biết đâu con tàu đã quay lại? Yuichi vội vã chạy trở lại ngôi nhà. Cậu thấy Imakura vấp ngã ngoài vườn, cái mặt trông như sắp khóc. Vừa thấy Yuichi là hấn sờ tay lên ngực thở phào.

“Cậu làm tôi sợ chết khiếp. Cứ tưởng cậu bỏ tôi lại đây.”

“Ta không phải người. Ta không làm ba cái việc đó...” Yuichi nghĩ thầm

“Lạnh quá nên tôi dậy đi loanh quanh. Coi bộ anh cũng dậy sớm nhỉ.”

“Chiều hôm qua đến giờ tôi chưa ăn gì, đói quá nên thức giấc. Ước gì lúc này tôi có một miếng bánh nướng xốp do má làm. Cậu nên nhớ, đều là tại cậu hết. Má tôi chắc lo lắng lắm. Chừng nào về cậu phải xin lỗi má đó.” Imakura khịt mũi.

Khi hấn nói, Yuichi để ý những vết chocolate đen còn dính trên môi hấn, cậu không thể ngờ Imakura dám nói dối trắng trợn rằng hấn chưa ăn gì từ chiều qua, nhưng cậu vẫn im lặng.

“Phía sau có giếng. Anh ra mà rửa mặt, nước cũng sạch nên anh cứ uống.”

“Thật không? Tốt quá. Hôm qua giờ tôi khát chết.”

“Người ăn ngọt thì sao không khát”, Yuichi vừa dẫn Imakura ra giếng vừa rửa thầm. Cậu đổ nước cho hấn rửa, còn hấn thì vừa hứng nước trong lòng bàn tay để uống vừa cằn nhằn sao không thấy ly đựng đâu hết.

“Imakura ...”

Hấn đang tỉ mỉ lau mặt như con mèo bằng cái khăn tay kẻ ô của hấn. “Sao?”

“Quanh miệng anh nẩy bắn lắm, nhưng giờ sạch rồi.”

Vai Imakura giật nhẹ, hấn cố né ánh mắt của Yuichi. “Vây hả? Chắc tại nệm bẩn.”

Yuichi nghe hấn nói mà đau lòng, cậu biết rằng mình chẳng còn trông mong gì được ở gã khốn này nữa. Sương mù đã tan, tầm nhìn đã rộng. Và rõ ràng là chẳng thấy con tàu nào ở bãi đậu.

“Tôi đang nghĩ, chúng ta chẳng biết khi nào tàu đến. Vậy nên hãy thay phiên nhau trực.”

Lúc Yuichi nói ra câu này, mặt Imakura phiền não. “Cậu đẩy tôi vào tình thế này, giờ cậu còn muốn tôi làm việc?”

“Chắc anh đang đói. Tàu thì chẳng biết khi nào đến, nên hãy cử một người chờ tàu một người đi tìm thức ăn. Anh chọn cái nào?”

Yuichi cố ý nhả từng chữ một “Chắc-anh-đang-đói”, bởi cậu biết Imakura đời nào chịu đi tìm thức ăn, hấn mới ăn chocolate đêm qua còn gì. Và đúng thế, Imakura chọn ở lại đợi thuyền.

Để balô lại bãi đậu, Yuichi bắt đầu tìm kiếm. Cậu mong ít ra cũng có một căn nhà bỏ hoang nào đấy còn đồ hộp, nhưng sau một hồi lục lọi chút hy vọng đó liền tan biến. Cậu có tìm thấy một lon đồ hộp trong chậu rửa của một căn nhà, hào hứng mở ra thì bên trong đã mốc xanh mốc trắng. Tìm hoài không thấy, cậu múc nước giếng uống dịu cơn đói rồi quay lại bãi đậu. Khi Imakura thấy cậu trở về tay không, hấn nhăn mày.

“Chứ cậu bảo đi kiếm thức ăn mà?”

Những lời lạnh lẽo kia chẳng phải điều Yuichi muốn nghe sau cuộc tìm kiếm vô vọng.

“Xin lỗi, tôi tìm khắp mấy căn nhà, nhưng chẳng có gì. Giờ đến lượt tôi đợi tàu.”

Imakura quay mặt đi. “Tôi không đi tìm đâu. Tôi không đói lắm, hôm nay chẳng vận động gì nhiều.”

Yuichi muốn hét lên, muốn gào lên, rằng “Mày đã ăn tối qua rồi, giờ thì cái xác mập kia khiến mày chẳng muốn động đây!” Nhưng thay vào đó, cậu chỉ nghiêng răng cắn lưỡi. “Vậy tôi đi tìm tiếp anh thấy sao? Xa hơn tí cũng còn mấy căn nhà nữa.”

Imakura thở dài thất vọng. “Nếu tàu đến sau khi cậu đi rồi thì tôi phải quay ngược lại tìm cậu. Một lần. Tàu sắp đến rồi đó, cậu ở đây chờ với tôi đi.”

Yuichi không cãi. Cậu ôm lấy cái bụng chẳng thể xoa dịu bằng vài ngụm nước khi này, ngồi xuống bên cạnh Imakura. Cậu nhủ thầm, mình chỉ cần chịu đựng thêm chút xíu nữa là được.

Ba giờ trôi qua, bóng dáng con tàu vẫn chẳng thấy đâu. Mặt trời lại sắp lặn lần nữa. Trời vừa tối hơn là sương mù bắt đầu bao phủ. Imakura quay trở lại căn nhà mà chẳng thèm nói với Yuichi nữa lời. Cả hai lặng lẽ nằm xuống đệm của mình.

Bụng Yuichi sôi lên ùng ục, cậu chẳng thể nào ngủ nổi. Hôm nay thời tiết tốt nên loại trừ khả năng con thuyền không thể đến được. Imakura lại ngồi ở bãi đậu cả ngày, cũng không có chuyện hắt bỏ lỡ con tàu. Vậy thì tại sao nó vẫn chưa đến? Hay bọn họ quên mất hai người rồi? Nếu thế thì hai gã điểu cầm học nhất định cũng đang khổ sở. Vậy bọn họ ở đâu? Có khi nào con tàu chỉ đón họ mà bỏ Yuichi với Imakura lại đây? Càng nghĩ Yuichi càng không sao giải thích được lý do bọn họ bị bỏ rơi. Mà cho dù có thể thật, thì cả hai đều đang sống với gia đình, chắc chắn mọi người trong nhà đã báo cáo mất tích rồi. Cậu cũng đã ghi lại thông tin đầy đủ về chuyến đi này cho công ty, nếu biết hai người đến đảo thì mọi người có lẽ đang tìm kiếm cả hai rồi. Nhưng bất kể Yuichi có tự nhủ bao nhiêu lần rằng mọi việc sẽ đều ỔN đi nữa, tâm trí cậu vẫn không ngừng lo lắng. Vừa hay, cậu lại bắt đầu nghe thấy âm thanh đó: tiếng-nhai. Cơn đói làm khúttu giác cậu nhảy gập ba lần, và Yuichi khẳng định mình ngửi thấy mùi chocolate, có thể là còn bánh phồng tôm. Đêm qua cậu vờ như không biết nhưng đêm nay cậu không nhìn được nữa.

“Imakura?”

Tiếng nhai ngừng đột ngột kèm theo một mùi thoảng ướt. Yuichi lần theo ánh trăng nhờ nhờ đang chảy qua cánh cửa sổ đã vỡ mà tiến về phía tấm lưng mập tròn. Khi đến gần, cậu nhận ra hán đang cầm chocolate tay phải, để bánh phồng tôm tay trái và lộ một ánh nhìn ngại ngùng trên bản mặt. “Anh chia cho tôi ít bánh phồng tôm được không? Chỉ cần một chút thôi. Tôi đói đến không ngủ được.”

Imakura ngẩng mặt lên. “Cái này tôi bỏ tiền ra mua. Sao phải chia cho cậu?”

“Tôi biết đó là của anh. Nhưng tôi rất đói ...”

Bản mặt Imakura từ ngại ngùng đã chuyển sang trơ trên.

“Cái này của tôi. Chẳng có lý do gì tôi phải chia cho cậu, mà cũng chẳng việc gì tôi phải cảm thấy sai trái hết.”

Tình trạng giữa hai người giờ thật kinh khủng. Thay vì so đo mình đã bỏ ra bao nhiêu công sức, lẽ ra bọn họ nên cố gắng giúp nhau vượt qua khó khăn. Yuichi đã hoàn toàn hết hy vọng vào tay sếp khốn nạn của mình rồi. Hấn ích kỷ, hấn trẻ con. Và không thể ngờ là hấn vô-lương-tâm đến thế. Yuichi cảm thấy thật hối hận vì đã hỏi xin thức ăn, cậu nhìn con heo mập với ánh mắt như thể cầu xin hấn đừng có gây thêm chuyện gì đáng hổ thẹn nữa. Imakura quay đi, đáp trả với cái mồm đầy chocolate.

“Tốt. Giờ tôi chẳng còn gì phải lo. Tôi thấy tội nghiệp cậu vì mình có đồ ăn còn cậu thì không, nên tôi mới phải giấu đó.”

Lần đầu tiên trong đời Yuichi thật lòng muốn GIẾT một ai đó. Quả thực là chỉ muốn tay đâm chân đá vào cái mặt lợn kia cho nó biến dạng không còn nhận ra gì rồi vứt mẹ nó xuống biển. Có điều, ai mà vác nổi cái xác của Imakura, thành thử cậu nghĩ chắc mình phải lăn tròn xác hấn ra ngoài bãi đậu mát – ý nghĩ buồn cười đó khiến tâm trạng cậu khá lên nhiều.

Trong khi đó, Imakura nhìn chằm chằm vào Yuichi qua cái khe hở nhỏ xíu giữa hai mí mắt, hấn bĩu môi nói.

“Đừng nhìn tôi cái kiểu như cậu muốn làm ý. Làm sao mà tôi ăn được.”

Cả người Yuichi thống khổ vì phải kiềm chế cơn giận. Cậu siết chặt nắm đấm trên hai cánh tay đã căng cứng hai bên, rồi bước khỏi ngôi nhà. Cậu đi vòng về phía sau, dậm chân bình bịch hết mức có thể. Cậu múc nước rửa mặt mong làm dịu đi cơn hận. Nhưng chỉ nghe tiếng thở nặng nề của chính mình. Yuichi tựa tay lên mép gàu, nhìn vào hình ảnh phản chiếu tối tăm của mình trong làn nước. Cậu quay lại đối mặt với cơn gió, thấy khu vườn lá xác xơ sáng lên dưới ánh trăng. Ngần ngại bước về phía góc vườn, Yuichi nhặt lên những chiếc lá trông như lá bồ công anh và bỏ vào miệng nhai. Lưỡi cậu muốn lồm lên vì đắng, đám lá có mùi vị thật khủng khiếp khiến cậu chỉ muốn nôn ra. Dù vậy, Yuichi vẫn ép mình nuốt xuống. Nước mắt lăn dài trên má, và Yuichi chẳng thể biết được mình đang khóc vì cái đắng nghét của lá hay vì tâm địa tàn nhẫn của Imakura.

Yuichi ngồi trên cầu khoảng một giờ. Đã vào tháng năm mà trời vẫn rất lạnh, mũi cậu bắt đầu sụt sịt. Dù cậu không hề muốn thở chung một bầu không khí với tên kia, thì ước mong được cuộn vào tấm đệm mềm ấm áp vẫn mạnh hơn. Cậu vào nhà và nhìn thấy Imakura đang nằm. Chỉ có mùi ngòn ngọt trong không khí cho biết rằng hắn vừa ăn xong. Tiếng sột soạt trên chiếu tatami làm hắn quay lại.

“Cậu đi đâu thế?”

Yuichi không trả lời.

“Mãi không thấy cậu quay về, tôi còn tưởng có chuyện gì xảy ra. Lúc đó trông cậu thiếu não quá nên tôi định chia đồ ăn với cậu, nhưng chờ hoài không được, tôi ăn hết một mình rồi.”

Đồ dối trá trắng trợn! Mọi chuyện đã xong rồi, có thằng khốn nào mà không cố gào lên đủ thứ hòng xoa dịu lương tâm. Yuichi kiềm nén cơn giận, cười nhạt.

“Cảm ơn anh đã nghĩ đến tôi. Nhưng anh nên tự lo cho mình đi thì hơn. Anh đâu biết bao giờ tàu mới đến.”

“Ôi, mai là có ngay ấy mà.”

Cái mặt hắn căng lên đầy tự tin, dù Yuichi chẳng biết hắn móc cái tự tin đó ở đâu ra.

“Tôi chưa từng ngủ ngoài một đêm nào mà không liên lạc với má. Đảm bảo bà đang đi tìm tôi. Tôi đã nói mình sẽ đi qua đêm rồi, dù là không nói chỗ nào, nhưng bà chỉ việc gọi đến công ty là xong. Chắc chắn là hôm nay bà không đến kịp, nhưng mai là bà có đây thôi.”

Dù cho mẹ của Imakura không đến, thì bọn họ cũng đã nghỉ ở công ty ba ngày mà không liên lạc gì, chắc chắn mọi người sẽ thấy lạ mà đi tìm. Chỉ hai ba ngày nữa là sẽ có tàu cứu hộ ... Nghĩ đến đó, Yuichi thấy hối hận biết bao vì mình đã liều mạng ăn lá cây. Cậu nằm xuống đệm, tâm trí chìm vào một màu đen u ám, đen như vết dơ trên đệm.

Mẹ của Takashi Imakura đứng trước công ty được Suginoki mà tái mặt. Mụ lùn xỉn, da trơn nhẵn và dù mụ không hề ốm, chắc chắn là mụ chưa đến nỗi mập phệ như con trai mụ. Mụ túm chặt cái khăn tay ren rúa của mình khi nhìn vào bảng hiệu của công ty. Con trai yêu dấu của mụ tối qua không về nhà. Đó là lần đầu tiên nó ngủ ngoài mà không liên lạc gì với mụ, hại mụ cả đêm trằn trọc vì lo lắng.

Sau khi chồng mất trong một tai nạn khủng khiếp 25 năm trước, một mình mụ đã nuôi dạy đứa con. Đầu mụ giờ chỉ nghĩ được đến thảm cảnh: ôi thằng bé bị bắt cóc mất rồi, hay ôi thằng bé gặp tai nạn gì kinh khủng rồi. Mụ lão đảo gằn như muốn xỉu. Gọi đến công ty bao nhiêu lần, mụ cũng chỉ nghe tín hiệu báo bận. Cuối cùng, vì lo lắng không chịu nổi nữa, mụ tìm đến Suginoki. Đúng như mụ nhìn thấy trên tivi, cổng vào công ty bị chặn bởi vô số phóng viên cầm micro, những ống kính nhá lia lịa, và tòa nhà bị vây lại bởi những toa xe trên có in tên của những đài truyền hình đang đến lấy tin.

“Công ty được Suginoki đệ trình phá sản. Tổng số nợ 13triệu USD. Chủ doanh nghiệp mất tích.”

Chẳng phải Yoshie không biết đến tin tức được tit lớn ngay trang nhất của báo hôm qua, có điều mụ chỉ biết đến con trai mụ thôi. Cuối cùng mụ cũng chen qua được đám phóng viên để vào trong. Nhưng cánh cửa công ty khóa chặt. Vào cuối ngày, lúc đang lang thang ở phía sau tòa nhà, mụ chợt thấy một thanh niên đang vào bằng cửa hậu. Không kịp suy nghĩ, mụ tốt lên trước để đuổi theo hắn. Tuy hắn có giật mình vì sự xuất hiện đột ngột của mụ, hắn vẫn chịu nghe mụ nói.

“Tôi không ở phòng Phát triển sản phẩm nên tôi không biết ... Chắc là có uẩn khúc gì bên trong ... Bác thử hỏi ai làm cùng phòng xem.”

Hắn để mụ vào, với điều kiện mụ phải kín miệng việc hắn cho phép mụ làm thế. Mụ bước theo một hành lang hẹp cho đến khi gặp được lối vào tiền sảnh, hiện giờ đang chen chúc những gã đàn ông cầm hồ sơ chạy khắp nơi. Tiếp tân đang bận trực điện thoại không cách nào để ý mụ được, mụ nhìn quanh và thấy hướng đi thẳng đến thang máy. Phòng Phát triển sản phẩm nơi con trai mụ làm việc ở ngay trên tầng 2. Mụ không đủ kiên nhẫn đợi thang máy nên leo cầu thang bộ. Phòng Phát triển sản phẩm nhìn thật đáng sợ. Nó không chộn rộn như ở tiền sảnh, nhưng điện thoại reo như muốn rót ống nghe ra ngoài và những giọng nói giận dữ dội lên từ mọi góc ngách.

“Tôi đã bảo chúng tôi chỉ là nhân viên quèn, đâu có biết gì. Chúng tôi nghe được tin phá sản trên báo đài. Phân phối hàng á? Trông chúng tôi thật sự giống như có khả năng nói về chuyện đó hả?”

Một gã trung niên hét vào điện thoại. Yoshie nhìn quanh, thấy một phụ nữ trẻ trông khá ân cần, mụ lại gần cô ta.

“Ừm... tôi hỏi cháu cái này được không?”

Cô gái tóc dài quay lại, trông muốn kiệt sức.

“Chào cháu. Tôi là mẹ của Takashi Imakura.” Cô ta e ngại gật đầu. Yoshie bước đến một bước.

“Tôi xin lỗi làm phiền cháu ... nhưng mà ... con trai tôi hôm qua đến nay chưa về nhà. Tôi lo quá nên đến xem tin tức.”

Cô ta trông như thể đang nhìn thấy ma, khiến Yoshie nghi ngại không biết mình nói sai chỗ nào. “Nó chưa bao giờ đi qua đêm mà không xin phép cả. Tôi không được, cứ nghĩ đến việc trong chuyến công tác nó bị bắt cóc ... hay sát hại ... hay ... ôi trời ơi ...”

“Imakura không phải sếp cháu, cho nên ... bác đợi chút. Để cháu hỏi cấp dưới của ông ấy.” Người trẻ tuổi rõ ràng là đang sốc.

Một phút sau cô ta quay lại.

“Ông Imakura đang đi công tác với anh Higashiyama. Anh Higashiyama có để lại số nhà và số di động đây, bác thử gọi xem.”

Yoshie cảm ơn và cầm lấy mảnh giấy ghi số điện thoại, mụ ngay lập tức chạy vào hội trường bấm số. Di động không liên lạc được, mụ gọi về nhà, một giọng nữ trả lời. Người đó nói Higashiyama chưa về cũng như không thấy liên lạc, nhưng dường như chẳng để tâm nhiều như Yoshie. Mụ tiu nghỉu vì chẳng biết thêm được gì, liền cúp máy. Mụ trở lại phòng nói với cô gái lúc nãy.

“Ừm... họ nói cả hai đều đang đi công tác và con trai họ chưa về nhà. Hai người đi đâu thế cháu?”

“Cháu chịu, không biết đâu bác.”

Cô ta nhăn mày như thể phật ý khi thấy Yoshie quay lại. Nghe giọng là đủ biết cô ta chẳng muốn nói gì thêm nữa rồi. Nhưng Yoshie đâu có chịu bỏ qua.

“Đáng lẽ cháu phải được việc hơn chứ. Thằng bé mà xảy ra chuyện gì là công ty cháu phải gánh vác đó.”

Cô gái trẻ ném phịch đám giấy tờ đang cầm xuống mặt bàn. “Không được việc á? Tôi đã nói tôi không làm việc với ông Imakura. Ông ta tự đi thì làm thế nào tôi biết ông ở đâu được?”

“Rồi. Tôi hiểu. Tôi không làm phiền cháu nữa, nhưng tôi vẫn phải tìm con tôi. Ít nhất cháu cho tôi biết nó đi đâu được không?”

Yoshie giận dữ với thái độ của cô tiếp tân. Cô ta đứng dậy, thô bạo quay lưng đi đến tủ hồ sơ trong góc, vừa đi vừa gõ gót giày trên nền gạch chan chát. Mặt khác căn phòng trở nên im lặng. “Bà ta không biết hôm nay đủ thứ chuyện xảy ra sao?”

Nữ tiếp tân cắn nhằn trong miệng, nhưng cố tình nói đủ lớn để Yoshie có thể nghe thấy cô ta qua đồng hồ sơ lộn xộn. “Họ đi Naha ở Okinawa rồi.” Cô ta làu lếu những lời này khi quay lại bàn giấy. “Vùng nào của Naha?”

“Trong đó không nói, chỉ ghi là Naha thôi.”

Yoshie chẳng ngại gì giọng điệu gây gổ của cô ta, mà chỉ thoáng cười buồn rồi nói.

“Cảm ơn cháu. Tôi xin lỗi đã làm phiền lúc cháu bận bịu thế này.”

Mẹ quay lưng và rời khỏi tòa nhà. Mẹ đã từng du lịch đến Okinawa một lần với người chồng quá cố. Giờ mẹ có thể gói theo vài thứ rồi đi mua vé ... rồi ... Nhưng Yoshie đâu có ngờ cô gái kia đã xem nhầm hồ sơ của chuyến công tác năm ngoái. Mẹ sẽ chẳng thể nào ngờ được, con trai mẹ không ở Naha mà đang mắc kẹt trên một hoang đảo giữa vùng biển Shizuoka.

Ngày thứ ba, vẫn không thấy chút dấu hiệu nào của con thuyền. Yuichi đi tìm thức ăn cả ngày trong mấy căn nhà bỏ hoang, thế nhưng đều công cốc. Khi mặt trời xuống, bụng cậu gào lên không ngớt, cậu trở lại ngôi nhà mà cậu coi như lá chắn, thấy Imakura đang nằm trên đệm. Yuichi đã bảo hẩn ra ngóng thuyền, nhưng dám chắc, sương mù vừa xuống là hẩn đã lo về sớm. Lúc Yuichi ngồi xuống đệm, Imakura quay sang.

“Cậu có tìm thấy gì không?”

“Hả?”

“Thức ăn ấy? Cậu đi kiếm cả ngày nay còn gì?”

Giọng điệu châm biếm của Imakura như một cú đâm giáng thẳng vào ngực Yuichi.

“Tôi đã tìm, nhưng không thấy.”

“Vậy chứ cậu làm gì? Phí cả ngày mà chẳng có gì ăn.” Imakura nặng nhọc ngồi lên.

“Thật sự là không có...”

Imakura bĩu môi, quay lưng lại. Yuichi biết chắc cái giọng điệu kia là do tâm trạng hẩn đang xấu, rồi cậu hiểu ra lý do không vui của hẩn. Có tiếng bụng sôi ục ục như chết đói phát ra, không phải từ cậu. Được vài giây, âm thanh như sứ tử gầm ẦY lại tiếp tục. Yuichi vô thức bật cười. Vào ngày thứ ba, Imakura cuối cùng cũng xơi hết đồng đồ ăn hẩn không chịu chia sẻ với cậu. Nghĩ đến công bằng cuối cùng đã được thực thi, Yuichi nằm xuống nệm, cười đến nổi hai vai run lên. Cậu vui quên cả đói, còn Imakura thì làm lơ cậu tự trào một mình.

Vào buổi sáng ngày thứ tư, Yuichi bắt gặp Imakura đang uống nước giếng, làm cậu cảm thấy mình như một đấng bề trên đang nhìn hẩn cố xoa dịu cái bụng rỗng bằng nước trắng. Như cậu đã từng làm. Cậu lại ra ngoài tìm thức ăn một lần nữa, nhưng chỉ đi được một quãng ngắn đã mệt lả. Ba ngày liên tiếp không ăn gì, thêm vào việc đi loay quanh suốt, sức lực của Yuichi cuối cùng cũng cạn kiệt. Chết đói đã thành một nỗi sợ hãi hiện hình.

Ngồi nghỉ dưới tán cây, Yuichi nhận ra mình không nên chỉ lục lọi trong các căn nhà. Cậu nên thử đi tìm quả hạch hay những thức ăn tự nhiên khác. Nghĩ thế, cậu đi vòng ra cánh đồng đằng sau một căn nhà, quan sát kỹ một góc cỏ dại um tùm và tìm thấy thứ gì đó trông như lá cà rốt. Cậu thử nhổ một cái lên, và cho dù nó méo mó chả ra hình thù gì, quả là có một củ cà rốt dưới cùng. Đầu óc mơ mơ hồ hồ, cậu nhổ tiếp mười cái lá nữa, càng tìm thấy xung quanh nhiều củ hơn. Ngay lúc này đây, Yuichi thậm chí còn vui mừng hơn cả giây phút biết tin mình đậu đại học. Cậu ôm đồng củ cà rốt mà vùng hai tay lên trời làm động tác ăn mừng chiến thắng. Bụi cát cứ thế rơi xuống đầu Yuichi.

Nhổ lên khoảng 20 củ cà rốt nửa thuần nửa dại, Yuichi mang chúng vào căn nhà mình vẫn ngủ mấy hôm nay. Cậu dồn lại một đám củ khô và mỗi lửa, quẹt vào hộp diêm mà cậu tìm thấy khi đi tìm thức ăn. Cậu xâu một củ cà rốt vào que và đưa lên lửa nướng. Yuichi không đợi nổi cho nó chín hết, cho vào mồm nhai như bò nhai cỏ. Phần giữa vẫn còn sống, nhưng Yuichi giờ ăn gì cũng thấy ngọt hết. Ngon đến mức nước mắt cậu chảy ròng vì hạnh phúc. Cậu nướng thêm năm củ nữa, bỏ vào trong một cái nồi tìm thấy trong căn nhà, rồi đi ra phía bãi đậu. Cậu ghét Imakura đến muốn giết đi được, có điều giết hẩn rồi thì cậu sẽ thành sát nhân mất, nên thôi không giết. Nhưng dù sao Yuichi cũng hiểu hơn ai hết cảm giác ôm cái bụng

rỗng nó như thế nào. Hơn nữa cậu cũng không muốn bản thân trở thành loại người ngốn lấy ngốn để thức ăn trước đồng loại đang đói khát, làm thế thì cậu với con lợn béo đạo đức giả kia có khác gì nhau.

“Anh ăn không?”

Cậu hét về phía cái lưng tròn đang ngồi trên cầu. Imakura nhìn nhanh vào nôi, chẳng thèm giấu vẻ kinh tởm khi thấy thứ bên trong.

“Tôi không thích rau củ.”

“Nhưng hôm qua giờ anh đã ăn gì đâu. Tôi ăn thử một cái rồi, ngon lắm.”

“Tôi không thích.”

Hắn nói mà bụng thì sôi ùng ục. Tốt thôi, người đã không muốn ăn thì ... Nhưng Yuichi thử một cách khác.

“Anh ghét mà không ăn thì sẽ bị cơn đói hành hạ.”

Imakura cắn môi nhìn mấy củ cà rốt. Đầu hắn lắc lắc. “Đừng nói như thế cậu biết tôi lắm. Tôi mà chết đói... là tại cậu hết!”

Yuichi thở dài trước thái độ quá sức trẻ con của hắn.

“Có thức ăn mà không ăn sao gọi là chết đói được.”

“Gì cơ?”

“Đừng trẻ con thế. Ăn đi. Ngon lắm đó.”

Yuichi bốc một củ cà rốt ra ăn, cố ý nhai chóp chép nghe thật kêu. Trông Imakura như muốn khóc, miệng hắn há ra, cứng đờ. Đói thì đói, nhưng hắn ghét cà rốt. Yuichi có thể thấy Imakura đang đấu tranh tư tưởng khi nhìn vào mắt hắn. Nắm tay tròn lẳn đang siết chặt của hắn trở nên run rẩy. Đột nhiên, tay phải hắn bị va trúng và một tiếng rền vang lên. Chỉ trong chốc lát, Imakura đã đá phải cái nôi! Nó rơi xuống nền bê tông làm cà rốt văng tứ tán khắp nơi.

“Á, tôi chỉ muốn giẫm chân một tí. Tôi không để ý.”

Imakura cười xảo trá. Không nói lời nào, Yuichi nhặt lại đám cà rốt. Thay vì la hét, cậu quyết tâm, từ giờ trở đi, dù Imakura có quỳ xuống cầu xin cũng đừng hòng cậu chia thức ăn cho hắn. Nhặt đến củ cà rốt cuối cùng, cậu thấy một bóng đen đột nhiên phủ lên nó. Yuichi chưa kịp định thần thì quả cà rốt đã bị một bàn chân xấu tính đạp lên. Ngẩng đầu nhìn, trước mặt cậu là cái cằm mỡ bốn ngón.

“Đằng nào cậu cũng vứt chúng đi mà.”

Imakura chọt cái gót chân của hắn lên củ cà rốt rồi nhún vai kiểu khoa trương.

“Ô, tôi xin lỗi. Hay là cậu đang định ăn lại đám cà rốt bị rớt đất? Thật là không hơn gì chó. Nhục như chó...”

Yuichi cắt lời. Lâu nay cậu nhịn nhục hắn chỉ vì hắn là sếp, hắn có quyền hơn cậu. Nhưng giờ thì hết rồi. Yuichi đứng phắt dậy, túm lấy áo Imakura. Cái bản mặt tròn quay của hắn trông vừa ngạc nhiên vừa sợ hãi. Làm Yuichi thấy khoái.

“Tao mà nhục như chó thì mày còn hèn hơn đồ con gián.”

Cậu găm vào tai hắn rồi thoi mạnh vào cái mặt lợn. Đồng thị hơn một trăm ký kia rơi bịch xuống nền bê tông kèm theo một tiếng tru tréo inh tai. Hắn vừa nức nở vì đau vừa bò đi lồm ngồm như con sâu bươm.

“Tôi sẽ kiện cậu tấn công tôi. Tôi ... Tôi sẽ méc với má!”

Giờ Yuichi mất hết kiên nhẫn rồi, biểu hiện vô cảm của cậu vì thế cũng đi luôn.

“Ngon. Cứ thử kiện tao tội tấn công đi. Rồi tao sẽ tấn cho mày ngổm củ tỏi. Mày phun cái gì mà ‘chó chó’ hả? Tao mà là chó thì mày là con lợn bạch. Mày chỉ biết ngốn và ngốn cho phình cái xác mày ra, miệng thì kêu ‘má má’ không ngớt. Làm tao phát tởm. Đồ đồng bóng rúc vấy mệ.”

Imakura vẫn ôm mặt, nhìn Yuichi như thể không tin nổi. Cái thân phì nộn của hắn làm Yuichi muốn ói, cậu đá mạnh vào hông hắn. Imakura rống lên vì đau, cố bò ra khỏi phạm vi của cậu.

“Cút đi! Tất cả là tại cậu! Lẽ ra tôi không bao giờ nên tin tưởng giao cho cậu lên kế hoạch đi thuyền! Tôi mới là nạn nhân đây!”

“Câm cái miệng lại!” Yuichi nhá chân làm Imakura vội ôm đầu run lên cầm cập. Giống như chơi trò mèo vờn chuột, Yuichi lấy chân gõ gõ lên lưng hắn.

“Từ giờ trở đi, để cho lành mạnh, tao thấy hai đứa phải ở riêng ra. Ai lo phần nấy. Tao đảm bảo như thế mày cũng khỏe hơn.”

Yuichi bỏ lại Imakura đang co rúm vì sợ. Cậu trở lại căn nhà và thu gom đồ đạc. Từ cửa nhìn ra, thấy cái dáng người bự chảng vẫn đang bất động trên cầu, cậu phớt lờ hắn rồi tiến thẳng về hướng nam trên con đường đất.

Ngôi nhà mà Yuichi và Imakura cùng ở nằm gần bãi đậu, nhưng giờ cậu chọn một căn khác cách đó khoảng một phần tư dặm, nằm giữa một cụm năm căn nhà. Nguyên nhân vì nó còn khá tốt, ít xập xệ, phía sau lại có giếng. Yuichi ngồi xếp bằng giữa gian chính mà ngẫm về cái thảm cảnh của mình. Đã bốn ngày trôi qua, vẫn không thấy ai đến đón. Cậu đã để lại thông tin đầy đủ ở nơi làm việc, phòng khi ai đó muốn là tìm được ngay. Hay là bọn họ đi tìm rồi nhưng lại không đến được? Thực sự rất đáng lo. Nhờ đâu có tai nạn, hay có người bị thương... hay là gia đình cậu gặp phải chuyện gì đó nên không thể đi đón? Nói đại, chứ nếu đúng vậy thật thì biết bao giờ Yuichi mới ra được khỏi đây?

Đột nhiên trong óc Yuichi lóe lên một ý nghĩ đáng sợ. Mấy cái lý do vừa nêu trên áp dụng với cậu thì được, nhưng Imakura cũng kẹt lại đây cơ mà? Nếu con lợn ú đó được mẹ hắn cưng chiều đến thế, đâu có lý nào bà ta thấy con mình mất tích mà ngồi yên không làm gì? Chắc chắn là phải có uẩn khúc nào rồi.

Nên mới nói, chân tay để không là đầu óc lại được dịp lo vẩn nghĩ vơ. Yuichi hiểu rõ mình ở điểm đó, và như thế thì không hay chút nào. Cậu cố vật lộn với cơn sợ hãi để đi lau chùi ngôi nhà. Bắt đầu bằng cách phân loại thứ nào dùng được thứ nào vứt đi. Cậu lục lọi hết mấy căn lân cận, thu thập được nào dụng cụ nấu bếp, ấm đun nước, chậu, nén. Cậu còn tìm thấy một cái bệ sưởi cùng một bao củi đốt. Ngày xưa, ở nhà ông mình nơi ngoại ô, Yuichi từng thấy người ta dùng bệ sưởi thay cho lò. Tuy như thế hơi khó nhưng vẫn còn dễ hơn cái kiểu xếp đá lại với nhau thành chỗ nấu như hồi cậu đi cắm trại nhiều năm trước.

Dọn dẹp làm đầu óc Yuichi cũng thôi nghĩ vẩn vơ, mỗi tội, cứ nghĩ đến việc con tàu có thể đang đến là cậu lại thấy mình thật phí thời gian làm ba cái việc này. Nhưng... nhờ đâu phải đợi đến cả tuần thì sao? Cũng nên sắp xếp mọi thứ cho tiện lợi. Cậu nghĩ thế và tiếp tục làm. Cậu mở cửa sổ cho không khí tràn vào nhà. Đem cái chiếu tatami bắn thử ra chùi bằng cái giẻ rách cũng bẩn không kém, tự dưng cậu thấy sống một mình quả là thoải mái. Lúc còn ở với Imakura cậu cứ phải để ý hắn... chịu đựng sự xỉ vả của hắn. Giống như trút được một gánh nặng!

Ngôi nhà mới đến ở của Yuichi nằm trên một ngọn đồi quay mặt về hướng nam, có thể từ cổng nhìn ra bãi đậu và biển. Cậu sẽ biết tàu đến mà không cần chạy xuống đồi. Dù vậy, Yuichi vẫn phải đi tìm thức ăn, không thể nào cứ đứng ngóng cả ngày được. Vậy nên cậu xé một miếng rèm cửa nhà bên cạnh, lấy than ghi lên dòng chữ SOS để phòng trường hợp có con tàu nào đi qua nhìn thấy. Chiều lại, khi sương mù kéo xuống, cậu đến cánh đồng mình đã tìm cà rốt để thu thập nhiều hơn. Cậu kiểm tra xung quanh xem còn gì không và đào được rất nhiều khoai tây. Thế là tối đó Yuichi mở tiệc cà rốt khoai tây. Nồi súp sồi sùng sục quả là món bổ sung ngon tuyệt cho cái khẩu phần hạn hẹp mấy ngày nay. Bụng no, tối trời, Yuichi dần dần buồn ngủ. Cậu chui vào tấm đệm mình đã phơi cả ngày ngoài trời, nhắm mắt lại. Cậu định ngày mai sẽ nấu nước biển lấy muối, có muối thì đồ ăn sẽ ngon hơn.

Yuichi ngáp dài. Tách khỏi Imakura quả là điều tuyệt nhất có được từ khi đến đây. Đáng lẽ phải làm vậy sớm hơn, cậu chẹp lưỡi, tự xỉ vả bản thân sao lại chịu đựng hắn lâu đến thế.

Trước bình minh sáng hôm sau, Yuichi đi thẳng ra bãi đậu, treo lá cờ SOS lên cái cột sắt tín hiệu han gỉ. Lúc trở lại, cậu có liếc qua chỗ nhà Imakura nhưng chẳng thấy động tĩnh gì. Cả buổi sáng cậu ngồi trước hiên ngóng chừng ra biển, đến khoảng 9 giờ, bóng dáng to lớn quen thuộc của Imakura xuất hiện – đã đến

giờ đợi tàu hàng ngày của hắn. Hôm ấy chim ca hót, trời xanh êm và bể lặng, nhưng đằng xa phía chân trời vẫn chẳng thấy bóng dáng con tàu nào.

Chiều đến, Yuichi đói, cậu bèn trở lại cánh đồng. Lúc đào khoai tây cậu nghe âm thanh lạ, quay lại thì thấy một con thỏ xám đang nhảy ra xa. Vậy là đêm đó Yuichi hi vọng được lỗ trong một cái ***g tre lớn cậu tìm thấy lúc trước nhưng bỏ đó không dùng. Cái ***g mỏng manh chẳng biết có xài được không, ai ngờ Yuichi vẫn bắt được một con thỏ. Cậu không chần chừ làm ngay món thịt thỏ nướng. Dù không có gia vị gì, đây vẫn là bữa thịt đầu tiên vào bụng Yuichi sau một thời gian dài, và cậu thấy ngon hơn bao giờ hết. Lúc đang ăn, đột nhiên bản mặt Imakura hiện ra trước mắt, Yuichi tự hỏi, hắn có gì ăn không nhỉ? Mà thôi, với tình trạng hiện nay của hai người, tốt nhất là đừng có nghĩ đến hắn. Yuichi tự nhủ, trong lòng cậu trở nên lãnh đạm.

Vài ngày trôi qua, sáng đợi thuyền, chiều tìm thức ăn, cuộc sống của Yuichi chẳng mấy chốc đã thành nếp lặp đi lặp lại. Cậu nhận ra, thay vì bắt được con thỏ nào xơi ngay con ấy, chỉ bằng cậu giữ chúng lại rồi đợi đến khi nào cần hãy ăn. Cậu kiếm một cái ***g chim trong một căn nhà nào đấy để nhốt bọn thỏ lại. Cà rốt với khoai tây vẫn còn rất nhiều trên cánh đồng, nói chung thức ăn dư dả. Một khi không còn lo đến cái đói, mọi thứ trở nên dễ dàng hơn, Yuichi giờ đây gần như chỉ biết chờ đợi mà thôi.

Vào ngày thứ bảy tính từ khi bị bỏ lại đây, Yuichi lại nấu cà rốt khoai tây như thường lệ. Sau đó cậu cầm theo bản đồ, leo đến nơi cao nhất của hòn đảo. Ngọn đồi thật ra cũng không cao đến thế, cậu leo chỉ mất hơn một giờ. Từ điểm nhìn thuận lợi này, cậu có thể nhìn ra xa khắp đại dương. Yuichi vuốt lại đám tóc bị cơn gió mạnh thổi tung ra trước mặt, nhìn xuống dưới kia sóng nước tưởng chừng như kéo dài đến vô tận. Cậu nghĩ đến việc đóng một cái bè thoát khỏi nơi đây, nhưng rồi lời gã đánh cá nhắc cậu nhớ đến sự thay đổi của những dòng hải lưu đã khiến mặt nước ở khu vực quanh đây trở nên vô cùng nguy hiểm. Thay vì liều mạng, thôi thì cứ thụ động ngồi chờ người đến cứu vẫn hay hơn.

“Sao không ai đến vậy chứ...”

Cậu nói bật ra khỏi cổ họng Yuichi dù cậu không hề có ý định thốt nên lời. Mấy ngày gần đây cậu thấy mình lầm lẫn với bản thân càng lúc càng nhiều. Bọn họ bị bỏ rơi trên đảo đã một tuần. Sao vẫn không có ai đến cứu? Chuyện gì khiến người ta không chịu đến? Gia đình cậu liệu có đang lo lắng cho con trai mình không? Yuichi lắc lắc đầu, thấy bản thân thật đơn độc. Cậu tự nhắc nhở mình hãy giữ vững lập trường và trở xuống ngọn đồi.

Trên đường về cậu băng qua chỗ cầu nhưng không thấy Imakura ở đó. Liếc về phía khu vườn cũng không thấy ai. Imakura có nước uống, dù cho hắn không có gì ăn mấy ngày thì cái cơ thể ấy cũng dư dả để duy trì sự sống cho hắn. Làm cách nào hắn có thể chết đơn giản vậy được. Chắc hắn chán ngán cái việc ngồi đợi hàng ngày rồi.

Yuichi trở lại nhà và nấu súp thịt thỏ với cà rốt khoai tây. Lần này cậu nêm thêm muối. Ngay khi cậu vừa hớp vài ngụm, gương mặt to béo của Imakura lại hiện ra trong óc, khiến cậu thấy lo lắng, liệu hắn có tìm được gì ăn không? Nhưng rồi nghĩ đến việc hắn đã đá văng số cà rốt lần trước, cậu tự đập đầu mình, sao lại đi quan tâm đến một kẻ không xứng đáng như thế.

Đêm ấy Yuichi không ngủ được. Tâm trí cậu chập chờn giữa những ý nghĩ, tại sao không có ai đến cứu, và khi nào mới có người đến cứu. Cảnh sống cô độc tịch mịch vây quanh chỉ như mỗi lửa châm ngòi cho những ý niệm trong cậu bùng cháy. Dù đã rất mệt nhọc khi phải cuốc bộ cả ngày, những phiền muộn cùng cô đơn vẫn ngăn không cho Yuichi đi vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, điều đầu tiên Yuichi làm sau khi tỉnh dậy là lại vạch một đường kẻ lên cột gỗ. Đây đã là đường vạch thứ tám, nghĩa là cậu đã ở đây được 8 ngày. Như thường lệ vào buổi sáng, Yuichi đi rửa mặt rồi tự hỏi hôm nay mình sẽ làm gì. Giờ cậu đã có một lượng cà rốt và khoai tây đáng kể, thêm một con thỏ mới bắt được. Kể cả nồi súp còn thừa ngày hôm qua nữa, coi như mấy bữa tối cậu khỏi cần phải lo về thực phẩm rồi.

“Chắc giờ mình bắt đầu ăn thôi.”

Vừa nhóm lửa cậu vừa nói to lên một mình. Cậu hâm nóng nồi súp rồi đổ vào cái bát mới kiếm được hôm qua trong căn nhà bên cạnh. “Ngon lắm đây.”

Chẳng có ai trả lời. Với Yuichi, mấy ngày này chắc chắn là quãng thời gian lâu nhất cậu không hề được nói chuyện với người khác.

“Không biết hẳn ăn gì chưa nhỉ.”

Yuichi thở dài. Súp trong bát đã hết, nhưng trong nồi vẫn còn. Yuichi nuốt thức ăn, cảm giác như những ấy nấy trong lòng cũng đang nuốt trọn tâm trí cậu.

“Sợ là hẳn không có gì tốt mà ăn.” Cậu nhìn chằm chằm vào nồi súp còn lại. “Hôm qua giờ mình chẳng thấy hẳn đâu.”

Một lần nữa, Yuichi bắt đầu lo lắng không biết có khi nào Imakura đã chết rồi không, ý nghĩ đó khiến cậu trở nên căng thẳng gấp bội. Đúng là đã có lúc cậu thực sự muốn giết hẳn, nhưng lỡ dại, Imakura mà chết thật, chắc chắn cậu sẽ không thể nào tha thứ cho bản thân. Bởi cậu đã có thức ăn mà không chia sẻ! Cuối cùng, Yuichi nhắc cái nồi lên. Cậu nhận ra rằng càng đơn độc, cậu sẽ càng lo lắng cho Imakura nếu không nhìn thấy hẳn. Nhưng thật ra là vì cậu quá thèm có một người để nói chuyện, cho dù người đó có là ai đi nữa.

Sau một phần tư dặm đi bộ dọc bờ biển, Yuichi đến được căn nhà của Imakura. Vẫn im ắng như tờ. Yuichi khá chắc Imakura đang ở trong nhà bởi hẳn không hề ra đợi tàu, nhưng cũng có thể là hẳn đi kiếm thức ăn rồi. Kệ đi, nếu hẳn không có trong đó thì thôi. Yuichi gõ cửa.

“Này.”

Không có tiếng trả lời. Yuichi quay lại, nghĩ bụng chắc Imakura đi tìm thức ăn rồi, nhưng chợt cậu nghe có tiếng rên bên trong. Cậu liền đẩy cửa vào kiểm tra.

Căn phòng tối om dù bên ngoài vẫn đang là ban ngày. Có ai đó đang nằm rên rỉ trên đệm. Chính là Imakura, hẳn nằm sấp, quay mặt về phía Yuichi. Gương mặt hẳn trắng bệch, đôi môi xanh tái. Giây phút Imakura trông thấy Yuichi, cặp mắt đỏ ngầu của hẳn liền ngấn lệ và hẳn bắt đầu nức nở không thôi.

“Sao thế?”

Yuichi vội hỏi. Gương mặt to béo bây giờ tèm lem nước mắt nước mũi, những lời vuột khỏi bờ môi nhợt nhạt của hẳn trở nên run rẩy.

“Bụng tôi... đau mãi... tôi... bị tiêu chảy.” Một giọt nước mắt nhỏ trên bàn tay Yuichi. “Đau... lắm...” Imakura cuộn tròn người lại, cái thân hình to lớn kia giờ đang run rẩy như một con thú nhỏ. Nhìn cảnh tượng đáng thương ấy, Yuichi không ngừng hối hận sao mình chẳng chịu đến sớm hơn. Cậu đã có thể làm gì đó xoa dịu cơn đau cho hẳn.

“Anh đã làm gì? Uống nhiều nước quá à? Hay là ăn thứ gì bị hỏng...?”

“Tôi... đói quá... nên tôi ăn...”

“Tôi không nghe được. Anh ăn gì?”

Yuichi giật mình khi nghe thấy chữ “cổ” vuột ra. “Tôi đói quá... không ngăn được...”

Imakura càng khóc dữ hơn. Trong lúc Yuichi no nê với thật thỏ thì cái gã từng đá văng mớ cà rốt hẳn không thèm ăn lại thậm hại đến mức phải đi ăn cỏ trong vườn. Và bây giờ cậu đứng đây, trước gã đàn ông đang khóc mếu vô cùng nhục nhã vì cơn đói hành hạ. Lúc đó cậu mới chợt nhớ ra, trong số ít đồ tiếp tế mà đội của cậu mang lên bờ cho chuyến đi này có vài sản phẩm của công ty sản xuất.

“Khoan đã! Đúng rồi! Tôi có thứ này. Anh nhớ công ty mình có làm một số hộp cứu thương di động mà bán không được chạy lắm không? Tôi nghĩ trong đó có chắc có thuốc đau bụng. Để tôi đi lấy.”

Yuichi vừa định dậm chân đi thì Imakura đã nắm lấy cổ tay cậu. “Đừng... đừng đi...” Yuichi ngừng lại khi thấy biểu hiện bồn chồn của Imakura. “Tôi chỉ đi lấy thuốc thôi.”

Imakura lắc đầu nguầy nguậy. “Đừng. Lỡ cậu không trở lại thì sao. Cậu sẽ không cứu tôi, và tôi sẽ phải chết một mình ở cái nơi hoang vu này. Tôi không muốn thế.”

“Tôi không để anh chết đâu mà lo.”

Nắm tay của Imakura càng siết chặt hơn. “Nhưng cậu ghét tôi. Ghét đến mức đánh tôi còn gì.”

“Tôi không muốn ở một mình nữa đâu. Tôi không muốn chết ở đây đâu.” Imakura lại bắt đầu lải nhải. Yuichi hiểu được nỗi sợ của hắn. Cậu cũng đã chịu cảnh một mình, và cậu vẫn ổn. Nhưng giờ cậu có nói kiểu gì Imakura cũng không nghe. Thế là thay vì thấy tội nghiệp, Yuichi lại trở nên giận dữ trước thái độ trẻ con của hắn.

“Im miệng! Đừng khóc nữa.”

Cậu vừa hét lên là Imakura ngừng khóc ngay lập tức, như một đứa trẻ vâng lời. Chẳng nào thì Yuichi cũng phá vỡ cái mặt nạ vô cảm của mình rồi, giờ cậu chẳng cần gì phải kiềm chế nữa.

“Tôi đã nói tôi chỉ đi lấy thuốc thôi. Buông ra coi. Không là tôi đi luôn thật đấy.”

Imakura tần ngần rồi cũng từ từ thả ra. Hắn nhìn Yuichi với đôi mắt đỏ hoe ầng ậng nước, làm cậu thấy sao mà khó rời đi quá. Nhưng để giúp hắn thì cậu cần phải có thuốc. Yuichi chạy hết tốc lực trên quãng đường một phần tư dặm kia. Khi cậu trở lại, gương mặt Imakura nhẹ nhõm hẳn ra. Hắn đưa tay quệt mũi. Uống thuốc mà để bụng đói sẽ chỉ càng khiến tên mập đau hơn nên Yuichi bảo Imakura ăn chút súp. Cơn tiêu chảy cũng không làm Imakura quên nỗi cơn đói cùng cực, vừa thấy nồi súp là hắn không kìm lại được, như thể chỉ một húp là nuốt sạch tất cả. Yuichi bảo hắn ăn chậm lại, còn dọa nếu không nghe lời sẽ không cho ăn nữa. Imakura ngoan ngoãn vâng lời, từ từ uống hết phần súp còn lại. Ăn xong, uống thuốc rồi, Imakura nằm lại xuống nệm.

“Thấy khá hơn chưa?”

Imakura gật đầu nói “Ừm” như một đứa trẻ.

“Thuốc có tác dụng là anh sẽ hết đi ngoài thôi.”

“Ừm.” Imakura nhẹ nhàng đáp lại.

Nhìn sắp mình trở nên yếu đuối dễ bảo như thế này, Yuichi không thể không nghĩ, biết đâu hắn cũng có chỗ dễ thương. Cậu lắc đầu một cái, xua ngay cái ý nghĩ đó. Nếu Imakura vì ăn cỏ mà tiêu chảy, sáng mai cậu phải kiểm tra lại thể trạng của hắn rồi cho hắn ăn gì đó dễ tiêu hơn. Imakura nằm trên nệm mà cứ nhìn cậu chăm chăm, ánh nhìn khiến Yuichi lúng túng. Cậu đứng lên, làm hắn cũng vội ngồi dậy theo.

“Cậu đi hả?” Hắn thỏ thẻ hỏi

“Tôi vào phòng tắm thôi.”

“Ừm...”

Hắn nhẹ nhõm nằm lại xuống nệm. Lúc ra khỏi phòng, Yuichi để ý có mùi gì phát ra từ nhà bếp. Cậu dòm vào cái nồi có vẻ là nơi bốc mùi, và thấy một thứ nâu nâu dập dình giữa đám nước sôi sùng sục. Nghĩ đến việc Imakura đã ăn thứ này, Yuichi càng rầu rĩ hơn. Trở lại sau khi đi toilet với ***g ngực nặng trĩu, cậu phát hiện Imakura đang cuộn trong chăn khóc hu hu.

“Sao con lại gặp phải chuyện này? Con đã làm gì để ra nông nỗi này? Con muốn gặp má quá. Má ơi...”

Nghe đến đây Yuichi nhú mày lại. “Anh lại đây.” Cậu hét lên, làm Imakura bò ra khỏi nệm. Yuichi chìa ngón trỏ vào cái mũi đỏ của hắn.

“Nghe này. Đàn ông đàn ông ba mươi tuổi còn gọi ‘má ơi’ nghe quá gở vô cùng. Chỉ chứng tỏ là anh bám váy mẹ đến cỡ nào. Đừng có dựa dẫm vào mẹ anh nữa, tự đứng lên coi. Tôi cứ tự hỏi sao mà anh vô trách nhiệm đến thế, ra đây là lý do. Anh hoàn toàn phụ thuộc vào mẹ anh. Phải tự chịu trách nhiệm về bản thân đi.”

Imakura cắn môi, mấy ngón tay mập mạp vo vo tằm chằm. Hắn nói. “Tôi tự lập mà... tôi có lương...”

Yuichi đập tay xuống chiếu tatami, Imakura giật nảy người trước âm thanh đó.

“Không phải vấn đề tiền bạc. Mà là về tâm lý.”

Imakura im lặng bĩu môi, nhưng trông hắn có vẻ như muốn nói gì đó. “Hồi nhỏ tôi hay bệnh lắm. Nên má vẫn luôn lo cho tôi. Đúng là nhiều khi tôi cũng thấy má làm hơi quá...”

Ít ra hắn cũng tự nhận thức vấn đề của mình.

“Trước tiên, anh phải độc lập với mẹ anh. Đừng có dựa vào ai ngoài bản thân hết. Học cách kiểm soát hành động đi. Anh làm biếng quá nên mới mập ú như thế đấy.” Nghe thấy từ “mập”, biểu hiện của Imakura càng cứng đờ hơn.

“Là người lớn rồi mà anh vẫn còn ngấu ngiến chocolate...”

Giây phút cậu nói ra từ ‘chocolate’, Imakura bắt đầu đổ súp. Chắc chắn đây là lần đầu tiên hắn nhận ra sự tham lam ích kỷ của hắn đã làm tổn thương Yuichi như thế nào, thế là hắn bò lại vào trong tấm đệm an toàn kia lần nữa.

Đột nhiên hắn lấy can đảm thốt lên. “Mấy ngày nay hình ảnh của cậu trong tôi đã hoàn toàn thay đổi. Tôi tưởng cậu tốt hơn nhiều, tôi không ngờ cậu thô lỗ cục cằn như thế.”

Những lời nói thoát ra từ chất giọng nghèn nghẹt trong đám chăn nệm kia khiến Yuichi bật cười.

“Đây mới là con người thật của tôi. Chỉ vì ở cạnh một thằng ngốc bị nuông chiều đến hư người như anh mà làm hỏng hết cái vẻ ngoài tôi cất công tạo dựng...”

Yuichi cười ha hả. “Sao... mùi vị lần đầu tiên bị dạy dỗ thế nào? Đau lắm hả? Tốt. Thế nghĩa là anh sẽ không dám cãi lời tôi nữa. Nghe đây. Tình hình bây giờ tồi tệ lắm. Chúng ta chỉ có một mình, hoàn toàn bị bỏ rơi, thế nên chẳng có lý do gì để khách sáo với nhau nữa hết. Anh mà làm gì khiến tôi gai mắt là tôi đập ngay.”

Mặt Imakura trở nên trắng bệch, hắn rúc đầu vào sâu hơn trong chăn. Yuichi vừa vỗ vỗ cái lưng tròn lẳn của hắn vừa cười.

“Đùa thôi. Tôi chỉ đánh khi nào anh hành xử quá đáng thôi.”

Imakura sè sè thò đầu ra khỏi chăn để kiểm tra thái độ của Yuichi, xem cậu có thực lòng như lời cậu nói không. Yuichi duỗi thẳng tay ra sờ vào trán hắn làm gã mồm mồm bự con giật mình.

“Anh không sốt. Bụng anh cũng sớm hết đau thôi.”

Cậu quay lại khi nghe âm thanh nhỏ nhẹ chọt rơi trên mái nhà. Rồi đột nhiên trời bắt đầu đổ mưa. Nước trút ào ào đến mức không nhìn rõ cả cảnh vật bên ngoài. Mới vài phút trước trời còn trong xanh, và cơn mưa tối thật dữ dội như nhắc nhở rằng thời tiết trên đảo này có thể thay đổi nhanh chóng đến mức nào. Yuichi có đủ nhưng vì nghĩ trời không mưa nên cậu đã để lại nhà.

“Mưa rồi... tôi phải trở về chỗ của mình trước khi mưa nặng hạt hơn...”

Imakura đứng phắt dậy khi nghe thấy câu ấy. “Cậu bỏ người bệnh lại một mình hả?” Hắn lắc đầu nguây nguây. “Lỡ bệnh tình tôi đột nhiên xấu đi rồi tôi chết luôn thì sao?”

“Anh đủ khỏe để nói chuyện như thế kia thì không chết được đâu.” Yuichi chẳng thêm động tâm trước trò đóng kịch ấy. “Không. Đừng đi mà.”

Giọng cầu xin khẩn thiết của Imakura làm Yuichi chững lại, nhưng cậu biết rằng mình không được động lòng, nếu không bài giáo huấn ngày hôm nay coi như công cốc.

“Làm ơn... xin cậu... ở lại đi mà.” Giọng nói của Imakura nghe thật cô đơn. “Ở một mình tôi sợ lắm. Nơi này chẳng có gì hết, mà cũng chẳng có ai để trò chuyện...”

Yuichi kinh ngạc khi nghe một người lâu nay chỉ biết ra lệnh và chửi rủa giờ lại nói “làm ơn” với cậu. Dù biết mình không được vui lòng, Yuichi vẫn cảm thấy tội nghiệp bởi dáng điệu đáng thương trước mặt. Cậu hiểu nỗi cô đơn của hắn. Xét cho cùng thì cậu đến đây thăm hắn chỉ bởi vì muốn tìm một người bầu bạn – dù là ai cũng được. Ngoài trời mưa càng nặng hạt. Biết bây giờ về nhà cũng chẳng có việc gì để làm, cậu từ bỏ ý định rời đi. Khi Imakura hỏi cậu “Ở lại nha?”, Yuichi “Ừ”.

Căng thẳng trên gương mặt Imakura biến mất, hắn lại nằm xuống đệm. Chưa đầy 30 phút hắn đã chìm vào giấc ngủ, nhẹ thở như một con thú hiền lành. Yuichi nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ. Giờ Imakura ngủ rồi, cảm giác như cậu chỉ còn lại một mình. Dù vậy, vẫn có người nằm bên, nghĩa là căn bản cậu không hoàn toàn cô độc. Ý nghĩ đó khiến Yuichi thấy khá hơn, dù cái người cạnh bên đó là kẻ cậu vô cùng căm ghét. Chợt Yuichi rùng mình. Trời hơi lạnh. Cậu ra đóng lại cửa sổ và cửa chính, làm căn nhà tối thui. Cậu nằm xuống chiếu tatami. Giờ đây âm thanh duy nhất nghe được là tiếng mưa ngoài trời. Yuichi nghĩ, đây chắc hẳn là lần đầu tiên cậu ngồi lặng lẽ nghe mưa thế này. Cậu trở mình, và thấy đau lưng. Thế là cậu lại chỗ tủ nơi để đám chăn nệm mình từng nằm nhưng chẳng thấy chúng đâu. Không chỉ thế, toàn bộ chăn nệm đều đã biến mất, ngoại trừ cái Imakura đang nằm. “Hắn làm trò gì với chúng nhỉ...?”

Tiếng lẩm bẩm của Yuichi làm Imakura giật mình, hắn quay đầu lại. “Anh làm gì mà hết chăn nệm vậy?”

“Tôi vứt hết rồi, vì bẩn quá...” Imakura ngái ngủ trả lời.

Yuichi cố tưởng tượng xem đám chăn nệm kia phải bẩn đến cỡ nào thì con lợn đáng thương mới phải vứt hết chúng. Hắn nôn lên hay là làm sao? Tốt nhất là không nên nghĩ chi tiết nữa.

“Cậu muốn nằm nệm hả?”

“Ừ, nhưng tôi ngủ trên chiếu tatami cũng được.”

Chưa kịp nói hết câu, Imakura đã bò ra khỏi chăn. “Cậu dùng cái này đi.”

“Vậy anh lấy gì mà ngủ?”

“Tôi không cần đâu.”

Quả là vô cùng khó tin, cái gã mới mấy hôm trước đây còn không chịu san sẻ lấy một miếng chocolate thì nay lại đề nghị nhường đồ của mình. Chỉ vì sợ Yuichi bỏ đi mà hắn làm đến mức đó. Có điều Yuichi không xấu xa thế được. Cậu chẳng thể giành chăn với một kẻ đang ốm.

“Không sao. Anh cứ dùng đi.”

“Không, cậu dùng.”

Cả hai chẳng ai nhìn ai. Yuichi mới nửa đùa nửa thật. “Vậy được thôi, mình ngủ chung.”

“Ok.”

Imakura nói mà không ngần ngại chui vào trong chăn, nằm về một bên. Bên còn trống nhìn thật kỳ cục. Yuichi là người đề ra cái ý tưởng này, giờ cậu từ chối đâu được. Cậu đành chen vào nằm cạnh Imakura tuy chẳng thấy thoải mái chút nào. Imakura mà biết cậu là gay, hỏi hắn có dám đồng ý dễ dàng vậy không? Tất nhiên là không rồi. Yuichi không biết làm sao, đành phải tự trấn an mình là Imakura nặng những trăm ký. Cậu chỉ thích những anh chàng trẻ tuổi, nhỏ nhắn xinh trai, còn Imakura thì hoàn toàn ngược lại. Giá như ngoại hình hắn quá khổ mà tâm tính hắn tốt thì có khi Yuichi còn vì thiếu thốn mấy hôm nay mà động lòng được. Cậu nhớ lại những chàng trai mình từng mây mưa... thậm chí là chỉ vui vẻ một đêm. Ai nấy đều mảnh khảnh và có gương mặt thiếu niên. Yuichi có vài người bạn mê những kẻ béo tròn, bọn nó suốt ngày thao thao về niềm vui thú với mấy em mũm mĩm một cách khoái chí, còn cậu thì chẳng đời nào hiểu nổi loại khẩu vị đó.

Yuichi hít hà. Có một mùi hăng hăng ngọt ngào làm tim cậu muốn dựng lên. Nghe ngọt ngào như mùi thơm trẻ con. Cậu hít vào sâu hơn để cảm nhận luồng hơi đó. Yuichi cố ngăn mình lại, tự xỉ vả bản thân rằng mình đang ngửi mùi của Imakura đó, nhưng cậu chẳng thể cưỡng nổi sức hấp dẫn kỳ lạ kia. Rồi cậu bắt đầu để ý mấy chi tiết nhỏ nhỏ, ví dụ như hơi ấm của tấm lưng to béo cậu đang dựa vào. Cậu chẳng muốn nằm gần vậy, nhưng thân hình đồ sộ của Imakura chỉ chừa lại cho cậu có chừng đó chỗ nằm nếu không muốn tuột luôn ra ngoài tấm chăn.

Bất chấp tình trạng thảm hại hiện nay, Yuichi không thể không nghĩ, những xung đột trong mối quan hệ giữa hai người sao có thể dễ dàng hàn gắn vậy được. Cậu nhận ra mình đang dần quen thuộc với hơi thở của Imakura. Cậu sẽ ngồi dậy, nhìn xuống gương mặt đang ngủ của hắn. Càng nghĩ càng thấy những oán hận mà Imakura gây ra cho cậu lâu nay có thể dịu đi. Gương mặt hắn không đến nỗi xấu lắm. Nhận xét khách quan là vậy. Không, không được. Nhìn cái cằm mỡ hai ngấn của hắn coi. Bốn ngấn, bốn ngấn

cơ!... Nhưng nếu hấn giảm cân đi thì nhìn cũng không tệ. Kiểm không nổi tò mò, Yuichi thử chạm ngón tay vào nếp thịt trên cằm hấn. Imakura mở to mắt.

“Gì thế?”

“Ừ... ưm... có cái gì dính vào...” Cậu rút vội ngón tay vào. “Đêm qua tôi phải đi ngoài suốt, giờ tôi mệt lắm.”

Hấn quay đầu, đôi mắt lơ đãng của hấn lộ vẻ khó chịu. Yuichi xoa xoa ngón tay. Da Imakura thật vô cùng, vô cùng mềm mại. Rất thích. Cậu tự hỏi, liệu chỉ có cằm hấn mới vậy, hay là toàn bộ cơ thể hấn đều mềm mại như thế? Cậu nghe tiếng mình nuốt nước bọt.

Yuichi nằm xuống, giả vờ trở mình để chạm vào tay Imakura. Màu da trắng như sữa, nhưng cánh tay mập mạp của hấn nhìn giống giăm bông, toàn thịt không xương. Dù vậy, nó vẫn rất mềm, ngón tay Yuichi chạm vào như chạm phải một cái gối êm. Cậu từng ngủ với vô số đàn ông nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận một làn da dễ chịu thế này. Nếu cả cơ thể hấn đều được bao bọc bởi lớp da mềm vậy... nghĩ đến đó Yuichi nuốt nước bọt lần nữa. Không biết ôm cả thân thể trần trụi của hấn thì cảm giác ra sao nhỉ.

Đầu óc cậu bây giờ ngập tràn những suy nghĩ khủng khiếp. Cậu điên luôn rồi sao? Nghĩ coi gã đàn ông này là ai? Là Imakura đó. Là con quỷ béo phì Imakura đó. Làm thế quái nào mà cậu ham muốn hấn được? Yuichi giơ tay lên ôm đầu. Phẩm giá của cậu đang bị đe dọa. Cậu phải dùng trí tưởng tượng để vẽ ra một hình ảnh Imakura lỏa thể trong đầu mình. Cậu cho hấn cái cằm năm ngón, cho cái bụng đã bị của hấn nay còn bị hơn, như thể tượng phật Buddha. Cậu chưa nhìn thấy “thằng nhỏ” của Imakura bao giờ, nhưng dựa vào tin đồn, cậu vẽ nó nhỏ thật nhỏ. Nghĩ bụng tưởng tượng kiểu này sẽ đánh lừa được bản thân... nhưng... lẽ ra bình thường cậu còn không thèm nhìn hấn đến lần thứ hai... nhưng... trong đầu Yuichi bây giờ, là hình ảnh cậu đang tiến thẳng vào cơ thể Imakura!

“Này, tôi không có ghiền mấy thằng cha múp míp đâu!!!!”

Dù có tự nói như thế với bản thân bao nhiêu lần, trong tưởng tượng của Yuichi vẫn là cảnh cậu đang nâng hai chân Imakura lên mà đưa mình vào trong cặp mông căng chặt ấy.

Yuichi cuống quýt chạy ra ngoài, suýt trượt ngã. Cậu vòng ra sau ngôi nhà, tháo quần của mình, và cứ thế, cậu tưởng tượng cảnh mình thâm nhập cơ thể Imakura và tự đưa bản thân đến đỉnh điểm hai lần. Cái ấy hùng dũng của cậu, giờ đây đang chia thẳng lên trời, trong cơn mưa nhìn thật thiếu não. Cậu chẳng còn chút đạo đức nào nữa rồi. Cậu không còn bình thường nữa rồi. Là do hoàn cảnh khắc nghiệt... cậu tự trấn an bản thân rồi trở vào bên trong. Imakura đang ngủ rất say. Miệng hấn hơi há và hấn ngáy nhẹ nhẹ. Trông như một đứa trẻ sơ sinh, mập tròn, hoàn toàn không có khả năng tự vệ. Yuichi thấy khiếp sợ cho chính bản thân khi nghĩ rằng trông Imakura cũng dễ thương. “Không... không... hấn làm gì có... không hề...”

Vậy mà Yuichi vẫn không thể rời mắt khỏi hấn. Cũng như không thể kiềm chế được khát khao của mình. Cậu sờ vào cánh tay Imakura lần nữa. Mềm đến mức cậu chẳng muốn ngừng lại. Imakura khe khẽ mở mắt, nhưng hình như hấn không nhận thấy nên lại nhắm mắt lại.

Khuya muộn hôm ấy, mưa ngừng rơi, Yuichi đã quay về nhà trong lúc Imakura ngủ say. Sáng hôm sau trở lại, cậu thấy Imakura đã tỉnh giấc và rời chỗ nằm. Hấn cười nói thuốc tốt, bụng hấn không còn đau nữa. Yuichi mang theo muối và một nồi súp khoai tây nóng nghi ngút làm mắt Imakura sáng rực lên. Hấn ăn như thể đó là thứ ngon nhất trên đời, niềm vui sướng trẻ con đó làm Yuichi nở một nụ cười. Nhận ra mình đang nhìn Imakura chăm chăm, cậu thấy một chút không thoải mái. Imakura ăn xong nằm ườn ra thỏa mãn như một con mèo. “Imakura.”

“Gì thế?” Hấn không ngồi dậy, chỉ quay đầu sang.

“Chúng ta bị bỏ rơi đã hơn một tuần rồi. Lúc đầu chúng ta còn nghĩ sẽ có người đến đón nhưng không. Chẳng hiểu tại sao, giờ đành phải gắng hết sức vượt qua chờ người đến cứu.”

Imakura ngồi dậy gật đầu rất nghiêm túc. Yuichi tiếp tục. “Chúng ta không được để mình bị ốm đột ngột nữa. Với những tình huống bất thường kiểu này, nếu cả hai sống chung sẽ có thể giúp đỡ nhau tốt hơn.”

“Tôi đồng ý.” Câu trả lời nhanh chóng và quả quyết, sự thay đổi đó khiến Yuichi ngừng lại. Cậu hắng giọng rồi tiếp tục. “Nếu đã sống chung, chúng ta phải chia việc nhà ra. Tôi đi tìm thức ăn, anh nấu nướng dọn dẹp.”

“Cậu bảo tôi vào bếp á?” Imakura nheo mắt lần nữa, hàng lông mày hấn nhấn tí. “Má nói đàn ông không nên vào bếp.”

“Được thôi, vậy anh đi kiểm thức ăn. Tôi kiểu gì cũng xong.”

Imakura lắc đầu, đến hấn cũng thừa biết mình không hợp với lao động tay chân. Giờ đến phần quan trọng đây, Yuichi chống nạnh.

“Từ giờ trở đi, tôi sẽ là chỉ huy.”

Imakura lấy lại cảnh giác, liền cau có. “Cậu bảo tôi phải nghe lời cậu á?”

Yuichi cười. “Tôi đâu phải anh mà đi ra lệnh những chuyện không đâu. Anh không thích thì tôi sống riêng, chúng ta tách ra tự lo cho bản thân như lâu nay.”

Vậy là Imakura hầu như không thể từ chối – hấn làm gì có khả năng tự sống một mình.

Đây có thể coi là một khởi đầu khá tốt cho cố gắng sống chung lần thứ hai của bọn họ. Một khi Yuichi đã nắm vị thế cao hơn, Imakura càng ít tỏ ra phản đối. Họ quyết định chuyển đến ngôi nhà mà Yuichi đang sống vì nó còn tốt. Khi công việc nhà phân ra thì Imakura cũng cố gắng hơn. Ban đầu hấn ghét việc phải nấu nướng (bởi một con dao hấn cũng chưa từng động vào), nhưng khi đã quen rồi hấn thấy mình cũng có năng khiếu. Hấn học nêm nếm bằng muối và rau thơm, còn có tài trình bày thức ăn ra đĩa cho đẹp. Khổ nỗi hấn có tật chớp chớp khi ăn, Yuichi đành vờ như không nghe thấy bởi cậu chẳng muốn mình giống một ông già lải nhải.

Lúc hai người bắt đầu quen với cuộc sống trên đảo, buổi đêm trở nên chán ngán vô cùng. Họ tìm được nền, vì thế mà có thể thức khuya hơn. Nhưng ban đêm không tivi không radio dường như dài khôn xiết. Rồi Imakura phát hiện một bộ bài tây trong nhà. Họ chơi bài dưới nền để giết thời gian, đến lúc chán thì ngồi nói chuyện.

“Ba tôi mất vì tai nạn giao thông lúc tôi còn nhỏ. Vậy nên má không bao giờ chịu cho tôi thi lấy bằng lái. Dù không phiền chuyện được chở nhưng tôi vẫn muốn thử cầm lái một lần.” Imakura bây giờ không còn hành xử như sắp nữa mà giống một nam sinh trung học ngày ngò hơn.

“Đó là mẹ anh nói thế. Anh thích thì cứ việc lấy bằng. Ba anh mất vì tai nạn đâu có nghĩa anh cũng sẽ chết vì tông xe. Chỉ cần anh đi đúng luật, không chạy quá tốc độ thì sao gây tai nạn được.”

Imakura không giấu nổi hào hứng. “Thật không? Tôi lúc nào cũng muốn lái xe nhưng má không bao giờ đồng ý. Đợt này về tôi sẽ nói má cho mình đi tập lái.”

“Anh không cần xin má. Muốn thì tự đi thi lấy. Người lớn rồi, tự quyết định đi chứ.”

Imakura cúi đầu im lặng.

“Nghĩ thử coi. Ba mẹ sẽ chết trước con cái. Giả như mẹ anh mất, anh lại chẳng biết tự quyết định thứ gì, thì tính sao?”

“Đừng nói như thế!” Imakura bĩu môi quay lưng đi. Mỗi khi hờn dỗi hấn đều làm động tác này. Với một kẻ có thói xấu như vậy, nói với hấn chỉ tốn nước bọt. Nếu Yuichi im luôn thì đến sáng hấn sẽ vui lại.

“Sao lúc nào cậu cũng người lớn hơn rất nhiều dù cậu nhỏ tuổi hơn tôi chứ. Làm tôi phát bực.” Hấn lườm bâu.

“Tôi bình thường. Có anh mới là đồ bám váy mẹ bị nuông chiều đến hư.”

Imakura đỏ mặt xấu hổ. “Dù là đi học hay đi làm, tôi cũng chưa từng tự quyết định. Tôi luôn làm theo lời má nói. Nhưng mọi thứ đều ổn cả. Chính má là người chọn cho tôi vào làm ở công ty.” Tên này càng nói càng khoe kiểu bám váy mẹ của mình ra.

“Chứ anh chưa bao giờ mơ đến việc mình sẽ làm gì khi lớn lên à?”

Imakura không trả lời ngay, trông hấn như đang lưỡng lự điều gì. Cây nến nhỏ sắp xuống cháy xèo xèo.

“Tôi thích rượu... đã có lúc tôi muốn làm một người pha chế rượu. Tôi nói má thì má liền gạt đi bảo đó là việc làm chẳng bền lâu.”

“Viện có! Cho dù mẹ anh có phản đối, anh cũng phải phấn đấu cho mơ ước chứ. Anh đâu có thích công việc hiện tại của mình, đúng không?”

Imakura rất sốc khi phải đương đầu với sự thật này.

“Nhìn anh làm việc là người ta biết ngay anh chẳng mặn mà gì. Thế nên không ai ưa được anh cả.”

“Không ai ...?” Imakura hơi sững sờ, rõ là hắn đang tổn thương.

Yuichi ngần ngại. Cậu không biết có nên cho Imakura biết việc hắn bị nói xấu sau lưng không. Cậu không muốn tổn thương hắn thêm nhưng chuyện này có thể suy diễn được...

“Có rất nhiều người không ưa anh. Anh biết tại sao không?”

“Vì tôi mập?”

Yuichi bật cười rồi lại thấy ngọt ngào vì phải giải thích rõ hơn. “Đó chỉ là thứ yếu thôi. Anh chẳng bao giờ nhận lỗi khi sai phạm. Anh lúc nào cũng đổ tội lên người khác. Vậy mà khi người ta sai thì anh nhieéc móc. Anh là ví dụ điển hình cho loại người chỉ biết dễ dãi với bản thân và hằn học với người khác. Chẳng ai muốn có một tay sếp như vậy cả.”

Chỉ có hai người họ với nhau, Imakura thực sự muốn trốn vào một xó mà không được. Hắn cúi gầm mặt, cắn môi.

“Mà cho dù chuyên môn anh không giỏi, nếu anh nỗ lực hết sức người ta sẽ nghe lời anh. Nếu không sẽ chẳng ai thèm. Mọi việc bây giờ như thế đấy, nhưng anh có thể coi đây là cơ hội để thay đổi. Hãy nhớ quy tắc vàng này: muốn người ta đối xử với mình thế nào thì hãy đối xử với họ thế đấy. Trước khi nói hãy nghĩ đến việc ngôn từ của mình có thể tác động đến đối phương ra sao. Làm được vậy anh sẽ có sự tín nhiệm ngay.”

Có thứ gì đó rơi trên chiếu tatami. Imakura dường như đang suy nghĩ ghê lắm. Yuichi chắc chắn đã đánh ngay điểm yếu. Imakura, hắn không nhận thức được vấn đề của bản thân, và khi bị người ta huých toẹt ra như thế hắn thấy hối hận biết bao, nước mắt cứ thế nhỏ xuống.

“Làm gì mà khóc?” Thấy sếp mình im lặng khóc, Yuichi có cảm giác muốn ôm hắn vào lòng. Muốn an ủi hắn, bảo hắn đừng khóc nữa.

“Chắc tôi thắng thần quá. Tôi xin lỗi.”

“Sao cậu dám? Tôi lớn hơn cậu mà!” Imakura thút thít. Hắn chùi ống tay áo lên mũi, nước mắt càng rơi dữ hơn.

“Nói ra sợ anh buồn, chứ anh có cư xử người lớn hơn tôi chỗ nào đâu. Giống em tôi hơn ấy.”

Dù cảm thấy hơi kỳ cục, Yuichi vẫn đặt tay lên đầu Imakura. Dịu dàng xoa đầu hắn vài cái, cậu chạm vào cằm hắn. Da mềm và êm tay đến mức cậu xoa xoa cằm Imakura như đang nghịch một con mèo. Ánh mắt Imakura để lộ sự khó chịu làm Yuichi giật vội ngón tay về tùm tùm cười.

“Anh không có râu mấy nhỉ. Cằm anh gần như nhẵn bóng.” Đây chẳng qua là cái cớ cậu nêu ra để chạm vào Imakura. Hắn sờ sờ cằm mình gật đầu.

“Tôi hầu như chẳng có gì chỗ này. Còn cậu thì rậm râu quá chừng.”

“Đó là tại mười ngày rồi tôi chưa cạo râu mà...” Yuichi sờ tay lên đám râu bù xù của mình. Lỡ chớm thấy sợ. Nhưng cậu biết làm gì hơn, ở đây đâu có tìm được vật gì gần như dao cạo râu.

“Tôi luôn thích một bộ râu rậm rạp như thế. Người tôi hầu như chẳng có tí lông nào, mỗi khi nhìn mình trần trụi là tôi rầu rĩ lắm. Ước gì tôi có lông ngực và lông chân.”

Nghe nói Imakura không có nhiều lông, Yuichi tự hỏi liệu dưới chỗ đó thì như thế nào. Cậu tưởng tượng ra một túm lông mềm như tóc, mịn như lông mèo, và thấy cơ thể mình nảy sinh phản ứng. Cậu giật lùi ra khỏi ánh nền để che giấu cái mặt đỏ bừng.

“Um... mình đi ngủ đi. Không nên phí nền.”

Imakura gật đầu, thổi tắt ngọn nến và chui vào trong chăn. Yuichi cầu trời khẩn phật cho thuyền mau đến đón. Bởi vì mọi chuyện đang trở nên vô cùng nguy hiểm. Và cái gì lâm nguy?

Trình trạng của Imakura.

Shuji Hagashiyama cập cảng Hamamatsu để tìm kiếm người anh trai mất tích đã hai tuần. Đi cùng cậu là Yoshie, mẹ của cặp trên anh trai cậu. Hai tuần trước, công ty của người anh phá sản. Không lâu sau đó, Shuji, con trai thứ đã rời nhà ra sống riêng sau khi kết hôn và hiện người vợ đang mang thai, nhận được điện thoại của ba mẹ nói rằng Yuichi đã năm ngày không về nhà. Yuichi thường đi công tác, chẳng lạ gì khi anh vắng mặt hai ba ngày không dẫn lại. Nhưng lần này anh đã thông báo mình đi công tác mà chẳng nói sẽ đi đâu. Shuji thử gọi đến công ty nhưng không ai bắt chuyện. Cậu phải thân chinh đến tìm. Người phụ nữ ở đó bảo anh ấy đi “Okinawa”. Shuji lại xin nghỉ phép bay đến Okinawa nhưng chẳng thấy dấu vết nào của người anh. Chuyện này làm cậu quyết định phải báo mất tích với cảnh sát càng sớm càng tốt.

Trở về sau chuyến đi thất bại, cậu gặp Yoshie lần đầu tiên. Mẹ cũng đã đi Okinawa tìm con trai và cũng đã trở về tay trắng. Tuyệt vọng, mẹ đến nhà người đồng nghiệp đi cùng con trai mình. Shuji không biết rằng sếp của Yuchi cũng mất tích. Sếp nam, cậu nhấn mạnh. Cậu có linh cảm chẳng lành về chuyện này. Có lẽ ba mẹ cậu cũng cùng ý nghĩ vì khi họ chạm mắt nhau, cậu thấy hai người rõ là đang lo lắng. Cậu muốn hỏi liệu con trai bà ta có phải gay không, liệu có khả năng hai người bỏ trốn cùng nhau không. Nhưng khi thấy mẹ khóc lóc trong chiếc khăn tay, cậu chẳng thể nào mà mở lời được. So sánh sự tình đôi bên, tất cả nhất trí rằng không có khả năng hai người họ đi Okinawa, nên Shuji phải tìm đến công ty của anh mình lần nữa. Hầu hết nhân viên đã bỏ đi vào ngày công ty tuyên bố phá sản, tòa nhà gần như trống rỗng. Shuji lục lọi tài liệu về anh trai giữa núi giấy tờ và phát hiện Okinawa là chuyến công tác năm ngoái. Lần này anh ấy đi đảo Fuchi tìm thảo mộc.

Shuji cùng Yoshie đến Hamamatsu, được biết một lão ngư dân ngũ tuần đã chở hai người ra đảo. Họ đến nói chuyện với lão vào cuối ngày khi lão đánh cá trở về, xác nhận rằng hai tuần trước lão có chở hai người ra đảo Fuchi. Cứ tưởng cuối cùng đã tìm ra cơ sự, nào ngờ lão ngư này chỉ là người chở đi, đón về lại là người khác. Họ đến hỏi hội đánh bắt cá tên và địa chỉ của người đón về. Hai người tìm đến nhà lão ngay lập tức, nhưng có điều gì đó không ổn. Có biển tang trên cửa. Họ nhìn vào trong và được hai phụ nữ trung niên dắt vào. Đến nơi, họ trông thấy một bệ thờ mới dựng, và tấm ảnh đen trắng của Genzo Ikenohara quá cổ đang nhìn xuống hai người. Một trong hai phụ nữ, con gái lão, dụi mắt.

“Năm ngày trước, bố đi đánh cá về, nằm xuống rồi không bao giờ dậy nữa. Bác sĩ nói bố đã ra đi không đau đớn.”

Shuji ngồi sững sờ, nhưng không thể cứ thế rời đi. Dù Genzo chẳng thể giải đáp thông tin cho họ, cậu cũng phải cố hỏi.

“Thế bác có biết Genzo từng đến đảo để đón hai nhân viên được hai tuần trước không?”

Người con thứ hai ngẫm nghĩ một chút. “Chắc ở hội người ta biết. Để tôi hỏi.” Bà ta gọi đến hội đánh cá.

“Thư ký ở đó hình như nhớ anh trai cậu.” Bà ta đưa máy cho Shuji nói chuyện với Tae Yoshiwara.

“Ồ, những người ở công ty được. Tôi có nhận được điện thoại báo tàu đến muộn. Tôi gọi cho Genzo trên radio thì ông ấy bảo đã đón họ lên thuyền và đang về. Nghĩa là họ đã cập cảng rồi.”

Shuji cúp máy, Yoshie nhìn cậu hy vọng.

“Cô ta nói hai người ra khỏi đảo rồi. Giờ thì đã biết họ biến mất sau đó.”

“Thế chúng nó đi đâu?”

“Um..”

Con gái Genzo ngại ngần chen vào. “Tôi chỉ nhớ bố tôi có nói sau khi cập cảng, ông thả họ xuống ga tàu trên đường đến nhà bạn. Chắc chắn bố đã nói thế.”

“Ga Hamamatsu?”

Giờ hai người đã lần được dấu vết đến ga tàu, rồi đi đâu nữa? Shuji không thể ngăn được ý nghĩ rằng họ đã bỏ trốn cùng nhau. Nhưng cậu không biết, Genzo chỉ đi đón hai gã điều cấm học và thả họ xuống ga, còn anh trai cậu cùng sếp vẫn đang kẹt lại trên hoang đảo.

Sáng hôm ấy, Yuichi nảy ra một kế hoạch. Cậu muốn đi tắm. Căn nhà bỏ hoang có bồn tắm và cậu muốn dùng thử. Nó giống với một ấm nước lớn màu đen, kiểu bồn thường thấy ở miền quê. Đổ nước vào rồi nhóm lửa bên dưới để làm nóng. Yuichi chúi rửa cái bồn, đổ đầy nước giếng vào. Cậu dồn củi xuống dưới rồi đánh lửa.

Khoảng một giờ sau nước đã đủ nóng. Nhón tay vào thử thấy vừa ấm. Cậu hào hứng đến mức vội quay lại bếp, kéo Imakura vào phòng tắm không nói lời nào. Imakura rất kinh ngạc – bởi Yuichi chưa hề nói gì về kế hoạch của mình – và nhảy lên thích thú. “Yuichi, cậu giỏi quá!”

Yuichi vốn biết anh ta sẽ phản ứng như thế. Imakura không giống người bình thường. Cậu lại ra giếng như mỗi tối, dùng cục xà phòng họ tìm thấy để rửa tay chân rồi lấy vải chùi sạch thân người hết mức có thể. Đã hai tuần mà Yuichi vẫn phải ngạc nhiên khi thấy lượng cáu bẩn thải ra khỏi da thịt. Sau khi chà rửa sạch sẽ, Yuichi khoan khoái đắm mình vào bồn tắm. Cậu chỉ mặc quần lót đi ra ngoài, thấy Imakura đang nướng thịt thỏ, cà rốt với ớt. “Để đây tôi làm tiếp cho, anh vào bồn tắm đi.”

Hai mắt Imakura sáng lên khi nghe đến chữ “bồn tắm”. Anh ta biến mất vào bên trong. Nhưng chỉ chốc lát sau Yuichi nghe tiếng hét vọng ra. Cậu vội chạy vào kiểm tra thì thấy Imakura cuộn tròn trên sàn nhà, hoàn toàn ***.

“Chuyện gì thế?”

“Nóng quá ... phỏng tôi rồi!”

“Có nóng đến thế đâu.” Yuichi nhón tay vào nước thử độ ấm, thấy rất vừa phải.

“Không phải nước. Chân tôi, chân tôi bỏng rồi.”

Nhìn vào bồn, Yuichi hiểu ngay. Vì củi được đốt ngay phía dưới nên phần đáy bồn sẽ rất nóng. Người ta thường đặt một ván gỗ mỏng lên trên để bảo vệ, nhưng vì bọn họ không có ván, Yuichi ghép tạm mấy miếng gỗ lại với nhau để đứng trên đấy. Imakura không hiểu chuyện này, anh ta đã lấy chúng ra.

“Anh cần ván để đứng lên đáy bồn. Chắc anh không biết. Tôi xin lỗi.” Yuichi để lại tấm ván tạm vào trong.

“Đứng lên đây này, anh sẽ không bị bỏng.”

Imakura chậm chậm đứng lên, thận trọng nhìn vào đáy bồn. Đó là lần đầu tiên Yuichi nhận ra mình đang ở cạnh một người đàn ông hoàn toàn trần trụi. Giây phút phát hiện ra điều này, Yuichi không thể rời mắt khỏi làn da trắng nõn của Imakura. Dù anh ta mập phệ và đầy nếp thịt, nước da vẫn trắng sáng. Cặp mông nhẵn mịn hơn bất kỳ người đàn ông nào Yuichi từng thấy, và cậu phải ráng hết sức mới ngăn mình không vươn tay tóm lấy nó. Yuichi nuốt nước bọt, khẽ nghiêng đầu nhìn trộm cái ấy của Imakura... và kinh ngạc trước những gì mình thấy.

Imakura nhỏ đến mức cậu nghi ngờ không biết nó có thực hiện được chức năng không nữa. Không ngoa khi nói kích thước nó chẳng lớn hơn ngón cái của Yuichi là bao, hai tinh hoàn bé xíu đến nỗi nhìn như hai quả trứng cút. Cậu từng nghe đồn về độ nhỏ của Imakura nhưng chưa từng nghĩ sẽ nhỏ đến mức này. Kích cỡ này với trẻ con thì vừa, chứ người lớn... Yuichi chỉ thấy trên tạp chí mà thôi. Tệ hơn nữa, phần thân tí hon của Imakura vẫn còn nguyên bao đầu đỉnh, nhiều khả năng là hẹp bao đầu đỉnh.

Lúc Imakura nhảy tồm vào trong nước, Yuichi mới giật mình khỏi cơn bồn thần. Cậu vòng ra phía sau nhà, tuột vội chiếc quần lót xuống rồi tóm chặt lấy người anh em đang hưng phấn của mình. Cậu không tài nào xua được hình ảnh phần thân tí hon còn nguyên bao đầu đỉnh của Imakura ra khỏi đầu óc. Cậu phải xuất ra đến ba lần mới thỏa mãn được ham muốn mạnh mẽ của cơ thể. Và khi ấy, cậu nghe mùi thấy mùi khét. Thịt thỏ đã cháy trong lúc Yuichi bận giải phóng bản thân.

Imakura đêm nào cũng nấu nước tắm. Từ khi Yuichi trở nên ưa thích mùi xà phòng còn chưa phai trên người Imakura mỗi khi ngồi cạnh, cậu đau đớn nhận ra mình là gay, còn anh ta thì không. Con quỷ trên vai cậu thì thâm, rằng bọn họ đang ở trên hoang đảo đấy, sẽ chẳng ai biết nếu hai người âu yếm mây mưa

đầu. Dù vậy, Imakura vẫn là straight, không phải gay. Cậu chẳng muốn đối diện với sự thật này chút nào. Cậu chỉ muốn được sờ, được vuốt ve anh ta. Và vì chẳng có gì để giải phóng đầu óc khỏi chuyện ấy, đêm nào cậu cũng bị những hình ảnh tưởng tượng oanh tạc dữ dội. Yuichi nhận ra bản thân đang động tình như điên và bị khước từ. Thà Imakura cứ là tay sắp ịch kỷ còn tốt hơn. Nhưng bây giờ cậu thấy anh ta đã đáng yêu và dịu dàng đi rồi. Cộng thêm khẩu phần hạn hẹp và bài tập đều đặn, Imakura bắt đầu giảm cân đôi chút. Quen hơi rồi, Yuichi ngạc nhiên nhận ra cậu bắt đầu nghĩ bạn đường của mình cũng có chỗ nào đó hấp dẫn.

“Không hay rồi.” Yuichi vừa húp súp thịt thỏ vừa lầm bầm.

Từ ngày nhìn thấy thứ đó của Imakura, cậu không cách nào thôi tưởng tượng đến việc khẩu giao cho anh ta. Ngày qua ngày, ham muốn được chạm vào, được mút mát cái ấy, cứ lớn dần lớn dần lên.

“Có chuyện gì à?” Imakura ngồi đối diện, lên tiếng hỏi với cái miệng nhuốm nhoàm khoai tây. Anh ta có nằm mơ cũng không nghĩ được mình chính là đối tượng để Yuchi tự thỏa mãn bản thân. “Cậu đang lo mình sẽ hết thức ăn hả?”

Những lời này đúng thật là bản chất của Imakura. Yuichi nghe vậy chỉ cười bảo không phải. Như thể nhẹ nhõm vì câu trả lời này, Imakura lại nhăm nháp món súp thịt thỏ của mình. Mỗi ngụm mỗi ngụm, đầu lưỡi của Imakura lại lộ ra. Yuichi chẳng thể rời mắt khỏi nó, khi bị để ý, cậu vội cúi xuống húp súp để che giấu thái độ.

“Tôi đi dạo đây.” Yuichi đứng lên, còn Imakura lại nhìn cậu tò mò.

“Hôm nay có trăng đầu. Tối lắm!”

Câu nói đó không ngăn được Yuichi, cậu bảo mình chỉ đi nhanh thôi.

“Cậu thích đi dạo thật đấy. Tối nào cậu cũng ra ngoài.”

Nghe những lời này lúc đang rời khỏi nhà, Yuichi không khỏi bật cười. Đi dọc theo con đường tối, cậu đến một cánh đồng nhỏ và cúi xuống. Cậu nắm lấy cái ấy của mình và chà xát điên cuồng. Và trong đầu cậu hiển nhiên là hình ảnh người đàn ông đang nhăm nháp súp ở nhà. Cậu tưởng tượng mình chiếm đoạt Imakura từ phía trước, từ phía sau, từ mọi tư thế. Làm gì có chuyện cậu thích đi bộ, mà là nếu không giải tỏa bức xúc cậu sẽ không ngủ được. Thậm chí thời trung học cậu cũng chẳng tự xử nhiều như thế này. Nhận ra điều đó, Yuichi không ngừng xấu hổ bởi nỗi ám ảnh của mình. Khi cậu trở lại, căn nhà đã tối om. Họ có nến nhưng đang sắp cạn nên chỉ dùng khi nào cần thiết. Imakura chắc chắn đang ở trong chăn, cậu có thể thấy một khối bự bên trong. Yuichi chui vào nệm của mình, ngay bên phải Imakura. “Cậu không khỏe à?”

Yuichi ngạc nhiên khi nghe thấy câu đó, cậu tưởng Imakura ngủ rồi.

“Gần đây cậu thở dài mãi. Nếu lo lắng chuyện gì cứ nói ra. Tôi chỉ biết nghe thôi, nhưng...”

Trước kia Imakura chưa từng thể hiện thái độ quan tâm đến người khác, và Yuichi rất ngạc nhiên khi thấy anh ta mẫn cảm như vậy. Dù anh ta nói mình sẽ lắng nghe, Yuichi nào có thể nói ra được rằng thứ mình đang khao khát nhất là được gần gũi anh ta. Cậu biết sẽ bị Imakura xa lánh. Dù rằng bọn họ giờ chỉ có một mình, Yuichi vẫn muốn tránh chuyện đó hết mức có thể.

“Chuyện nhỏ thôi.”

“Tôi hy vọng thế...”

Cuộc đối thoại kết thúc nhưng Yuichi vẫn muốn nói thêm chút nữa. Có biết bao đề tài để nói, vậy mà Yuichi cũng phải giật mình trước chủ đề cậu chọn. Hay là vì cậu không thấy được mặt người kia trong bóng tối nên mới dám bạo ngôn như thế?

“Anh vẫn còn bao đầu đinh à? Tôi chỉ tình cờ thấy lúc anh ở trong phòng tắm. Trông như cái ấy của anh bị bọc trong lớp da...”

Có tiếng trở mình khó chịu. Imakura mở miệng lầm bầm gì đó rồi lại thôi. Sự im lặng ngọt ngào làm Yuichi bắt đầu thấy hối hận đã động đến chủ đề này, rồi đột nhiên Imakura thì thào. “Đừng nói ai nhé. Tôi nghĩ

mình bị hẹp bao đầu đỉnh.”

Tuy chỉ có hai người, chẳng có lý do nào để nói thầm nhưng họ lại tiếp tục câu chuyện bằng những lời thì thào.

“... Có nhầm không?”

“Tôi không biết. Nhưng ngay cả khi tôi cứng lên nó cũng không lộ ra. Có kéo thì lại đau, nên chắc là vậy rồi.”

“Ngày nay người ta phẫu thuật cắt bao đầu đỉnh với cả nam sinh trung học cơ mà. Anh tính đến chuyện đó chưa?”

“Má tôi giữ thẻ bảo hiểm y tế. Tôi xấu hổ lắm, không dám hỏi lấy để đi phẫu thuật.”

Lý trí kêu gào, hãy dừng lại, nhưng Yuichi không nén nổi tò mò. Cậu nhảy ra khỏi chăn về phía Imakura.

“Để tôi thử.”

“Thử gì cơ?” Giọng Imakura vốn đã cao so với nam giới rồi, bây giờ lại còn cao vút hơn.

“Kéo lại lớp da. Hồi trung học anh cũng làm vậy với lũ bạn mà? Để tôi thử xem có kéo được không.”

“Ừm... không cần đâu. Thật đấy. Bẩn lắm...”

“Anh mới tắm xong mà. Không sao cả.”

Yuichi thấp ngọn nến đặt cạnh gối để phòng khi. Ánh nến vàng cam làm căn phòng sáng lên nhờ nhờ. Imakura vẫn không chịu ra khỏi chăn, khẳng khái rằng họ không cần làm chuyện đó. “Có gì mà xấu hổ. Đàn ông với nhau cả. Hồi học cấp 2 tôi toàn lôi ra trước mặt lũ bạn đấy thôi.”

“Thật sao?” Imakura thò đầu ra nhìn, mắt anh ta ánh lên ngạc nhiên.

“Học sinh cấp 2 tò mò so sánh với bạn là bình thường. Nếu có đứa nào hẹp bao đầu đỉnh, bọn tôi sẽ giúp kéo ra.”

Yuichi nói nghe thuyết phục vậy chứ thật ra là dối mười mười. Cậu chưa bao giờ làm những chuyện kiểu đó cả. Không thể. Bởi chỉ cần nhìn vào thân dưới của kẻ khác là cậu đã hưng phấn rồi. “Mọi người đều làm vậy sao...? Là chuyện bình thường sao? Vậy mà tôi không biết...” Giọng Imakura có chút hối hận.

“Nếu anh để tôi kéo lại lớp da thì không cần phải đi bệnh viện. Đàn ông dù ở tuổi nào đi phẫu thuật cũng xấu hổ cả.”

Imakura chui ra khỏi chăn ngồi ôm gối. “Cậu thấy vậy có ổn thật không đấy?”

“Được mà. Bọn nhóc cấp 2 còn làm được.”

“Vậy thì... nếu cậu không phiền... làm ơn giúp tôi loại bỏ lớp da được không?” Trò lừa đã thành công, trông Imakura hoàn toàn bị thuyết phục. Yuichi vừa hoan hỉ vui mừng lại vừa cắn rứt lương tâm.

“Cậu thấy rồi nên biết nó trông thế nào, nhưng cũng đừng cười nhé.”

Imakura cúi xuống tháo chiếc quần trong của mình. Dưới ánh nến vàng vọt, phân thân tí hon, đơn giản và còn nguyên bao đầu đỉnh mà Yuichi từng nhìn thấy nay lại xuất hiện. Bất chấp hình dạng đáng thất vọng của nó, đầu ngón tay Yuichi nóng rực lên vì hưng phấn. Cậu mừng là lúc này mình đã thỏa mãn ba lần trước khi về. Nếu không thì giờ người anh em của cậu đã cứng như đá và tay chân khó lòng cử động nổi. Cậu cố cư xử thần nhiên nhất có thể, nhưng hai bàn tay kích động muốn run lên khi cậu chạm vào đó. Rất nhẹ, có lẽ giống của trẻ con, và rất mềm. Đáng yêu đến mức mỏng manh. Cậu cầm lấy nó bằng tay trái trong khi tay phải thử kéo lớp da. Phần đầu lộ ra nhưng cậu chẳng thể ép được toàn bộ lộ ra ngoài. “Mềm thế này thì khó làm quá. Thử làm anh cứng lên xem.”

“Không... xin đừng!” Imakura cố giật lại nhưng Yuichi đời nào để yên.

“Anh nằm xuống rồi dang chân ra được không?”

Imakura từ chối nhưng vẫn làm những gì Yuichi bảo. Lợi dụng tình thế đó, Yuichi giả vờ giúp Imakura chỉnh lại lớp da đầu đỉnh để được động chạm vào anh ta, tuy nhiên những tiếp xúc da thịt khiến cậu trở nên mất kiểm soát, vô tình làm Imakura chảy máu nhẹ. Lấy lý do cầm máu, Yuichi đã khéo léo giao cho Imakura. Sau khi nuốt sạch kết quả, Yuichi ngẩng đầu lên nói nghiêm túc.

“Không được rồi. Khi nào về đất liền, anh phải đi bệnh viện phẫu thuật thôi.”

Imakura trả lời “Ừ,” mà vẫn còn khóc thút thít. Nửa phần cơ thể trần trụi bên dưới phập phồng thả lỏng trong ánh nến khi anh ta hít thở. Ngay cả cái bụng ngấn mỡ và phần thân bé xíu còn nguyên bao đầu đỉnh của anh ta cũng trở nên huyền hoặc trong ánh nến mờ ảo. Yuichi nhìn phần thân dưới đầy đặn kia mà liên tưởng đến hình ảnh những phụ nữ *** cậu từng thấy trong tạp chí hồi còn đi học. Lúc đó cậu không thể hiểu nổi sao lại có người thích được loại phụ nữ đầy đặn ấy. Nhưng giờ thì cậu đã biết một làn da tròn trịa mềm mại sẽ đem lại cảm giác thoải mái đến thế nào.

Thật không may, nửa thân dưới đẹp đẽ của Imakura chưa gì đã bị chiếc quần lót xấu xí che đi mất.

“Tôi ngủ đây.” Anh ta chui vào trong chăn với giọng điệu thất vọng, đã phải chịu đau mà vẫn không kéo được lớp da đầu đỉnh. Yuichi cũng thối tất nệm nằm xuống nhưng trong đầu cậu cứ lặp lại hình ảnh của Imakura và cách anh ta lên đỉnh điểm dù vẫn đang đau đớn. Những luồng tưởng khiến Yuichi không thể nào ngủ nổi. Vừa mập, vừa nhỏ, lại bị kẹp bao đầu đỉnh... bản tính thì tệ hại nhất đời.

Yuichi tự nhủ vậy để cố xua đi những hình ảnh trong đầu, nhưng bất lực. Cậu thở dài nhìn sang Imakura đã ngủ say trong bóng tối. Cậu thêm được hôn lên đôi môi đang hé qua từng nhịp thở nhẹ nhàng kia. Cậu bây giờ đã sa ngã không còn đường lui nữa rồi.

Sau cái đêm họ thử chinh phục tột cùng cho Imakura không thành, anh ta trở nên xa cách. Ngày hôm sau nữa, Yuichi vẫn cho rằng anh ta phiền lòng về chuyện đêm ấy, nhưng tình trạng xa cách kéo dài thêm mấy ngày tiếp theo khiến Yuichi nghĩ hẳn Imakura phải có lý do gì khác. Chắc chắn anh ta đã phát hiện ra cậu là gay nhưng im lặng không nói. Cậu đã diễn trò xấu xa khi cố ý khẩu giao rồi còn nuốt sạch của người ta, hiển nhiên là Imakura thấy việc đó không bình thường. Sẽ vô nghĩa nếu cố tiếp cận một người chủ động xa lánh mình, Yuichi nghĩ vậy, và cậu cố gắng không nói chuyện với Imakura trừ phi cần thiết. Tuy nhiên, về bình thần bên ngoài không ngăn được cậu trở nên buồn bã trước sự thật rằng đối phương đang né tránh mình. Cậu ước gì đã không đề ra cái ý tưởng kéo lại bao đầu đỉnh ngu ngốc kia cả triệu lần. Một gay thích một người bình thường sẽ nảy sinh rắc rối. Khởi đầu một mối quan hệ khi cả hai cùng đồng tính đã khó rồi, huống gì là với một người hoàn toàn dị tính. Nếu cậu biết đường mà lui, Imakura có thể sống một cuộc sống “bình thường”, nhưng nếu cậu cố lôi kéo Imakura vào con đường đồng tính chỉ để thỏa mãn ham muốn nhất thời của mình, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm.

Trong khi Imakura vẫn đang xa cách, Yuichi đã suy nghĩ rất nghiêm túc về những vấn đề mấu chốt trong mối quan hệ giữa hai người đàn ông. Vào ngày thứ năm sau khi chuyện xảy ra, trời đổ mưa.

Yuichi vốn không thích làm gì vào những ngày mưa. Dầm mình ngoài trời trong cái lạnh ẩm ướt chỉ khiến cậu bị cảm mà thôi. Bình thường cậu sẽ rất vui nếu được nghỉ, nhưng hôm nay cậu nguyên rủa cơn mưa kia. Hai người bọn họ bị kẹt lại trong gian nhà nhỏ bé, vừa ngồi trên bậc thềm ngắm mưa vừa ăn nốt chỗ súp còn lại của ngày hôm qua. Không làm gì hơn. Đến trưa, Imakura đột nhiên lên tiếng phá vỡ im lặng.

“Chơi bài không?”

Yuichi quay sang gạt đầu ngay. Cậu rất vui khi Imakura chịu nói chuyện, cho thấy anh ta không còn giận cậu nữa. Lúc đang chơi, Imakura mở lời.

“Có chuyện này tôi muốn nói với cậu” Anh ta vừa gom bài vừa nói, không nhìn vào Yuichi. “Cậu không được nói gì về chuyện xảy ra cho mọi người trong công ty.”

Yuichi không thấy được biểu hiện của Imakura nhưng có thể nhìn rõ tai anh ta đang đỏ lên.

“Chuyện gì?” Cậu biết nhưng vẫn hỏi.

“Về... về việc tôi kẹp bao đầu đỉnh, và chúng ta đã cố chỉnh lại mà không được.” Imakura cẩn trọng từng lời. “Tôi không muốn người ta cười vào dị tật của tôi. Họ đã cợt đùa về kích thước của tôi đủ rồi... nếu họ mà

biết tôi bị như vậy nữa...” “Tôi sẽ không nói với ai đâu.” Imakura vẫn cúi mặt nhưng hai mắt ánh lên nhìn thẳng vào Yuichi.

“Tôi luôn giữ lời mà.” Anh ta tin lời, cúi xuống vẻ nhẹ nhõm. “Cậu sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác của tôi đâu. Ai cũng muốn mình là người giỏi giang điềm đạm như cậu. Làm sao cậu hiểu được tôi...” “Không, tôi...” “Đừng cố an ủi.” Imakura lắc đầu “Tôi hiểu bản thân mình nhất mà. Một kẻ vừa mập vừa lùn, dở thể thao và xấu xí. Tôi không nhớ mình béo ú thế này đã bao lâu rồi. Dù có thử ăn kiêng bao nhiêu lần tôi cũng không giảm cân được, tôi thích đồ ngọt, nếu ăn kiêng tôi sẽ căng thẳng bứt rứt đến không chịu nổi. Không thể tệ hơn được nữa, tôi lùn tịt, mập ú, nhẵn nhụi...”

“Và hẹp bao đầu đỉnh...” Những lời này Imakura thốt ra mà gương mặt biểu cảm như thể đây là tận cùng thế giới, anh ta run rẩy muốn khóc đến nơi “Tôi ghét lắm. Tôi chẳng là gì ngoài một kẻ bất tài. Vậy mà sao tôi cứ phải ở với một người tưởng chừng như không có khuyết điểm như cậu? Nhìn thấy cậu là tôi trở nên căm ghét bản thân. Ông trời sao thật bất công.”

Yuichi không thể ngờ Imakura đã luôn ôm những suy nghĩ đó. Nhìn anh ta nhieéc móc bản thân mình, cậu thấy tội nghiệp biết bao. Cậu cố tìm cái gì đó để làm anh ta vui lên.

“Lúc thử chỉnh bao đầu đỉnh cho anh, tôi đã thấy anh ***. Trông rất đẹp.”

“Cái túi mỡ này thì đẹp chỗ nào? Cậu xỏ tôi đấy hả?” Nghe như thể Imakura muốn nhai đầu cậu đến nơi.

“Lúc thấy anh *** tôi đã nghĩ mập cũng không hẳn là tệ. Da anh rất đẹp. Anh sinh ra đã vậy rồi. To con có thể cho người ta cảm giác an toàn. Anh nên lấy đấy làm lợi thế trong công việc.”

“Cậu... cậu nghĩ vậy thật sao?” Imakura chớp mắt kinh ngạc.

Những lời của Yuichi là hoàn toàn thật lòng, nhưng nhìn cách Imakura nuốt lấy nuốt để từng câu chữ của mình, Yuichi không khỏi thấy buồn cười.

“Anh nên tự tin vào bản thân hơn nữa. Đừng có tự ti như thế. Hãy làm như đang thách thức người ta to con được bằng anh vậy.”

Biểu hiện tâm tối của Imakura trở nên tươi sáng như hoa nở giữa mùa xuân. “Lần đầu tiên có người nói với tôi như thế đấy. Ngoài má ra không ai nói mập là tốt cả.”

“Vậy là được rồi. Chừng nào về, anh phải nhớ không được tăng lại số cân đã giảm đấy. Anh mập cũng được, nhưng đừng để đến mức hại sức khỏe.”

Yuichi cố gắng đưa cuộc hội thoại đi đúng hướng. Imakura cười. “Tôi làm việc ở Suginoki đã 8 năm nhưng chưa bao giờ cảm thấy có ai đó chú ý đến tôi. Thậm chí khi được thăng chức tôi cũng có cảm giác người ta đang cười nhạo sau lưng mình. Cậu thực sự khiến tôi mở mắt đấy.”

Ánh mắt Imakura hướng về phía Yuichi tràn ngập tin tưởng khiến Yuichi ngửa ngáy.

“Tôi chưa từng trò chuyện kiểu này với má. Nói ra thì xấu hổ, chứ tôi không hề có ai thân thiết để tâm sự hết lòng. Tôi chẳng bao giờ giỏi kết bạn.” Imakura thở dài.

“Không hiểu sao nói chuyện với cậu lại dễ thế nhỉ. Tuy là sếp nhưng khi ở với cậu tôi hình như quên mất điều đó. Cậu điềm tĩnh hơn tôi nhiều, thông minh hơn, chỉ kém tôi mỗi phần tuổi tác.”

Yuichi vô thức cúi xuống nắm chặt hai tay. “Không phải đâu, tôi thấy anh cũng có ưu điểm mà. Anh rất thẳng thắn và thành thật, không hề giả vờ. Người ta không ai được như vậy đâu.”

Imakura đỏ mặt. Yuichi bối rối khi thấy anh ta hớn hở trước chuyện này đến thế. “Cảm ơn cậu nhiều lắm. Tôi hỏi cậu một câu được không?”

Yuichi cố đoán xem câu hỏi ấy có thể là gì.

“Nếu được thì, cậu làm bạn với tôi nhé?”

Bọn họ đâu còn là trẻ con, bình thường mà hỏi Yuichi câu đó là cậu đã bật cười rồi, nhưng lúc này cậu lại cảm thấy rất vui. Đây không chỉ là dấu hiệu cho thấy Imakura không ghét cậu, mà còn thích cậu nữa.

“Được chứ. Nếu anh không ngại chuyện làm bạn với tôi.”

Imakura cười tíu tít, lộ ra hai lúm đồng tiền. Lần đầu tiên Yuichi để ý thấy nó. Khi cậu nhìn xuống, bàn tay phải của Imakura đã chìa ra. “Bắt tay cho tình bạn.”

Yuichi cảm giác hơi xấu hổ và mâu thuẫn, nhưng cậu cẩn thận không thể hiện ra, chỉ nắm lấy bàn tay tròn trịa ấy. Những ngón tay mềm và rất ấm. Imakura cười bên lên.

“Cậu là bạn nam đầu tiên của tôi đấy. Tôi cũng có người quen nhưng đều không thân thiết. Thời đi học tôi cứ luôn ghen tị với những ai có biệt danh.” Imakura khẽ bồn chồn, mặt càng đỏ rực lên.

“Nếu cậu không phiền, tôi gọi cậu là Yu-chan nhé?”

Lời nói và ánh mắt của anh ta ngược lại hẳn với vẻ bên lên của mình. Cả người Yuichi đỏ ửng. Dễ thương quá đi mất! Imakura dễ thương hơn bất kỳ thứ gì cậu từng thấy. Thật muốn đè anh ta ra mà liếm láp khắp thân thể ấy, tiến vào trong nó, làm anh ta phải rên lên trong cực khoái. “Yu-chan.”

“Ừm... Yu-chan này...”

Nghe gọi tên làm Yuichi giật mình khỏi dòng tưởng tượng.

“Tôi xin lỗi, nhưng mà cậu nắm tay tôi đau quá...”

Đến lúc này Yuichi mới nhận ra, này giờ cậu siết chặt đến nỗi tay Imakura đỏ cả lên rồi.

Mưa mãi không ngớt hạt. Vết khắc trên cột gỗ đã đến vạch thứ hai mươi. Nghĩa là đã vào giữa tháng sáu. Mùa mưa đã đến. Từ khi cả hai quyết định thành “bạn”, Yuichi phải đối mặt với một tình thế tiến thoái lưỡng nan kỳ lạ: Imakura trở nên thay đổi nhiều đến mức không còn nhận ra anh ta từng là một kẻ hư hỏng ngang ngạnh khi mới đến đây. Imakura rất nghe lời Yuichi. Cậu thấy vui khi anh ta tin tưởng mình như vậy, nhưng tin quá cũng khổ. Càng được tin càng khó mà nói đến vấn đề thể xác.

Yuichi phân tích tình cảm trong lòng mình. Cậu thích Imakura, dù anh ta mập, cái ấy của anh ta nhỏ, và còn hẹp bao đầu đỉnh. Anh ta cười rất dễ thương. Yuichi muốn hôn, muốn được làm chuyện ấy với anh ta. Điều này đã vượt xa cái gọi là “tình bạn” mà Imakura khao khát; đó gọi là “yêu”. Trong quá khứ cậu từng hẹn hò với những người đàn ông mà Tomoharu, người bạn làm chủ quán bar của cậu, giới thiệu. Nhiều người trong số họ đẹp hơn Imakura nhiều, ốm hơn Imakura rất nhiều, và thú vị hơn anh ta rất rất nhiều. Nhưng cậu chưa từng ham muốn một ai hơn Imakura, cũng như chưa từng “thích” một ai như thế. Giá mà có Tomoharu ở đây, đảm bảo anh sẽ bò lăn ra cười, và sẽ nói một câu đại loại, “Thẩm mỹ kém thì ai cũng có, nhưng mà như em thì hơi bị kém quá”. Kệ, giờ thì Yuichi không còn quan tâm đến thị hiếu thẩm mỹ cá nhân gì gì nữa. Cậu thích Imakura rồi, đầu thể nào làm khác được. Cậu cố sức tìm hiểu xem tại làm sao mà cậu lại đi yêu một người hoàn toàn khác với hình mẫu trong mơ của mình đến thế. Và rồi Yuichi kết luận, vì Imakura làm khơi dậy bản năng muốn được che chở của đàn ông trong cậu. Imakura hoàn toàn lệ thuộc vào cậu, cho nên cậu phải hết sức bảo vệ anh ta. “Cứ mưa mãi không ngừng.” Imakura lầu bầu.

Họ đang ngồi trên bậc thềm nhìn ra màn nước mù mịt. Vừa mới ăn trưa xong, họ chẳng muốn chơi bài. Chỉ ngồi biếng nhác nhìn trời mưa.

“Mùa mưa mà.”

Imakura nghịch nghịch móng tay cái. Nó đã dài lắm rồi mà họ chẳng có bấm để cắt. Họ thử tìm trong những nhà khác nhưng không thấy gì. “Ấm quá.” Nghịch móng tay chán, Imakura quay sang cuộn cuộn ống tay áo của chiếc áo ngắn tay trên người, kéo kéo cổ áo. Yuichi bị mê hoặc bởi cánh tay trắng nõn và cái bụng ngắn của Imakura đang lộ ra. Nếu không biết anh ta, cậu còn tưởng người đàn ông này đang mời gọi mình. Cậu thêm khát muốn chết rồi, tim đập như điên. Cậu muốn ghim anh ta xuống sàn ngay bây giờ để...

“Cậu có thấy tôi ốm đi không?” Imakura quay sang, “Quần áo tôi mặc không còn chật nữa.”

Chẳng có gì ngạc nhiên. Imakura đã ốm đi rất nhiều từ khi họ lên đảo. Cân nặng của anh ta xuống dần dần nhờ vào khẩu phần ăn khiêm tốn và sự luyện tập hằng ngày.

“Anh ốm đi nhiều đấy. Tiếc là mình không có gương để anh xem.”

“Mặt và cảm anh đã nhỏ bớt rồi này.” Yuichi sờ vào cằm Imakura, giờ chỉ còn hai ngón thay vì bốn ngón, cậu cẩn thận không để mình trông khác lạ. “Tuyệt quá!” Imakura chạm vào mặt mình hơn hớn.

“Giảm thì giảm chứ, đến khi về anh lại ăn hùng hục như cũ thì nó tăng lên mấy hồi.”

“Yu-chan, cậu thật lạnh lùng quá đi.”

Nếu là trước đây, Imakura sẽ trở nên phòng vệ trước những tấn công nhỏ nhất, ngộ nghĩnh y hệt phụ nữ... Nhưng giờ anh ta hoàn toàn lơ đi lời châm chọc của Yuichi.

“Giờ tôi không còn cảm thấy mình sẽ chết nếu thiếu đồ ngọt nữa. Chắc chắn tôi sẽ bỏ ăn ngọt” Ngồi co gối, Imakura bắt đầu nghịch phần tóc mái ngang trán đang dài ra của mình. “Khi về tôi muốn làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Yuichi tò mò.

“Mua một chai Romani Conti về uống.”

Yuichi không biết gì về rượu, nhưng vẫn biết đây là một trong những nhãn hiệu đắt nhất. Cậu dám chắc giá của nó còn nổi tiếng cả hơn vị của nó. “Một người bạn của má từng cho tôi uống. Cảm giác như có một lớp nhung phủ trên đầu lưỡi với vị đắng đặc biệt... Tôi không biết diễn tả sao nữa. Khi nào về tôi sẽ thử uống lại. Coi như phần thưởng vì đã cố gắng sống tốt ở đây.”

Imakura nhìn ra xa như thể đang nhớ lại mùi vị của rượu, rồi đột nhiên quay sang Yuichi. “Cậu uống Romani Conti bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy khi mua về tôi sẽ mời cậu đến uống.”

Một người gàn dở từng từ chối không chịu san sẻ nửa thanh chocolate giờ lại mời cậu uống một chai rượu đắt tiền. Yuichi phải kinh ngạc trước sự thay đổi chóng mặt này.

“Khi về cậu muốn làm gì nhất, Yu-chan?”

Không tin nổi một người đàn ông tuổi ba mươi lại hỏi một câu trẻ con như vậy, mà lại còn rất nghiêm túc nữa chứ. Cậu muốn làm gì nhất à? Xem nào, uống rượu, xem tivi, ngủ lưng trên chiếc giường mềm mại... tất cả đều không quan trọng. Còn hơn cả khi về, có một việc cậu muốn làm ngay bây giờ. Thực sự muốn làm ngay lúc này.

“Sex, chắc thế.”

Imakura vốn đã linh cảm được câu trả lời, nhưng cũng đỏ mặt khi nghe thấy. “...Cậu thẳng thắn quá.”

“Tôi giống như đang sống đời tu hành trên đảo vậy. Tự xử cũng không được nữa. Anh thì sao?”

Cậu đặt vấn đề trực tiếp nhất có thể. Imakura xoa xoa hai tay xấu hổ. “Tôi... tôi không có ham muốn nhiều lắm. Không phải tôi không cảm thấy gì, tôi thích phụ nữ, có điều tôi thích ăn hơn...”

“Nhưng mà lâu quá không làm anh không thấy dồn nén hả? Lúc đó thì sao?”

“À thì... cậu biết đấy... dùng tay...”

Imakura trở nên ngượng nghịu hơn. Với bản tính và cân nặng đó, kích thước tí hon và hẹp bao đầu đỉnh... có thể nào anh ta...

“Imakura, anh đã từng quan hệ chưa?” Yuichi hỏi thẳng toẹt. Imakura cúi gầm mặt, giọng trở nên cao vút.

“Rồi, tất nhiên.”

“Thế lần đầu anh làm ở đâu? Khách sạn hay nhà cô ta?”

“Ồ... ở khách sạn.” Anh ta lúng túng, hai mắt láo liên đảo trông.

“Dám cá lần đầu anh hồi hộp nên chẳng biết làm gì.”

“Ừ... nhưng rồi cũng được mà...” Câu trả lời mập mờ và sự căng thẳng thấy rõ đã làm lộ chân tướng. Giờ thì Yuichi hoàn toàn chắc chắn.

“Nói thật đi. Anh là trai tân chứ gì?” Yuichi huých toẹt luôn. Mặt Imakura đỏ lỏ đỏ lờng khiến cậu biết mình đã đánh trúng đích. “Anh xấu hổ vì vẫn còn tân khi đã ba mươi tuổi nên nói dối phải không?”

“Đừng gọi tôi là trai tân.” Imakura cắn môi đến đỏ lên, anh ta yếu ớt trả lời.

“Thay vì giả bộ đã làm rồi, anh cứ nói thẳng ra ‘tôi chưa từng quan hệ với phụ nữ’ có phải nhanh không?” Yuichi thở dài chán nản, còn Imakura trừng cậu qua làn nước mắt.

“Tôi không muốn cậu cười tôi mà. Tất nhiên là tôi... phụ nữ nào muốn cặp với một kẻ xấu xí như tôi chứ?”

“Chưa từng có ai thích anh sao?” Yuichi xích lại gần, hạ giọng. Sếp của cậu lắc lắc đầu.

“Thế anh phải thích ai đó rồi chứ?”

Imakura ngừng lại rồi mới gật đầu.

“Anh có thổ lộ với người ta không?”

“Sao tôi phải kể với cậu?” Imakura gào lên.

Chắc chắn là anh ta không có kỷ ức tốt đẹp về người này rồi. Anh ta im lặng cúi đầu. Yuichi không biết phải làm sao, và dù cảm thấy không tự nhiên lắm, cậu vẫn chạm tay vào má Imakura. Lúc cậu dịu dàng xoa lên đó, Imakura bắt đầu khóc lần nữa. Yuichi dùng ngón cái gạt đi những giọt nước mắt. “Cô ta nói cô ta không thích tôi vì tôi mập.” Anh ta nấc lên “Tôi... làm cô ta phát ốm...” Hai vai Imakura run bần bật, Yuichi phải nắm chặt lấy.

“Tệ quá. Tôi chẳng có chút tự tin vào bản thân.”

“Nhưng anh dễ thương mà.”

Yuichi nói rất thật lòng. Cái cách anh ta nổi giận khi bị Yuichi phát hiện mình là trai tân, kiểu khóc mếu rồi bảo là mình không tin vào bản thân – với Yuichi, đều quá đáng yêu.

“Người duy nhất bảo tôi dễ thương chỉ có cậu và má tôi thôi.” Imakura chùi đôi mắt ướt đầm vào lòng bàn tay.

“Anh không tự tin vào bản thân, hay là vào ***?” Yuichi trêu mếu hỏi.

“Cả hai...”

“Tôi không giúp anh tin vào mình được, nhưng tôi có thể dạy anh cách quan hệ.”

Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau. “Nếu anh luyện tập trước, anh sẽ tự tin hơn khi làm thật và sẽ làm tốt hơn”. Yuichi tiếp tục, dù cậu cảm thấy mình hơi trắng trợn quá, “luyện tập gì chứ”, cậu tự nhủ, “mày nói thế chỉ vì mày muốn lợi dụng người ta thôi.”

“Hôm nay chúng ta cũng chẳng còn gì để làm, đừng lo, tôi không bắt anh đóng học phí đâu.”

“Được rồi. Có lẽ cậu nên chỉ tôi xem phải bắt đầu như thế nào.” Imakura bật cười trước câu đùa của Yuichi.

Cả đã cắn câu! Yuichi thận trọng đi bước tiếp theo.

“Anh đã từng hôn ai chưa?”

“...Chưa.”

“Vậy chúng ta bắt đầu bằng cách dạy anh hôn.”

Imakura hơi lưỡng lự.

“Phải hôn nhau thật sao? Tôi tưởng cậu sẽ hướng dẫn tôi cách làm?”

“Nói đùa có tác dụng gì đâu. Thực hành tốt hơn lý thuyết chứ. Nếu tự làm anh sẽ học nhanh hơn.”

Yuichi tiến lại gần, Imakura lùi nhẹ về phía sau.

“Thật là tôi phải hôn cậu à?”

“Ừ. Có gì to tát đâu nào. Ở nước ngoài người ta còn hôn nhau như một cách chào hỏi ấy chứ. Hay là anh muốn lâm trận bỏ trốn?”

Hai người bọn họ nghe như đang kỳ kèo mặc cả vậy. Yuichi phải cố gắng tỏ vẻ như hôn nhau chỉ là chuyện nhỏ, Imakura mới chịu nhích lại gần.

“Chỉ một chút thôi đấy...”

“Anh nhắm mắt lại đi.”

Imakura làm theo. Bờ môi đã sẵn sàng đón nhận. Lúc Yuichi nhận ra mình là người đầu tiên – không kể “má” của Imakura – hôn lên đôi môi ấy, trông cậu bắt đầu đập liên hồi. Làn môi mềm mại, ẩm ướt và đàn hồi. Cậu hôn lên phía trên, rồi xuống dưới. Sau vài lần chạm khê khàng, môi hai người tách rời và Imakura mở mắt.

“Có hơi xấu hổ.” Anh ta chùi tay lên môi, đỏ mặt.

“Lần này đến lượt anh.”

Imakura á lên một tiếng.

“Nếu tôi làm hết thì sao anh luyện tập được. Cố nhớ những gì vừa nãy rồi làm lại tôi xem.”

“Được rồi...”

Imakura đặt tay lên vai Yuichi. Anh ta cử động vô cùng chậm chạp với những nụ hôn lóng ngóng.

“Kỳ cục quá.” Anh ta nói, cúi gằm mặt sau khi hôn xong.

“Có gì đâu. Vì đôi môi rất nhạy cảm nên anh mới cảm giác thế. Tuy đây là lần đầu nhưng tôi thấy anh có năng khiếu hôn bẩm sinh đấy.”

Yuichi ngừng lại ngẫm nghĩ để khen ngợi Imakura thật lòng. Anh ta cười mãn nguyện.

“Giờ thì làm khó hơn một chút.”

Imakura bật ra vẻ lo lắng.

“Lần này khi hôn hãy dùng lưỡi.”

Imakura lùi lại từ chối. Yuichi tiến đến trấn an. “Anh chỉ cần ngược lên và khê há miệng. Cứ để tôi làm mẫu trước. Nhớ đừng cắn lưỡi tôi đấy.”

May mắn cho Yuichi là Imakura đã nhắm tịt mắt lại. Vì bây giờ trông cậu chẳng khác gì một con thú đói, một con sư tử muốn vồ mồi. Cậu ôm lấy Imakura, cảm giác mềm mại lan tỏa trên đầu ngón tay. Họ dính môi lại và cậu đẩy lưỡi vào khoang miệng mời gọi của Imakura.

“Ừm...”

Imakura rên khe khẽ. Yuichi di di lưỡi theo hàm răng đều đặn của anh ta. Khi đầu lưỡi chạm đến mặt răng trong, cơ thể đang được ôm trên tay Yuichi cứng lại. Cậu liền tập trung kích thích vào chỗ ấy. Có giọng nói nghèn nghẹt bên tai cậu, và trong một giây phút, Yuichi quên mất rằng mình đang dạy người ta hôn – mở ngoặc, trên danh nghĩa. Cậu cứ tùy ý liếm láp trong miệng Imakura. Từng có người bảo rằng Yuichi hôn rất bạo liệt. Cậu thích cái nóng ẩm và ướt nhoẹt của lưỡi, thích cảm giác được khua khuấy khắp nơi.

“Quá... mức rồi...”

Họ tách ra. Imakura hỏn hển vì thiếu khí, vội vàng thở lấy thở để. Anh ta chùi tay lên bờ môi ướt át xinh đẹp của mình.

“Tôi không thở được.” Mặt Imakura đỏ bừng.

“Anh có thở bằng mũi không?”

“Thật sao? Cậu làm vậy được à?”

“Nếu không anh chết ngạt thì sao.”

“Lần đầu có người dạy tôi thế đấy.”

Họ vừa mới hôn xong, vẫn còn đang ôm nhau mặt đối mặt. Không gian tĩnh mịch không lời. Âm thanh duy nhất nghe được là tiếng mưa bên ngoài. Chờ Imakura cuối cùng cũng lấy lại được nhịp thở bình thường, Yuichi thì thầm bảo anh ta tự mình thử lại.

“Tôi không hôn được kiểu đó đâu.”

“Từ từ thôi. Chúng ta còn cả khối thời gian, hơn nữa, làm với tôi anh không cần lo sẽ mắc lỗi.”

Imakura hướng lại gần. Yuichi tưởng tượng xem nụ hôn sẽ thế nào, và cậu biết, dù có lóng ngóng đến đâu, nó vẫn sẽ kích thích cậu. Yuichi nuốt nước bọt.

Sau những căng thẳng ban đầu, bước mở màn cuối cùng cũng được thông qua, những ngần ngại trong Imakura tan đi nhanh chóng. Anh ta biết việc này không bình thường, thậm chí thật xấu hổ, nhưng anh ta vẫn làm theo lời Yuichi. Mưa tiếp tục dội vang khắp căn nhà, lúc mau lúc nhạt. Cửa chính mở, và hai người họ cởi bỏ quần áo trong góc tối căn phòng. Yuichi nhìn chăm chăm vào cơ thể *** nhợt nhạt trước mắt cậu. Imakura chắc chắn đã sục cân, nhưng vẫn còn cầm hai ngón và bụng to. Khắp người anh ta nhăn nhui, chỉ có một ít lông mu nâu nâu mềm mịn phía trên phân thân bé bằng ngón cái. Cũng như Yuichi, Imakura dường như ngậy ngất trước vật thể của đối phương.

“Tôi chưa từng thấy của một người đàn ông nào... Cậu bình thường phải không? Hay là to hơn?”

“Tôi nghĩ là bình thường.”

Imakura nghe mà buồn bã nhìn xuống chính mình. Nhận ra Yuichi cũng đang nhìn nó, anh ta xấu hổ lấy tay che đi.

“Kích cỡ không quan trọng. Chỉ cần đưa vào được thôi, phần còn lại phụ thuộc hoàn toàn vào kỹ thuật.”

“Ồ...”

Yuichi trấn tĩnh bản thân và tiến về phía Imakura. Lúc cậu chạm vào hai vai, Imakura ngược nhìn lên.

“Cậu định làm gì thế?”

“Dạy anh vuốt ve. Chứ anh nghĩ mình cởi quần áo làm gì?”

“Tôi... ừm...”

“Không lẽ anh muốn nhìn tôi ****?”

Yuichi chỉ nói đùa, không ngờ Imakura gật đầu rất nghiêm túc, chính xác, đúng là như thế.

“Tôi luôn muốn biết người khác trông thế nào. Tôi biết là mình nhỏ, nhưng chưa từng có cơ hội so sánh với ai.”

“Anh không nhìn trộm trong phòng vệ sinh à?”

“Tôi lúc nào cũng dùng phòng cá nhân. Hồi trung học có người từng gọi tôi là ‘tí hon’, từ đó tôi rất sợ bị người ta nhòm ngó.”

Yuichi nhớ lại một người trong công ty từng nói rằng Imakura lúc nào cũng dùng phòng riêng thậm chí khi tiểu tiện.

“Thế, xem rồi anh thấy sao?”

“To thật đấy.” Cậu trả lời thẳng thắn, vừa kỳ lạ vừa dễ thương.

Yuichi bỏ ngón tay khỏi vai Imakura và xoa xoa lên má anh ta. “Vuốt ve không khó. Mỗi người đều có những điểm nhạy cảm riêng, anh chỉ cần tìm ra và tập trung kích thích vào đó là được.”

Cậu trượt ngón tay chậm chậm xuống cằm, rồi đến cổ Imakura – khi ngón tay chạm đến hai đầu ngực màu hồng, cậu nhéo chúng. Imakura hét lên, nhảy lùi lại. Mặt anh ta đỏ như gấc.

“Quá mức hả? Vậy tôi làm từ phía sau nha?”

“Làm gì từ phía sau?”

“Mơ trốn anh. Như thế anh sẽ không phải thấy mặt tôi. Có chuyện này cũng nên cho anh biết, tôi có thể sẽ cương lên đấy, nếu anh cảm thấy có gì đó cứng cứng sau lưng mình cũng đừng để ý.”

“Ừm... ừ...”

Yuichi vòng ra sau Imakura ôm lấy anh ta. Cậu muốn để lại dấu hôn, bèn đặt môi lên cái cổ trắng ngần và bắt đầu mút thật mạnh. Ngón tay cậu di chuyển từ phần bụng có ngấn lên xoa nắn hai đầu ngực. Chúng cứng lên vì bị kích thích, và Yuichi dùng đầu ngón tay cạo vào.

“Ôi...”

Cậu thả lỏng vòng kẹp và bắt đầu chà xát lần nữa, cứ tiếp tục như vậy chỉ thay đổi độ mạnh nhẹ và tốc độ. Cậu cấn lên thùy tai non mềm của Imakura.

“A...”

Lúc Yuichi luồn lưỡi vào trong tai Imakura, đôi chân to lớn của anh ta run rẩy không kiểm soát được.

“Anh thích được chạm vào đây, đúng không? Xem này?”

“Chân tôi... tôi không đứng nổi...”

Imakura khuyu xuống. Yuichi vẫn đang ôm anh ta từ đằng sau, kéo hai chân mở ra. Tay trái mơ trốn đầu ngực, tay phải mở rộng xuống giữa hai chân. Lướt qua phần bụng ngấn thịt, Yuichi cảm nhận được đám lông mu mềm mại. Bên dưới đó là phần thân bé bằng ngón tay cái, vừa vịn trong tay cậu, thật đáng yêu. Bị xoa nắn đôi chút, nó cứng lại. Tuy nhiên phần đỉnh vẫn không lộ ra khỏi bao đầu đỉnh. Yuichi vẫn giữ lấy nó bằng ngón trỏ, cậu nhấn xuống và chen được ngón tay vào trong đầu đỉnh. Cậu bắt đầu chà xát phần đỉnh, việc mà Imakura chắc chắn chưa từng làm bao giờ.

“Ôi... a...”

Imakura không hề chống cự, cho thấy anh ta đang rất thoải mái. Yuichi tiếp tục và ngón trỏ của cậu trở nên ướt đầm. Cậu rút ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa xung quanh lỗ nhỏ phía sau.

“Phụ nữ có âm đạo. Anh cũng có thể mơ trốn ở đó.”

Yuichi nói thì ra vẻ, nhưng kỳ thực cậu đã bao giờ động chạm vào phụ nữ ở nơi nào gần chỗ kia đâu. Cùng lắm là cậu đã hôn được một trong những cô gái mình từng cố sức hẹn hò. Làm ướt ngón tay, cậu nhấn vào điểm nhạy cảm của Imakura.

“Tôi dùng nơi này thay cho vị trí kia được không?”

Imakura kinh hãi trả lời.

“Thay cho cái gì?”

“Tôi sẽ chuyển động ngón tay vào trong, coi như chỗ này là cửa mình của phụ nữ.”

“Không. Bẩn lắm.”

Yuichi hôn Imakura đang hoảng hốt. Tất nhiên là cậu muốn hôn anh ta, nhưng cậu cũng mong làm thế sẽ làm dịu bớt phần kháng. Cậu tìm kiếm đôi môi, hôn Imakura như lần đầu mới hai người mới tập. Thỏa mãn bản thân, bờ môi họ tách ra, một tơ chất lỏng vương giữa hai người. Miệng Imakura run run khi anh ta hít thở, và ánh mắt nhìn chằm chằm vào Yuichi.

“Một vài phụ nữ thích được kích thích phía ‘cửa sau’. Thậm chí đôi khi anh quan hệ ở đấy cũng được.”

“Nhưng... vậy không đau sao...?”

Anh ta vẫn cự tuyệt, chưa cho phép việc đó.

“Anh chỉ cần thả lỏng là được. Nghĩ xem nào. Khi anh đi khám, người ta còn đưa camera vào trong cơ mà. Một ngón tay có là gì đâu.”

“Nhưng...”

Yuichi đặt tay lên môi Imakura ngăn lại lời nói. Hai mắt anh ta mở to kinh ngạc.

“Liếm ngón tay tôi đi.”

Có lẽ tình huống này làm Imakura không thoải mái, lưỡi anh ta không chịu chuyển động. Yuichi bèn tự mình làm ướt nó và nhẹ nhàng đặt ở cửa vào của Imakura.

“Không. Làm ơn đừng.”

Anh ta cứng người lại làm Yuichi không thể nào đẩy ngón tay vào trong.

“Thả lỏng nào.”

Yuichi rút ngón tay về như thể chịu thua. Biểu hiện của Imakura lập tức thư thái. Yuichi nâng cằm anh ta lên hôn ngẫu nhiên.

“Ừm... A...”

Imakura cố trốn nhưng lần nào cũng bị Yuichi kéo lại. Trong lúc làm Imakura bận bịu với môi hôn, Yuichi luồn tay xuống phần háng để đánh lạc hướng anh ta và luồn một ngón tay vào từ đằng sau.

“A... a a...”

Chỉ cần đưa vào được, phần việc còn lại sẽ dễ dàng. Cậu đẩy ngón tay vào sâu hết mức để dò vị trí tuyến tiền liệt. Khi tìm ra, cậu ấn mạnh. Cơ thể Imakura nẩy lên vì sốc. Yuichi vẫn tiếp tục, hai chân Imakura bắt đầu run rẩy dữ dội, và cái ấy khiêm tốn của anh ta cứng lại, dựng lên.

“Dễ chịu không?”

“K...không...”

Dưới ánh đèn mờ, hông Imakura giật giật, ‘cửa vào’ phía sau khép cứng lại. Một dòng chất lỏng trắng trào ra khỏi đầu đỉnh. Dễ thương là cậu nhóc của anh ta tiếp tục lay động sau khi bắn ra. Anh ta vẫn đang trên đỉnh điểm. Yuichi không khỏi bật cười trước sức chịu đựng ấy.

“Anh dễ thương quá.”

Imakura nhắm mắt thở nặng nhọc. Trong lúc cơn cực khoái vẫn tiếp tục, Yuichi làm như thể đang cọ xát phía sau, kỳ thực cậu lợi dụng cơ hội đẩy vào thêm một ngón tay nữa...

Lúc Yuichi tỉnh lại, trời tối đen. Cậu không rõ đã là mấy giờ, nhưng bụng cậu đói ngấu. Họ đã ôm nhau mà ngủ, và sự ấm áp đem lại dễ chịu, thoải mái đến mức cả hai không cần để ý đến cái bụng đói cho đến giờ. Cậu ôm chặt cái bụng mềm mại của Imakura. Hành động này chắc hẳn đã đánh thức Imakura, anh ta muốn ngồi dậy. Yuichi nín lấy phần hông đẩy đà, không cho anh ta nhồm lên.

“Tôi muốn dậy.” Imakura lều bều.

“Rồi làm gì?”

“Tôi đói... với lại thất lưng tôi dính dớp quá.”

Yuichi kéo Imakura lại gần hôn thật sâu.

“Anh phải nhóm lửa rồi nấu ăn. Việc gì phải mệt thế? Cứ nằm đây ngủ đến sáng.”

“Nhưng...”

“Tôi sẽ giúp anh lau người.”

Yuichi lần mò trong bóng tối tìm nệm để thấp. Dưới ánh nến, cậu đi vòng ra giếng và thấm ướt khăn tay. Khi cậu trở lại, Imakura đang ngồi trên đồng chăn nệm.

Yuichi dùng khăn tay lau người cho Imakura. Căn thận từng chỗ một: đùi, khu vực nơi cậu vừa đưa đẩy chính mình trong đó, háng, và hết phần thân dưới.

“Cảm ơn.” Imakura thở thễ khi Yuichi làm xong.

“Thấy khá hơn chưa?”

“Ừ.”

Yuichi kéo Imakura vào trong ngực, vỗ vỗ lên lưng anh ta. Imakura cũng vòng tay ra sau lưng cậu ôm chặt lấy.

“Cùng ngủ đến sáng nha.”

Imakura chỉ trả lời bằng một cái gật đầu.

Sáng hôm sau, mưa ngừng rơi. Yuichi tỉnh giấc, trần trụi dưới ánh nắng chói chang và cái bụng trống rỗng. Imakura nằm ngay bên cạnh, làn da lộ ra. Không còn là bóng tối riêng tư nhờ cơn mưa đêm qua mang lại, ngôi nhà bây giờ sáng rực rỡ. Yuichi hít thở bầu không khí ngọt ngào buổi sáng, để lại trên lưng Imakura một vết dấu hôn.

Sống lưng Imakura vì thừa cân nên không còn nhìn thấy. Lúc Yuichi sè sẹ siết lấy cặp mông tròn mềm, Imakura tỉnh dậy. Vặn vẹo thân mình, anh ta nhìn Yuichi bằng đôi mắt ngái ngủ. Ban đầu Yuichi tưởng cả hai đang nhìn nhau, nhưng ánh mắt Imakura nhìn thẳng xuống nệm. Hai tai đỏ bừng. Yuichi nằm đè lên Imakura.

“Sao vậy?”

Imakura không trả lời. Yuichi ôm anh ta lắc tới lắc lui, Imakura mới chịu nói bằng một giọng lí nhí. “Tôi xấu hổ quá.”

“Tôi cũng thế.”

“Nhưng... việc chúng ta làm...”

Yuichi đẩy Imakura ngồi dậy. Cậu ôm anh ta từ phía sau như lúc mới bắt đầu dạy vuốt ve, ngón giữa xoa xoa lên bầu má mềm mại.

“Anh không thích à?”

“Nếu má phát hiện ra, tôi...”

“Imakura.” Yuichi lớn giọng, làm cơ thể cậu đang ôm trong tay run rẩy. “Tôi đang hỏi cảm nhận của anh. Anh không thích hôn tôi sao?”

“Tôi...”

“Nói thật xem nào.”

Imakura cắn môi rồi nhìn lên Yuichi.

“Không tệ...”

Dù ban đầu Imakura có vẻ bối rối, phản ứng của anh ta vẫn tốt. Cậu chắc chắn bản thân Imakura cũng thích việc đó, nhưng nghe được đối phương thừa nhận cậu mới thấy an tâm.

“Vậy khi tôi chạm vào anh thế này, anh thấy sao?”

Cậu nhéo cả hai đầu ngực. Imakura hét ầm lên.

“Làm anh rùng mình hả?”

“...Ừ...” Cả người Imakura đổ lựng. Yuichi xoa nắn bên trong đùi rồi lướt qua hai tinh hoàn ra cửa huyết phía sau.

“Lúc tôi đưa ngón tay vào đây thì thế nào?”

“Tôi không thích thế.”

“Thật sao? Cho dù đêm qua khi tôi làm vậy anh đã xuất mấy lượt?”

Nước ăng ăng trong mắt Imakura. Yuichi hôn một giọt chảy ra.

“Làm gì mà khóc. Nếu thấy thích thì việc gì phải xấu hổ.”

Imakura nức nở không muốn nghe những lời đó, nhưng khi Yuichi xoa xoa đầu và hôn lên, anh ta im lặng. Muốn nhìn mặt người kia, cậu xoay Imakura lại ngồi lên đầu gối, đối diện với mình. Đáng yêu là lúc kéo Imakura lại gần, phần thân bé xiu của đối phương cọ cọ vào rốn Yuichi.

“Cậu hứa không được cười nha? Cũng không được nghĩ tôi kỳ cục đâu đấy?”

Anh ta bám dính lấy Yuichi hỏi đi hỏi lại. Khi được thuyết phục rồi, anh ta mới ghé sát miệng vào bên tai Yuichi, thì thầm một lời bày tỏ gây sửng sốt. “Cảm giác rất tuyệt.” Và lùì lại.

“Cậu có chắc là không cảm thấy tôi quái gở khi làm việc này với một người đàn ông như cậu mà lại bị kích thích đến thế?”

“Không sao. Anh chỉ đang tập làm chuyện đó thôi mà. Tôi sợ trớn cơ thể khiến anh dễ chịu, nên anh cảm giác thích thú cũng chẳng có gì lạ. Bình thường thôi.”

“Thật không? Tốt quá.”

Imakura thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi ôm chặt lấy Yuichi.

“Bỏ qua cho tôi vì nói điều này... nhưng tôi thật sự thích ***.”

Lần đầu tiên sau nhiều ngày, Yuichi đã leo lên được lên chỗ cao nhất của hòn đảo. Ở đây dù nhìn đi bất kỳ hướng nào cũng không có gì ngoài đại dương, đại dương, đại dương – một chân trời trải dài vô tận. Nhưng, đã không còn cảm giác mong mỏi chờ người đến cứu nữa. Trên đường trở lại nhà, cậu quan sát đám cây đại mộc ven đường. Giờ mọi thứ đã ổn định, cậu muốn tìm loại thảo dược giảm cân vốn là mục đích khiến hai người đến đây, nhưng không có. Tuy nhiên, cậu lại phát hiện một đồng rau xanh. Trông có vẻ như nơi đây từng là một vườn cà và cà chua, cậu thấy màu đỏ cà chua chín đỏ lấp ló giữa đám lá cây. Cậu nhặt lấy hai quả cho vào túi. Dưới căn mái của một ngôi nhà cũ gần khu vườn có treo lủng lẳng một tổ ong. Tiếng bầy ong đập cánh rừ rừ trong không khí. Cậu giật nảy người vì sợ bị đốt, nhưng rồi nghĩ lại, chắc chắn phải có mật bên trong. Đây có thể là nguồn thực phẩm quan trọng, vì cậu biết Imakura thích đồ ngọt. Cậu muốn mang nó về cho anh ta.

Yuichi đi lòng vòng trên đồng tìm củi khô. Nhưng củi không đủ, nên cậu tìm cả trong căn nhà. Trong lúc lật tấm thảm lên để nhìn, cậu phát hiện một chiếc bấm móng tay, tuy hạn gở đôi chút nhưng vẫn dùng được. Cậu chất đám củi đã thu nhặt lại, đốt một ngọn lửa ngay dưới tổ ong. Khi ngọn lửa bùng lên, khói và nhiệt tỏa ra dọa sợ lũ ong. Đợi chúng bay đi hết, Yuichi liền mang cái tổ về. Việc xong xuôi thì trời cũng đã tối, lúc cậu về đến nhà, Imakura đang chờ ăn ở sân sau. Nghe được tiếng bước chân của Yuichi, anh ta quay lại chào cậu.

“Về trễ vậy, bữa tối xong rồi đó.”

“Ăn thôi.”

Cậu lấy cà chua trong túi ra cho Imakura.

“Tôi phát hiện ra một luống cà chua. Có cả cà nữa, nhưng chưa đến lúc hái được.”

“Trông ngon quá!”

Imakura cẩn thận cầm mấy quả cà chua đặt lên bếp. Lúc cậu rửa tay xong quay trở vào, bữa tối đã dọn lên. Hôm nay bọn họ ăn thật thoải mái với súp khoai tây.

“Chiều nay tôi có ra bãi đậu.”

Imakura vừa cắn một miếng khoai tây nóng vừa nói. Lúc trước mọi chuyện đều bực mình, nhưng dạo gần đây anh ta đã hoạt bát hơn nhiều. Chỉ cần thấy anh ta sút đi một đồng cân nặng là đủ biết, hơn nữa việc này cũng khiến Imakura thấy tốt hơn. Cảm chỉ còn hai ngón, cái bụng cũng không nhô ra nhiều nữa.

“Nhưng chẳng thấy tàu bè gì cả.”

“Tôi leo lên đỉnh đồi, cũng chẳng thấy gì luôn.”

Sau đó cả hai không nói gì thêm, nhưng bữa ăn lặng lẽ này với họ không hề khó chịu, mà giống như một cặp vợ chồng già. Ngay khi mưa ngừng rơi, Yuichi liền rời nhà đi tìm thức ăn vào buổi sáng. Trong lúc cậu đi, Imakura ở nhà nấu nướng, lau dọn, hay chuẩn bị nước tắm. Đêm xuống, Yuichi trở về cùng ăn những món Imakura đã làm. Và rồi, sau đó... cuộc sống thường nhật của họ quả là giống hệt một cặp vợ chồng. Ăn xong, Imakura dọn mâm xuống bếp. Lúc mới dọn vào ở, nơi đây chỉ là một căn nhà hoang, nhưng hai người đã thay đổi không khí, làm ngôi nhà mang hơi người. Trong lúc Imakura rửa bát, Yuichi đem một mảnh đá sắc ra mài bấm móng tay. Chỗ nào mảnh đá kia không chạm đến được, cậu dùng móng tay mình thay thế.

“Làm gì thế? Nước tắm xong rồi kìa.”

Chùi sạch đám gỉ trên bấm móng tay, sợ nước nguội, cậu vào tắm ngay. Hình như lúc này Imakura đã tắm rồi, bởi căn phòng ngập hơi nước và nền gạch rất ướt.

Xong xuôi, cậu vẫn không mặc gì mà trở lại phòng, cầm khăn lau khô tóc. Imakura đang ngồi ở bậc cửa. Trong ánh trăng, anh ta đang cúi nhìn xuống và làm gì đấy nghe loạt soạt.

“Gì thế?”

“Tôi cố khâu lại chỗ rách trên áo, nhưng tối quá, chẳng thấy được gì.”

“Sao không thấp nển lên?”

“Mình không còn nhiều nển đâu. Tôi không muốn lãng phí, đáng lẽ ban ngày nên làm rồi mới phải.”

Imakura đặt cái áo xuống. Yuichi ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay phải của anh ta.

“Tôi bấm móng tay cho anh nhé?”

“Cậu có bấm à?”

“Mới tìm được hôm nay.”

Yuichi bấm những cái móng dài rất cẩn thận. Tiếng tách tách vang vọng trong đêm yên tĩnh.

“Móng chân nữa nhé?”

“... Nhờ cậu.”

Yuichi vô tình bấm vào một ngón khá sâu làm Imakura nhăn mặt.

“Xin lỗi.”

“Ừ được rồi. Không đau lắm đâu.”

Máu rỉ ra từ chỗ bấm. Yuichi theo bản năng ngậm ngón chân vào miệng, mút nhẹ làm máu ngừng chảy. Nhưng cậu không dừng lại ở đó, mà bắt đầu liếm vào kẽ ngón chân của Imakura.

“Yu... Yu-chan.” Imakura giật mình.

Tiếp xúc với những ngón chân dường như khiến Yuichi bị kích thích. Cậu ngẩng lên, ôm lấy Imakura và bắt đầu hôn. Trong lúc dây dưa, cậu kéo áo Imakura lên và ngấu nhệ hai đầu ngực. Đủ để khiến Imakura rên lên khêu gợi. Tay phải cậu chơi đùa với hai đầu ngực, tay trái lại sờ soạng xuống dưới. Chỉ bằng những kích thích nơi ngón chân và trên ngực, Imakura đã trở nên động tình. Yuichi kéo quần lót anh ta xuống, cực lực xoa nắn hai tinh hoàn. Dù đang ở ngay bậc cửa, cũng chẳng ai trong hai người để tâm đến, vì đâu có người nào khác ngoài bọn họ trên hoang đảo này. Vậy nên Imakura mở rộng hai chân dưới ánh trăng không ngần ngại. Sau khi nhiệt tình chăm sóc cho Imakura bằng cả tay và miệng, Yuichi thì thào vào tai anh.

“Tôi vào được không?”

Tuần trước, Yuichi lần đầu tiên làm chuyện đó với Imakura. Anh ta khít chặt, làm Yuichi lâng lâng như trên mây, nhưng như vậy cũng khiến việc xâm nhập rất khó khăn, dù cậu đã cố bôi trơn cỡ nào đi nữa. Tuy đến cuối cùng cậu cũng xuất được bên trong, Imakura vẫn nhăn nhó không ngớt vì đau. Từ hôm ấy đến nay, họ có quan hệ hai lần, nhưng Imakura vẫn không quen được việc này.

“Không.”

“Tôi sẽ nhẹ nhàng mà.”

“Vô ích thôi. Cửa cậu lớn lắm, sẽ rất đau.”

Imakura nhất quyết không đổi ý. Yuichi hôn tới hôn lui đối phương để xoa dịu phản kháng.

“Chỉ đau lúc đầu thôi, tôi vào được sâu bên trong là sẽ không sao nữa. Lúc tôi bắt đầu động, anh rất thích mà, đúng không?”

“Ừ, nhưng...”

“Tôi không làm anh đau đâu.” Yuichi dùng ngón tay massage để giảm nhẹ cảm giác khó chịu cho Imakura.

“A... ối...”

Nghe như lúc đầu quả có đau chút ít, nhưng rồi Imakura cũng bật ra những tiếng rên khoái cảm. Yuichi chuyển động hông nhanh hơn trong khi miệng cậu cúi xuống nuốt lấy những tiếng rên rỉ kia vào những nụ hôn.

“Ừm... ừm...”

Họ thay đổi nhiều tư thế trong lúc vẫn đang kết hợp và Yuichi đã đến đỉnh hai lần. Imakura nằm phịch xuống, như thể cuộc mây mưa đã rút cạn sức lực anh ta. Yuichi ôm lấy anh dịu dàng. Lúc hôn nhau, Yuichi cảm thấy biểu hiện của đối phương thật quá hấp dẫn, hạ thể cậu lại thức tỉnh lần nữa. Imakura nhận ra, liền nhoài người trốn, nhưng Yuichi đã vội ôm anh ta nằm sấp xuống, lại bắt đầu tiến vào. Vừa làm xong, nên bây giờ cậu đưa vào hoàn toàn thuận lợi. Hai người tiếp tục ân ái dây dưa dưới ánh trăng. Tàn cuộc, Yuichi vẫn còn vuốt ve Imakura. Trong lúc làm chuyện đó với nhau, cậu mới nhận ra rằng cả hai đang cô độc đến nhường nào. Dù là trò chuyện, là cãi nhau, hay là yêu nhau, cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi. Cậu chưa bao giờ tự cho mình là một kẻ ủy mị, thế nhưng, bản thân đã trở nên dần thích nghi với cuộc sống biệt lập này.

“Không biết bao giờ mới có người đến cứu.” Imakura vùi đầu vào ngực Yuichi nói.

“Anh muốn về nhà không?”

“Đương nhiên. Cậu cũng thế mà, không phải sao?”

Yuichi đúng là cũng muốn, nhưng... đầu đó trong tâm khảm, cậu cảm thấy thực hạnh phúc với mọi thứ bây giờ. Có thể có những bất tiện, nhưng cậu được ở cùng người mình yêu, và cả hai còn có thể làm giữa thanh thiên bạch nhật mà chẳng phải lo lắng để ý xem người khác nói gì, cứ như một giấc mơ vậy, Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề. Cậu chỉ còn hai cái bao “Như trai tân” mang theo, vốn định tặng chúng cho bạn. Có nằm mơ Yuichi cũng không ngờ tới được mình sẽ dùng với Imakura. Mặc dù về căn bản thì cậu cũng chẳng cần đến chúng, nhưng trên đảo không có bác sĩ cũng chẳng có thuốc men, nếu cậu lỡ làm anh ta bị thương thì khổ. Không thể đi bệnh viện, đây chính là thứ khiến cho cuộc sống sơn dã này mất đi sự hoàn hảo.

“Làm gì mà dài mặt ra thế. Đang nghĩ gì sao?”

Imakura chạm vào mặt Yuichi. Cậu chẳng thể nào mở miệng nói được rằng mình đang nghĩ, biết đâu sẽ phải rửa sạch bao cao su để có thể sử dụng lần nữa. “Chỉ đang nghĩ biểu hiện của anh lúc xuất ra thật dễ thương.”

Imakura đỏ mặt. Thấy vậy, Yuichi ôm lấy người kia, cắn nhẹ lên hai vai mềm mại. Rồi cậu chợt nhớ đến cái tổ ong. Vấn đề mình trần, cậu rời khỏi cơ thể ấm áp của bạn tình mà chạy vào trong nhà. Cậu lôi cái tổ ra khỏi túi, bẻ làm hai phần cho vào nôi.

“Tôi quên mất mình có mang về cho anh thứ này.”

Imakura ngẩng đầu lên tò mò, Yuichi liền quét một ít mật ong lên miệng anh ta.

“Mùi ngòn ngọt.” Anh ta liếm môi rồi mở to mắt ngạc nhiên. “Là mật ong!”

“Tôi tìm được một cái tổ ong, đây sẽ là nguồn thức ăn bổ sung rất tốt.”

“Yu-chan, tôi muốn nữa.” Imakura rên ư ử.

“Không được, đã bảo là phải để dành mà.”

“Vậy cho tôi chỗ còn dính lại trên tay cậu đi.”

Yuichi quẹt chỗ mật còn lại lên “cậu nhỏ” của mình.

“Anh thích thì đến mà ăn.”

Imakura có vẻ khó chịu với lời đề nghị này, nhưng khi Yuichi đưa bàn tay dính mật đến dưới mũi, Imakura bèn liếm sạch sẽ.

“Phía dưới còn nhiều hơn đây.”

Imakura nhìn chằm chằm những giọt mật nhỏ xuống ở chỗ đó. Dù không muốn nhượng bộ, cuối cùng anh ta vẫn là thêm mật đến phát điên, nên đành ngậm vào. Âm thanh Imakura ăn mật nghe như một con mèo nhỏ. Bị kích thích bởi chiếc lưỡi nóng ẩm của anh ta, Yuichi trở nên cứng như đá.

“Yu-chan, cậu lớn quá, khó liếm lắm.”

Mặc dù phàn nàn, Imakura vẫn không ngừng lại. Anh ta quá tập trung vào mật ong đến mức không để ý thấy Yuichi đã muốn xuất ra đến nơi. Chất dịch bắn đầy lên mặt, khiến anh ta trông như sắp khóc.

“Không tin được cậu dám làm thế!”

“Tôi xin lỗi. Bỏ qua cho tôi, nhé?”

Yuichi lau lau mặt Imakura nói lời xin lỗi. Vừa làm cậu vừa liếm lên mũi, má, lên mắt đối phương như một chú cún con. Chiều này quả có tác dụng, Imakura bật cười khanh khách.

“Thôi được rồi, thật đấy.”

Nghe giọng cười kia, cậu không thể vui thích hơn được nữa. Hai người ôm nhau, hôn nhau, đùa nghịch đến khi Imakura ngủ thiếp đi. Yuichi nhìn ánh trăng đang chảy tràn qua cửa sổ, trước khi chính mình cũng chìm vào giấc ngủ, cậu khẽ vuốt ve tấm lưng tròn đáng yêu của người tình.

Shuji Higashiyama đi cùng Yoshie Imakura đến “Viện điều cảm học” thuộc quận Miyavi. Đã gần một tháng rưỡi từ khi anh trai cậu mất tích cùng cấp trên của mình. Người anh ấy là gay và đã công khai với gia đình. Trên TV vẫn hay gặp những trường hợp, khi một thành viên gia đình là gay, trong nhà sẽ nảy sinh cảm giác căng thẳng vì “xu hướng ***” của người ấy, nhưng gia đình cậu thì không. Anh trai cậu là tôn trưởng, một khi anh ấy tuyên bố mình là gay, cả nhà chỉ còn biết chấp nhận. Đồng thời, Yuichi vẫn quyết duy trì huyết thống cho dòng họ Higashiyama, và trách nhiệm ấy chính là thu xếp để đưa em trai là cậu, lấy vợ sinh con, ngay khi cậu vẫn còn rất trẻ.

Yuichi luôn là một học sinh ngoan, một chàng trai tốt. Shuji khẳng định anh ấy sẽ không đời nào bỏ trốn cùng người khác mà chẳng nói một lời, nhưng giờ cậu đang phải đối mặt với sự thật. Cậu đã xem tấm ảnh của người đàn ông cùng mất tích, đó là một gã to béo đồ sộ đến phát sợ. Cậu biết anh trai mình luôn để mắt đến những người đàn ông khác. Cho dù cậu sẽ không bao giờ nói ra trước mặt anh ấy, thì với cậu, anh trai vẫn luôn là người cừ khôi nhất. Yuichi chưa từng kể với cậu về hình mẫu lý tưởng của mình, nên cậu không thể tin được việc anh ấy là một kẻ nghiện-mập. Mỗi lần nhìn ảnh của gã kia, cậu không khỏi nghĩ rằng, hóa ra người anh này cũng gặp phải những vấn đề chẳng thể tỏ cùng ai.

Dấu vết về anh Yuichi và người cấp trên dừng lại ở ga Hamamatsu. Shuji không từ bỏ việc hỏi thăm, và cậu phát hiện ra hai người đàn ông cùng đi với anh trai cậu đến đảo đã lên xe buýt về quận Miyagi ngay trong đêm đó. Shuji và Yoshie vội bắt xe buýt đến Miyagi. Đến nơi, họ chia nhau ra đi thu thập tin tức. Xế trưa hôm ấy, Shuji bắt được một manh mối từ gã tài xế taxi vô tình ngồi ăn cùng cậu trong tiệm mì.

“Cách đây không lâu, tôi có chở hai người khách, họ bảo là vừa mới trở về từ hoang đảo.”

Shuji thấy một tia hy vọng.

“Sáng hôm đó, họ vừa xuống xe buýt sau cả đêm đi đường, tôi nhớ họ vì câu chuyện hoang đảo kia khiến tôi tò mò. Giờ thì tôi nhớ rồi... họ nói mình nghiên cứu chim.”

Shuji cho gã xem ảnh của hai người, nhưng trông gã khá bối rối.

“Không, họ già hơn, để râu quai nón, và chắc chắn là không thể mập như người này.”

Nếu anh trai cậu thực sự muốn trốn chạy, việc anh ấy cải trang là hoàn toàn hợp lý.

“Anh làm ơn cho tôi biết nơi họ đến được không?”

Nhìn Shuji vô cùng thành khẩn, gã đồng ý tiết lộ. Shuji đón Yoshie rồi dẫn họ đến nơi gã tài xế taxi đã chỉ.

Hai người đứng trước tòa nhà cũ với tấm biển “Viện điều chỉnh cảm xúc”. Shuji hỏi đi hỏi lại gã tài xế xem liệu hẳn có chắc đây là địa điểm chính xác không, và lần nào câu trả lời cũng là đúng như thế. Mặc dù gã tài xế đã khẳng định rằng hai người họ tìm kiếm đang ở đây, giờ đến nơi rồi, Shuji lại thấy nghi ngờ đáp án của mình. Nhưng, đây vẫn là hy vọng cuối cùng của cậu. Cậu gõ lên cánh cửa viện. Một gã đàn ông râu quai nón đứng tuổi ra mở cửa. Ông ta hoàn toàn trùng khớp với miêu tả của người lái xe.

“Tôi giúp được gì cho cậu?”

Shuji liền đưa hai tấm ảnh ra.

“Cháu đang tìm hai người này, bác đã từng thấy họ bao giờ chưa ạ?”

Ông ta nhìn qua và gật đầu.

“Tôi có gặp qua hai người rồi, nhưng ở đâu nhỉ? Đặc biệt là cái cậu mập mập này này...”

Một người đàn ông khác tò mò đứng phía sau ông ta. Nhìn vào tấm ảnh, người đó liền nói: “Đây chẳng phải là cái cậu đi cùng thuyền chúng ta đến đảo Fuchi sao?”

“Ừ.”

Gã râu quai nón vỗ tay chợt nhớ ra: “Đúng rồi, là hai người ở công ty dược.”

Yoshie đẩy Shuji sang bên.

“Người trong ảnh là con trai tôi. Nó đã mất tích một tháng rưỡi kể từ khi đi công tác với cậu cấp dưới. Tôi chỉ biết hai đứa đã đến một cái đảo hoang nào đó...”

Ông ta tái mặt.

“Bà nói sao?”

“Chúng tôi đi hỏi thăm khắp nơi, rồi một người nói cho chúng tôi biết, ông ấy từng chở hai người đàn ông vừa trở về từ hoang đảo đến chỗ này.”

Yoshie muốn khóc đến nơi. “Con trai duy nhất của tôi, thằng bé yếu đuối lắm... tôi lo quá đi mất...”

Gã râu quai nón liếc nhìn cộng sự của mình mà ớn lạnh.

“Chúng tôi đi cùng thuyền đến đảo Fuchi. Họ bảo là đi tìm một loại thảo dược giảm cân. Hai người nói rằng chỉ đi về trong ngày, nhưng trên chiếc thuyền mang bọn tôi trở về đất liền thì không thấy bọn họ.”

Shuji nhớ lại đoạn hội thoại với thân nhân của người lái tàu quá cố.

“Cháu nghe nói anh cháu có gọi báo rằng tàu chưa đến, nhưng ngay sau đó tàu lại cập cảng.”

Gã râu quai nón xoa cằm.

“Họ không lên tàu, hay ít ra là không lên cùng chuyến tàu với chúng tôi. Tôi cứ ngỡ hai người họ định qua đêm trên đảo.”

Mất Shuji và mất ông ta gặp nhau.

“Cậu nên đến đảo ngay lập tức để kiểm tra. Nơi đó thực sự là hoang đảo, thậm chí không tàu thuyền nào muốn lãng phí xăng dầu để trừ khi cần thiết. Nếu bọn họ bị bỏ lại thật thì nguy lắm. Có vài căn nhà hoang, nên ít nhất cũng có chỗ che chắn, nhưng tôi nhớ là chẳng có thức ăn nước uống gì cả. Không dám nghĩ đến hai người có thể vượt qua...”

Yoshie như muốn lên cơn động kinh.

“Xin bà bình tĩnh. Tôi chắc họ sẽ KHÔNG SAO đâu.”

Nhà điều cầm học đặt tay lên vai Yoshie, và mặt đỏ ửng lên tại ngưỡng cửa.

Vào một ngày đẹp trời không gợn chút mây, Yuichi dẫn Imakura lên đỉnh cao nhất của hòn đảo. Imakura vẫn chưa quen với loại vận động này nên giữa đường đi cứ phải nghỉ liên tục. Cuối cùng, Yuichi cũng lôi được anh ta lên đỉnh đồi. “Ồ đây nhìn xuống thật đẹp.”

Suốt dọc đường, Imakura vẫn cần nài không ngớt vì đau lưng và mệt nhọc, nhưng đến khi nhìn thấy cảnh vật này, gương mặt anh ta lại sáng lên.

“Lên được đây thật tốt.”

“Trên này cũng mát hơn vì có gió.”

Trên đỉnh đồi, gió thổi ***g lộng làm ống tay áo của họ bay phất phới. Bờ tóc mai dài ngang trán của Imakura xòa tung. Yuichi ngồi xuống bên cạnh Imakura, khi anh ta vẫn đang đứng nhìn ra vùng nước xa xôi. Nghĩ rằng Imakura đang ngóng thuyền, Yuichi đột nhiên đứng dậy bỏ đi.

“Sao thế?”

Anh ta vội nắm bàn tay người yêu và cả hai bắt đầu xuống đồi. Imakura cảm nhận được tâm trạng Yuichi đang xấu đi, liền cố gắng bắt chuyện.

“Cậu giận hả?”

Yuichi dừng lại tại một nơi cây cối rậm rạp.

“Sao anh nghĩ vậy?”

“Tôi không biết. Tôi làm cậu giận sao?”

Yuichi kéo tay Imakura lại ôm vào lòng. Cậu hôn anh ta thật nhẹ nhàng, rồi dần vào sâu hơn. Hai gối Imakura bắt đầu nhũn ra. Yuichi đẩy anh ta nằm xuống đám cỏ cao bên cạnh đường, kéo chiếc áo phông lên, chiêm ngưỡng làn da trắng mịn dăm mồ hôi.

“Cậu... cậu làm gì thế?”

Làm ngơ trước sự kháng cự của anh ta, Yuichi lột hẳn chiếc áo phông ra. Cậu vo kéo hai đầu ngực hồng đang ửng đỏ, khiến chúng cứng lại và chuyển sang màu mận chín, nhìn ngon mắt đến mức Yuichi phải dùng môi hôn lên và bàn tay cậu luồn vào trong quần của người kia.

“Tôi muốn anh.”

Imakura run rẩy trước những lời thì thầm đang thổi vào hai tai. “Ồ đây không được.”

“Cổ cao lắm, anh sẽ không đau lưng đâu.”

Yuichi nhìn vào mắt Imakura. “Ồ đây cũng chẳng có ai. Chúng ta làm trong nhà hay ngoài trời cũng thế cả thôi.”

“Nhưng...”

Yuichi cởi quần trong của Imakura, để anh ta hoàn toàn trần trụi. Với làn da trắng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, Imakura nằm trên đệm cỏ như thể vừa được sinh ra, như một thiên thần trong thần thoại Hy Lạp. Ý nghĩ được chiếm hữu một thứ thiêng liêng như thế khiến Yuichi vô cùng cao hứng, liền đem hai chân Imakura mở rộng. Trong tư thế này, ánh mặt trời như đang mơn trớn bộ phận sinh dục của Imakura. Anh ta giật giật hông phản kháng, nhưng dần dần bị khuất phục bởi những nụ hôn của Yuichi. Lúc cậu tiến vào, Imakura chết đến mức cậu không thể không rên lên.

“Bầu trời... xanh quá.”

Yuichi quay lại nhìn. Đúng như người yêu cậu đã nói, vòm trời xanh thẳm không điểm một gợn mây. “Anh có biết thế này gọi là gì không?”

“Sao?”

Gương mặt cậu nhể nhại mồ hôi, Imakura nhìn lên hai gò má cậu.

“Là vui vẻ dưới ánh mặt trời.”

Yuichi nắm tay Imakura đặt lên chính bộ phận của mình, làm anh ta chạm vào nơi hai người đang gắn kết.

“Anh mở ra hết rồi này, nhìn xem, tôi đã tiến vào sâu hết mức có thể. Cảm nhận được không?”

“Không... không...”

“Đừng nói không. Nếu chạm vào đây, anh có thể biết được tôi đang làm gì. Chúng ta quan hệ bên ngoài như thế này được gọi là ‘vui thú dưới ánh mặt trời’”. Imakura bắt đầu nức nở.

“Sao anh khóc? Có đau đâu nào? Tôi đang chuyển động rất nhẹ nhàng để anh không đau. Rất thoải mái, đúng không?”

“Ừ... nhưng...”

Yuichi hôn anh ta dịu dàng và tiếng thút thít dần ngừng lại. Sau khi xuất hai lượt bên trong, Yuichi vẫn ôm Imakura nằm yên đấy một lúc lâu, rồi hai người họ mới ngồi dậy mặc quần áo.

“Cậu xuất trong tôi à?”

“Ừ.”

“Ghê quá. Có cảm giác như nó sắp chảy ra ấy...”

“Anh giữ không được thì cứ để nó ra đi, lát nữa về tôi sẽ giúp anh rửa sạch.”

“Thôi để tôi cố giữ đến khi về vậy.”

Cậu ôm lấy hai vai Imakura, giúp anh ta đi lại dễ dàng hơn. Ánh mặt trời gay gắt càng khiến họ cảm thấy nóng hơn khi cả hai kề sát bên nhau, nhưng chẳng ai muốn tách đối phương ra. Lúc họ đến con đường dẫn ra biển, Imakura đột nhiên thét lên.

“Thuyền! Yu-chan! Có thuyền kìa!”

“Làm gì có.”

“Thật đấy. Có con thuyền trên bãi đậu kìa.”

Yuichi tưởng Imakura đùa, nhưng hóa ra là thật. Một con thuyền nhỏ đang nằm trên bãi đậu. Sau một tháng rưỡi, cuối cùng đã có thuyền đến đây.

“Yeah!”

Imakura giật ra khỏi tay Yuichi chạy đi, thật khó tưởng tượng được mới một giây trước anh ta còn không thể cử động. Người trên thuyền đang bắt đầu bước xuống. Yuichi trông thấy một phụ nữ béo đã luống tuổi. Imakura nhào vào lòng mẹ.

“Má! Má ơi!”

Họ ôm chặt lấy nhau và bắt đầu khóc. Bên cạnh là em trai của Yuichi, Shuji, đang thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nhìn thấy anh mình.

“May quá, anh không sao.”

“Làm gì có chuyện anh để mình chết ở đây được.” Yuichi điềm tĩnh nói. So với thái độ vồn vã của mẹ con Imakura, sự trao đổi giữa Yuichi và cậu em trai quả thật khác nhau một trời một vực.

“Thái độ đó là sao? Anh có biết em phải làm gì để tìm được anh không?”

“Ai bảo em chậm quá.”

Và đến chẳng đúng lúc tí nào. Lẽ ra cậu em nên đến sớm hơn nhiều, trước khi Yuichi kịp động vào Imakura, hoặc là sau đó lâu thật lâu.

Họ quay về căn nhà cũ để thu thập đồ đạc, nhưng Yuichi và Imakura hầu như không nói lời nào với nhau. Căn bản vì mẹ của Imakura dính chặt vào con trai khiến hai người chẳng có cơ hội mở miệng.

“Takashi, tội nghiệp con tôi. Nhìn xem, sao lại ốm quá vậy hử con. Về đến nơi mẹ dẫn con đi bệnh viện ngay. Ôi, mong là con không bị mắc bệnh lạ gì ở đây...”

Thậm chí trên thuyền hai mẹ con cũng chẳng chịu rời nhau, đến mức Shuji phải thấy rùng mình.

“Hắn bị chứng mother-complex hả?”, cậu thì thầm vào tai Yuichi.

Phấn khích khi được gặp lại mẹ cuối cùng đã đánh ngã Imakura, anh ta nằm ngủ ngon lành trên đùi Yoshie. Yuichi mãi nhìn theo anh ta từ lúc lên thuyền nhưng Imakura chẳng hề nhìn lại. Cậu rất giận, bởi người yêu đã hoàn toàn quên mất cậu khi bà mẹ vừa xuất hiện. Cậu cố gắng an ủi bản thân rằng ít nhất gia đình mình cũng đã rất lo lắng. Và rồi khi nhận ra nếu nhìn Imakura cậu chỉ càng giận hơn, Yuichi nhắm mắt vờ như đã ngủ.

Khi họ đến cảng, mẹ Imakura vội vàng lôi con trai lên taxi đến bệnh viện. Yuichi thậm chí còn chẳng có cơ hội tạm biệt. Sau khi chiếc xe rời đi, Yuichi và em trai cũng lên taxi đến ga tàu. Họ vừa kịp bắt chuyến tàu tốc hành về Tokyo.

Nghĩ rằng anh mình đói, Shuji đã mua cho cậu một hộp cơm trước khi lên tàu. Lúc ăn, Yuichi vẫn còn tơ tưởng đến mọi chuyện trên đảo, lần đầu tiên cậu ăn mà chẳng nếm được mùi vị gì.

“Em không ngờ là anh bị bỏ lại trên hoang đảo đấy. Em còn nghĩ anh chạy trốn với tên kia chứ.” Cậu em trai khúc khích. “Em tưởng anh bị nghiện-mập.”

Đang định vào nhà vệ sinh, Yuichi đột nhiên ngừng lại đá mạnh vào cẳng chân em trai.

“Ê! Gì vậy?”

Yuichi trừng mắt. Shuji ôm chân, cắn môi vì đau, bối rối nhìn theo anh đang đi về phía toilet.

Trong lúc “tình tự” với “anh” WC, Yuichi bắt đầu tự hỏi liệu Imakura đã rửa sạch chỗ ấy chưa. Cậu đã xuất bèn trong, còn hứa sẽ giúp anh ta rửa sạch, nhưng chẳng có cơ hội làm. Cậu hi vọng anh ta không mắc bệnh. Cậu muốn gặp, muốn hôn người ấy... Dù lúc này vừa mới nhìn nhau xong, lại cũng đã ở cạnh bao lâu nay, cậu vẫn thấy cô đơn. Yuichi giận dữ với bản thân vì cảm nhận này. Nhưng sớm muộn họ cũng sẽ gặp lại, cả hai cùng làm trong một công ty, dù không muốn nhau gặp cũng khó. Đây là kết luận của Yuichi sau một hồi “tình tự”.

Vào lúc ấy, Yuichi vẫn không hề hay biết công ty đã phá sản trong lúc hai người vắng mặt.

Yuichi nghe được tin ngay vào đêm cậu đặt chân về nhà. Lúc ở cảng, cậu đã nói chuyện với ba mẹ nên họ đều biết con mình vẫn khỏe, nhưng vừa nhìn thấy Yuichi, mẹ cậu đã bật khóc. Bữa tối hôm ấy chỉ toàn những món Yuichi thích. Cậu cố gắng chỉ nói về những việc vui trên đảo để ba mẹ khỏi lo lắng. Họ trò chuyện đến khuya, và Shuji quyết định ở lại nhà. Sau khi tắm rửa cạo râu, Yuichi đang định gọi cho trưởng phòng thì người em hỏi cậu đang gọi cho ai.

“Công ty. Anh không biết trong lúc bị kẹt trên đảo mình có bị sa thải không nữa.”

Shuji định nói rồi lại thôi. Nhìn thấy sự áy náy trong mắt em trai, Yuichi biết có chuyện không ổn.

“Họ nói gì với em hả? Anh bị đuổi rồi sao?”

“Công ty anh... phá sản rồi.”

Phá sản... phá sản... Yuichi mất một lúc mới tiếp nhận được sự thật.

“Không! Em nói dối!”

Shuji có cảm giác như cậu đã trải qua bao khổ cực để tìm kiếm người anh trai chỉ để tát vào mặt anh ấy một cái.

“Em cũng chịu thôi. Chuyện đó xảy ra chỉ một ngày sau khi anh đi. Người ta giật tít rất lớn trên mặt báo. Em sợ anh buồn nên không dám nói.”

Yuichi biết mình có trách em trai thì cũng chẳng giúp công ty phục hồi lại được. Nghe Shuji bảo vẫn còn vài người ở lại thu dọn tàn cuộc, cậu quyết định hôm sau sẽ đến xem. Yuichi nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên giường, và nhận ra đã một tháng rồi cậu mới lại được nằm lên nơi mềm mại ấy. Phá sản... thất nghiệp... không còn gì ngoài những tờ nân chí ấy đang nhảy múa trước mắt cậu, giống như cậu bị lôi ra khỏi giấc mơ để về với thực tại tàn nhẫn.

Cậu muốn nghe giọng Imakura, cậu muốn nghe Imakura gọi “Yu-chan”. Lúc không chịu nổi nữa, cậu gọi đến di động người yêu, nhưng không liên lạc được. Cậu quay người đi hờn dỗi. Cảm giác nằm duỗi hết tay chân thật lạ. Họ vẫn luôn ngủ chung trên một chiếc đệm. Lúc duỗi hết tay ra, cậu sẽ cảm giác được một hơi ấm quen thuộc, và nếu cậu nghịch ngợm chạm vào Imakura, cậu sẽ nghe thấy thanh âm cầu nhàu vì bị phá rối của anh ta. Nhưng bây giờ không như thế. Cậu trở mình lần nữa, và lần này điện thoại reo.

“Yu-chan.” Giọng nói nhỏ nhẹ ở đầu dây bên kia. Cậu nhận ra ngay. Biết mà!

“Cậu gọi hả?”

“Ừ. Một lần.”

“Tôi xin lỗi. Tôi để điện thoại ở khách sạn để sạc pin, nên không gọi cho cậu ngay được. Cậu đang làm gì thế?”

“Cố ngủ.”

“Tôi đang ở khách sạn. Tôi gọi từ trạm điện thoại công cộng. Kiểm tra ở bệnh viện đều tốt cả. Đền nay hai mẹ con tôi sẽ ở Shizuoka, mai về lại Tokyo.”

“Anh nghe chuyện công ty chưa?”

“Rồi. Má kể với tôi rồi.”

“Mình phải đi tìm việc thôi, nhưng từ từ lo sau. Giờ hãy ngủ thật ngon đêm nay đi.”

“Ừ...” Imakura đột nhiên im lặng.

“Sao thế?”

“Tôi không ngủ được. Má bảo đi ngủ nhưng... khó ngủ quá, tôi quen nằm với cậu mất rồi.”

Yuichi rất phấn khích khi biết Imakura cũng có cảm nhận như mình. Cậu muốn ở bên Imakura, muốn gặp anh ta. Lúc này cậu chỉ muốn phóng ngay đến khách sạn.

“Ngày mai mình gặp nhau đi. Máy giờ anh về?”

“Khoảng trưa. Khi nào đến nơi tôi sẽ gọi.”

“Ok. Vậy hẹn mai nha.”

“Ừm... khoan đã.”

“Sao thế?”

“Mình nói chuyện thêm chút nữa được không? Tôi muốn nghe giọng cậu.”

Yuichi rất hạnh phúc khi nghe vậy, nhưng cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng nên không tìm ra được lời nào để nói. Họ tiếp tục im lặng.

“Yu-chan, nói gì đi.”

“Mai là mình gặp nhau rồi.”

Điện thoại báo hiệu Imakura đã sắp hết tiền.

“Ừ, vậy mai gặp. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Dù đêm hôm ấy, trong điện thoại, Imakura đã rất dịu dàng và ngọt ngào, nhưng sau đó không có một cuộc gọi nào đến từ anh ta nữa.

Ngày hôm sau, Yuichi đến xem tình hình công ty, thấy chỉ còn vài người ở lại thu dọn tàn cuộc. Những người khác đều đã nghỉ. Dù biết rõ ngay từ đầu rằng có đến đây cũng chẳng giải quyết được gì, nhưng ít ra cậu cũng lấy về được vài vật dụng cá nhân. Cậu hỏi tiền thù lao, và được biết công ty đã nợ toàn bộ lương nhân viên từ tháng năm rồi. Yuichi đã hy vọng ít nhất mình cũng được trả vài ngày công nhưng xem ra là đòi hỏi quá nhiều.

Giây phút bước ra khỏi tòa nhà, Yuichi đã đặt chân vào hàng ngũ những người thất nghiệp. Tay làm hàm nhai, muốn có ăn thì cậu phải tìm một công việc mới. Dù vậy, cậu vẫn biết sẽ chẳng dễ dàng gì trong thời buổi kinh tế suy thoái này. Cậu gọi cho một người bạn, Maeda, vốn làm cùng công ty Suginoki. Lúc nhắc máy anh ta vô cùng ngạc nhiên khi nghe giọng Yuichi. Anh ta đã tìm được một công việc gần đây, và họ hẹn gặp ăn trưa ở một quán café chỗ ga điện ngầm.

“Mọi người không biết cậu đã đi đâu. Nhưng lúc đó công ty sắp phá sản, bọn tôi bị xoay cho chóng mặt, cũng chẳng còn thời gian để tìm hiểu được nữa. Lúc mọi chuyện lắng xuống rồi, tôi cứ đinh ninh là cậu đã tìm được một công việc mới và đang làm tốt. Ai mà ngờ cậu lại bị kẹt trên đảo với Imakura.”

Maeda vừa nói vừa ăn món mì spaghetti với thịt viên.

“Nếu cậu ở cùng một cô nàng, biết đâu lại trở thành một câu chuyện lãng mạn như trên TV ấy chứ. Nhưng cậu lại mắc kẹt với Imakura, chắc là kinh khủng lắm nhỉ. Số cậu héo thật.”

Nhận định đó không thể sai sự thật hơn được nữa, nhưng Yuichi chẳng thể nói với anh ta về chuyện tình say đắm với Imakura trong những ngày ở đảo. Maeda muốn nghe chi tiết về vụ sống sót của cậu, anh ta ngồi nghe cậu kể mà không hề cắt ngang nửa lời.

“Dù vậy, bị cô lập gần hai tháng nghĩa là tôi đã bị bỏ lại đằng sau hàng ngũ đi săn việc rồi. Cậu có biết chỗ nào không?”

Maeda nhìn không mấy lạc quan.

“Mọi người đều khó khăn cả. Tôi đành phải xin vào một công ty của bạn bố tôi, nhưng Kadota với Mitani vẫn đang đi tìm...”

Cậu đã hy vọng Maeda có thể giới thiệu một chỗ cho cậu vào công ty, nhưng câu nói của anh ta đã thể hiện rõ rằng cậu không thể. Lúc họ chia tay, Yuichi thở dài nghĩ đến những tháng ngày khó khăn sắp tới. Cậu nghĩ đến việc phải bán mạng đi tìm việc và cảm giác như mây đen đang phủ trên đầu mình. Nhưng rồi cậu so sánh hiện tại với cuộc sống trên hoang đảo, nơi cậu phải tìm thức ăn hằng ngày và mọi thứ đều bất tiện, cậu không thể không nghĩ rằng khi sống ở đây, cậu sẽ chẳng bao giờ chết đói, nước tắm sẽ chảy ra với một cái nhấn nút, và chăn êm nệm ấm luôn sẵn sàng, vẫn tốt hơn nhiều. Một ngày tồi tệ khiến Yuichi kiệt sức, cậu lết về nhà trong tâm trạng u ám. Cậu lúi đi động ra khỏi túi áo khoác, nhưng chẳng có cuộc gọi nhớ nào từ Imakura.

“Anh đã bảo anh về nhà lúc chiều nay cơ mà?”

Chiếc điện thoại không thể trả lời cho câu hỏi của cậu. Nghĩ đến khả năng Imakura có thể gọi, cậu ở nhà mà luôn cầm theo điện thoại, kể cả lúc tắm cũng để nó ngay ngoài cửa, đề phòng nếu chuông reo cậu sẽ nghe thấy. Hai giờ chiều, vẫn không thấy chuông reo. Đến sáng ngày hôm sau, cậu đã không thể đợi được nữa và chủ động gọi cho Imakura lúc chín giờ. Chỉ nghe thấy âm báo rằng điện thoại đã tắt hoặc ngoài vùng phủ sóng. Có lẽ họ đang trên tàu nên anh ta tắt điện thoại. Cứ mỗi hai giờ cậu lại gọi một lần, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được kết quả như nhau.

Yuichi vẫn không thể liên lạc được với Imakura qua điện thoại vào hôm sau, rồi hôm sau nữa. Giờ cậu đã không thể nghĩ rằng anh ta đang trên đường đi hay quên bật điện thoại. Yuichi thực sự không biết phải làm gì, rồi cậu quyết định gọi đến số nhà. Cậu nhanh chóng tìm thấy nó trong danh bạ của công ty Suginoki. Người trả lời điện thoại là Yoshie, mẹ của Imakura. Yuichi giới thiệu bản thân rồi xin gặp Imakura nhưng thật lâu Yoshie vẫn không trả lời.

“Nó không khỏe, giờ đang nằm nghỉ rồi.”

Mẹ nói có vẻ không chắc chắn lắm.

“Anh ấy bệnh nặng vậy sao?”

Giọng Yuichi lo lắng thành thật.

“Bác sĩ nói nó chỉ cần nằm nghỉ vài ngày là khỏe. Cậu có việc gì không?”

“Cũng... không có gì ạ...”

“Thế thì chào cậu.”

Bà ta đột ngột cúp máy. Tiếng “bíp” của điện thoại làm Yuichi không khỏi hoang mang. Cậu thấy mình nói chuyện rất bình thường, đâu có lý do nào khiến bà ta phải lạnh nhạt với cậu như thế.

Sau lần đó, cậu có gọi vào di động và số nhà của Imakura vài lần nhưng chẳng lần nào được. Một tuần sau, đầu dây bên kia vang lên thông báo không kết nối được, nghĩa là họ đã đổi số điện thoại. Cậu không liên lạc được với Imakura, và cậu vẫn chưa tìm được việc làm. Căng thẳng chất chồng khiến Yuichi trút hết lên thứ gì gần cậu nhất, dễ trút nhất. Lúc này vợ của Shuji sắp sinh, đã về bên ngoại, nên tạm thời Shuji ăn tối ở nhà ba mẹ. Vậy là Yuichi cứ thế gây chuyện với cậu em bất cứ lúc nào có thể, làm Shuji chẳng khác nào cái bao cát cho cậu đâm đá. Một buổi tối, trong lúc dùng bữa, Shuji đã gào lên rằng ước gì anh trai mình mắc kẹt luôn ở đảo còn tốt hơn. Cậu em vừa khóc vừa bỏ về bên nhà ba mẹ vợ, và không trở lại nữa.

Ba tuần sau khi rời khỏi đảo, công cuộc tìm kiếm việc làm của cậu cuối cùng cũng có kết quả, Yuichi được nhận vào làm trong phòng phát triển sản phẩm của một công ty mỹ phẩm. Quá hưng phấn khi tìm được việc, Yuichi đã đến nhà Imakura. Cậu sẽ lấy cớ rằng mình ghé ngang để thông báo đã có việc làm, tất nhiên, đó chẳng phải lý do thật sự. Biết đâu Imakura không muốn gặp cậu... ý nghĩ đó chợt lướt qua đầu Yuichi. Thái độ của bà mẹ, điện thoại bị đổi số, và việc Imakura chưa từng chủ động liên lạc với cậu... có quá nhiều thứ khiến cậu thấp thỏm. Nhưng đồng thời, cũng có rất nhiều thứ khiến cậu tin vào Imakura, cuộc điện thoại hôm hai người chia tay, cái cách mà Imakura nói rằng muốn được nghe giọng cậu. Tất cả không thể nào là dối trá.

Cậu muốn gặp và nói chuyện với Imakura. Nếu Imakura không còn muốn quen cậu nữa, hay anh ta đã không còn thích cậu nữa, cậu cũng phải nghe anh ta trực tiếp nói ra nguyên nhân. Thật sự, cho dù chuyện đó không xảy ra, cậu vẫn muốn gặp Imakura. Anh ta sống với mẹ trong một khu chung cư cao cấp.

Yuichi hít một hơi thật sâu trước cổng chung cư rồi nhấn chuông cửa, nhưng không có ai trả lời. Cậu nghĩ hai người họ ra ngoài, nên bèn đợi cả ngày và thử lại vài lần nữa. Cậu đem sổ tay ra xem lại coi mình có nhầm địa chỉ không. Tất cả đều đúng. Cậu nghe thấy tiếng chó sủa và nhìn xung quanh, thấy một phụ nữ trung niên đang dẫn chó ra ngoài đi dạo. Bà ta tầm tuổi với mẹ của Imakura.

“Con chó dễ thương quá.”

Bà ta cười khi nghe cậu khen.

“Cảm ơn cháu.”

“Nhìn nó giống chó của em trai cháu. Giống gì thế bác?”

“Chó xù nhỏ. Cháu thích chó à?”

“Dạ.”

Shuji em trai cậu chẳng có con chó nào, và Yuichi cũng chẳng ưa gì giống chó xù với đám lông được gọt tỉa kỳ dị đó. Nhưng cậu vẫn cười nụ cười bán hàng chuyên nghiệp.

“Cháu đang tìm gia đình Imakura phòng 508. Hình như họ không có nhà thì phải.”

Người phụ nữ nghiêng đầu ngạc nhiên. “Ý cháu là hai mẹ con sống ở đây à?”

“Dạ. Cháu muốn thăm cậu con trai.”

“Họ chuyển nhà từ tuần trước rồi. Cháu không biết sao?”

Thế giới xung quanh Yuichi trở nên tối đen. Cậu có cảm giác như mặt đất dưới chân mình chao đảo trong giây lát.

“Họ sống ở đây lâu lắm. Ấy thế mà đột nhiên lại chuyển đi...”

Cậu không thể mở miệng, gương mặt cậu hiện lên chỉ có hai chữ tuyệt vọng, khiến người phụ nữ cố an ủi cậu bằng cách bảo cậu đi hỏi quản lý tòa nhà thử xem hai người họ chuyển đi đâu. Cậu đã hỏi, nhưng ông ta chỉ biết rằng hai mẹ con đã chuyển đi đâu đó trong thành phố này, ngoài ra không còn thông tin gì khác. Imakura đã biến mất không một dấu vết, và mang theo cả trái tim Yuichi.

Ngày 25-1 hôm ấy trời đổ tuyết, ba mẹ Yuichi tổ chức lễ kỷ niệm mừng 30 năm ngày cưới. Tiệc mừng diễn ra tại một nhà hàng Pháp sang trọng trong một khách sạn. Vốn không quen với đồ ăn cao cấp của phương Tây, hai bác ngồi trên ghế trông khá căng thẳng. Em trai Yuichi, Shuji, chính là người đã tổ chức bữa ăn này với hy vọng cả gia đình được quây quần vui vẻ bên nhau. Ban đầu Yuichi không muốn đi, nhưng em dâu cậu vừa bế con vừa bảo với cậu rằng Shuji cũng muốn nhân cơ hội làm lành. Yuichi thật lòng không thể từ chối cô được. Đã một năm rưỡi kể từ khi cậu đuổi Shuji ra khỏi nhà trong cơn giận dữ, và suốt một năm sau đó Shuji không thêm quay về. Nhưng dạo gần đây Shuji trở lại khá thường xuyên, Yuichi cũng biết em trai đang cố gắng làm hòa. Nhưng thay vì trực tiếp xin lỗi vì đã lỡ hết vào mặt anh mình rằng “ước gì anh chết luôn ở cái đảo ấy đi” thì Shuji lại vòng vo nhờ cậy người khác, thái độ ấy chỉ làm cho Yuichi càng giận hơn mà thôi. Có điều, cậu không thể để những cố gắng của em dâu trở thành công cốc.

Trước lúc vào nhà hàng, Yuichi đã khơi mào trước. Cậu quở trách em trai đã chọn một nhà hàng quá sang trọng trong khi ba mẹ hai người thậm chí còn chẳng biết dùng bữa kiểu Tây, thế có khác nào làm cho hai bác thêm xấu hổ. Khởi phải nói, tâm trạng Shuji tệ hẳn đi. Trong lúc đợi dọn món, cả nhà bốn người ngồi quanh bàn ăn mà như đang ngồi dự đám tang, không ai nói được với ai nửa lời. Yuichi chỉ lơ đãng nhìn ra bên ngoài, ngắm những bông tuyết rơi rơi như những giọt nước mắt lấp lánh của thành phố.

“Chào buổi tối. Quý khách có muốn dùng rượu khai vị không?”

Bác trai lâu nay chỉ biết uống sake và hoàn toàn mù tịt về các loại rượu tây. Người bồi bàn mỉm cười với ông, còn ông chỉ biết ngồi im như tượng. Yuichi dụi dụi mắt. Lần đầu tiên trong đời cậu hiểu thế nào là shock đến không nói nên lời. Người bồi bàn có làn da sáng trắng, thân hình thấp nhỏ hơi tròn trịa, và nói bằng chất giọng kim. Anh ta đã ốm đi rất nhiều so với trong trí nhớ của Yuichi, nhưng chắc chắn cậu không hề nhìn lầm. Đích thị là Imakura đang đứng ngay cạnh bàn ăn.

Một năm rưỡi đã qua kể từ ngày bọn họ được cứu khỏi hoang đảo. Thời gian tàn nhẫn trôi đi, tuần lại qua tuần, đến một lúc nhìn lại, những ngày hạnh phúc đắm say ấy chỉ như một giấc mộng hoang đường. Một giấc mộng hoàn toàn tách biệt với hiện thực. Yuichi đã khao khát được gặp lại Imakura nhưng chưa bao giờ toại nguyện. Cậu không biết anh ta đã đi đâu. Những đồng nghiệp lúc trước cũng không có bất cứ thông tin nào về người sếp cũ của họ. Yuichi nhớ Imakura từng nói rằng rất thích rượu, và thế là bất cứ khi nào đi ngang qua một cửa hàng rượu, cậu lại ghé vào tìm. Nhưng tất nhiên, cậu chưa bao giờ tìm thấy. Ngày này qua tháng khác, dù có tìm kiếm thế nào đi nữa, cậu cũng không nghe thấy giọng Imakura, không thể nhìn thấy anh ta dù chỉ một lần. Và Yuichi bỏ cuộc. Cậu đành phải tin rằng cả cuộc đời này mình sẽ không bao giờ gặp lại Imakura nữa.

Cậu đã chọn cách từ bỏ, vì không muốn mãi ôm ấp hy vọng về một ngày tương phùng không bao giờ xảy ra. Vậy mà ngay lúc này đây, Imakura đang đứng trước mặt cậu!

Cả người Yuichi run lên, không phải vì vui mừng, mà vì tức giận. Imakura vẫn chưa nhận ra cậu, nếu không, anh ta hẳn đã nhờ một người khác đến phục vụ bàn ăn. Hay biết đâu anh ta đã thấy Yuichi và cố ý chọn bàn này?

Trong lúc Yuichi vẫn đang ngồi cứng nhắc một chỗ, em trai cậu đã gọi Imakura.

“Làm ơn mang đến một chai champagne và bốn cái ly.”

Imakura đang nhìn Shuji nhưng tầm mắt anh ta chợt dừng phải Yuichi. Giây phút ánh mắt họ gặp nhau, Imakura tái mặt.

“Và... vâng thưa ngài.”

Anh ta đã cố hết sức giữ bình tĩnh nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà chạy vào bếp trốn. Shuji không nhận ra người này chính là gã béo ú đã mất tích cùng với anh trai cậu năm trước. Đó là vì Imakura đã ốm đi rất nhiều, và gương mặt sau khi giảm cân đã hoàn toàn thay đổi. Không lâu sau, rượu champagne được mang lên, không phải bởi Imakura mà là một nữ bồi bàn xinh đẹp. Yuichi tưởng đây là một cô hầu rượu, nhưng em trai cậu thì thầm với ba mẹ họ rằng nhà hàng này cũng có vài nữ bồi bàn. Imakura đang tiếp rượu ở những bàn khác trong nhà hàng, cố hết sức để không lại gần gia đình Yuichi. Điều này làm cậu ăn không nổi. Trong đầu Yuichi lúc này chỉ có hai chữ “sự thật”. Đúng thế, sự thật là Imakura trốn tránh cậu. Đối số điện thoại, chuyển nhà, tất cả đều là cố ý. Những ngày trên đảo, cậu đã cố gắng quên biết bao nhiêu nhưng không tài nào quên được... còn Imakura thì sao? Anh ta hoàn toàn muốn xóa sạch mọi thứ khỏi tâm trí.

Imakura từng là straight, và còn là trai tân. Tình huống đặc biệt trên đảo khiến anh ta mất đi khả năng suy nghĩ thấu đáo nên đã để Yuichi lôi kéo. Anh ta đã giao thân mình cho cậu lúc ấy, nhưng khi trở về thì sao? Mọi chuyện trở lại theo lẽ thường, và anh ta đã nhận ra, *** giữa hai người đàn ông là một thứ “không sạch sẽ”. Thế nên anh ta đã chấm dứt quan hệ với cậu bằng biện pháp căn bản nhưng hiệu quả nhất: cắt liên lạc. Và Yuichi chẳng thể làm được gì. Họ ngủ với nhau, nhưng không phải tình nhân. Chưa ai trong hai người từng ngỏ lời yêu đối phương. Dù vậy... dù chưa một lần nói ra, nhưng Yuichi đã yêu Imakura. Có thể anh ta béo ú, xấu người xấu tính, có thể anh ta bám váy mẹ, nhưng yêu vẫn là yêu. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày hai người hoàn toàn chấm dứt quan hệ một khi bước chân lên đất liền.

Có một dấu hiệu rõ ràng, đó là mẹ của Imakura từng bảo anh ta bệnh đến mức không nghe được điện thoại, nhưng Yuichi vẫn cố tự thuyết phục bản thân rằng mọi việc rồi sẽ không sao. Cậu cố ép mình tin rằng bọn họ chưa gặp lại nhau chỉ vì Imakura không khỏe. Nhưng dù cậu có tự nhủ với lòng mình bao nhiêu, thì Imakura quả thật đã rời bỏ cậu. Giận dữ trào lên trong lòng Yuichi. Cậu không hận người đàn ông đã nhấn tâm cắt đứt mọi liên lạc để chạy trốn khỏi cậu, cậu chỉ hận bản thân cứ mãi ôm ấp hi vọng dù biết rõ rằng, mình đã bị bỏ rơi.

Trên đường về nhà, Yuichi vẫn thỉnh thoảng ngoảnh lại sau lưng, nhưng chỉ có con đường trải dài đằng sau cậu. Chẳng có cảnh tượng lãng mạn nào như trên TV rằng người đàn ông cậu yêu sẽ đuổi theo cậu. Yuichi cảm thấy bị phản bội, khi bước chân sắp về đến nhà, tâm trạng cậu đã tồi tệ hơn bao giờ hết.

“Yuichi... Bữa ăn... có ngon không?” Shuji dè dặt hỏi trên bậc cửa. Cậu em đã phải trả tiền cho toàn bộ bữa ăn.

“Anh không nhớ...”

Yuichi lơ đãng nói, không để ý rằng em trai mình đã gần như muốn khóc mà cứ bước thẳng về phòng. Thậm chí thay quần áo xong rồi nằm dài trên giường, cậu vẫn không xua được hình ảnh Imakura ra khỏi đầu. Cậu phải quên anh ta đi, phải quên rằng hôm nay đã nhìn thấy anh ta. Cậu không thể để anh ta ám ảnh được. Không có gì hèn mọn hơn khi cố gắng đuổi theo một người đã chạy trốn khỏi cậu. Dù vậy, cậu quả thực đã gặp lại anh ta... đã biết nơi anh ta làm việc. Thật sự nói quên là quên được sao? Liệu cậu có thể cứ thế kết thúc mọi chuyện khi sự thật vẫn chưa sáng tỏ? Tất cả đều không có gì rõ ràng, và Yuichi cần một đáp án chắc chắn. Cậu ngồi vụt dậy, tóm lấy áo khoác và chạy đi.

Yuichi chỉ kịp nói với ba mẹ rằng mình ra ngoài, rồi bước chân cậu vội vã quay trở lại con đường đến khách sạn. Cậu lên tàu điện, lúc đến nơi đã quá 10 giờ. Nhà hàng mở cửa đến 10 giờ 30. Chỉ một lát nữa thôi là Imakura sẽ tan làm.

Yuichi đi vòng quanh khách sạn và tìm thấy một lối cửa sau dành cho nhân viên. Cậu tìm một chỗ đứng hơi xa để nhìn vào những ánh đèn trong nhà hàng, trong lúc cả người run lên vì lạnh. Vài lần cậu đã định bỏ cuộc. Cậu sợ, sợ sẽ phải nghe những gì Imakura sắp nói. Nếu anh ta bước thẳng đến và bảo rằng anh ta chẳng ưa gì cậu, Yuichi sẽ chẳng còn biết mình phải làm sao nữa.

Đèn đã tắt, vẫn không thấy Imakura ở lối ra cửa nhân viên. Cánh cửa liên tục mở ra nhưng không lần nào có Imakura giữa đám người đang háo hức đi về sau khi xong việc. Đến tầm nửa đêm, một nhóm năm người cả nam lẫn nữ rời khỏi nhà hàng, trong số đó có người nữ bồi bàn xinh đẹp lúc tối – người đã phục vụ rượu thay cho Imakura. Đằng sau cô, trong bóng sáng mờ ảo là một dáng người thấp nhỏ. Anh ta mặc một chiếc áo khoác quá dài so với chiều cao của bản thân. Là Imakura. Anh ta đang đi cùng cô gái. Yuichi không

tìm được thời điểm thích hợp để gọi họ nên đành lặng lẽ theo sau. Imakura nói chuyện với cô gái bằng chất giọng kim quen thuộc cho đến khi họ chia tay ở nhà ga. Cô gái lên tàu, còn anh ta trở lại, tiếp tục đi bộ dưới cầu cao tốc. Nhìn anh ta có vẻ mệt mỏi. Yuichi rút ngắn khoảng cách. Cậu muốn gọi, nhưng không biết phải nói gì, cuối cùng cậu khẽ vỗ nhẹ lên vai anh ta. Họ đang đứng ngay ngã tư đường và đôi mắt Imakura mở thật to khi nhìn thấy Yuichi.

“Lâu không gặp.” Yuichi nói, cố làm ra vẻ bình thản.

Không có một lời đáp trả từ đối phương, anh ta mím chặt môi như muốn che giấu mọi cảm giác trong lòng. Không có một tia hạnh phúc nào trong thái độ cứng nhắc của Imakura. Yuichi đã đứng. Cậu bắt đầu hối hận vì đã đuổi theo anh ta, nhưng dù vậy, cậu vẫn tiếp tục, cố giữ mình bình tĩnh và tự nhiên nhất có thể.

“Tôi đang trên đường đến nhà bạn thì thấy ai trông giống giống anh.”

Cậu không muốn anh ta biết mình bị theo dõi nên đành nói dối.

“Tình cờ thật nhỉ. Lúc tối cũng gặp nhau ở nhà hàng, anh lại còn là bồi bàn nữa. Tôi giặt mình luôn, còn nhớ anh bảo muốn trở thành một người pha chế rượu mà.”

Trong khóe mắt Imakura, Yuichi trông thấy bảng hiệu đèn giao thông đang dần chuyển từ đỏ sang xanh. Anh ta vẫn đứng bất động hồi lâu.

“Tôi đã tìm được việc mới ở một công ty mỹ phẩm, cũng thú vị lắm, tuy rằng lương không cao bằng chỗ cũ.”

Imakura vẫn lặng yên bất động. Anh ta khẽ cúi đầu, lộ ra phần cổ trắng ngần nổi bật dưới ánh đèn đường. Những hạt tuyết nhẹ rơi lên, và lặng lẽ tan ra khi chạm vào đó.

“Anh đã uống Romani Conti của mình chưa? Anh từng bảo lúc nào được về nhà sẽ mua một chai uống mà.”

Đèn giao thông chuyển xanh. Yuichi thấy buồn bực vì bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội sang đường trong khi Imakura vẫn làm tượng đá không chịu nói một lời. Một lần nữa, bảng hiệu đèn hóa đỏ. Hai người họ đứng lặng như hai kẻ thất bại giữa ngã tư đường, không ai nói với ai câu nào. Yuichi đã hết chủ đề, cậu chỉ còn biết đứng im nhìn xuống phần gáy Imakura đang đỏ dần lên. “Cứ tiếp tục làm lơ tôi đi.” Cậu nhủ thầm. “Như vậy sẽ giúp tôi dễ dàng từ bỏ hơn. Nhưng chỉ cần anh vẫn còn ở đây, tôi sẽ còn đứng lại với anh.”

Cuối cùng, Yuichi đã không thể chịu nổi nữa. “Nói gì đi, đừng đứng đực ra thế nữa!”

Người Imakura run lên.

“Anh có chuyện muốn nói với tôi đúng không?” Yuichi nắm lấy tay đối phương, siết thật chặt.

“Nếu anh không thích tôi thì hãy nói ra. Bảo rằng anh không bao giờ muốn gặp tôi nữa. Chúng ta vĩnh biệt nhau ngay tại đây cũng không sao. Tôi sẽ không bao giờ đi tìm anh nữa. Đôi khi tình yêu vốn thế.” Từng lời nói ra khiến trái tim Yuichi lạnh dần đi, và những phần còn lại trên cơ thể cậu cũng trở nên băng giá dưới trời tuyết. “Chúng ta chỉ có một mình trên đảo. Chắc chắn anh cảm thấy mình không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải nghe theo tôi. Anh chưa bao giờ yêu tôi. Khi trở lại đất liền, anh cảm thấy việc cả hai từng làm là sai trái, là nhơ bẩn. Không sao, tôi hiểu.”

Cuối cùng Imakura cũng ngẩng mặt lên, cả gương mặt và chóp mũi đỏ bừng. Anh ta đang khóc. Như một thói quen, Yuichi dùng tay gạt đi những giọt nước mắt vương trên hai má Imakura... như cậu đã từng làm gần hai năm về trước.

“Sao anh khóc? Tôi nói có gì sai. Hôm nay tôi đến là để xác nhận anh quả thực đã bỏ rơi tôi.” Yuichi thành thật nói.

“Tôi thực lòng thích anh. Dù đã có lúc tôi nghĩ anh là kẻ xấu người xấu nết, nhưng khi sống cùng nhau, tôi đã nhận ra ưu điểm của anh. Anh rất thẳng thắn, thành khẩn, và rất dễ thương. Thật đấy. Dù tôi bảo sẽ dạy anh hiểu về ***, nhưng tôi thật sự muốn được làm chuyện đó với anh.”

Imakura bắt đầu nức nở, anh ta lặp đi lặp lại những tiếng gọi “Yu-chan” ngắt quãng nhỏ nhỏ trong cổ họng. Nghe những âm thanh ấy, Yuichi cảm thấy thật khó khăn để kiềm chế bản thân. Cậu bắt đầu có ảo tưởng rằng Imakura thực sự thích cậu.

“Cứ nói thẳng ra đi. Nói rằng anh không bao giờ muốn thấy mặt tôi nữa, hay rằng anh ghét tôi. Đuổi tôi đi. Chỉ cần như vậy, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt anh.”

Imakura không làm như Yuichi bảo, nhưng cũng không lên tiếng khẳng định anh ta thích cậu. Anh ta chỉ nức nở không thôi. Ngược Yuichi như muốn nổ tung với khát khao được biết rõ tình cảm thực sự của Imakura. Cuối cùng, anh ta ngẩng đầu nắc nứn lên.

“Là má... má tôi bảo không được phép.” Giọng Imakura nhỏ chỉ vừa nghe thấy. “Má hỏi tôi chuyện trên đảo. Tôi muốn giấu nhưng cuối cùng lại không giấu được. Bà đã nổi giận lôi đình và bảo rằng cậu là kẻ xấu xa đã dụ dỗ tôi... Giận đến nỗi cấm tôi tuyệt đối không được phép làm như thế nữa.” Imakura chùi chùi gương mặt giàn giụa nước mắt và tiếp tục. “Tôi biết cậu gọi đến, nhưng má không cho tôi nghe máy. Rồi đột nhiên má đòi chuyển nhà, sau đó vứt mất sổ địa chỉ của Suginoki để tôi không tìm được nhà cậu. Má cũng đổi luôn cả số điện thoại và xóa hết danh bạ trong di động của tôi. “

Vậy nên họ chưa bao giờ gặp lại nhau. Yuichi vừa nghe vừa cảm thấy cơn giận dữ này giờ đang từ từ dịu xuống.

“Nếu anh thực tâm muốn gặp tôi thì thiếu gì cách tìm địa chỉ. Hỏi đồng nghiệp số điện thoại của tôi, hỏi người quen và văn phòng ở Suginoki để tìm tôi, họ vẫn ở đó vài ngày sau khi công ty phá sản cơ mà. Anh đừng đem mẹ anh ra làm cái cớ. Có thể anh từng muốn gặp tôi thật, nhưng anh không dám trái lời mẹ. Đơn giản, vì với anh bà ta quan trọng hơn tôi.”

Cậu muốn Imakura phản bác lời cậu, nhưng không. Anh ta chỉ tiếp tục với chuỗi lý do của mình.

“Má tôi tái hôn rồi, cậu cũng biết người chồng mới đó. Chính là cái người ở viện điều cảm học lúc trước. Má đã từng nói rằng tôi là người quan trọng nhất, là ý nghĩa cuộc sống của má. Vậy mà sau khi tìm được người khác, bà đã bỏ tôi chạy đến Miyagi với ông ta, mặc kệ tôi ở đây. Thật không công bằng! Tại sao má được sống cùng với người mình yêu, còn tôi thì không được phép gặp cậu?”

Lẽ ra Imakura nên nói trực tiếp điều này với mẹ anh ta, chứ không phải là than thở ngay giữa đường phố thế này. Anh ta nhìn Yuichi như cầu mong sự thông cảm, nhưng ánh mắt của Yuichi dần dần trở nên băng giá.

“Anh cảm thấy an toàn khi chuyện gì cũng nhất nhất nghe theo lời mẹ, khi làm vậy thì mọi việc đều suôn sẻ với anh. Chỉ cần bà ta yêu thương anh, mọi thứ đều không thành vấn đề.”

Lời lẽ của Imakura đã phản bội cảm xúc rối rắm trong lòng anh ta. Những hạt tuyết rơi lên đôi môi của Imakura khi anh ta ngẩng đầu.

“Tôi nghĩ mình sẽ tiếp tục tìm kiếm một ai đó cho rằng tôi là người quan trọng nhất đời họ.” Nước mắt ầng ậng trên mi Imakura, anh ta trông giống như một chú chó nhỏ đáng thương đang bị người người ném đá. “Nhưng... tôi... tôi muốn gặp cậu lắm, Yu-chan.”

“Tôi cũng muốn gặp anh. Nhiều đến mức ngày nghĩ về anh, đêm nằm mơ thấy anh. Nhưng lần nào cũng vậy, chỉ cần mẹ anh phản đối, tất cả sẽ trở về con số 0. Tôi chịu đựng đủ rồi.”

Yuichi thà chấm dứt quan hệ ngay lúc này còn hơn phải mệt mỏi với một vòng luẩn quẩn không có điểm ngừng.

“Ta kết thúc mọi chuyện ở đây đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cơn hồi hận đã chực trào lên trong cổ họng. Nhưng chỉ cần Imakura còn chưa buông tay khỏi váy mẹ, quan hệ của họ sẽ chẳng đi về đâu.

“Tôi đã thực sự, thực sự mong mỗi được gặp lại anh.”

Những cảm xúc của Imakura này giờ dường như đều rất thành thật, nhưng Yuichi không muốn lặp lại nỗi đau cậu từng phải trải qua một năm rưỡi trước mỗi lần bà mẹ của Imakura can dự vào. Cậu quay lưng khỏi Imakura và bắt đầu bước đi. Cậu đã từng ao ước rằng bọn họ không bao giờ được cứu khỏi đảo, như thế, họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau... Cả hai sẽ yêu thương chăm sóc nhau... Nhưng đây là hiện thực. Đi được vài bước, Yuichi cảm giác có gì đấy trên lưng mình. Là một cái ôm. Những ngón tay trắng trẻo vòng qua bụng cậu. Đó là... những ngón tay của người cậu từng yêu.

“Bỏ tôi ra.”

Cơ thể của Imakura đang dựa sát lại gần, và giọng của anh ta cao vút lên.

“Không, không bao giờ nữa. Chết cũng không.”

Yuichi không hiểu được, tại sao Imakura phải đuổi theo cậu? Có lẽ anh ta chỉ không muốn mất đi người mình yêu, nên mặc kệ tất cả, anh ta cứ thế chạy đến. Nhưng cậu chịu đựng như vậy là đã đủ rồi. Bụng Yuichi thắt lại. “Anh không hạnh phúc là do anh. Anh khóc cũng là lỗi của anh. Anh nói sẽ không bao giờ buông tôi ra dù phải chết, nhưng người đẩy tôi đến nông nỗi này cũng là anh.” Những ý nghĩ này giày xéo cậu, khiến Yuichi phải xoay người lại đẩy Imakura ra xa.

“Tôi sẽ chỉ nói điều này một lần, và cho anh đúng một cơ hội để trả lời. Anh phải chọn, hoặc tôi, hoặc mẹ anh. Nếu anh chọn mẹ anh, chúng ta ai đi đường nấy, chẳng còn bất cứ ràng buộc nào. Ngược lại, nếu chọn tôi, tôi sẽ không bao giờ để anh quay về với mẹ anh được nữa.” Những lời nói của cậu sắc nhọn như dao, nhưng mọi chuyện cần phải vậy.

“Tất cả là do anh lựa chọn.”

Tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi, trên đường, những chiếc ô tó chạy vụt qua. Imakura im lặng cúi đầu. Cuối cùng anh ta nấc lên. Anh ta ngẩng mặt nhìn Yuichi, khịt khịt mũi rồi cố gắng rặn ra một nụ cười như muốn khóc.

“Tôi chọn Yu-chan.” Giọng nói rất nhỏ, nhưng đầy cương quyết.

Họ ôm chặt lấy nhau bất chấp mọi ánh nhìn tò mò của người đi đường. Yuichi đã quyết định, sẽ không bao giờ buông tay khỏi người đàn ông đã chọn cậu nữa. Cậu âm thầm tự nhủ với lòng, rằng cho dù Imakura có muốn đổi ý, cậu cũng sẽ không đời nào để anh quay về với mẹ lần nữa. Sau những nụ hôn nhẹ nhàng lên hai tai của người yêu, Yuichi thì thầm bảo anh ta rằng hãy dẫn cậu về nhà. “Sưởi ấm cho tôi”, cậu nói, một lời mời gọi rõ ràng.

Imakura khẽ gật đầu, hai người cùng sóng bước tay trong tay dưới trời tuyết. Anh ta sống ở tầng năm một chung cư bảy tầng không xa đường cao tốc. Imakura lách cách mở cửa. Giây phút cánh cửa vừa đóng lại, Yuichi đã nhào đến ôm siết lấy người yêu.

“Yu-chan...”

Cậu hôn anh thật cuồng mãnh, nhưng Imakura vẫn dựa sát vào cậu không hề tránh né. Yuichi muốn đến điên cuồng, cậu đẩy anh ta ngã ra sàn nhà, cởi bỏ áo khoác và áo sơ mi bên trong để hôn lên làn da mềm mại bên dưới. Cậu liếm hai đầu ngực hơi tái rồi ra sức mút vào.

“A...ừm...”

Cơ thể nhạy cảm bắt đầu run rẩy. Yuichi đã gấp đến mức không kịp cởi quần áo, vội vội vàng vàng luồn những ngón tay run lên vì phấn khích xuống dưới, kéo khóa quần Imakura và ngay lập tức chen vào trong quần lót. Ngón tay cậu tóm lấy phần thân nhỏ nhỏ nhưng đang căng cứng của anh ta. Gượng đã... dường như có gì đó khác biệt. Yuichi giật phắt quần ngoài và quần trong của người yêu hầu như cùng lúc. Cúi nhìn xuống, cậu kinh ngạc trông thấy phần đỉnh màu hồng đã không còn bao đầu đỉnh.

“Anh phẫu thuật rồi à?”

Yuichi kéo nhẹ phần đỉnh làm cả người Imakura run lên.

“Ừ...”

Cậu cảm thấy giận dữ, bởi trong thời gian xa nhau, Imakura đã thay đổi mà cậu không hề hay biết. Yuichi thô bạo nắm lấy nó làm Imakura bật ra một tiếng kêu đau đớn.

“Ai cho phép anh tự ý làm vậy?”

“Yu-chan...”

“Đây là của tôi. Tất cả đều là của tôi. Sao anh dám phẫu thuật mà không cho tôi biết?”

Cậu gần đi gần lại khiến Imakura khóc lớn, mấy lần gào lên “Xin lỗi” trong nước mắt.

“Nếu cậu không thích, tôi, tôi sẽ đi phẫu thuật lại như cũ. Xin lỗi... thật sự xin lỗi...”

Phẫu thuật lại được sao... nhưng những lời của Imakura đã khiến Yuichi rạo rức trong lòng, cậu không thể kiềm chế nổi nữa.

“Thôi được. Lần này tôi tha cho anh. Nhưng anh phải nhớ, toàn bộ con người anh là của tôi. Không được tôi cho phép thì anh không được làm gì với nó hết.”

“Hiểu...hiểu rồi...”

Họ hôn nhau giữa lối đi lạnh lẽo và tối đen. Chuyện tiếp theo họ nhận ra, đó là cả hai đều đã trần trụi ôm nhau trên tấm áo khoác nhau nhĩ và dính bẩn dịch thể. Cả hai cùng vào tắm, rồi cứ thế leo lên giường, không thể ngừng ôm nhau, hôn nhau, chạm vào đối phương...

“Chỗ này của anh mềm thật.”

Yuichi nhấn vào nơi vừa lúc này đã ngoan ngoãn tiếp nhận người anh em dũng mãnh của mình. Nhiệt độ ở nơi này kích thích và khác hoàn toàn với mọi bộ phận khác trên cơ thể.

“Sao thế? Anh tự thỏa mãn mình trong lúc không có tôi à?”

Imakura đỏ mặt, chui đầu vào trong gối.

“Anh có làm, đúng không?”

Yuichi cầm lấy tay Imakura và ép ngón tay anh ta nhấn vào nơi đó.

“Không... đừng...”

“Gì nào? Anh tự mình làm còn được cơ mà.”

“Không có... tôi không có...”

Yuichi đặt ngón tay mình bên cạnh Imakura và đẩy cả hai ngón vào trong. Bên trong vẫn còn dịch thể nên hai ngón tay đưa vào rất dễ dàng. Lúc Yuichi quấy loạn xung quanh, Imakura rên lên khe khẽ, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Tôi vẫn thích ngón tay của cậu hơn...”

Imakura rút tay mình ra.

“Ngón tay của tôi quá nhỏ, chúng không chạm vào sâu được như cậu.”

“Thấy chưa. Đã bảo anh tự thỏa mãn mà.”

Bị phát hiện, trông Imakura như muốn khóc, khi Yuichi khẽ đưa tay vuốt ve gò má anh, Imakura cắn xuống. Yuichi giật lại, anh ta vội vàng đưa lưỡi theo, muốn nhiều hơn.

“Lúc không có tôi, cậu làm thế nào?” Imakura vừa hỏi vừa chui vào vòng tay Yuichi. “Cũng tự an ủi à?”

Tất nhiên là vậy rồi. Nhưng Yuichi không định nói thật cho Imakura, cậu chỉ cười.

“Làm gì có. Tôi tìm bạn tình rất dễ. Thời gian bị anh bỏ rơi tôi ngủ bên ngoài khá thường xuyên.”

Gương mặt Imakura lại như muốn khóc lần nữa, nhưng dường như còn có biểu hiện khác.

“Nói dối.”

“Ai dối anh. Tôi chỉ cần vẫy tay là có cả tá người xếp hàng leo lên giường mình.”

Imakura nhéo vào cánh tay cậu.

“Gì thế? Giận à? Chính anh bỏ rơi tôi còn gì.”

“Nhưng cậu... cậu là người duy nhất của tôi. Tôi chỉ làm chuyện đó với mình cậu thôi...”

Anh ta bắt đầu nấc lên, hai bờ vai khẽ run run, thật dễ thương. Cả người cuộn lại, bị Yuichi ôm lấy.

“Tôi xạo đấy.” Cậu thì thào vào tai anh ta. “Tôi không có ngủ với ai hết. Anh là người duy nhất. Thôi nào, đừng giận.”

Cậu hôn lên cổ và viền tóc Imakura để chứng tỏ mình không nói dối. Imakura lúc này mới chịu thả lỏng người, ngược lên nhìn Yuichi.

“Không được yêu ai hết... mãi mãi là Yu-chan của một mình tôi thôi.”

Dù anh ta lớn hơn cậu đến năm tuổi, nhưng giọng điệu hờn dỗi trẻ con này khiến Yuichi mềm nhũn.

“Nếu anh ngoan ngoãn nghe lời và không phản bội, tôi sẽ yêu anh mãi mãi. Tôi sẽ nói, cả đời này tôi chỉ có mình anh.”

“Hứa rồi đó.”

Imakura gật gật đầu vài lần rồi lại dụi vào lòng Yuichi như một con mèo nhỏ. Đột nhiên anh ta nghiêm túc hẳn lên.

“Cậu có ở lại đây đến mai không?”

“Có.”

“Không về nhà à?”

“Không.”

Nghe được câu trả lời, Imakura nhẹ nhõm thở ra.

“Tôi lúc nào cũng mơ về cậu. Trong mơ, tôi thực hạnh phúc được gặp cậu... nhưng buổi sáng tỉnh dậy tôi lại chỉ có một mình. Tôi thà rằng không mơ thấy cậu, còn hơn phải tỉnh giấc mà chẳng có ai ở bên. Nhưng giờ thì mọi chuyện không còn là mơ nữa. Ngày mai mở mắt, Yu-chan sẽ nằm cạnh tôi.”

Imakura rúc vào ngực Yuichi sâu hơn nữa và thỏa mãn nhắm mắt lại. Họ hôn nhau vài lần trước khi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Yuichi tỉnh giấc đầu tiên. Cậu dụi dụi mắt trước cảnh tượng khác lạ xung quanh. Rồi cậu nhớ ra, đêm qua cậu đã ngủ lại căn hộ của Imakura. Người đã bị cậu lấn qua lộn lại suốt đêm giờ đang ngủ yên bên cạnh. Yuichi kéo chăn xuống nhìn thân thể trần trụi của anh, Imakura bị lạnh nên cuộn mình lại như chú mèo con. Cả người anh chỉ chít những dấu vết của trận làm tình cuồng nhiệt đêm qua. Yuichi khẽ vuốt ve từ vai đến hông khiến anh rùng mình. Cậu vội kéo lại tấm chăn phủ lên cả hai người, chui vào trong ôm lấy anh. Vừa ôm chặt nhau vừa thì thào những lời âu yếm ngọt ngào bên tai. Lúc Yuichi liếm lên đôi môi bị chính mình làm cho sưng đỏ, Imakura khẽ ư hử rồi dụi hẳn vào ngực cậu. Cậu yêu anh, yêu đến không chịu nổi, cậu kéo đầu anh sát vào ngực mình như một hành động chiếm hữu. Bầu không khí ngọt ngào yên lặng của buổi sáng đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng điện thoại reo ngay cạnh giường. Imakura không chịu dậy nghe máy.

“Điện thoại kia...”

Yuichi khẽ đẩy anh, nhưng Imakura chỉ lắc lắc đầu, mắt vẫn nhắm tịt. Đồng hồ trên tường đã hơn 9 giờ sáng. Imakura cũng không có chế độ trả lời tự động nên điện thoại cứ reo mãi. Sợ anh bị lỡ mất cuộc gọi nào quan trọng ở nhà hàng, Yuichi đành phải nhồm dậy nhắc máy. Nếu là công việc, cậu sẽ nhắn lại cho anh.

“A lô.”

“Chào buổi sáng, Takashi.”

Một giọng nữ ở vang lên đầu dây bên kia, Yuichi không hề xa lạ gì. Đó chính là người đàn bà đã hết lần này đến lần khác lạnh lùng chối từ cậu trên điện thoại. Máu nóng bốc lên đầu Yuichi.

“Con sao thế? Bị cảm à?”

Yuichi vội vàng lay Imakura dậy và đặt ống nghe vào tai anh.

“Ừm. Má...”

Đầu dây bên kia lớn tiếng đến nỗi Yuichi nghe được hầu như rõ ràng.

“Dạ... đó là vì...”

Trong lúc Imakura loay hoay không tìm được lời nào để trả lời, bà mẹ đã phát hiện ngay mọi chuyện. Bà ta rít lên.

“Dạ... dạ... má ơi, đúng là thế, nhưng...” Imakura không thể chen vào nửa câu, cuối cùng đành phải cụp tai nghe thuyết giáo. Biểu hiện trên mặt anh càng lúc càng khổ sở. Cấn môi, cúi đầu xuống đất.

“Không phải như má nói, Yuichi-chan rõ ràng không phải người xấu.”

Bàn tay cầm điện thoại của anh bắt đầu run lên không kìm chế.

“Hơn nữa, con... con yêu Yu-chan... nên con...”

Yuichi đặt tay lên tay Imakura và nâng mặt anh lên, thì thầm rằng cậu sẽ giúp anh nói chuyện với mẹ. Cậu biết làm vậy chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa, nhưng cậu không thể chịu được cảnh Imakura bị mắng nhiếc.

“Không... để tôi tự giải quyết.”

Imakura lắc đầu, nắm chặt tay lại.

“Má đừng lo cho con, con không sao hết. Tự con biết...”

Anh ngừng lại, cả gương mặt ngưng đọng. Cho đến lúc cúp máy anh vẫn còn ngây ra như phỗng.

“Sao thế?”

“Má nói sẽ từ Miyagi về lại đây.”

Anh nhào xuống giường, úp mặt lên gối gần như muốn khóc. Yuichi ôm lấy anh, khẽ xoa xoa tóc anh. Không sao cả, Imakura đã cố hết sức rồi... Yuichi hiểu được.

“Tôi sẽ phải đối mặt với má.” Imakura lên tiếng, vẫn để Yuichi ôm mình. “Nhưng dù má nói gì, thậm chí má có đòi từ tôi, tôi vẫn sẽ ở bên cậu.”

Một nụ hôn dài thật dài liền rơi xuống, và Imakura khẽ thì thầm. “Con xin lỗi má.”

[Hết phần 1]

2. Chương 2: Quà Tặng

Anh có cảm giác như cơ thể mình đang trôi bồng bềnh, tầm nhìn mờ ảo. Những giọng nói xa xa vọng lại. Rồi mọi thứ chợt biến mất, ánh đèn điện quen thuộc lại đập vào tầm mắt.

Takashi Imakura dụi dụi mắt nhìn xung quanh. Cuối cùng anh cũng nhận ra vừa rồi chỉ là mơ. Anh thở phào nhẹ nhõm và có đôi chút xấu hổ, khoái chí lẩn qua lẩn lại. Đồng hồ cạnh giường chỉ 7:15. Hơn 2 giờ sáng anh mới đi ngủ. “Nằm chút nữa thôi”, anh tự nhủ rồi kéo tấm chăn lên.

Trong lúc trở mình, mũi anh chạm phải thứ gì đấy thật ấm. Có một mùi hương khiến người ta vững lòng an dạ. Anh đưa mặt lại thật gần và nhắm mắt, cảm nhận một ngón tay đang chạm lên má mình. Imakura tưởng cậu vẫn đang ngủ. Ngón tay gãi gãi nhẹ khiến anh bật cười rúc rích.

Ngón tay tiếp tục đi xuống cảm anh, nâng mặt anh lên, và đôi mắt Imakura mở ra đối diện với người yêu. Yuichi Higashiyama. Vẫn còn ngái ngủ, chưa cạo râu, nhưng Imakura vẫn thấy cậu thật đẹp trai. Và gương mặt đẹp đó đang tiến lại gần hơn lên môi anh.

Ngón tay này giờ vẫn mơn trớn gương mặt anh bắt đầu dời ra sau lưng, Yuichi khẽ siết anh vào ngực mình. Họ dịu dàng hôn nhau, rồi đột nhiên, đầu lưỡi Yuichi đẩy nhanh vào miệng anh, chen qua kẽ răng và cuốn

lấy lưỡi Imakura. Nụ hôn ẩm ướt khiến đầu óc còn mơ màng của anh chịu không nổi, hơi thở bắt đầu khó khăn.

Cuối cùng Yuichi cũng chịu thả ra, đầu óc Imakura lâng lâng vì thiếu khí. Anh nuốt xuống nước bọt trong cổ họng, cũng không biết đây là của mình hay của người yêu. Anh chùi cặp môi ướt nhoẹt, đến khi Yuichi bắt đầu nhảy nhay vành tai anh và thì thầm “Imakura”, một dòng điện chạy dọc sống lưng anh.

Đã ba tháng kể từ ngày họ bắt đầu sống chung, cậu vẫn gọi anh bằng họ. Anh đã bảo cậu gọi tên, nhưng Yuichi chỉ trả lời rằng cứ như bình thường là được rồi. Dù vậy, trong những lúc làm tình, có đôi khi cao hứng cậu sẽ gọi “Takashi”. Vốn không quen được người yêu gọi tên, mỗi lần như thế anh đều có cảm giác cậu như đã biến thành một con người khác, và đôi khi điều ấy khiến anh lạc nhịp.

“Anh muốn em sao?”

Yuichi đẩy đầu gối vào giữa hai chân không hề phòng bị của Imakura. Cảm giác cậu đang đùa giỡn với phần thân cứng cứng của mình khiến Imakura đỏ mặt.

“K... không...”

Anh lắc đầu nguầy nguậy, thấy người yêu đang ngẩng lên nhìn.

“Lúc ôm anh em đã thấy anh cương rồi. Em tưởng anh cọ xát nó vào đùi em vì anh muốn được yêu...”

Mới sáng sớm, Yuichi đã bắt đầu những lời lẽ khiêu khích khiến Imakura đỏ mặt xấu hổ.

“Tại anh nằm mơ... nên...”

Người tình của anh cười rộ và nhảy phốc lên người anh.

“Mơ gì thế?”

Cậu ôm trán anh hỏi. Thấy anh im lặng nhắm mắt, cậu lại tiếp tục truy vấn.

“Mơ về em đúng không?”

Yuichi cười gian trá như chú mèo con trộm được thịt. “Em làm gì trong giấc mơ của anh?” Không muốn kể, Imakura bèn trả lời “Chả làm gì hết.” Nhưng Yuichi không tin, mỗi lần người yêu cậu giả trò im lặng, cậu sẽ nheo nheo mắt phải.

“Không thành thật khai báo chứ gì... xem em đây!”

Chưa kịp nói xong, cậu đã cù mạnh vào dưới cánh tay Imakura.

“Á... đừng... đừng...”

Dưới cánh tay và lòng bàn chân là nơi cực kỳ nhạy cảm. Imakura vội vã lăn qua bên kia giường để trốn thoát, nhưng Yuichi đời nào chịu để yên, cậu tiếp tục tấn công. Cuối cùng, Imakura đành phải đầu hàng. Anh thở nặng nhọc thú nhận.

“Chúng ta đang làm tình.”

Người yêu của anh đỏ mặt lên khi nghe thấy.

“Ở đâu?”

“Nhà hàng...”

“Như thế nào?”

Anh trừng mắt nhìn cậu, chẳng hề muốn bị hỏi cặn kẽ đến mức này.

“Trước khi nhà hàng mở cửa, chỉ có anh ở đó. Rồi đột nhiên em xuất hiện, anh đã cố bảo em là không được, sắp đến giờ rồi, sẽ có khách, nhưng em cứ đẩy anh nằm ra bàn và ...”

Nói ra những lời xấu hổ đó khiến anh đỏ mặt, giọng trở nên lí nhí. Cậu cúi xuống hôn anh, lúc ngẩng đầu lên, mắt hai người chạm nhau.

“Anh đúng là hư hỏng.”

Imakura nhăn mày như thể vừa ăn trứng thối mình không thích.

“Em mới hư hỏng. Anh đã nói không, vậy mà em cứ...”

Yuichi nhún vai khoa trương.

“Có thể em ép anh, nhưng rõ là anh mơ về em còn gì. Điều đó chứng tỏ mong muốn thầm kín của anh. Anh muốn làm tình với em tại nơi làm việc đúng không?”

Imakura chỉ có thể lắc đầu trước những lời lẽ ba trợn của Yuichi.

“Làm gì có chuyện đó.”

Dù anh phủ nhận, Yuichi vẫn khoanh tay nhìn anh.

“Anh muốn thử làm một thứ kích thích với em. Muốn yêu nhau ở nơi nào đó nguy hiểm, dễ bị nhìn thấy chứ gì. Vậy đêm nay mình ra công viên đi!”

Nghe giọng cậu chẳng phải như đang đùa, nhưng lúc Imakura vội vàng hét lên “Không!” rồi đạp cậu ra, tấm chăn đang phủ lên nửa người dưới của anh tuột xuống sàn. Cả hai đang trần truồng trên giường. Người tình của anh liếm liếm môi dưới như con thú sẵn đói khát và từ từ tiến lại gần.

Bàn tay Yuichi nóng rực trên đầu gối anh. Anh cố gắng khép chân không cho cậu mở rộng, nhưng chỉ khiến Yuichi dùng sức gấp đôi. Thế là hai chân Imakura bị mở lớn ra hơn hẳn bình thường. Anh xấu hổ lấy tay che mặt, nhưng Yuichi đã nằm đè lên người anh. Bờ môi ẩm ướt của cậu chạm vào môi anh.

“Em định làm bây giờ sao?” Imakura hoảng sợ hét lên.

Đáp lại anh là một cú thúc tới của Yuichi. Anh cảm giác cơ thể mình đã mở ra đón nhận, nhưng vẫn giật hông phản kháng.

“Anh không thích làm vào buổi sáng...”

Yuichi thì thầm vào tai anh “Vậy thì phí lắm”, vừa nói vừa nhẹ nhàng ấn vào bộ phận đang căng cứng của người yêu. Hồng Imakura tê dại.

“Anh vào tắm là nó sẽ xẹp xuống thôi. Thà làm vậy còn hơn bị đau lưng cả ngày...”

Yuichi hôn lên trán Imakura khi nghe người yêu cự tuyệt.

“Em sẽ làm thật nhẹ nhàng mà. Chỉ cần anh hợp tác là xong ngay.”

Cậu ôm chặt anh và lặp đi lặp lại những lời thì thầm “Xin anh đấy” vào tai Imakura, đẩy đẩy bộ phận đang hưng trí bùng bùng của mình về phía anh như đang nài nỉ được tiến vào. Nếu hai người quan hệ vào buổi sáng, đôi khi anh sẽ đau nhức chỗ ấy cả ngày, đi đứng hay ngồi một chỗ đều khó chịu. Vậy nên anh cự tuyệt, cứ nghĩ Yuichi sẽ bỏ cuộc nếu mình kiên quyết, nhưng...

Vòng tay ra sau lưng người yêu, Imakura nhắm mắt lại. Cũng không phải đau đớn gì, cảm giác khó chịu anh có thể chịu đựng được...

“Không được lâu quá đâu đấy. Anh không muốn bị lẫn tới lẫn lui đâu.”

“Ok.”

Lúc cậu tiến vào, Imakura theo phản xạ thở ra một hơi. Kinh nghiệm cho anh biết cảm giác khó chịu chỉ tồn tại một chút lúc bắt đầu, sau đó sẽ thoải mái hơn.

“Vào hết rồi.”

Imakura cảm nhận hơi thở nóng rực đang phả vào tai mình.

“Anh giỏi quá. Nuốt hết của em rồi này.”

Imakura đỏ mặt trước màn tán tỉnh này.

“Anh không thấy à?”

Yuichi ấn móng tay vào phần thân người yêu làm anh rên lên sướng khoái. Imakura vội vàng che miệng. Bắt gặp một tia khoái trá trong mắt Yuichi, không hiểu sao anh thấy bực mình.

Cậu ôm lấy hai đầu gối anh và dồn dập thúc tới. Ma sát liên tục khiến cảm giác tê dại từ nửa người dưới của anh bắt đầu lan rộng khắp cơ thể. Như đang say. Nơi ấy thậm chí còn nóng hơn bình thường. Tại sao vậy...

“Yu-chan... em đã mang bao chưa?”

Những cú thúc ngừng lại và khoe miệng Yuichi cong lên gian xảo.

“Em quên. Nhưng đừng lo, em không xuất bên trong đâu.”

Nói xong cậu lại chuyển động nhanh hơn nữa khiến anh chẳng còn thời gian suy nghĩ. Sau một cú đẩy mạnh cuối cùng, người tình của anh khẽ giật và tuôn vào trong Imakura một dòng chất lỏng nóng hổi. Hầu như ngay sau đó anh cũng lên đến đỉnh. Đợi Yuichi rút ra, anh quay lại trừng mắt với cậu.

“Lừa đảo! Em đã hứa không xuất bên trong.”

Mặc kệ người yêu đang giận dữ, Yuichi vẫn nhào đến ôm anh hôn lấy hôn để, khiến cơn giận cũng phải tiêu thất.

“Em đã cố giữ hết mức rồi, nhưng vào khúc cuối đột nhiên anh thít chặt lại, em không kiềm chế nổi...”

Imakura không thể nhớ được lúc cực khoái mình như thế nào, nên chỉ đành ậm ừ cho qua.

“Anh cố tình co chặt như thế để kích thích em. Là tại anh chứ.”

Imakura không nhớ được gì, nên không dám phủ nhận lời Yuichi. Nếu là lỗi của anh thì anh không thể giận cậu được. Vậy nên anh chỉ có thể lẩn qua hờn dỗi.

“Em còn chút thời gian nữa mới đến giờ làm. Mình vào tắm đi, để em rửa sạch cho anh.”

“... Ừ được...”

Yuichi bế anh vào phòng tắm. Giữa đường, Imakura cảm giác thấy một dòng chất lỏng đang chảy ra ngoài. Không có cách nào ngăn được, anh bất mãn kháng nghị với Yuichi, thế là Yuichi thỉnh thoảng chen ngón tay vào trong. Imakura bật ra tiếng rên lớn, còn cậu chỉ nói tỉnh bơ, “Em chỉ đang giúp anh ngăn nó lại thôi. Sao, thoải mái không?”

Imakura chẳng thể ngờ được đây là điềm báo cho một trận mưa thứ hai trong phòng tắm.

“Cherbourg”, nhà hàng nơi Imakura làm việc, nằm trên tầng 34 của khách sạn Jackson, gần nhà ga Roppongi. Khách sạn gần đây mở cửa và có rất nhiều khách nước ngoài lui tới vì nơi đây nằm trong hệ thống kinh doanh với nước ngoài.

Bên trong Cherbourg được thiết kế bởi Owen, một kiến trúc sư Thụy Điển, kết hợp giữa nội thất bằng gỗ và kim loại khiến nhà hàng vừa mang cảm giác sang trọng lại vừa ấm cúng. Imakura rất thích ngắm nhìn Cherbourg lúc không người. Nhà hàng được thiết kế rất đẹp, dù không có nhân ảnh hiện diện vẫn rất cuốn hút.

Lúc 4 giờ chiều Imakura có mặt, nhà hàng vẫn vắng vẻ. Anh nghe được thanh âm bận rộn chuẩn bị của đội ngũ đầu bếp trẻ từ nhà bếp vọng ra, nhưng nhân ảnh của họ thì không thể nhìn thấy. Cherbourg mở cửa phục vụ ăn trưa từ 2 giờ chiều nhưng thực đơn chỉ giới hạn trong hai món và ba loại rượu, do đó các nhân viên bồi bàn và phục vụ rượu vẫn chưa có mặt. Ban đêm mới là hoạt động chính.

Imakura cất đồ vào ngăn tủ và bắt đầu thay đồng phục. Thắt nơ cổ cẩn thận, đứng thẳng lưng, và sẵn sàng làm việc.

Đầu tiên anh kiểm tra danh sách khách hàng. Nếu là khách quen, anh sẽ ghi nhớ các loại rượu họ đã từng gọi và dựa vào đó đêm nay phục vụ. Nếu là khách mới, anh sẽ chọn danh sách rượu chính thống.

Sau khi kiểm tra xong các loại rượu sẽ giới thiệu với khách vào đêm nay, Imakura đến hầm rượu. Anh mở cánh cửa nặng chịch bước vào trong. Nơi đây luôn tối và hơi lạnh. Khi cánh cửa hầm đóng lại, bên trong trở nên yên tĩnh lạ thường, như thể anh đang lạc vào một thế giới khác. Hoàn toàn cách biệt với bên ngoài. Anh kiểm tra một lượt nhiệt độ, độ ẩm trong hầm, lau dọn sạch sẽ rồi kiểm kê lại lần nữa.

Imakura rất muốn nhà hàng tăng lượng rượu lưu trữ nhưng người quản lý không đồng ý. Anh rất giỏi tìm kiếm các loại rượu không quá đắt nhưng vẫn ngon, tuy vậy, rượu càng cao cấp thì càng có những tính chất và mùi vị hảo hạng mà các loại rượu rẻ tiền không thể so sánh được. Anh rất muốn mọi người được thưởng thức càng nhiều hương vị càng tốt, nhưng trong giới hạn danh sách rượu nhà hàng đã lưu trữ, anh không có nhiều cơ hội giới thiệu các loại rượu khác.

Kiểm kê qua một lượt, Imakura phát hiện loại rượu vang hồng còn khá ít. Đây là loại rượu rất dễ uống, lại khá rẻ nên nhà hàng thường nhanh tiêu thụ hết. Anh thêm một lượng chai vang hồng vào danh sách đặt hàng rồi rời hầm rượu. Thật ra việc kiểm tra, lau dọn hầm rượu và giới thiệu các loại rượu cho khách vốn là công việc của nhân viên hầu rượu, nhưng Cherbourg hiện nay chỉ có một hầu rượu, do đó Imakura tuy là bồi bàn vẫn được phép làm công việc này, vì anh rất am hiểu về các loại rượu. Lúc bước xuống tầng hầm hẹp trải ở tiền sảnh dành riêng cho nhân viên, anh nghe thấy một người đang vội vã theo sau.

“Imakura! Em xin lỗi, em lại đến muộn!”

Anh quay lại, nhìn cô hầu rượu Miki Ogawa đang vội vã chạy về phía mình. Cô ta chỉ vừa đến nơi, vẫn còn đang mặc chiếc áo khoác mỏng màu xanh trên người. “Hôm nay đến lượt em kiểm tra hầm rượu.”

Imakura nhìn đồng hồ, đã 4:30. Vậy là cô ta muộn nửa tiếng. Anh thở dài.

“Không sao. Anh làm giúp em rồi. Chỉ cần kiểm tra ly tách nữa thôi.”

“Em xin lỗi!”

Miki chấp tay trước mặt, cúi đầu xuống thật sâu. Cô hầu rượu nhỏ hơn anh bảy tuổi này lúc nào cũng lễ mễ. Đây chẳng phải lần đầu tiên cô ta đến trễ, nhưng Imakura không giận. Cô ta chưa bao giờ đi muộn quá nửa tiếng, và lúc bắt tay vào việc luôn rất nghiêm túc.

Imakura không thể không nghĩ rằng bản thân mình đã trở nên rộng lượng hơn rất nhiều. Trước đây anh cực kỳ ghét những ai hay trễ làm, và thường mắng nhiếc họ hàng giờ. Anh ganh ghét những ai đến sớm hơn mình, hay những ai làm tốt hơn mình, bày tỏ thái độ với họ chẳng tốt đẹp gì. Đây chính là tác phong của Imakura khi còn làm ở công ty dược, rất nhiều lần anh đã bị chính lối cư xử này làm hại.

Đến lúc công ty được phá sản, đột nhiên anh có cơ hội được chuyển sang công việc mà mình yêu thích, tự nhiên thái độ làm người của anh cũng tốt hơn hẳn lên. Ở vị trí cũ, anh lúc nào cũng tự ti vì mình thiếu năng lực, nhưng ở đây, khả năng của anh lại được thừa nhận. Anh tìm thấy tự tin ở bản thân. Và như thế, anh cũng tìm thấy lòng khoan dung dành cho người khác.

“Hôm qua em thức đêm uống rượu với đám bạn.” Miki thú nhận.

“Gần nửa đêm chúng ta mới xong việc, vậy mà sau đó em còn đi uống nữa sao?” Imakura giật mình trước sức bền kinh dị của cô nàng, dù anh hiểu rõ sự khác biệt giữa một thanh niên hai mươi đầy sức sống và một kẻ đã bước vào hàng băm như anh. Anh thấp và có gương mặt trẻ con, người ngoài lúc nào cũng nhầm anh với đám thanh niên, nhưng bản thân anh thì biết mình đã ba mươi hai. Dù vậy, đối với công việc ở nhà hàng anh vẫn là lính mới, vì anh chỉ vào làm mới một năm rưỡi nay.

Miki sở dĩ là nhân viên hầu rượu duy nhất ở đây vì người cùng làm với cô đã mất trong một tai nạn. Trước đây khi sang Pháp du học, cô nàng từng làm hầu rượu, sau đó về nước tìm việc thì nhanh chóng được nhận vào nhà hàng này. Cô là con gái của ông chủ vườn nho giàu có quận Yamanashi, và dù luôn miệng bảo rằng mình chẳng biết gì nhiều nhưng sự thật thì chẳng mấy ai có được khả năng ngửi và nếm rượu tuyệt hơn cô nàng.

Imakura được nhận vào làm bồi bàn với mục đích huấn luyện anh thành người hầu rượu tương lai. Dù chưa từng làm việc ở nhà hàng bao giờ, anh vẫn được thuê vì vốn hiểu biết đồ sộ đối với rượu và khả năng phối rượu vào thực đơn khó ai bì.

Nhà hàng càng sang trọng, quản lý càng đòi hỏi nhân viên có kinh nghiệm. Nhưng đầu bếp chính của Cherbourg chỉ mới ba mươi tuổi. Anh ta không đặt nặng vấn đề truyền thống mà rất nổi danh với khả năng phối hợp đồ ăn Pháp vào thực đơn cho khách hàng Nhật. Thay vì một người hầu rượu cứng nhắc luôn tuân thủ quy tắc truyền thống, người quản lý thích một nhân viên có khả năng lựa chọn rượu phù hợp với thực đơn và có thể thỏa mãn khách hàng với chi phí không quá đắt. Vậy nên Miki và Imakura được nhận vào làm ở đây.

Miki siết tay cười khúc khích.

“Hôm qua ông chủ cửa hàng nơi bạn em làm việc khai trương thêm một quán bar mới. Họ đem cả Don Perignon ra đây. Loại cũ nhé!!!”

“Thật không?”

Imakura bị cuốn hút bởi câu chuyện của cô nàng. Phải biết rằng vào những vụ mùa nho màu mỡ, người ta sẽ dùng một lượng nho nhiều hơn bình thường để chưng cất Don Perignon. Một chai Don Perignon được gọi là “loại cũ” nghĩa là giá của nó cao gấp bốn năm lần bình thường.

“Ganh tị quá. Anh chỉ mới được uống loại cũ một lần thôi.” Imakura thở dài, còn Miki vẫn đang mơ màng hồi tưởng vị rượu đêm qua.

“Ngon tuyệt vời. Quán bar cũng rất đỉnh. Họ pha chế cocktail hơn hẳn bình thường, và quầy rượu ở đó thì miễn chê. Anh phải đi thử một lần mới được.”

“Ừ... nhưng Miki này, em nên thay đồ đi. Nếu quản lý trông thấy, anh ta sẽ biết em đi mượn nữa đấy.”

Miki vội vã chạy ào đi, được vài bước, cô nàng quay lại.

“Anh tắm trước khi đi làm phải không?”

“Ừ.”

Cô nàng cười mỉm.

“Em biết mùi dầu gội của anh nhá, là Eliair của Carvy đúng không? Bạn em cũng dùng loại này. Anh thích Eliair à?”

“Đây là của người khác, anh không rõ lắm.”

Miki không chịu dừng lại.

“Anh ở một mình đúng không? Vậy mà lại dùng dầu gội của người khác? Nói đi, anh tắm ở nhà ai nào?”

“Hả? E... ý em là gì?” Imakura giật mình đổ mặt. Anh vùi đầu vào tờ giấy đặt hàng rượu.

“Việc anh làm liên quan gì đến em? Chúng ta đã nói nhiều lần rồi. Đây... đây gọi là quấy rối.”

Miki che miệng cười khúc khích, rất ra dáng một phụ nhân xấu xa.

“Anh dễ hiểu thật.” Imakura đang bị một cô gái nhỏ hơn hẳn mình đùa giỡn trong lòng bàn tay. Anh cố gắng lái sang chủ đề khác, lấy lại vai vẻ lớn tuổi hơn, đứng thẳng lưng lên đằng hắng.

“Nói về anh thế đủ rồi... Anh đã kiểm tra hăm rượu, chúng ta đang thiếu rượu vang hồng. Anh muốn đặt thêm. Ngoài loại của Tavel và Mateus như bình thường, anh định lấy một ít vang hồng California.”

Miki chột chột ngón giữa lên má.

“Ý anh là loại rượu California anh thích ấy hả? Loại nguyên chất và thơm nức hoa hồng phải không? Ừ, vừa rẻ vừa ngon. Em cũng thích. Anh cứ đặt hàng đi.”

“Vậy hôm nay anh sẽ gọi.”

Khẩu vị và thính vị của Miki là tốt nhất, nhưng việc sắp xếp thì cô nàng thuộc hạng bét, nên người đặt hàng rượu thường là Imakura. Cô không quan tâm nhiều đến giá cả hay danh tiếng của rượu, nhưng rất kén chọn về mùi vị nên anh thường phải cẩn thận hỏi trước khi đặt hàng.

“Chết. Quản lý...”

Nhìn qua cánh cửa đang mở, bọn họ có thể thấy người quản lý, Tani – Quỷ mặt cười, đang đi vào. Miki phóng vào phòng thay đồ còn lẹ hơn thỏ, còn Tani đang nhìn vào quầy nên không để ý thấy cô.

Imakura đi vào văn phòng và gọi điện thoại. Nếu hôm nay đặt hàng, khoảng chiều mai sẽ đến nơi. Anh gọi cho nhà cung cấp quen thuộc, nhưng máy bận nên anh đành phải chờ. Đợi khá lâu vẫn chưa xong, hông của anh bắt đầu tê dại. Sáng nay, trên giường một lần, rồi lại trong phòng tắm một lần... chỉ tại Yuichi đang tắm thì giữa chừng nổi hứng. Dù có đôi khi không thể nói lý với cậu, người yêu của anh vẫn luôn là người đàn ông tốt. Mỗi khi nghĩ đến việc được cùng cậu yêu đương, tim anh lại đập loạn. Những lúc như thế, anh thực sự cảm thấy được mình đang được yêu sâu sắc nhường nào.

Hai người từng là sếp và nhân viên ở công ty dược. Lúc bị kẹt trên hoang đảo, cả hai buộc phải ở cạnh nhau, dựa vào nhau mà sống sót, và rồi tình yêu nảy nở. Hiện giờ cả hai đã sống chung, tình cảm càng lúc càng mặn nồng, nhưng để có được ngày hôm nay chẳng phải dễ dàng. Năm ấy, khi cuối cùng cũng được cứu thoát, công ty lại phá sản, mẹ Imakura thì kiên quyết phản đối quan hệ giữa hai người. Imakura và mẹ từng là người quan trọng nhất trong cuộc sống của đối phương, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng giấu mẹ điều gì. Vậy nên chẳng mất bao lâu mà quan hệ giữa anh và Yuichi bị bà mẹ phát hiện, bà gào thét với anh như sấm đánh bên tai.

“Nhưng Yu-chan là người đàn ông tốt!” Anh yếu ớt phản đối.

“Đàn ông tốt mà lại đi dụ dỗ đàn ông khác à?”

Anh không hề bị dụ dỗ. Hai người là tự nhiên đến với nhau. Nhưng mẹ anh đời nào chịu nghe giải thích.

“Con... con yêu cậu ấy...”

“Con là đồ ngốc. Con để mình bị một thằng gay đùa giỡn.”

Ban đầu Imakura vẫn tin tưởng Yuichi, nhưng về sau mỗi ngày đều nghe mẹ lặp đi lặp lại hai chữ “đùa giỡn” khiến anh bất giác tin rằng đó là sự thật. Đúng hơn là, anh sợ, nếu mình tiếp tục nói yêu Yuichi, biết đâu mẹ sẽ từ anh thì sao? Anh muốn đợi đến lúc cơn giận của mẹ qua đi, nhưng không ngờ số điện thoại của cậu đã bị xóa từ khi nào. Sổ địa chỉ của công ty cũng không thấy tăm hơi, Imakura lại quá hèn nhát không dám hỏi mẹ. Nếu hỏi, chắc chắn bà sẽ đòi biết nguyên nhân. Rồi một ngày, bà đột nhiên nói sẽ chuyển nhà. Anh những tưởng đây sẽ là kết thúc. Anh nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể làm cho mẹ chấp nhận chuyện giữa anh và Yuichi.

Sau khi thất nghiệp, Imakura bắt đầu học về pha chế rượu. Anh đã luôn mơ ước được làm công việc này, bây giờ coi như có lý do chính đáng để theo đuổi nó. Anh tham gia một lớp dạy về rượu mỗi buổi chiều, và tận hưởng cuộc sống ấy đến tối. Anh thậm chí không đi tìm việc, chỉ biết mỗi ngày nghĩ về rượu... dù rất sợ mẹ sẽ nổi giận. Nhưng không, dường như bà đang quen một ai đó, cuối tuần nào cũng diện thật đẹp rồi ra ngoài.

Chỉ cần được bận rộn nghiên cứu về rượu, anh sẽ không sao, nhưng hằng đêm, mỗi khi lên giường, ký ức về những ngày trên đảo lại hiện ra trước mắt. Hai người đã từng hôn nhau, ôm nhau ngủ, sống cuộc sống hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Có những lúc anh không kiềm được nước mắt. Nếu đây không phải là “tình yêu”, vậy thì anh phải định nghĩa nỗi buồn này như thế nào?

Trải qua một mùa thu đơn độc, mẹ anh ngưng ngừng thông báo rằng bà sẽ tái hôn... với gã đàn ông râu quai nón ở viện điều dưỡng. Gã đàn ông đã từng cùng anh và Yuichi đi trên chuyến thuyền ra đảo. Mẹ đã một mình nuôi anh từ khi cha mất, nghe tin bà tái hôn, lòng anh vô cùng phức tạp. Anh muốn chúc phúc cho mẹ, nhưng cảm thấy bản thân dường như bất lực.

“Mẹ phản đối con được ở bên người mình yêu, nhưng còn mẹ thì sao? Gã đàn ông đó có gì khác với Yu-chan?” Có lẽ, đây mới là những lời anh muốn nói.

Ban đầu, mẹ anh khẳng khái đòi con trai đi cùng đến Miyagi, nhưng gã đàn ông râu quai nón bảo anh. “Cháu là một người trưởng thành, cháu hãy làm những gì mình muốn.”

Lúc mẹ lên kế hoạch kết hôn, Imakura đã tuyên bố mình sẽ ở lại Tokyo tiếp tục việc học, bà mẹ nước mắt ngấn nước mắt dài năn nỉ anh đi cùng. Nếu bà vẫn kiên trì như thế, có lẽ anh đã đồng ý. Nhưng không, khi vị hôn phu kia vừa bảo rằng việc ấy không cần thiết, ngay lập tức bà thay đổi ý định, nhanh đến mức khiến anh có cảm giác mình vừa bị giáng cho một bạt tai. Mọi việc cứ như một cú sốc. Anh nhận ra rằng, giờ đây trong mắt mẹ, gã điếu cầm viên kia mới là người quan trọng nhất với bà.

Thời gian đầu khi sống một mình, anh cô đơn vô cùng, chỉ biết khóa laptop cô đơn bằng cách vùi đầu vào nghiên cứu rượu. Không phải vì thiếu vắng mẹ, mà vì mong muốn được gặp Yuichi. Nhưng anh không dám. Chỉ cần liên lạc với đồng nghiệp cũ, anh sẽ có số điện thoại và địa chỉ của Yuichi, nhưng anh đã trốn mất cậu bốn tháng, liệu cậu có chịu gặp anh không? Nếu đến tìm cậu chỉ để nhận lấy lời chia tay, anh sợ rằng mình sẽ không gượng dậy nổi. Imakura quyết định đi phẫu thuật cắt bao đầu đinh. Ít nhất anh muốn loại bỏ căn nguyên khiến bản thân mình luôn thiếu tự tin. Việc này tuy không giúp thay đổi kích thước vốn có của anh, nhưng khi nhìn phần đỉnh hồng nhật được lộ ra, Imakura có cảm giác như lần đầu tiên được nhìn thẳng vào con người thật của bản thân.

Đầu tháng chạp, anh được nhận vào làm ở Cherbourg. Công việc này là một may mắn, anh biết, nên càng cố gắng học hỏi hơn. Có đôi lúc sự thiếu kinh nghiệm của anh khiến khách hàng không hài lòng, và phải nghe mắng mỏ thật chẳng dễ chịu gì, nhưng công việc này với anh là một hạnh phúc. Anh lao đầu vào làm việc suốt một năm sau đó, những tưởng đã đến lúc mình có thể quên được Yuichi thì hai người lại đột nhiên tao ngộ vào một ngày giữa tháng giêng.

Hầu như ngay lập tức, bà mẹ phát hiện ra chuyện hai người tái hợp. Imakura rất sợ bà sẽ giận dữ và từ anh, nhưng bên cạnh Yuichi vẫn giữ bình tĩnh. Mẹ của Imakura trút tất cả cơn oán hận lên người Yuichi, cậu bình thần đón nhận. Thậm chí khi bị bà ta tát vào mặt, Yuichi vẫn không nói nửa lời. Nhìn thấy cậu cư xử như một người đàn ông thực thụ, Imakura cảm thấy bản thân mình lúc trước thật đáng hổ thẹn.

“Con yêu Yu-chan. Dù má có nói gì đi nữa, con vẫn yêu cậu ấy.”

Cuối cùng anh đã nói lên được những lời này, tất cả là nhờ vào sự can đảm cậu đã trao cho anh. Bà mẹ khóc lóc bỏ về Miyagi và không thèm liên lạc với anh nữa. Nhưng dạo gần đây, bà bắt đầu gọi điện trở lại, nhưng hai người chưa bao giờ nhắc đến Yuichi trong những cuộc nói chuyện của mình. Có lẽ mẹ anh vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, rằng con trai mình đang yêu một người đàn ông.

Số phận đã sắp đặt cho cậu và anh cùng nhau sống sót trên đảo hoang, giờ đây, cả hai bắt đầu gặp gỡ và yêu thương nhau như ngày xưa. Và cứ thế mà chuyển đến sống cùng nhau. Cậu sẽ hôn anh triền miên vào mỗi đêm, sẽ cùng anh ngủ trên một chiếc giường, khi được cậu vuốt ve lên tóc, lên người, anh cảm nhận được tình yêu của cậu. Những lời thì thầm “Em yêu anh”, và sự dịu dàng của cậu...

Giọng nói của người bán hàng vang lên, “Xin lỗi đã để anh đợi lâu” khiến Imakura giật mình khỏi cơn mộng. Anh vội thông báo đơn đặt hàng, bên kia bảo sẽ chuyển đến vào chiều mai. Sau khi cúp máy, anh nhập số liệu vào máy tính, tên rượu, số lượng, giá cả và chủng loại... Xong việc, anh vừa thở ra một hơi thì điện thoại lại vang lên. Nghĩ rằng khách hàng gọi đến, anh vội nhấc máy.

“Cảm ơn quý khách đã gọi đến Cherbourg. Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách?”

Sau một giây im lặng, bên kia truyền đến giọng nói của người anh yêu.

“Imakura?”

“Yu-chan?”

“Ừ. Anh đấy à.”

Một giây trước mới mơ về người yêu, một giây sau đã nghe giọng cậu ấy. Chỉ như thế đã khiến tim anh đập loạn.

“Sao vậy? Em chưa bao giờ gọi đến chỗ anh làm.”

“Xin lỗi, làm phiền lúc anh đang bận, tuy hơi đột ngột nhưng...Anh xem có cách nào đặt chỗ cho bảy hoặc tám người tối mai không?”

Imakura vội tìm danh sách đặt chỗ. Đều không còn chỗ trống, nhưng nếu họ sắp xếp lại một số bàn, có lẽ vẫn đủ cho tám người.

“Có thể được.”

Anh nghe một tiếng thở dài nhẹ nhõm ở đầu dây bên kia.

“Cảm ơn anh. Sếp em đột nhiên đòi tổ chức liên hoan tối nay, làm bọn em chẳng biết đi đâu tìm nhà hàng. Chị ấy rất kén chọn, không chịu ăn ở những chỗ thường, em nghĩ đi nghĩ lại thấy Cherbourg có lẽ là tốt nhất.”

Imakura rất vui khi người yêu đề ý đến nhà hàng của mình, nhưng rồi anh hạ giọng thì thầm. “Em cũng biết giá ở đây khá đắt. Có sao không?”

Yuichi bật cười.

“Anh có nhớ em kể chuyện sản phẩm mới của phòng bọn em bán chạy không? Ừ thì, giám đốc đợt này có thưởng, nên tối mai giá cả không thành vấn đề.”

Imakura nhẹ nhõm.

“Đặt món trước không? Hay đến nơi rồi quyết định?”

“Mọi người có sở thích riêng, nên bọn em sẽ đặt món sau.”

“Hiểu rồi. Vậy anh sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho tám người vào bảy giờ tối mai.” Anh dùng giọng phục vụ chuyên nghiệp để kết thúc yêu cầu đặt chỗ của khách. Người yêu của anh cười khúc khích, nhưng cũng đòi thêm điều kiện.

“Bọn em yêu cầu phục vụ đặc biệt được chứ?”

“Bình thường chỗ anh không làm thế, nhưng anh sẽ đến phục vụ bàn em.”

“Em chờ anh đấy. Vậy, làm việc tốt đi nha.”

Imakura gác máy. Đột nhiên, động lực làm việc của anh dâng trào. Anh rất vui vì Yuichi đã nghĩ đến mình khi có việc cần. Anh sẽ phục vụ rượu cho họ thật tốt, để người sếp kén chọn của Yuichi phải thốt lên câu “Ngon quá!” Như thế, ấn tượng của Yuichi trong mắt cấp trên cũng sẽ tăng cao.

Anh bắt đầu liệt kê một số loại rượu kèm với từng loại thức ăn trong đầu. Để rượu được phối hợp ăn ý với các món, phải xét đến khẩu vị của từng người: họ thích rượu ngọt hay rượu cay, nặng hay nhẹ? Nếu sếp của Yuichi gọi thịt bò, nghĩa là cô ta thích hương vị truyền thống... anh vừa lẩm bẩm vừa đi xuống hành lang nhân viên, bắt chợt một người gọi tên anh. Quay đầu lại, ra là Miki đang lau tách.

“Chúng ta có Chateau Haut Brion 1985 không?”

“Ừ có.” Anh ngừng bước để trả lời.

“Tối nay có một cặp vợ chồng tổ chức kỷ niệm lễ cưới. Nếu phù hợp với thực đơn, em sẽ phục vụ họ loại này, chính là năm bọn họ kết hôn. Anh thấy lãng mạn không?”

“Nghe hay đấy. ‘85 cũng là một năm tốt.”

Xuống đại sảnh, Imakura vẫn còn ngẫm nghĩ về lễ kỷ niệm ngày cưới. Khách hàng cũng thường mừng sinh nhật ở đây. Anh bắt đầu nghĩ đến sinh nhật Yuichi. Dù đã sống chung ba tháng, anh vẫn chưa hỏi cậu việc này.

Nếu tổ chức một buổi tiệc mừng thì sẽ rất hay. Anh muốn được thấy người yêu hạnh phúc. Quyết định rồi, tối nay về sẽ hỏi.

“Imakura, chúng ta chuẩn bị họp.”

Quản lý Tani, quý mặt cười, gọi cậu. Imakura lập tức trở lại tư thái làm việc, hướng thẳng phòng họp đi đến.

Tan ca, bước ra khỏi lối cửa dành cho nhân viên, hơi lạnh bên ngoài bắt đầu phả vào má anh. Đã sắp sang tháng năm, vậy mà ban đêm trời vẫn rất lạnh. Imakura chỉ mang theo một chiếc áo khoác mỏng nên đi rất nhanh để giữ ấm. Sau khi chia tay Miki ở trạm xe, anh trở lại dưới đường cầu cao tốc. Hai hàng anh đào rực rỡ bên đường khẽ đung đưa trong gió lạnh. Một giờ sáng anh mới về đến nhà. Đèn ở cửa vẫn sáng. Trong phòng khách, Yuichi đang ngủ quên trên sofa với cuốn sách dày cộp trên tay: “Anh về rồi.”

Yuichi chậm chậm ngẩng đầu khi nghe giọng anh. Lúc bắt gặp ánh mắt của đối phương, cậu mỉm cười.

“Mừng anh về. Bên ngoài lạnh lắm không?”

“Ừ. Ban ngày thì ấm mà đêm về lạnh ghê luôn.”

Yuichi vẫy tay bảo Imakura lại gần, anh làm theo. Cậu nắm lấy hai bàn tay anh, thì thầm “Anh lạnh thật,” rồi áp nó lên hai má.

“Em ấm quá.”

“Em ở nhà mà. Lại đây, em sưởi ấm cho.”

Imakura cúi xuống, ngồi vào lòng người yêu. Yuichi ôm chặt lấy anh. Imakura nhắm hờ hai mắt, chậm rãi cảm nhận hơi ấm của cậu, đột nhiên bàn tay cậu lướt lên gáy anh làm một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Đính vào anh này.”

Ngẩng đầu lên, trong tay Yuichi là một cánh hoa màu hồng mềm mại.

“Trên đường về anh đi bộ dưới hàng anh đào mà.”

Yuichi đặt cánh hoa lên môi rồi khẽ đưa vào miệng.

“Em nuốt đấy à?”

“Có vị anh đào.”

“Thật không?”

Như để chứng minh, Yuichi khẽ cúi xuống hôn anh. Dù không cảm thấy vị anh đào, nụ hôn vẫn thật ngọt ngào. Họ tiếp tục hôn sâu, anh cảm giác được những ngón tay ấm áp của Yuichi khẽ vuốt ve lên tóc và dọc xuống lưng anh. Imakura nhắm mắt lại như một con mèo thỏa mãn. Anh cảm thấy mình có thể làm chuyện ấy ngay bây giờ... anh muốn làm chuyện ấy ngay bây giờ, nhưng dường như Yuichi không thấy vậy, những động chạm của cậu không tiếp tục đi xa hơn.

“Vào phòng tắm nước ấm đi.”

“Ừm...”

Imakura rục rịch trên hai chân Yuichi, vẫn muốn được âu yếm nhiều hơn. Anh cố tìm một đề tài nói chuyện để không phải đi tắm, và rồi nhớ ra...

“Đúng rồi. Anh đã xếp chỗ cho em, nhưng nó ở phía sau. Tuy vẫn nhìn được quang cảnh nhưng...”

“Ở đâu cũng được. Xin lỗi vì bắt anh chuẩn bị đột ngột như thế. Ở phía sau còn dễ nói chuyện hơn, bọn em không cần phải ngại người ngoài.”

Imakura thở phào nhẹ nhõm khi nghe câu trả lời của cậu. Lúc quản lý Tani nghe nói anh nhận thêm một yêu cầu đặt chỗ vào phút cuối đã nổi trận lôi đình. Việc sắp xếp lại bàn cũng không dễ chút nào, bắt đắc dĩ chỗ ngồi của họ phải dời về phía sau. Nhưng đây là vì người yêu của mình, Imakura không muốn cậu thất vọng.

“Anh tự hỏi... bao giờ đến sinh nhật em nhỉ?”

Người yêu của anh nháy nháy mắt, điểm lên trán anh.

“Sinh nhật em?”

“Ừ. Ngày mấy?”

Yuichi cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, trả lời ngay rằng ngày 14 tháng 5. Vậy là chỉ còn hai tuần nữa!

“Đến nơi rồi còn gì! Chúng ta phải chúc mừng mới được. Em muốn quà gì?”

Yuichi cười khúc khích.

“Không cần đâu, thật đấy. Em không mấy hứng thú với tiệc sinh nhật.”

“Nhưng anh muốn tổ chức mà!”

Đó là sinh nhật của người đàn ông mà anh yêu, và cũng là lần đầu tiên hai người cùng nhau chúc mừng. Anh nhìn cậu với ánh mắt mong đợi không thôi, đến mức Yuichi đành phải đầu hàng, khẽ xoa lên má anh.

“Vậy, em muốn anh phải nghĩ về em cả ngày.”

“Không được, phải có gì hơn thế chứ...”

“Vậy là được rồi. Đâu phải ai cũng được độc chiếm suy nghĩ của người khác nguyên một ngày.”

Hai má Imakura bị cậu nấn đến đau, nhưng trong lòng anh thật hạnh phúc. Anh vừa nhỏ con, vừa ngốc nghếch, ngoài rượu ra thì chẳng biết chuyện gì, vậy mà người đàn ông trước mặt vẫn luôn yêu anh. Imakura cảm động đến muốn khóc, vội vàng dụi đầu vào ngực người yêu.

Sau khi tắm, cả hai cứ thế đi ngủ, không có cuộc mây mưa nào. Imakura nhìn người yêu đang ngủ thật say bên cạnh, nghĩ mãi về việc mình phải làm gì cho người mình đã yêu đến khắc cốt ghi tâm này.

Tối hôm sau, đúng bảy giờ, Yuichi và sếp xuất hiện ở nhà hàng. Tất cả có ba nam năm nữ. Imakura khẽ liếc mắt nhìn theo quản lý Tani đang dẫn họ vào chỗ ngồi phía sau. Anh cứ tưởng sẽ có nhiều phụ nữ hơn, bởi công ty của cậu là công ty mỹ phẩm.

Sau khi mọi người đã yên vị, anh tiến lại bàn phục vụ. Trong lòng đột nhiên căng thẳng, bởi trong bàn có một người anh quen biết, hai chân anh gần như run lên.

“Quý khách có muốn dùng rượu khai vị không ạ?”

Ánh mắt anh chạm vào tầm mắt của Yuichi. Cái nhìn dịu dàng của cậu làm anh ngượng ngùng.

“Xem nào...”

Người phụ nữ tóc xõa ngang vai nhìn lướt qua list rượu. Trông chị ta vào khoảng tứ tuần, có vẻ lớn tuổi nhất so với mọi người. Chắc hẳn chị ta là sếp. Người phụ nữ gọi Peacher Kir. Yuichi và một người đàn ông khác hình như chức vụ thấp hơn, gọi tiếp hai ly champagne, người đàn ông còn lại và năm cô gái gọi chung một chai rượu thường.

Anh chàng gọi rượu thường này đẹp như người mẫu, không chỉ khuôn mặt, mà cả thân hình. Phong cách của anh ta rất đặc biệt, nếu phải miêu tả anh ta bằng một từ, có lẽ không từ nào thích hợp hơn “gợi cảm”.

Anh ta vô cùng nổi bật, đến nỗi Miki cũng phải phần khích thì thào rằng, ôi, bàn của Imakura ngồi một anh chàng vô cùng đẹp trai nha.

Sau khi mọi người chọn món, Imakura bắt đầu hỏi các loại rượu. Xem ra mọi người ăn mừng thật lớn, mỗi loại được chọn đều có hai chai đỏ và trắng.

Người động đũa đầu tiên là người phụ nữ trông như sếp của Yuichi. Imakura đang định rời đi thì chị ta gọi lại.

“Cậu là bạn của Higashiyama?”

Câu hỏi làm Imakura giật mình, nhưng Yuichi cho anh một cái cười trấn an.

“Vâng.”

Người phụ nữ nghiêng cứu gương mặt anh như muốn nhìn thấu đến từng chi tiết.

“Cậu có thể lại gần hơn chút được không?”

Dù không biết chị ta định làm gì, anh vẫn bước tới trước.

“Thêm chút nữa. Cúi xuống.”

Anh cúi xuống, tưởng chị ta định cho mình xem cái gì, đột nhiên, một ngón tay ấm ấm, mềm mềm khẽ xoa lên má anh.

“Mềm quá...” Chị ta thốt lên.

“Tôi thấy da cậu đẹp quá nên không nhịn được. Trắng mịn, không tì vết, lại còn rất mềm. Hoàn hảo!”

Nghe vậy, bốn cô gái còn lại cũng muốn được chạm vào má Imakura. Hết ngón tay này đến ngón tay khác xoa lên má làm đầu óc anh xoay vòng vòng.

“Mềm như da em bé ấy. Ôi, khó tin quá!”

Mọi người trầm trồ khen ngợi. “Chúng ta đừng dùng người mẫu quảng cáo nữa, dùng cậu ấy đi.”

Không khí bắt đầu chộn rộn lên. Người phụ nữ lớn tuổi nhất nhìn anh với ánh mắt ghen tị.

“Tuổi tác làm da lão hóa hết cả. Cậu bao nhiêu tuổi? Khoảng 20 không?”

Anh đỏ mặt, Yuichi tranh thủ chen vào.

“Chị Takanaga, chị có tin anh ấy lớn tuổi hơn em không?”

“Trời đất... em đùa đấy à. Tôi xin lỗi. Vậy chắc cậu khoảng 27 28 tuổi?” Xem ra chị ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Thực ra, tôi đã 32 tuổi rồi.”

Lời vừa thốt ra, cả bàn đều hét ầm lên. Anh có thể nghe thấy tiếng họ thì thầm vào tai nhau rằng, ôi ôi, làm sao mà có chuyện đó được.

“Anh ấy cùng tuổi với anh đấy, Fujiwara.” Một người phụ nữ khác nói với anh chàng đẹp trai. Anh ta cười. Bộ tây trang tỉ mỉ trên người làm anh ta trông có vẻ trí thức, lúc này nhìn vào menu anh ta dường như rất bình thản, xem ra những nhà hàng sang trọng hơn thế này cũng không phải chuyện gì lạ lẫm với anh ta. Thậm chí, hành động đưa ly rượu lên môi của anh ta cũng thật gợi cảm.

Imakura cảm thán cho sự khác biệt đến một trời một vực giữa hai người. Cùng tuổi với nhau, vậy mà...

“Imakura, chắc anh còn những bàn khác phải đi nữa.”

Yuichi lên tiếng giải thoát cho anh. Tám người trên bàn khiến số rượu được đưa lên với đi nhanh chóng. Khi anh trở lại, người phụ nữ lúc này tỏ vẻ xin lỗi vì vừa rồi đã đường đột. Anh không muốn chị ta khó xử nên trả lời hòa nhã, “Mặt tôi khá trẻ con nên mọi người đều nhầm tưởng tôi trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, chị đừng để ý. Mong mọi người thưởng thức các món ăn và rượu thật vui.”

Trong lúc anh bận phục vụ ở bàn khác, họ đã ăn xong và ra về. Quản lý Tani bảo với anh, “Vị khách vừa rồi, người phụ nữ trông khoảng bốn mươi tuổi ấy, cảm ơn cậu vì đã giới thiệu các loại rượu rất ngon. Chị ta còn bảo ‘Nhớ giữ làn da đẹp ấy cho cẩn thận’, vậy là ý gì?”

Khuya muộn, trên đường về nhà, Imakura giật mình khi thấy Yuichi đang đứng đợi dưới cầu cao tốc trên lộ trình quen thuộc của anh. Anh nhìn thấy một bóng người từ đằng xa, nhưng vì trời quá tối, ban đầu anh vẫn chưa nhận ra Yuichi.

“Sao thế?”

Anh chạy đến bên cậu, Yuichi bảo rằng mình đứng đây để đợi anh.

“Không cần phải vậy đâu. Em đợi anh ở nhà cũng được mà.”

“Em muốn đón anh.”

Cậu nắm tay anh đi về phía trước. Imakura nửa vui lại nửa sợ sẽ bị người nhìn thấy. Người yêu vẫn đang mặc bộ vest lúc đến nhà hàng, bên ngoài là một chiếc áo khoác dài màu kem. Xem ra từ tối đến giờ cậu vẫn chưa về nhà.

“Lúc này anh có khó chịu không?” Yuichi vừa đi vừa hỏi.

“Gì cơ?”

Trong đầu Imakura bây giờ chỉ có bàn tay ấm áp của Yuichi, anh không kịp phản ứng những gì cậu vừa nói. “Thì đồng nghiệp của em bàn tán về ngoại hình và tuổi tác của anh. Em sợ sẽ làm anh không vui.”

Anh dừng lại, đối mặt với Yuichi đang nhìn mình.

“Không sao.” Imakura nói. “Mặt anh vốn trẻ con, cũng quen rồi.”

Yuichi thở phào nhẹ nhõm.

“Em đúng là người hay lo.”

Gió bắt đầu thổi, không phải từng đợt rét buốt như giữa mùa đông, mà là cái lạnh run run thấm vào da thịt. Imakura siết chặt tay người yêu.

“Về thôi. Lạnh quá.”

“Anh lạnh à?”

“Một chút.”

Lời vừa dứt, cơ thể anh đã được Yuichi lập tức ôm vào lòng, siết chặt lấy. Anh sợ hãi nhìn xung quanh, nhưng vào giờ này đường phố đã hoàn toàn vắng lặng. Dù vậy...

“Yu-chan... nhớ có ai thấy...”

Tuy nói vậy, anh vẫn không cự tuyệt bờ môi của Yuichi. Nụ hôn không có vị rượu vang, chỉ có mùi cồn thoang thoảng... Chắc hẳn cậu và đồng nghiệp đã đến một nơi khác để uống tiếp.

“Nói thật, em giận lắm.” Yuichi thì thầm vào tai Imakura. “Em không ngờ bọn họ dám chạm vào anh như thế.”

“Chỉ trên mặt thôi mà.”

“Vẫn đáng giận. Gương mặt anh, con người anh, đều là của mình em.”

Tim Imakura đập mạnh. Anh ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau, trong mắt Yuichi là lửa giận.

“Em là người độc chiếm rất mạnh. Nhìn bọn họ cứ sờ mặt anh trong khi anh rõ ràng đang khó chịu, em tức điên. Lẽ ra em không nên dẫn bọn họ đến nhà hàng.”

Một điều gì đó khẽ nhói lên trong lòng Imakura khi anh nghe thấy lời thổ lộ của Yuichi. Anh cảm giác được tình yêu của cậu, không chỉ bằng lời nói, mà bằng cả vòng tay ấm áp kia.

Quên hết mọi thứ xung quanh, Imakura cổ rướn người lên, ôm hôn người tình đầy chiếm hữu của mình. Yuichi giật mình ngạc nhiên.

“Về nhà thôi.” Anh vừa nói vừa xấu hổ cúi xuống. Yuichi gật đầu đồng ý.

“Đến nơi, chúng ta sẽ tiếp tục.”

Nói xong, anh mới giật mình nhận ra những lời ấy táo bạo như thế nào. Yuichi dụi dụi vào má anh như một chú cún nhỏ, thấp giọng thì thầm. “Về đến nhà, anh sẽ để em chạm vào toàn thân anh chứ?”

Imakura trả lời, vẫn không dám nhìn lên. “Ừ.”

“Có cho em dùng miệng với anh không?”

Những lời này sinh ra ảo giác, như thể nơi ấy của anh đang bị Yuichi nắm trong tay, khiến hai chân anh run rẩy.

“À... ừ.”

“Trong lúc em dùng lưỡi, anh sẽ cho phép em luồn ngón tay vào đằng sau và xoay tròn chứ?”

Imakura đỏ bừng mặt. Những việc này đối với hai người vô cùng quen thuộc, nhưng khi nghe giọng cậu khàn khàn nỉ non bên tai, Imakura sượng cả người.

“Ừ... được rồi... về nhà đã.”

Yuichi cười. Cậu choàng tay qua vai Imakura, lôi kéo anh bước vội dưới đường cầu cao tốc để về đến tổ ấm tình yêu của mình.

Một buổi sáng nắng rực rỡ và ấm áp đẹp trời. Imakura ở gần nên có thể đi bộ đến nhà hàng, anh thường rời nhà lúc 3:30 và luôn đến nơi đúng giờ, nhưng hôm nay từ giữa trưa anh đã đi rồi. Anh ghé vào trung tâm thương mại gần trạm xe để tìm mua một món quà cho người yêu, vì chỉ còn mười ngày nữa là đến sinh nhật cậu.

Anh đã cố vặn hỏi cậu muốn quà gì vài lần, nhưng đều nhận được câu trả lời như nhau: cậu chỉ cần anh nghĩ đến mình cả ngày là đủ rồi.

Nhưng Imakura muốn dành tặng cậu thứ gì đó để Yuichi sẽ nhớ mãi ngày này. Nghĩ nát óc vẫn chưa tìm được thứ gì thích hợp. Anh chuyên về rượu, có thể tặng cậu một chai rượu hiếm, nhưng Yuichi lại chẳng phải người cuồng rượu như anh. Cậu thích bia hơn.

Vào trung tâm, anh dạo quanh để tìm xem thứ gì có thể mua được. Giữa một dãy những hàng thời trang và phụ kiện dành cho nam giới, chẳng có gì lọt vào mắt anh. Yuichi thích hàng hiệu, nhưng cậu không đặc biệt ưa thích nhãn hiệu nào. Anh đã kiểm tra tất cả logo quần áo của cậu, nói thật là nhãn hiệu của chúng chẳng liên quan gì đến nhau.

Imakura lượn qua lượn lại trong quanh các quầy hàng suốt một giờ, vẫn đành về tay không. Đã đến giờ anh phải đến chỗ làm. Lúc đi ngang qua quầy hàng mỹ phẩm ở tầng một, anh nhận ra gian hàng của công ty Yuichi. Gần đây bọn họ đang khuyến mãi tặng kèm vitamin khi mua sản phẩm, bán rất chạy. Hai người phụ nữ trông như khách hàng đang nhìn vào gian trưng bày sản phẩm do một nữ nhân viên giới thiệu. Imakura để ý thấy bên cạnh còn có một nam nhân viên. Thường thì nam giới chỉ mua mỹ phẩm làm quà tặng người yêu. Lúc Imakura tới gần, nam nhân viên nhận ra anh. Anh ta khẽ gật đầu với Imakura.

“Xin chào, anh Imakura.” Anh ta tiến đến, mở lời bằng một giọng thanh nhẹ. Imakura lịch sự đáp lễ. Lúc này Imakura mới nhận ra người kia. Là một trong số ba nam trong nhóm Yuichi đến nhà hàng đêm đó. Ba người đàn ông trong nhóm, kể cả Yuichi, thì có đến hai anh chàng cực kỳ đẹp trai, vậy nên ấn tượng về chàng trai trẻ ngồi cạnh Yuichi không sâu sắc lắm.

Đứng cạnh người này, Imakura nhận thấy anh ta cao khoảng 180cm, khuôn mặt không quá điển trai nhưng cho cảm giác ôn hoà, ấn tượng được tạo nên bởi hàng mi dài nhẹ rũ xuống.

“Tôi là Kaitani. Những loại rượu lần trước anh chọn đều rất vừa khẩu vị. Anh Higashiyama đã hết lời giới thiệu anh, quả nhiên không làm mọi người thất vọng.”

Imakura cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi nghe những lời này.

“Thật vui vì anh đã hài lòng.”

“Nhờ anh mà tôi được mở mắt trước các thể loại rượu, tôi đã đến quầy rượu địa phương mua vài chai. Là rượu trắng. Nhưng hơi đắng hơn một ít, không giống với vị tôi đã uống khi ở nhà hàng.”

Kaitani xoa xoa phía sau đầu, cười khẽ.

“Loại rượu trắng đêm ấy mọi người uống được sản xuất ở Mosel, Đức. Đó là rượu ngọt. Vì hôm ấy mọi người trong nhóm phần nhiều là nữ giới nên tôi phục vụ rượu ngọt. Còn loại mà anh mua là loại nguyên chất không pha ngọt.”

Kaitani dường như hiểu ra.

“Lần sau anh đến quầy rượu, hãy chọn rượu của Đức, những chai ghi là xuất xứ từ Auslese hay Eiswein đều là rượu ngọt.”

“Đúng là hầu rượu có khác.”

Imakura phủ nhận ngay.

“Tôi không phải hầu rượu, chỉ đang tập dợt thôi.”

“Thật sao? Nhưng anh biết rất nhiều.”

Ánh mắt ghen tị của anh ta trở nên không thoải mái. Những điều Imakura nhắc đến chỉ là thường thức mà bất kỳ một người mới bắt đầu nào cũng biết.

“Có một người nữa trong nhóm... tôi nhớ tên anh ấy là Fujiwara. Đường như anh ấy cũng rất am hiểu về rượu.”

Khi anh nhắc đến tên của anh chàng cực kỳ đẹp trai kia, biểu hiện tươi sáng của Kaitani ngay lập tức trở nên ảm đạm.

“Anh ta thích khoe khoang thôi. Fujiwara là sếp tôi, nhưng tôi thân với Yuichi hơn. Cậu ấy làm việc giỏi lại không hề tự cao, tính cách cũng rất thú vị. Tôi hay ăn trưa với cậu ấy. Nói đến bữa trưa mới nhớ, hôm nay là cuối tuần. Anh có được nghỉ không?”

“Không, đêm nay tôi vẫn làm việc. 4:00 bắt đầu. Anh đang phụ trách bán hàng à?”

Kaitani bật cười.

“Tôi đến kiểm tra tiến độ tiêu thụ sản phẩm... đồng thời làm vài nghiên cứu cho công ty.”

“Ra thế.”

Giọng hát của Kiyoko Suisenji trong ‘365 Step March’ vang lên, Kaitani vội vàng bắt điện thoại. Anh ta ‘vâng’ liên tục vài lần, rồi bảo sẽ ngay lập tức trở lại văn phòng, sau đó cúp máy.

“Sếp tôi khó chết đi được. Tuy tôi không ngốc, nhưng xem ra nói chuyện với anh cũng bị xem là trốn việc rồi.” Ánh mắt anh ta hiện lên một nụ cười nhè nhẹ.

Imakura rất thích kiểu thẳng thắn của Kaitani, anh nghĩ đây là một con người thú vị.

“Nếu thích, anh và Yuichi đi uống với tôi. Tôi sẽ dạy thêm về rượu cho anh.”

“Rất sẵn sàng.”

“Vây, gặp anh sau.”

Chàng trai trẻ mỉm cười và quay đi. Nhìn bóng lưng cao cao của anh ta dần xa, Imakura đột nhiên nhớ ra lý do mình đến đây. Anh vội vã chạy đuổi theo người kia.

“Xin lỗi...”

Kaitani ngừng lại giữa đường, quay sang nhìn anh.

“Sao thế?”

“Tôi xin lỗi làm phiền anh, nhưng tôi có chuyện muốn nhờ.” Imakura vừa chạy quá nhanh nên hơi thở vẫn còn hỗn hển. “Anh có biết Yuichi thích thứ gì không? Rất thích ấy.”

“Thứ Yuichi thích à?” Kaitani nhú mày, điểm điểm đầu. “Thứ Yuichi thích... ưm. Đợi đã, tôi nhớ rồi! Cậu ấy bảo thích ăn thịt bò ở Hiyoshiya, còn nói là ăn hàng ngày cũng không chán.”

Kaitani nói xong thì mỉm cười rời đi. Hiyoshiya là một hệ thống nhà hàng thịt bò có mặt trên toàn quốc, nổi tiếng với thương ngôn “Nhanh, rẻ và ngon”. Imakura đã từng ăn một lần. Nếu anh nhớ không lầm, giá một bữa ăn ở Hiyoshiya chỉ khoảng 340 yên.

“Thịt bò ở Hiyoshiya à...”

Có thể là thứ Yuichi thích, nhưng giá chỉ 340 yên. Nếu muốn tặng cậu một bữa ăn thì ít nhất cũng là thịt bò Matsuzaka, trứng cá muối hay bào ngư, nếu là Hiyoshiya thì hơi rẻ quá...

Nhìn đồng hồ, mới chỉ 2:00 chiều. Imakura quay lại trạm xe và bất chợt nhìn thấy tấm biển của hàng Hiyoshiya bên kia đường với giá 340 yên một đĩa. Anh ngừng lại nhìn trong chốc lát.

Công việc kết thúc vào nửa đêm, dù đã muộn, trên đường phố vẫn nườm nượp xe qua lại. Như đã hẹn, Yuichi sẽ đợi anh dưới tán cây gần cửa ra của nhân viên. Cậu mặc một áo chiếc áo gió mỏng bên ngoài áo sơ mi.

“Kia có phải là...”

Miki để ý thấy Yuichi khi ra vừa bước ra ngoài.

“Anh là bạn của Imakura. Hôm trước em có thấy anh trong nhà hàng.”

“Đêm nay bọn anh ra ngoài, nên không thể đưa em đến trạm xe được.”

Miki bật cười bảo không sao.

“Đường lớn, đèn sáng, không sao đâu. Nếu có gì xảy ra, em sẽ cho bọn chúng nếm mùi judo của em.”

Mắt Imakura mở to ngạc nhiên.

“Em đánh judo à?”

“Anh không biết sao?”

Cô cười chúc anh ngủ ngon rồi đi về phía trạm xe. Imakura biết rằng cô gái này rất khỏe, lúc khiêng rệu sức cô còn lớn hơn sức anh, nhưng anh không ngờ cô biết cả judo. Lâu nay anh vẫn đưa cô đến trạm xe vì sợ phụ nữ đi một mình ban đêm sẽ nguy hiểm, nhưng xem ra là không cần thiết chút nào.

“Đi thôi.”

Anh quay lại, thấy một chiếc taxi đang đợi mình. Anh chui vào băng ghế sau với người yêu.

“Em đợi lâu không?”

“Không sao. Khoảng 10 phút thôi.”

Giọng cậu không có vẻ giận dữ, nhưng gương mặt cậu lại khá u ám. Mỗi khi ở bên nhau, cả hai có thể nói chuyện hàng giờ, nhưng không khí lúc này nặng nề đến mức Imakura chỉ dám ngồi cúi đầu im lặng. Chiếc taxi tiếp tục đi về hướng tây.

“Chỗ của bạn em ở đâu?”

“Seibo-machi.”

Anh không rành về khu vực đó lắm. Yuichi thở dài một hơi. Nghe vậy, Imakura cảm thấy hơi hối hận vì đã khăng khăng đòi cậu dẫn đi đêm nay.

Chuyện bắt đầu từ bốn ngày trước. Imakura chỉ đơn thuần muốn tìm hiểu thứ Yuichi thích nhất để làm quà sinh nhật cho cậu, nên anh tìm mọi cách để khai thác thông tin.

“Bạn thân nhất của em là ai?”

Yuichi đang ngồi trên sofa, bắt chéo chân xem TV. Nghĩ ngợi một giây, cậu trả lời là Tomoharu.

“Tomoharu làm gì?”

Yuichi bắt ngờ im lặng. Nhưng rốt cuộc cậu cũng trả lời. “Anh ấy mở một quán bar.”

“Thật sao? Gần đây không?”

“Không xa lắm. Khoảng hai trạm xe.”

Cơ hội của anh đây rồi.

“Anh muốn gặp Tomoharu.”

Yuichi dường như bất ngờ trước đề nghị này.

“Anh định làm gì?”

“Anh muốn nói chuyện với bạn bè em. Dẫn anh đến bar nha!”

Người yêu của anh im lặng.

“Em nói chỗ đó gần mà. Đi đi!”

Anh nắm lấy vai cậu lắc lắc, nhưng Yuichi vẫn không chịu trả lời. Cậu có vẻ không hài lòng, nhưng Imakura nhất định phải tìm hiểu.

“Em không dẫn thì anh đi một mình. Nói địa chỉ với anh là được...”

Lập tức Yuichi hét lên “Không!” rồi tiếp lời. “Không đời nào em để anh đến chỗ Tomoharu một mình đâu!”

“Tại sao?”

Anh không hiểu nguyên nhân Yuichi to tiếng. Cậu mở miệng muốn nói gì đó, nhưng chẳng có lời nào được thốt ra. Miệng cậu khẽ giật giật rồi sau đó ngậm hẳn vào. Cuối cùng cậu cũng lấy được ý tứ để trả lời.

“Anh không được đi một mình. Tuyệt đối không. Bar chỉ mở cửa ban đêm, lại ở một khu vực không an toàn.”

Imakura bĩu môi.

“Ban đêm thì sao chứ. Anh có phải trẻ con đâu.”

“Ý em không phải thế...”

Yuichi lúng búng trong miệng không biết nói gì. Cậu lấy tay che trán.

“Tóm lại, không cho phép anh đi một mình.” Cậu kiên quyết phản đối.

“Vậy em dẫn anh đi là được mà. Anh cũng thích đi với em.”

“Không được...”

Cuộc nói chuyện lại tiếp tục như cũ. Dù Yuichi có phản đối bao nhiêu lần, Imakura vẫn không chịu từ bỏ. Cuối cùng, sau ba ngày liên lải nhai nhả bên tai cậu, Yuichi cuối cùng cũng đồng ý. Nhưng với điều kiện là anh không được phép rời khỏi cậu nửa bước.

Mười lăm phút sau, chiếc taxi rẽ vào một con đường hẹp với một dãy những nhà hàng và quán bar hai bên đường. Yuichi ra khỏi xe nhưng cứ đứng ì một chỗ không chịu đi. Cậu như thế khiến Imakura cũng không biết làm sao. Cả hai im lặng đứng bên đường.

“Anh có chắc là mình muốn tới bar này không?” Yuichi hỏi. Imakura tất nhiên là muốn, nhưng nhìn sắc mặt cậu, anh không dám trả lời.

“Đã đến đây rồi thì em cũng cho anh biết. Tomoharu là gay, bar của anh ấy là gay bar. Khách đến uống toàn là những tay tán tỉnh điêu luyện, một số kẻ còn bám rất dai.”

“Anh chỉ muốn gặp bạn em thôi, anh không cần để ý kẻ khác.”

Người tình của anh nghiêng răng bước tới. Imakura phải rất vất vả mới theo kịp cậu. Anh níu lấy góc áo khoác của Yuichi giật giật, nhưng cậu vẫn không chịu ngừng bước.

Sau khoảng một trăm mét, Yuichi thành linh dừng lại. Một tấm biển đơn giản với hai chữ “Belzard S” treo trên cánh cửa đen trước mặt.

“Là đây sao?”

Yuichi nắm lấy tay anh lùi lại khoảng mười bước.

“Em sẽ dẫn anh vào, nhưng...” Cậu nhìn anh chằm chằm. “Nhưng anh phải hứa không được rời em nửa bước. Nếu có ai ngoài Tomoharu bắt chuyện với anh, phải lờ đi ngay. Nếu có ai nhìn anh, nghĩa là họ đang nhắm vào anh.”

Imakura vò vò tóc cậu, bật cười.

“Làm gì có ai thèm để ý anh. Hơn nữa đây là gay bar. Sẽ có vài tiết mục mới lạ phải không?”

“Có những bar như thế, nhưng chỗ của Tomoharu thì chỉ để uống rượu thôi.”

Đây là lần đầu tiên Imakura nghe nói có nhiều loại bar khác nhau.

“Nhiều người đến đây chỉ để tìm đối tượng hẹn hò.”

“Anh hiểu rồi mà. Anh đi với em mà.”

Yuichi thoáng ngạc nhiên trước những lời này của anh, cậu cúi xuống nhéo nhéo mũi anh.

“Ừ, em làm gì vậy?”

Yuichi giận, nhưng người yêu của cậu nắm tay cậu cười lấy lòng. Lúc cả hai bước vào trong, anh vẫn cầm tay cậu thật chặt. Nhìn bên ngoài, không ai đoán được không gian bên trong rất rộng và sâu, lại khá tối. Trước quầy bar đặt khoảng năm chiếc bàn. Bên trong quán mang lại cảm giác của nước Mỹ thập niên 60 với những chiếc ghế cổ và những tấm da lớn trên tường.

“Trời đất ơi. Là em hả Yuichi? Em thế nào?” Người đàn ông đứng sau quầy gọi tên cậu. Hắn cao lớn như một võ sư chuyên nghiệp, quần áo mặc trên người đặc biệt để lộ ra cơ thể đầy cơ bắp. Trên mặt để râu... nhưng cách nói chuyện lại vô cùng nữ tính. Imakura ngẩn ngơ trước sự đối lập này. Yuichi dẫn anh lại quầy bar và ngồi xuống.

“Chào em, rất vui được gặp em.”

Người đàn ông cười lớn và cúi người lại gần để nói chuyện, làm Imakura sợ hãi lùi về phía sau.

“Này, anh không cần em đâu mà sợ.” Hắn hài hước trêu ghẹo.

“Tôi... tôi xin lỗi.”

Anh nhận chiếc khăn ướt từ chủ quầy để lau tay. Anh biết họ là gay, tất nhiên, bản thân anh cũng thế. Nhưng anh chưa bao giờ đến một nơi như thế này, cũng như chưa bao giờ gặp một người vừa nhìn đã biết gay như người này.

“Xem em tìm được cậu bé dễ thương chưa kìa. Hèn gì lâu nay không thấy mặt.”

Người Yuichi khẽ giật khi nghe câu nói này.

“Dễ thương thật, nhưng nếu anh dám động vào, em giết!”

Lời này chẳng phải lời nên nói với bạn thân, nhưng người đàn ông chỉ cười. “Í da!!! Sợ-ợ-ợ-ợ quá đi thôi!!!”

“Giới thiệu cậu bạn đáng yêu này đi.”

Người yêu của anh nhìn trừng trừng vào chủ quầy, nhưng không hé răng nửa lời. Imakura đành phải tự giới thiệu.

“Xin lỗi. Tôi là Imakura Takashi. Yuichi là... bạn thân của tôi.”

Cậu lập tức quay sang, nhìn anh như muốn nuốt sống.

“Anh không phải người yêu của em à?”

“Ừ, nhưng... chúng ta... đang ở nơi công cộng...”

“Lo gì, nơi này dành cho gay.”

“Ừm...”

Nãy giờ anh vẫn rất căng thẳng, hiện tại thái độ cáu gắt của Yuichi càng làm anh sợ hãi hơn.

“Được rồi, em uống gì nào? Anh sẽ pha cho em bất cứ loại cocktail nào em thích.”

Nhìn cảnh tượng u ám trước mặt, Tomoharu lên tiếng giải vây.

“Ừm... anh có rượu vang không?”

“Đừng uống!” Yuichi lầu bầu bên cạnh. “Toàn của rẻ, ngon lành gì mà uống.”

“Coi chừng cái miệng em!” Anh bạn bartender nổi sùng, tay chống nạnh và nhúu tí hai hàng lông mày. Quay sang Imakura, lại cười đến toe toét.

“Đúng là rẻ. Nếu em thích vang, anh làm cocktail vang cho em được không? Sangria thì sao?”

[2: Loại cocktail được pha từ rượu vang đỏ và nước trái cây]

“Nghe được đấy.”

Imakura thở dài một hơi, đột nhiên cảm thấy thứ gì đang vòng qua hông mình. Là vòng tay của người yêu đang ôm anh cực kỳ thân mật như tuyên bố quyền sở hữu, nhưng trên mặt cậu lại nhả thành một đồng. Imakura chẳng hiểu gì cả.

“Yu-chan, tay em...” Anh thì thầm.

“Gì? Không thích à?” Giọng điệu của Yuichi vẫn câu cấn như trước.

“Không phải... tại anh thấy, nếu em không thích thì đừng làm...”

“Gì?”

“Thì, chẳng phải em ngượng khi phải làm vậy trước đám đông sao?”

Giọng Yuichi càng lạnh hơn. “Em chỉ hận không thể viết lên người anh bốn chữ ‘đây là của tôi’. Phải làm vậy để tránh ánh mắt sàm soi của kẻ khác.”

Imakura quay lại và lập tức nhận ra tất cả con mắt đều đang đổ dồn về phía mình. Anh càng trở nên căng thẳng hơn.

“Của em đây.”

Ly cocktail rất nhiều màu. Imakura, Tomoharu và người yêu đang nhón một bên của anh cùng nhau chạm cốc.

“Taka-chan, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tomoharu đã bắt đầu quen với anh, hần vừa cười vừa đợi câu trả lời.

“Chắc em vừa mới qua tuổi hai mươi phải không, nếu không sao vào được đây.”

Imakura khá mệt mỏi với việc suốt ngày bị nhìn lầm tuổi của mình, anh đành trả lời.

“Tôi 32.”

Hai tròng mắt Tomoharu trợn ngược như muốt rớt ra ngoài.

“Em chỉ thua anh có tí tuổi thôi á? Xạo, vô cùng xạo. Da đẹp thế kia mà! Nói xem làm thế nào mà giữ được da đẹp như thế!”

Hần chìa ngón tay ra, vừa định chạm vào má Imakura thì một giọng nói câu gắt đã vang lên.

“Không được sờ vào!”

Tomoharu giật mình, theo bản năng rút tay lại.

“Gì chứ! Đồ chiếm hữu quá đáng! Không thích bị người ta đụng chạm thì đừng dẫn đến đây.”

“Ai muốn dẫn, là có kẻ đòi đi.”

Mặt Tomoharu hớn hở.

“Tôi không biết gì về Yuichi trước khi cậu ấy gặp tôi, tôi nghĩ anh rất hiểu cậu ấy nên...”

Miệng Tomoharu ngoác to đến nỗi khoe cả răng.

“Biết biết, gì anh cũng biết...”

Yuichi đột nhiên chồm tới, đẩy người về phía bên kia quầy bar.

“Cấm nói nhiều.”

“Nhưng Taka-chan muốn biết đó nha!”

Lúc cả hai còn đang giằng co, có người gọi tên Yuchi từ phía sau. Cậu quay lại, nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi mặc tây trang tối màu. Chàng trai cao cao, mảnh khảnh và rất trẻ. Khi bắt gặp ánh mắt của Imakura, cậu ta mỉm cười thân thiện, rồi quay sang nói chuyện với Yuichi.

“Lâu không gặp, Yu-chan. Em không biết có chuyện gì xảy ra với anh không, vì mãi vẫn không thấy anh...”

“A... ừ... thật vui được gặp lại em.”

Mắt Yuichi đảo tròn vì căng thẳng. Cậu hết nhìn người kia rồi lại nhìn Imakura. “Em muốn nói chuyện với anh. Mình lại đăng kia được không?”

Yuichi định từ chối, cậu khẽ chỉ tay về phía Imakura.

“Em không ngại bạn trai của anh đâu. Em đến đây cũng có việc của mình mà.”

Ngữ điệu rất mềm mại, nhưng thái độ vô cùng cứng rắn. Cậu ta cũng là bạn của Yuichi sao? Imakura vừa định nói không sao, Yuichi đã đột nhiên đứng lên. “Không được nói chuyện với ai ngoài Tomoharu, nhớ chưa?”

Cậu dẫn dò, rồi theo chàng trai kia lại một chỗ ngồi đằng sau. Tomoharu nhìn hai người rời đi, tay chống nạnh, miệng cười khúc khích.

“Đừng bận tâm. Ai mà chẳng có một thời.”

“Một thời?”

“Ừ, một thời.”

Imakura không hiểu lắm chữ ‘một thời’ của Tomoharu. Hai người trước kia từng có chuyện gì sao? Nhưng xem ra không cần thiết phải hỏi. Yuichi ngồi ở đằng kia, đối diện với chàng trai trẻ. Có vẻ cậu sẽ không trở lại đây nhanh. Cơ hội đã đến.

“Tomoharu. Anh là bạn của Yu-ch... Yuichi, đúng không?”

“Em gọi cậu ta là Yu-chan á? Dễ thương quá.”

Imakura đỏ mặt.

“Nói chuyện với anh không cần ngại, cứ gọi cậu ấy là Yu-chan nếu em thích.”

Tomoharu nhìn xuống Imakura, xoa xoa má anh.

“Thế, em muốn biết gì nào? Anh sẽ kể hết cho em.”

Xoa xoa hai má hây còn nóng hổi, Imakura ngẩng đầu lên.

“Anh có biết Yu-chan thích gì nhất không?”

Đầu Tomoharu nghiêng nhẹ sang bên.

“Thứ cậu ta thích á?”

“Sắp đến sinh nhật cậu ấy, tôi muốn tặng một món quà nhưng cậu ấy một mực bảo mình không cần gì cả. Tôi định tham khảo ý kiến của anh...”

“Đáng yêu quá!” Tomoharu phấn khích vỗ hai tay vào nhau, hét to đến nỗi mọi người đều quay lại nhìn.

“Em đúng là bảo bối!”

“Ừm... Tomoharu... anh nói nhỏ thôi được không?”

Tomoharu vội vàng le lưỡi nói lời xin lỗi.

“Tại anh vui quá, được nói về những chuyện đơn giản ngây thơ như hồi còn đi học. Lâu nay chỉ toàn nghe những chuyện như ai ngủ với ai, hay ai đá ai đủ thứ thứ. Thế, em muốn biết Yuichi thích gì phải không?”

Imakura gật đầu.

“Cậu ta thích ***, thích chiếm hữu. Đã từng chơi bởi nhưng không đến nỗi nào. Khả năng trên giường rất tốt, con người cũng có chỗ nghiêm túc.”

Imakura tưởng mình nghe nhầm khi Tomoharu nhắc đến chữ ‘***’... nhưng đến khi đến chữ ‘khả năng trên giường thì’...

“Đúng thế! Quả thật là cậu ta chẳng thích thứ gì đặc biệt cả, nhưng anh biết mẫu người của cậu ta.”

Tim Imakura nhảy lên.

“Mẫu người?”

Tomoharu vẫy vẫy một ngón tay trước mặt anh.

“Đúng thế. Yuichi cực kỳ, cực kỳ thích những người trẻ tuổi.”

Chữ ‘trẻ’ như một con dao đâm vào ngực Imakura.

“Có lần cậu ta nhìn những học sinh trường cao trung Oran rồi bảo với anh rằng, cậu ta muốn có một người yêu như thế.”

Bất tri bất giác, Imakura đã uống hết ly sangria của mình. Mất Tomoharu trọn tròn.

“Em có muốn một ly... mà thôi... để anh lấy gimlet cho em.”

[3: Loại cocktail được pha từ rượu gin và nước cốt chanh.]

Tomoharu gọi phục vụ mang gimlet đến. Imakura vẫn cúi đầu im lặng, khiến ông chủ quán bar phải hỏi anh có chuyện gì.

“Ừm... tôi... tôi không sao.”

“Anh nói gì không khéo à? Đúng là Yuichi thích người trẻ tuổi, nhưng đó chẳng qua là sở thích thôi. Hơn nữa, tình yêu à, trông em rất trẻ mà.”

Tomoharu nỗ lực sửa chữa những lời vừa nãy, nhưng đã muộn. Tâm trạng của Imakura càng lúc càng xấu. Anh vẫn ngồi im một chỗ, nhìn ly gimlet được mang đến. Anh nhấp thử một ngụm, cảm giác vị của nó không giống lắm.

“Hơi nguyên chất...”

“Đúng thế. Chỗ anh dùng nước chanh tươi.”

Imakura nốc ly rượu chỉ trong một hơi. Tomoharu thở dài.

“Đừng uống nhiều quá. Yuichi sẽ giận anh đấy.”

“Một ly martini.” Imakura đẩy chiếc ly rỗng về phía trước.

[4: Loại cocktail được pha từ rượu gin và rượu vang trắng mạnh nguyên chất]

“Mimosa thì sao? Pha bằng champagne.”

[5: Loại cocktail được pha từ rượu champagne và nước ép cam.]

“Gibson.”

[6: Gipson cũng là cocktail được pha từ rượu gin và rượu vang trắng mạnh nguyên chất, nhưng theo tỷ lệ khác với martini.]

Tomoharu từ bỏ, đành phải gọi gibson. “Lạ thật, trông em dễ thương thế này, sao lại uống nhiều thế. Em nên gọi thứ gì nhẹ nhẹ thôi.”

Có lý do khiến Imakura này giờ đều chọn những loại rượu mạnh. Ngón tay anh bắt đầu nóng lên.

“Thật ra tôi thích vang hơn là rượu cồn mạnh.”

“Thật tinh tế. Nhưng dường như em rất rành về các loại rượu.”

“Tôi đang học để thành một người hầu rượu. Tôi làm việc ở một nhà hàng, đôi khi sẽ phải pha cocktail cho khách.”

Tomoharu hào hứng nghe.

“Anh ở trong giới, cũng có bạn làm hầu rượu, nhưng không giống với công việc thường ngày của em lắm.”

Mặt Imakura bắt đầu nóng lên, anh xoa xoa hai má.

“Tôi từng làm cùng công ty được với Yu-chan. Sau khi phá sản, tôi bắt đầu học để thành người hầu rượu.”

Ly gibbon được đưa tới. Tomoharu khuyên Imakura hãy uống chậm thôi, nên anh chỉ nhấp một ngụm. Chất lỏng nóng chảy tuôn vào cổ họng. Cảm giác như một cơn thủy triều đang bốc lên đầu. Đến mức nước mắt bắt đầu tuôn.

“Này này! Sao em khóc?”

Tomoharu nắm lấy bàn tay phải của anh.

“Tôi... xin lỗi...”

“Xin lỗi vì cái gì?”

Anh dùng bàn tay trái dụi dụi mắt, rồi lại quẹt mũi.

“Tôi phải đi xin lỗi Yu-chan...”

“Đi xin lỗi? Tại sao? Em lừa dối cậu ta?”

Imakura lắc đầu, tiếp tục khóc. “Không, tôi không lừa dối cậu ấy. Sẽ không bao giờ tôi làm thế. Nhưng tôi đã kéo Yuichi đi lệch hướng.”

Tomoharu nghiêng đầu khó hiểu.

“Tôi đã từng rất mập, tôi chưa ngủ với phụ nữ bao giờ. Tôi và Yu-chan từng bị kẹt trên một hoang đảo, và rồi... Lúc trước tôi thích phụ nữ, nhưng từ lúc yêu Yu-chan, tôi nhận ra mình hoàn toàn là gay. Nhưng Yu-chan thì không...”

Tomoharu nuốt nước bọt.

“Cậu ấy bảo, trước tôi, cậu ấy chỉ ngủ với phụ nữ. Tôi không biết làm thế nào cho tốt, nhưng từ lúc cậu ấy say mê tôi, cậu ấy đã biến thành gay. Tôi không dám tin mình lại để chuyện này xảy ra.”

Tomoharu xoa xoa má anh.

“Em đã hỏi Yuichi chuyện này chưa? Rằng cậu ta thành gay là vì em ấy? Chứ theo như anh biết thì cậu ta ngay từ đầu đã...”

Imakura gục đầu xuống cánh tay phải đang đặt trên bàn.

“Đây là cách duy nhất tôi có thể lý giải. Yu-chan rất thu hút, là người rất tốt. Cậu ấy có thể cặp với bất cứ cô gái nào. Nhưng Yu-chan lại yêu tôi... Tôi chẳng quan tâm việc mình là gay, nhưng tôi không chịu nổi việc mình đã cướp đi tương lai của Yuichi. Tôi xin lỗi.”

Nước mắt lại ào ào tuôn ra. “Tôi biết tất cả đều là lỗi của tôi. Nhưng tôi không thể để mất Yu-chan được...” Ngay cả chỉ nhắc đến thôi, từ “mất” đã khiến anh sợ đến nỗi nước mắt càng tuôn ra dữ hơn.

“Thế nên... thế nên tôi muốn mình phải thật xứng đáng với cậu ấy. Cậu ấy đã hy sinh bản thân vì tôi. Tôi muốn làm mọi thứ vì cậu ấy...”

Nghĩ đến việc Yuichi say mê những người trẻ tuổi, anh lại chịu không nổi, bắt đầu nức nở. Hơn mọi thứ khác, Yu-chan đã phải cặp với một người lớn tuổi hơn mình. Thật may mắn vì trông anh vẫn rất trẻ, nếu không, anh chẳng biết mình còn chỗ nào để bầu vịu.

“Ừm... anh biết là em yêu Yuichi rất nhiều... anh... ừm... xin lỗi vì đã hỏi.... nhưng... Yuichi có phải là đối tượng nam đầu tiên của em không?”

Tomoharu thì thào. Tuy chỉ vừa gặp Imakura nhưng hẳn biết, con người này không hề có thành kiến với vấn đề giới tính, và lại đang say. Tomoharu kiểm lòng không nổi.

“Ừ. Kể cả phụ nữ cũng chưa...”

Tomoharu lại hét lên một tiếng nữa khiến cả bar chấn động. Yuichi vội vã phi như bay lại chỗ người yêu.

“Nói, anh làm gì anh ấy?” Yuichi găm gừ, nhưng Tomoharu lại tỏ vẻ vô tội.

“Anh chưa nói nửa câu à nha, này giờ chỉ ngồi nghe thôi. Em nên tự hổ thẹn với bản thân đi, xem em đã làm gì một người trong sáng thế kia...”

Yuichi trông như muốn bùng nổ, cậu kéo Imakura lại bàn. Chàng trai ở cùng cậu lúc này đã rời đi. Ngồi xuống ghế, cậu bắt đầu tra hỏi Imakura như cảnh sát hỏi phạm nhân, xem anh đã nói gì với Tomoharu.

“Chuyện linh tinh thôi...”

“Sao không kể với em?”

Nước mắt lại bắt đầu chảy. Anh đau lòng khi thấy người yêu giận dữ với anh. Vậy mà Yuichi vẫn điên cuồng lắc vai anh.

“Sao anh khóc? Vì em căm anh sao?”

“Không, tại anh uống rượu mạnh...”

Nước mắt lại lăn chã rơi. Người yêu của anh vội vàng lau đi rồi vò vò tóc anh. Imakura nhích người qua, ngồi lên chân cậu. Lúc này cậu chỉ ôm eo thôi đã làm anh xấu hổ, vậy mà lúc này ngồi trong lòng cậu anh lại chẳng ngượng chút nào. Anh đã hoàn toàn quên mất việc mình đang ở nơi công cộng.

“Yu-chan, anh yêu em.” Anh cọ cọ mũi vào cổ người yêu.

“Em cũng yêu anh.”

Nghe vậy, Imakura thực hạnh phúc, nhưng khóc vẫn là khóc. Anh nghe thấy tiếng cậu thở dài chấp nhận.

“Tomoharu hỏi điều gì anh không thích sao?”

“Không, nhưng...”

Lẽ ra anh không nên hỏi. Người yêu của anh thích những đối tượng trẻ tuổi. Nếu cậu thích người mảnh mai, anh sẽ giảm cân. Nếu cậu thích người mập, anh sẽ tăng cân. Thậm chí anh có thể vì cậu thay đổi bản thân. Kể cả nếu cậu thích một dung mạo khác, chỉ cần có tiền, anh sẽ vì cậu thay đổi. Duy chỉ có tuổi tác là thứ anh không thể làm gì được. Dù anh có cầu nguyện bao nhiêu lần đi nữa, vẫn không thể khiến mình trẻ tuổi hơn Yuichi.

Anh hôn người đàn ông anh yêu, bám chặt lấy cậu. Lời nói “anh yêu em” khiến anh đau lòng... nhưng dù đau lòng, anh vẫn dụi dụi mặt vào cậu để cảm nhận hơi thở và mùi vị quen thuộc, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

Imakura tỉnh dậy lúc trời đã sắp trưa. Anh nhận ra mình đang nằm trong căn phòng ngủ quen thuộc. Ký ức về những việc xảy ra trong quán bar chập chờn nửa mờ nửa ảo, nhưng hình ảnh Yuichi ôm anh vào taxi về nhà lại hiện rõ như in. Imakura cố gắng nhớ lại, dường như đầu đây vẫn còn văng vẳng giọng nói của Tomoharu. “Yêu sâu đậm cũng không sao, nhưng đừng để mình mất đi lý trí. Em không thể trách anh được.”

“Imakura!”

Thanh âm vang lên phía sau làm Imakura giật mình đánh rơi chiếc ly đang lau chùi trên tay xuống sàn nhà, gây ra một tiếng vang lớn.

“Ôi, em xin lỗi. Em làm anh giật mình!”

Gương mặt Miki bối rối. Imakura thấy vậy chỉ mỉm cười bỏ qua.

“Hôm nay tôi hơi lơ đãng.”

“Em sẽ dọn sạch trước khi ông Tani nhìn thấy.”

Imakura đứng ngậy ra nhìn Miki dọn dẹp những mảnh vỡ trên sàn nhà.

“Em kiểm tra hàm rượu chưa?”

Miki hơi ngẩn ra khi nghe thấy những lời này.

“Rồi mà. Em đã đưa danh sách đặt hàng cho anh còn gì...”

“Có sao...”

“Tập trung nào! Anh làm sao thế?”

Không cần cô phải nói. Anh tự biết bản thân mình không thể tập trung được. Tất cả bắt đầu từ cái đêm anh và Yuichi đến bar của Tomoharu. Miki chống nạnh, nghiêng đầu nhìn anh.

“Mấy ngày gần đây trông anh xuống tinh thần lắm. Anh không cười, hoàn toàn mất tập trung. Ngay cả ông Tani cũng bảo với em, ông ấy nghĩ anh đang có chuyện gì lo lắng.”

Đúng thế, hiển nhiên là vậy, anh có chuyện, nhưng chỉ có thể giữ trong lòng. Miki nhìn quanh, nắm tay Imakura, dẫn anh đi xuyên qua hành lang của nhân viên đến văn phòng. Không có ai ở đây.

“Nếu anh có gì phiền lòng, sao không kể với em?”

Cô ép Imakura ngồi xuống chiếc ghế đẩu nhỏ. Anh chậm rãi ngược lên nhìn cô.

“Thay vì cứ giữ trong lòng, nói ra sẽ tốt hơn. Nếu anh làm việc không tốt, cả em cũng sẽ bị ảnh hưởng. Em đâu có phổi rượu giỏi như anh.”

Anh cúi đầu, vùi mặt vào giữa hai lòng bàn tay.

“Xin lỗi đã làm phiền em.”

“Em không phiền. Nhưng em lo lắng cho anh. Anh và Yu-chan xảy ra chuyện gì phải không?”

Sự nhạy bén của phụ nữ luôn làm Imakura kinh ngạc không thôi. Anh gật đầu. Anh đã từng kể với Miki rằng mình có một người yêu nhỏ hơn năm tuổi gọi là Yu-chan, nhưng anh không tiết lộ việc Yu-chan là nam.

“Hai người cãi nhau sao?”

“Không...”

Miki khoanh tay lại, gật đầu.

“Yu-chan lừa dối anh sao?”

“Không.”

“Hay là anh đã cầu hôn mà bị từ chối?”

“Không.” Imakura bật cười.

“Việc này thật ra cũng không phải việc lớn, nhưng tôi không thể làm lơ.”

Miki tiến lại gần anh.

“Nếu anh nói ra sẽ thấy thoải mái hơn.”

Anh không biết phải làm gì nữa. Cứ giữ mãi những tâm sự trong lòng khiến anh cảm thấy vô cùng khổ sở.

“Tôi gặp một người bạn thân của Yu-chan. Người bạn ấy nói rằng Yu-chan thích những người trẻ tuổi hơn, mà tôi thì lại hơn Yu-chan đến năm tuổi...”

Miki bất ngờ khi nghe được nguyên nhân nhỏ nhất đến vậy, cô buột miệng nói ra suy nghĩ của mình.

“Nhưng với tôi đó là chuyện lớn.”

Miki lắc đầu, không đồng ý với quan điểm này.

“Mọi người đều có mẫu người lý tưởng, nhưng thực tế và mơ mộng thường khác nhau rất xa. Anh cần gì phải lo lắng. Nhìn em này. Mơ ước của em là có một anh bạn trai diễn viên nước ngoài đẹp lung linh, vậy mà người yêu hiện tại của em thì hoàn toàn ngược lại. Chẳng lẽ bạn gái anh là kiểu người có thể đòi chia tay chỉ vì anh không phải hình mẫu lý tưởng của cô ấy sao? Em không nghĩ vậy.”

Miki nói đúng. Cô rất đúng, nhưng không có nghĩa là những lời của cô có thể xóa được nỗi sợ hãi trong lòng anh.

“Tôi không tự tin vào bản thân, vậy nên chỉ cần một chi tiết nhỏ cũng dễ dàng khiến tôi bất an. Tôi rất yêu Yu-chan, nhưng lại ngày ngày lo sợ tình cảm này chỉ là một chiều.”

“Anh nói vậy là sao? Nhìn xem, anh tuyệt vời thế này mà.”

Miki nắm lấy hai tay anh, siết chặt lại như muốn truyền sức mạnh của cô sang anh.

“Anh rất thiện lương. Gương mặt anh có thể hơi trẻ con, nhưng không quan trọng. Quan trọng là tình cảm mà anh có. Phải tự tin hơn vào bản thân chứ.”

Giống như trong bóng đêm được nhìn thấy ánh sáng, những lời của Miki đã giúp anh thoát khỏi hố sâu sợ hãi trong lòng. Cô nói đúng, còn hơn cả tuổi tác, quan trọng nhất chính là tình yêu mà anh có.

“Em nói đúng. Tình cảm mới là thứ quan trọng nhất.”

“Chính thế.”

Anh cũng siết chặt lấy hai tay Miki. Anh có cảm giác quan hệ của hai người đã vượt ra khỏi ranh giới giữa nam và nữ.

“Nói đến Yu-chan, anh đã quyết định quà sinh nhật cho người ta chưa? Sắp đến rồi đấy.”

Imakura nuốt nước bọt. Mấy hôm nay anh vẫn bị ám ảnh bởi bốn chữ “thích người trẻ tuổi” đến mức hoàn toàn quên mất rằng sinh nhật Yuichi đang tới gần. Đây mới là nguyên nhân khiến anh muốn đến bar của Tomoharu: để tìm hiểu về Yuichi! Nhưng tin tức nghe được lại làm anh ước gì mình chưa từng đến đó...

“Tôi quên sạch trơn.”

“Nhưng anh đã cố gắng đến vậy mà? Thậm chí còn tìm người quen của cô ấy để hỏi...?”

“Đúng là thế, nhưng...”

Imakura ôm đầu im lặng. Miki lắc đầu lườm anh.

“Yu-chan...”

Anh không biết phải mở miệng như thế nào.

“Sao? Nói đi.”

“Yu-chan có vẻ thích đồng phục.”

“Kiểu như người hầu hay y tá ấy hả?”

Imakura lắc đầu nguây nguấy.

“Không. Là đồng phục trường cao trung Oran.”

Miki vượt thở dài. Không chỉ thích người trẻ tuổi hơn, lại còn thích đồng phục học sinh, Yu-chan này hình như hơi kỳ quái, nhưng... cô đột nhiên vỗ tay.

“Đúng rồi. Em có một người bạn từng học ở trường Oran. Anh có thể mượn cô ấy để hóa trang nhân vật.”

“Hóa trang?”

“Ừ. Vào sinh nhật của Yu-chan, anh hãy mặc đồng phục Oran để làm quà tặng. Sẽ ghi điểm rất lớn đấy!”

Miki đứng dậy.

“Hai người yêu nhau chơi trò hóa trang thú vị vô cùng. Đợi em một tí, để em gọi cho bạn.”

Miki chưa kịp rời khỏi phòng thì anh đã vội níu cô lại.

“Miki, đợi đã. Thực ra...”

Imakura bỏ ra một khoản lương lớn để thuê phòng tại khách sạn Jackson vào đêm sinh nhật Yuichi. Phòng VIP thì anh không trả nổi, nhưng một căn phòng xa xỉ với tầm nhìn đẹp anh vẫn xoay sở được. Anh gửi tin nhắn cho Yuichi, “Tan làm, em đến phòng 2821 khách sạn Jackson nhé. Anh để sẵn chìa khóa ở bàn chờ. Trước khi đến 30 phút, em nhớ gọi cho anh.” Yuichi trả lời tin nhắn ngay sau đó, bảo rằng cậu đã hiểu. Khi đọc được tin nhắn thông báo “30 phút nữa sẽ đến nơi” của Yuichi, Imakura lao vội ra khỏi khách sạn và trở lại trong vòng 15 phút, thay quần áo, sau đó giấu mình vào một góc phòng.

Chính xác 30 phút sau tin nhắn, chuông cửa reo vang và có người gọi tên anh. Anh im lặng, quả nhiên, sau vài phút, âm thanh mở cửa vang lên. Anh nghe được tiếng bước chân đang đi vào phòng. “Thịt bò Hiyoshiya...?”

Xem ra Yuichi đã nhìn thấy đĩa cơm thịt bò vẫn còn nóng sốt anh đặt sẵn trên bàn. Anh nghe thấy giọng cậu đọc to tờ tin nhắn anh đặt bên cạnh bàn. “Khi nào em ăn xong hãy nhắn gọi anh... Là gì đây?”

Imakura có thể hình dung ra gương mặt hơi nghi hoặc lúc này của cậu. Mười phút sau, điện thoại anh rung lên báo tin nhắn. “Em đã ăn xong. Anh đang ở đâu?” Imakura trả lời cậu bằng một tin đã soạn sẵn từ trước.

Anh nghe tiếng điện thoại Yuichi đổ chuông. Anh đợi ba phút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa. Đúng như lời anh dặn trong tin nhắn, Yuichi đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Xem ra sau khi tan làm cậu đã chạy thẳng đến khách sạn, bởi quần áo trên người cậu là quần áo lúc sáng ra khỏi nhà. Nếu cậu làm đúng như tin nhắn, cậu sẽ không quay đầu lại cho đến khi anh gọi. Anh không quen với đôi giày, nhưng vẫn cố gắng bước đi thật nhẹ, dần dần tiến lại gần Yuichi.

“Yu-chan...”

Người yêu khẽ giật mình rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, vẫn không quay lại nhìn anh.

“Em quay lại được chưa?”

“Ừ.”

Yuichi từ từ quay lưng lại, và khi nhìn thấy Imakura, cảm cậu rơi xuống đất.

“Chúc mừng sinh nhật 27 tuổi!”

Yuichi vẫn ngẩn người ra như cũ, cậu nhìn Imakura một lượt từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu. Cuối cùng, cậu phun ra một câu. “Anh đang làm gì thế?”

“Sao...”

Imakura đã bất chấp xấu hổ để mặc đồng phục cao trung Oran cho cậu xem. Anh những tưởng cậu sẽ rất vui mừng, nhưng không, giờ phút này, khi nhìn biểu hiện lãnh đạm của Yuichi anh gần như muốn khóc. Như chưa đủ tệ, Yuichi còn tiếp tục thì thào. “Anh có sở thích với quần áo nữ sao?” Nắm tay Imakura run lên.

“Sao em dám nói thế? Anh mặc thế này vì em bảo thích đồng phục Oran mà!”

Nếp gấp trên chiếc váy kẻ ô vuông khẽ phấp phồng khi anh bước lùi về phía sau. Mắt Yuichi nheo lại, cậu đã hiểu.

“Em nhớ mình nói vậy từ lâu lắm rồi, nhưng đó là đồng phục nam sinh, không phải đồng phục nữ sinh anh đang mặc.”

Imakura đỏ bừng từ đầu đến chân. Anh muốn tặng người yêu thứ cậu ưa thích nhất, bằng cách mặc loại quần áo cậu thích ngắm nhất. Anh muốn dành bất ngờ cho cậu nên đã vạch ra một kế hoạch vô cùng tỉ mỉ. Lúc đi mượn đồng phục nữ sinh, anh xấu hổ muốn chết được, nhưng Miki đã thuyết phục anh rằng mặc quần áo nữ sẽ khiến Yu-chan hưng phấn hơn, và rằng không sao cả, có rất nhiều kiểu người trên thế giới này, cuối cùng, cô nhét bộ đồng phục vào tay anh.

Anh không thích cái kiểu hở hở mát mát của đồng phục nữ, đặc biệt là chiếc váy ngắn dưới chân. Anh đã mua đôi vớ dài màu xanh đậm và đôi giày da đen cùng bộ. Nhưng kết quả lại chẳng như mong đợi. Trên gương mặt người yêu không có lấy một tia vui mừng. Nước mắt bắt đầu ầng ậng trên mi Imakura.

Anh đưa tay nắm lấy chiếc nơ gài cổ và muốn giật nó ra, nhưng hai bàn tay quá mức run rẩy. Cuối cùng cũng vất được chiếc nơ xuống sàn, anh lại giơ tay lên bắt đầu cởi áo, nhưng bàn tay Yuichi đã ngăn anh lại.

“Anh làm rách áo mất.”

“Anh không muốn mặc nữa!”

Yuichi giữ chặt tay Imakura không cho anh tiếp tục. Tuyệt vọng, Imakura giậm chân bình bịch.

“Bình tĩnh nào...”

Yuichi thả tay anh ra, ngay sau đó ôm lấy anh. Hơi thở của cậu phả vào tai khiến Imakura khẽ ngứa, và theo bản năng dần dần thả lỏng. Yuichi bế anh đặt lên bậu cửa sổ, nhìn người yêu với thâm tình trong mắt và hai bàn tay khẽ xoa xoa má anh.

“Ai bảo anh là em thích đồng phục Oran?”

Imakura cúi gằm, lí nhí trả lời là Tomoharu.

Yuichi cúi xuống, nhặt chiếc nơ lên và thật cẩn thận đeo lại vào cổ Imakura.

“Đồng phục này anh mua sao?”

Imakura cứng nhắc lắc đầu.

“Anh mượn của đồng nghiệp.”

Yuichi quỳ xuống giữa hai chân anh, vùi mặt vào đùi Imakura. Cậu ngẩng đầu lên nhìn người yêu.

“Nếu là đồng phục nữ, chắc anh phải cố gắng lắm...”

“Ừ...”

Yuichi khẽ bật cười, trêu anh thật là khờ.

“Vụ đồng phục Oran em đã hiểu, thế còn thịt bò, ai bảo với anh?”

“Kaitani.” Imakura miễn cưỡng trả lời, anh không thích phải khai tuốt tuốt với Yuichi.

“Anh nói chuyện với cậu ta khi nào? Tối hôm đó không có.”

“Anh vô tình gặp cậu ta ở trung tâm thương mại. Anh hỏi cậu ta có biết em thích gì không, cậu ta trả lời là thịt bò. Mà có thật là em có thể ăn thịt bò mỗi bữa không?”

Yuichi ôm mặt ngạc nhiên. Thấy vậy, Imakura lại bắt đầu lo sợ mình lại sai nữa rồi.

“Không phải sao? Em thích Mitakaya hơn Hiyoshiya sao?”

“Không, em thích Hiyoshiya. Em chỉ nghĩ mọi người sẽ ngạc nhiên lắm khi biết em có thể ăn thịt bò Hiyoshiya hằng ngày, bởi món này rẻ quá.”

“Hiyoshiya ngon mà. Anh cũng thích.”

Yuichi nháy mắt với Imakura. Cậu bật cười, tựa đầu lên gối anh. Không nói lời nào. Cả hai chỉ ngồi im lặng bên nhau.

“Sao vậy, Yu-chan?”

“Em đang vui. Đang chìm trong hạnh phúc ấm áp, anh không thấy à?”

“Vì anh mặc đồng phục nữ sinh sao?”

Yuichi ngẩng đầu lên đối diện Imakura.

“Em hạnh phúc vì anh đã làm mọi thứ để em vui. Đây là món quà tốt nhất rồi.”

Khi này Imakura xấu hổ đến muốn độn thổ cho xong, nhưng giờ tất cả đã tan biến bởi những lời thì thầm như có ma thuật của Yuichi. Không thể kiềm chế những rung động trong lòng, anh khẽ đưa tay vuốt ve mái đầu đang gổ trên chân mình.

“Đồng phục nữ sinh dễ thương lắm... nhất là khi anh mặc...”

“Em chỉ nói thế thôi.”

“Không, thật đấy, dễ thương mà. Có thể anh không thích nghe, nhưng em phải thừa nhận là hợp với anh lắm.”

Yuichi đứng dậy, và Imakura hôn cậu, dựa lưng vào cửa sổ đang phản chiếu những ánh đèn lấp lánh của thành phố. Những tính toán của anh có thể đã sai, nhưng ít nhất vẫn đem lại hiệu quả. Yuichi đã cảm thấy vui.

Yuichi thì thầm vào tai anh. “Chúng ta vừa làm vừa mặc nguyên đồng phục đó được không?”, khiến anh cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng.

“Em... thích thế nào cũng được. Hôm nay là sinh nhật em.”

Bốn mắt giao nhau, Imakura xấu hổ quay đi.

“Thật sao? Em làm việc biến thái cũng được?”

Imakura bật cười. “Bình thường em đã vậy còn gì?”

Người yêu thì thầm vào tai anh. “Nhớ đấy. Chính anh đã nói là em làm gì cũng được.” Cậu bé Imakura xuống khỏi bậc cửa sổ, luồn tay xuống gấu váy anh và khẽ kéo lên. Imakura phản xạ đẩy cậu ra.

“Anh mặc quần trong.”

“Tất nhiên.”

“Em tưởng anh phải mặc quần tất hay gì khác chứ. Đầu tiên, em muốn anh kéo váy lên cho em xem bên trong.”

“Hả...?”

“Anh đã nói là em muốn biến thái cũng được mà.”

Đúng là anh đã hứa vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên anh mặc váy, và cũng là lần đầu tiên có người bảo anh phải kéo váy lên. Nếu... nếu cậu đã muốn vậy, thì anh sẽ làm. Ánh mắt của Yuichi vẫn không hề rời khỏi nửa thân dưới của anh.

“Có vết ướm trên quần anh kia.”

Hai tai Imakura đỏ lên như muốn bốc cháy.

“Anh thấy hưng phấn khi bị em nhìn đúng không? Anh xấu hổ hơn bình thường vì đang mặc váy đúng không?”

Imakura cắn răng gật đầu.

“Được rồi. Giờ anh kéo quần xuống. Đến đùi thôi. Nhưng vẫn phải kéo váy lên như cũ.”

Imakura hoàn toàn đông đá trước yêu cầu của Yuichi, phải mất một lúc anh mới cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của cậu. Buộc lòng anh phải kéo quần xuống đến đùi.

Yuichi quỳ xuống giữa hai chân anh, chỉ nhìn và không làm gì cả.

“Đang từ từ cương. Phần đỉnh đã ướt và bắt đầu run run. Xem ra không cần em động tay, anh vẫn tự mình vui vẻ được.”

Cậu khẽ thối lên phần đỉnh, làm Imakura rên lên. Nửa thân dưới bắt đầu kích thích. Anh biết tiếp theo sẽ là chuyện gì. Anh biết khoái cảm của việc được khẩu giao là như thế nào.

Imakura chờ đợi, nhưng Yuichi không có bất cứ động tĩnh nào. Anh không thể mở miệng bảo cậu. Anh đã hứa sẽ để cậu làm bất cứ điều gì cậu muốn.

Anh nhìn những ngón tay Yuichi bắt đầu di chuyển đến hai chân mình. Cơ thể anh khẽ run lên, theo bản năng chờ đợi những ve vuốt tiếp theo, nhưng Yuichi tuyệt nhiên không động tay đến phần quan trọng nhất.

Theo từng cử động của ngón tay cậu, Imakura nghe được âm thanh khe khẽ. Yuichi đang nghịch phần lông mu của anh, nhưng nhất định tránh đi những phần khác. Hông Imakura giật nhẹ theo phản xạ. Anh thèm muốn những động chạm của cậu, thậm chí, nếu cậu không động, anh gần như có thể tự làm.

“Anh có ngại nếu em cạo sạch dưới này không?”

Yuichi cào cào ngón tay lên phần lông mu của Imakura.

“Cạo?”

“Ừ, cạo. Em muốn nhìn xem khi trơn nhẵn nó sẽ thế nào.”

Nếu là thế, mình sẽ giống hệt một đứa trẻ... Imakura lắc đầu nguầy nguậy.

“Không... không được đâu.”

Yuichi nhìn lên như cầu khẩn.

“Sinh nhật em mà. Anh đã cho phép em làm gì tùy thích. Em muốn xem bộ dạng trẻ con của anh.”

Anh hiểu mong muốn của cậu, nhưng anh không chấp nhận được hành động này. Có thể sẽ đau, lại còn... tuy là không ai nhìn thấy, nhưng thật sự rất xấu hổ.

“Chỉ có mình em thấy thôi mà. Em muốn xem.”

Cuối cùng, Imakura đành phải đầu hàng trước chiêu bài mềm ngọt dụ dỗ của Yuichi. Cậu đặt anh nằm lên chiếc bàn thấp trước bộ sofa.

“Có thể hơi đau lưng một tí, nhưng không lâu đâu.”

Yuichi cởi quần trong của Imakura, nắm lấy hai đầu gối anh và mở rộng sang hai bên.

“Anh mở chân thêm tí nữa được không? Sẽ dễ làm hơn.”

Imakura nghe lời, mở chân ra hết mức có thể và để mặc Yuichi làm việc với dao cạo và kem cạo râu chuẩn bị sẵn trong khách sạn. Lúc đầu anh sợ run người, nhưng Yuichi kiên nhẫn thì thầm bên tai anh rằng không sao cả, không sao cả. Dần dần anh bắt đầu thả lỏng.

Âm thanh của dao cạo truyền vào tai. Anh muốn bịt tai lại, nhưng hai tay vẫn đang bận giữ hai chân mở ra. Dần dần, Imakura bắt đầu quen với âm thanh này, và mỗi lần ngón tay Yuichi lướt qua phần đỉnh dưới thân, anh lại cảm thấy một luồng điện chạy xuyên qua cơ thể.

“Imakura...”

Anh mở mắt nhìn người yêu đang cười gian.

“Anh thích à? Ướt thế này thì khó cạo lắm.”

Imakura không để ý chuyện đó, nghe cậu nói vậy, anh gần như muốn khóc...

“Anh... anh xin lỗi...”

“Cứ giữ vậy thêm chút nữa... đợi em một lát.”

Người yêu của anh biến mất trong phòng tắm.

Khách sạn có chuẩn bị sẵn dây cột tóc. Yuichi buộc lại phần gốc đang hưng phấn của Imakura. Khoái cảm chưa từng có khiến anh kêu thét lên.

“Thêm một chút nữa thôi...”

Không thể phát tiết, cơ thể anh bắt đầu run lên kháng nghị. Anh biết mình không giữ được bao lâu nữa, chỉ có thể cắn chặt răng, trào nước mắt vì chịu đựng. Cuối cùng, âm thanh của dao cạo cũng ngừng lại. Anh cảm giác được một chiếc khăn tắm đang chà lau thân dưới của mình.

“Em xong chưa?”

“Rồi.”

Yuichi đặt chiếc khăn tắm sang bên, mỉm cười gian xảo.

“Nhấn nhụi, đáng yêu. Anh tự mình xem đi.”

“Không!”

Imakura vội vàng khép hai chân lại và nhảy xuống khỏi bàn, nhưng Yuichi đã nhanh tay hơn ôm anh lại từ phía sau.

“Tin em đi, đáng yêu thật đấy. Lại đây nhìn xem.”

Yuichi kéo anh vào phòng tắm, vờ như không thấy hai chân anh đã nhũn ra vì bị kích thích nãy giờ. Đứng trước bồn rửa mặt, nhìn vào gương, chưa kịp làm gì đã bị Yuichi nhắc nhở từ phía sau bằng tư thế giống như đang bế trẻ em đi tiểu.

“Không... không...”

Imakura nắc lên khi Yuichi đặt anh xuống bồn rửa mặt.

“Ngoan nào, đừng kháng cự. Nhìn dễ thương thật mà.”

Yuichi kiên nhẫn thì thầm bên tai anh cho đến lúc Imakura chịu mở mắt ra. Trong gương là hình ảnh bản thân với phần dưới hoàn toàn nhũn nhụi và đang bùng bùng khí thế.

“Kỳ cục quá.”

Lần này anh đã sắp khóc thật.

“Kỳ cục ở đâu nào? Là dễ thương.”

Yuichi lướt dọc ngón tay quanh khu vực lúc nãy cậu đã cạo sạch. Imakura nhìn rõ mồn một trong gương. Lúc trước chỉ hơi thừa thớt, nhưng bây giờ đã hoàn toàn trơn nhẵn, và vô cùng nhạy cảm.

“A... ưm...”

Yuichi vuốt ve phần đỉnh giữa hết sức nhẹ nhàng. Không còn gì ngăn trở, những tiếp xúc của cậu trở nên vô cùng sống động.

Imakura giật mình khi nghe Yuichi thì thầm. “Anh thật biến thái, cạo nhẵn nơi này...”

“Chính em làm mà!”

“Nhưng anh là người cho phép. Nghĩa là anh muốn mình trông như một đứa trẻ và được em chạm vào như thế này.”

Anh lắc đầu nguầy nguậy.

“Anh không có... a...”

Anh không kháng cự được nữa, bởi Yuichi đang cắn vành tai anh. Lúc cậu khẽ siết lấy phần dưới của mình, anh không thể ngừng được tiếng rên.

“Yu... Yu-chan...”

Người yêu khẽ thì thầm “Sao?” bên tai anh.

“Tháo... tháo dây buộc ra...”

“Ý anh là... cái này?”

Anh tưởng cậu sẽ tháo ra, nhưng không, giữa chừng Yuichi lại buông tay.

“Ôi không...”

Hông anh nẩy lên khi sợi dây thun bắn trở lại chỗ cũ. Không đợi anh ngừng run rẩy, Yuichi đã bắt đầu xâm nhập ngón tay vào phía sau, nơi hai người vẫn thường kết hợp. Gần như trong giây lát, Imakura ngừng thở. Khi cơn shock qua đi, anh rụt rè mở mắt ra. Trong gương là hình ảnh bản thân mình với bộ váy nữ sinh, hai chân mở rộng, và những ngón tay của người yêu đang ra vào phía sau. Cảnh tượng anh chưa từng thấy bao giờ. Imakura cứng người.

“Không... Không...”

Anh vội vã quay mặt đi, nhưng Yuichi ngay lập tức ngăn lại, buộc anh phải nhìn vào gương.

“Em muốn anh nhìn xem em yêu anh như thế nào.”

Dù nhắm mắt, anh vẫn nghe được âm thanh những ngón tay Yuichi đang xâm nhập.

“Nếu anh nhìn em yêu anh, em sẽ để anh thỏa mãn.”

Anh muốn nói không, nhưng cơn khoái cảm này thật quá sức chịu đựng. Anh mở mắt, nhìn ngón tay cậu đang ra vào cơ thể mình, và chiếc dây buộc đang từ từ được tháo ra.

“Anh thật đẹp... em yêu anh...”

Vào giây phút nghe được những lời này, người anh giật bắn lên và chất dịch trắng vội vã tuôn ra, dính lên mặt gương rồi từ từ chảy xuống.

Yuichi bế anh xuống khỏi bồn rửa mặt và đưa vào phòng ngủ. Cậu gần như ném anh lên giường rồi vội vã lên theo. Họ ôm nhau, trầm mình vào một nụ hôn thật sâu.

“Em không nhịn nổi nữa rồi...” Yuichi thì thầm vào tai Imakura. “Anh đã được thỏa mãn. Giờ đến phiên anh phục vụ em.”

Imakura định cởi váy áo nhưng Yuichi vội vã ngăn lại bằng giọng nói đã gần như khàn đặc. Anh đành phải cúi xuống kéo khóa quần Âu của cậu, nâng mình ngồi lên trên và chậm chậm hạ xuống, đón nhận bộ phận của Yuichi tiến vào cơ thể. Nơi ấy vẫn sít sao, nhưng không quá đau vì lúc này Yuichi đã khuếch trương trong phòng tắm.

Anh bắt đầu nhún mình lên xuống, xoay sang hai bên trái phải như thường lệ, nhưng dù cố gắng thế nào, Yuichi vẫn không chạm được đến điểm nhạy cảm nhất trong cơ thể. Lúc Imakura bắt đầu tuyệt vọng, Yuichi nắm lấy hông anh và nhấn xuống.

“Anh thích không?”

Một luồng điện chạy dọc sống lưng Imakura.

“Thích đến mức hông giật mạnh thế này sao?”

Cả người Imakura đỏ lên. Yuichi bật cười khi cảm nhận bên trong anh co chặt lại.

“Hơi... khác với bình thường...”

“Vẫn thế. Kích thích và độ dài vẫn thế.”

“Không giống... không... chạm đến được...”

Người yêu của anh mở to hai mắt.

“Không chạm được gì nào?”

Anh nào dám mở miệng, chỉ có thể để mặc cơ thể tự động run lên phản kháng. Nhưng xem ra người tình vẫn chưa chịu buông tha. Cậu tiếp tục ép hỏi.

“Là... chỗ đó...”

“Đâu cơ?”

“Là nơi... nếu em chạm vào... thì sẽ có khoái cảm...”

Giây phút anh vừa thốt ra lời này, Yuichi ngay lập tức tóm lấy cả hai đầu ngực anh bên ngoài áo sơ mi. Hồng Imakura lại bắt đầu nảy lên.

“Không phải ở đó...”

“Nhưng có khoái cảm, đúng không? Rõ ràng là anh thích được vuốt ve ở đây.”

Không chịu nổi nữa, Imakura vượt miệng. “Là nơi đang chứa dục vọng của em.”

“Anh thật hư hỏng.” Người tình lại cười gian.

“Là em bắt anh phải nói.”

“Không sao, em thích khi thấy anh hư hỏng như thế.”

Hai người nhanh chóng thay đổi tư thế. Yuichi nắm lấy hông anh và thúc tới thật mạnh, làm Imakura phải la lớn. Cậu rút ra rồi lại đẩy mạnh vào. Những ma sát dữ dội này lặp đi lặp lại cho đến khi toàn thân Imakura trở nên tê dại, và không còn biết gì khác ngoài những cú đẩy mạnh mẽ của người yêu. Mọi phần trên cơ thể đều trở nên kích động, có thể khiến anh rên gào với từng động chạm nhỏ nhất.

Nhiệt độ truyền đến từ bộ phận của Yuichi vẫn đang ra vào trong cơ thể mình khiến Imakura run sợ. Khoái cảm, và run sợ. Sung sướng đến mức anh tưởng mình sắp chết đi. Anh giờ hai tay như muốn với tới thiên đường trước mặt.

“Yu-chan... Yu-chan...”

Góc nghiêng càng lúc càng cao, thuận lợi giúp cho Yuichi tiến vào sâu hơn, cậu vươn đến ôm anh thật chặt. Imakura thuận theo vòng hai tay quanh tấm lưng ướt đầm mồ hôi của cậu, ôm cậu như thể không bao giờ muốn buông tay.

“Yu-chan... anh yêu em...” Imakura bật ra những lời từ tận đáy lòng. “Anh yêu em... biết bao...”

Đáp lại, người tình cúi xuống hôn anh, triền miên cuồng nhiệt đến chừng như nghẹn thở. Những cú thúc vẫn dồn dập, và khi cơn cực khoái ập đến, Imakura hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc Imakura tỉnh lại đã là giữa trưa. Anh mở mắt, cảm nhận bàn tay đang dịu dàng vuốt ve tóc mình và gương mặt người yêu đang kề sát thật gần, đến mức anh không cần di chuyển vẫn có thể hôn cậu. Anh chờ đợi, và nụ hôn rơi xuống, thật mềm, thật nhẹ, thật đắm chìm như không bao giờ chấm dứt. Cả người anh đều đau nhức, đặc biệt là phần quanh hông và hai chân thì như nhũn ra, nhưng...

Khi nụ hôn kết thúc, Yuichi chui vào chăn và bắt đầu khâu giao cho anh. Imakura nhớ mình đã bị cậu cạo sạch sẽ, có chút khó tin, anh khẽ nhắc chắn lên nhìn vào trong. Quả thật là như thế... nhưng... dù sao nó cũng sẽ mọc lại, không cần phải làm ầm lên. Có điều, anh vẫn lo lắng việc này sẽ mất bao lâu.

Yuichi ngậm toàn bộ của anh vào miệng và ra sức hút. Cả đêm qua anh bị cậu vắt kiệt, nhưng bây giờ, nơi ấy vẫn hết sức nhạy cảm, và chỉ cần một cử động nhỏ của cậu đã khiến anh choáng váng. Yuichi vẫn chuyên tâm làm việc như một đứa trẻ vùi đầu sữa mẹ.

“Yu-chan...”

Người yêu của anh ngẩng đầu lên.

“Em thích... nơi ấy của anh đến thế sao?”

“Nếu không thích, sao em lại làm việc này?”

Cậu cười.

“Nhưng anh thích toàn bộ con người em.”

Yuichi bò lên và dụi dụi đầu vào ngực Imakura.

“Em luôn rất thích mỗi khi anh nói anh yêu em.”

Những lời bày tỏ của Yuichi khiến Imakura hạnh phúc hơn bao giờ hết. Hạnh phúc, đến mức không kiềm được nụ cười trên môi.

“Anh cười gì?”

“Chỉ đang nghĩ em yêu anh thật nhiều.”

Anh cảm thấy thật tự hào vì lần này đã chiếm thế thượng phong. Yuichi để anh được như ý. Trong niềm vui sướng, anh vòng tay ôm chặt lấy ngọn nguồn hạnh phúc của đời mình.

Không lâu sau, Imakura mới phát hiện ra, người đàn ông mà anh yêu thực ra đã là gay từ trong bụng mẹ, và anh, chính là con mồi trong cuộc săn của cậu...

[HẾT]

.kise-rin.com

3. Chương 3

Imakura tần ngần rồi cũng từ từ thả ra. Hắn nhìn Yuichi với đôi mắt đỏ hoe ầng ậng nước, làm cậu bỗng cảm thấy sao mà khó rời đi quá. Nhưng để giúp hắn thì cậu cần phải có thuốc. Yuichi chạy hết tốc lực trên quãng đường một phần tư dặm kia. Khi cậu trở lại, gương mặt Imakura nhẹ nhõm hẳn ra. Hắn đưa tay quẹt mũi.

Uống thuốc mà để bụng đói sẽ chỉ càng khiến tên mập đau hơn nên Yuichi bảo Imakura ăn chút súp. CƠN tiêu chảy cũng không làm Imakura quên nỗi cơn đói cùng cực, vừa thấy nồi súp là hắn không kìm lại được, như thể chỉ một húp là nuốt sạch tất cả. Yuichi bảo hắn ăn chậm lại, còn dọa nếu không nghe lời sẽ không cho ăn nữa. Imakura ngoan ngoãn vâng lời, từ từ uống hết phần súp còn lại. Ăn xong, uống thuốc rồi, Imakura nằm lại xuống nệm.

“Thấy khá hơn chưa?”

Imakura gật đầu nói “Ừm” như một đứa trẻ.

“Thuốc có tác dụng là anh sẽ hết đi ngoài thôi.”

“Ừ.” Imakura nhẹ nhàng đáp lại.

Nhìn sắp mình trở nên yếu đuối dễ bảo như thế này, Yuichi không thể không nghĩ, biết đâu hắn cũng có chỗ dễ thương. Cậu lắc đầu một cái, xua ngay cái ý nghĩ đó. Nếu Imakura vì ăn cỏ mà tiêu chảy, sáng mai cậu phải kiểm tra lại thể trạng của hắn rồi cho hắn ăn gì đó dễ tiêu hơn. Imakura nằm trên nệm mà cứ nhìn cậu chăm chăm, ánh nhìn khiến Yuichi lúng túng. Cậu đứng lên, làm hắn cũng vội ngồi dậy theo.

“Cậu đi hả? Hắn thở thở hỏi.”

“Tôi vào phòng tắm thôi.”

“Ừm...”

Hắn nhẹ nhõm nằm lại xuống nệm. Lúc ra khỏi phòng, Yuichi để ý có mùi gì phát ra từ nhà bếp. Cậu dòm vào cái nồi có vẻ là nơi bốc mùi, và thấy một thứ nâu nâu dập dình giữa đám nước sôi thoith. Nghĩ đến việc Imakura đã ăn thứ này, Yuichi càng rầu rĩ hơn. Trở lại sau khi đi toilet với lồng ngực nặng trĩu, cậu phát hiện Imakura đang cuộn trong chăn khóc hu hu.

“Sao con lại gặp phải chuyện này? Con đã làm gì để ra nông nỗi này? Con muốn gặp má quá. Má ơi...”

Nghe đến đây Yuichi nhú mày lại. “Anh lại đây,” Cậu hét lên, làm Imakura bò ra khỏi nệm. Yuichi chìa ngón trỏ vào cái mũi đỏ của hắn.

“Nghe này. Đàn ông đàn ông ba mươi tuổi còn gọi ‘má ơi’ nghe dị hợm vô cùng. Chỉ chứng tỏ là anh bám váy mẹ anh đến cỡ nào. Đừng có dựa dẫm vào mẹ anh nữa, tự đứng lên coi. Tôi cứ tự hỏi sao mà anh vô trách nhiệm đến thế, ra đây là lý do. Anh hoàn toàn phụ thuộc vào mẹ anh. Phải tự chịu trách nhiệm về bản thân đi.”

Imakura cắn môi, mấy ngón tay mập mập vo vo tấm chăn. Hắn nói. “Tôi tự lập mà... tôi có lương...”

Yuichi đập tay xuống chiếu tatami làm Imakura giật nảy người.

“Không phải vấn đề tiền bạc. Mà là về tâm lý.”

Imakura im lặng bấu môi, nhưng trông hắn có vẻ như muốn nói gì đó. “Hồi nhỏ tôi hay bệnh lắm. Nên má vẫn luôn lo cho tôi. Đúng là nhiều khi tôi cũng thấy má làm hơi quá...”

Ít ra hắn cũng tự nhận thức vấn đề của mình.

“Trước tiên, anh phải độc lập với mẹ anh. Đừng có dựa vào ai ngoài bản thân hết. Học cách kiểm soát hành động đi. Anh làm biếng quá nên mới mập ú như thế đấy.”

Nghe thấy từ “mập”, biểu hiện của Imakura càng cứng đờ hơn.

“Là người lớn rồi mà anh vẫn còn ngấu ngiến chocolate...”

Giây phút cậu nói ra từ “chocolate”, Imakura bắt đầu đổ súp. Hắn phải là lần đầu tiên hắn nhận ra sự tham lam của hắn đã làm tổn thương Yuichi như thế nào, thế là hắn bò lại vào trong tấm đệm an toàn kia lần nữa.

Đột nhiên hắn lấy can đảm thốt lên. “Mấy ngày nay hình ảnh của cậu trong tôi đã hoàn toàn thay đổi. Tôi tưởng cậu tốt hơn nhiều, tôi không ngờ cậu thô lỗ cục cằn như thế.”

Những lời nói thoát ra từ chất giọng ghen ghét trong đám chăn nệm kia khiến Yuichi bật cười.

“Đây mới là con người thật của tôi. Chỉ vì ở cạnh một thằng ngốc bị nuông chiều đến hư người như anh mà làm hỏng hết cái vẻ ngoài tôi cất công tạo dựng...”

Yuichi cười ha hả. “Sao... mùi vị lần đầu tiên bị dạy dỗ thế nào? Đau lắm hả? Tốt. Thế nghĩa là anh sẽ không dám cãi lời tôi nữa. Nghe đây. Tình hình bây giờ tôi tệ lắm. Chúng ta chỉ có một mình, hoàn toàn bị bỏ rơi, thế nên chẳng có lý do gì để khách sáo với nhau nữa hết. Anh mà làm gì khiến tôi gai mắt là tôi đập ngay.”

Mặt Imakura trở nên trắng bệch, hắn rúc đầu vào sâu hơn trong chăn. Yuichi vừa vỗ vỗ cái lưng tròn lẳn của hắn vừa cười.

“Đùa thôi. Tôi chỉ đánh khi nào anh hành xử quá đáng thôi.”

Imakura sè sè thò đầu ra khỏi chăn để kiểm tra thái độ của Yuichi, xem cậu có thực lòng như lời cậu nói không. Yuichi duỗi thẳng tay ra sờ vào trán hắn làm gã mồm mồm bự con giật mình.

“Anh không sốt. Bụng anh cũng sớm hết đau thôi.”

Cậu quay lại khi nghe âm thanh nhỏ nhẹ chọt rơi trên mái nhà. Rồi đột nhiên trời bắt đầu đổ mưa. Nước trút xuống xối xả khiến mắt người không nhìn rõ cả cảnh vật bên ngoài. Mới vài phút trước trời còn trong xanh, rồi cơn mưa tới thật dữ dội như nhắc nhở rằng thời tiết trên đảo này có thể thay đổi nhanh chóng đến mức nào. Yuichi có mang dù nhưng vì nghĩ trời không mưa nên cậu đã để lại nhà.

“Mưa rồi... tôi phải trở về chỗ của mình trước khi mưa nặng hạt hơn...”

Imakura đứng phắt dậy khi nghe thấy câu ấy.

“Cậu bỏ người bệnh lại một mình hả?” Hắn lắc đầu nguầy nguậy. “Lỡ bệnh tình tôi đột nhiên xấu đi rồi tôi chết luôn thì sao?”

“Anh đủ khỏe để nói chuyện như thế kia thì không chết được đâu.” Yuichi chẳng thêm động tâm trước trò đóng kịch ấy.

“Không. Đừng đi mà.”

Giọng cầu xin khẩn thiết của Imakura làm Yuichi chững lại, nhưng cậu biết rằng mình không được động lòng, nếu không bài giáo huấn ngày hôm nay coi như công cốc.

“Làm ơn... xin cậu... ở lại đi mà,” giọng nói của Imakura nghe thật cô đơn, “Ở một mình tôi sợ lắm. Nơi này chẳng có gì hết, mà cũng chẳng có ai để trò chuyện...”

Yuichi kinh ngạc khi nghe một người lâu nay chỉ biết ra lệnh và chửi rủa nay lại nói “làm ơn” với cậu. Dù biết mình không được mủi lòng, Yuichi vẫn cảm thấy tội nghiệp bởi dáng điệu đáng thương trước mặt. Cậu hiểu nỗi cô đơn của hân. Xét cho cùng thì cậu đến đây thăm hân chỉ bởi vì muốn tìm một người bầu bạn – dù là ai cũng được. Ngoài trời mưa càng nặng hạt. Biết giờ về nhà cũng chẳng có việc gì để làm, cậu từ bỏ ý định rời đi. Khi Imakura hỏi cậu “Ở lại nha?”, Yuichi “Ừ”.

Căng thẳng trên gương mặt Imakura biến mất, hân lại nằm xuống đệm. Chưa đầy 30 phút hân đã chìm vào giấc ngủ, nhẹ nhàng như một con thú hiền lành. Yuichi nhìn ra cơn mưa ngoài cửa sổ. Giờ Imakura ngủ rồi, cảm giác như cậu chỉ còn lại một mình. Dù vậy, vẫn có người nằm bên, nghĩa là căn bản cậu không hoàn toàn cô độc. Ý nghĩ đó khiến Yuichi thấy khá hơn, dù cái người cạnh bên đó là kẻ cậu vô cùng căm ghét. Chợt Yuichi rùng mình. Trời hơi lạnh. Cậu ra đóng lại cửa sổ và cửa chính, làm căn nhà tối thui. Cậu nằm xuống chiếu tatami. Giờ đây âm thanh duy nhất nghe được là tiếng mưa ngoài trời. Yuichi nghĩ, đây chắc hẳn là lần đầu tiên cậu ngồi lặng lẽ nghe mưa như thế. Cậu trở mình, và thấy đau lưng. Thế là cậu lại chỗ tủ nơi để đấm chăn nệm mình từng nằm nhưng chẳng thấy chúng đâu. Không chỉ thế, toàn bộ chăn nệm đều đã biến mất, ngoại trừ cái Imakura đang nằm.

“Hân làm trò gì với chúng nhỉ...?”

Tiếng lẩm bẩm của Yuichi làm Imakura giật mình, hân quay đầu lại.

“Anh làm gì mà hết chăn nệm vậy?”

“Tôi vứt hết rồi, vì bẩn quá...” Imakura ngái ngủ trả lời.

Yuichi cố tưởng tượng xem đấm chăn nệm kia phải bẩn đến cỡ nào thì con lợn đáng thương mới phải vứt hết chúng. Hân nôn lên hay là làm sao? Tốt nhất là không nên nghĩ chi tiết nữa.

“Cậu muốn nằm nệm hả?”

“Ừ, nhưng tôi ngủ trên chiếu tatami cũng được.”

Chưa kịp nói hết câu, Imakura đã bò ra khỏi chăn. “Cậu dùng cái này đi.”

“Vậy anh lấy gì mà ngủ?”

“Tôi không cần đâu.”

Quả là vô cùng khó tin, cái gã mới mấy hôm trước đây còn không chịu san sẻ lấy một miếng chocolate nay lại đề nghị nhường đồ của mình. Chỉ vì sợ Yuichi bỏ đi mà hân làm đến mức đó. Nhưng Yuichi lại không xấu xa đến thế. Cậu chẳng thể giành chăn với một kẻ đang ốm.

“Không sao. Anh cứ dùng đi.”

“Không, cậu dùng.”

Cả hai chẳng ai nhin ai. Yuichi mới nửa đùa nửa thật. “Vậy được thôi, mình ngủ chung.”

“Ok.”

Imakura nói mà không ngần ngại chui vào trong chăn, nằm về một bên. Bên còn trống nhìn thật kỳ cục. Yuichi là người đề ra cái ý tưởng này, giờ cậu từ chối đâu được. Cậu đành chen vào nằm cạnh Imakura tuy chẳng thấy thoải mái chút nào. Imakura mà biết cậu là gay, hỏi hân có dám đồng ý dễ dàng vậy không? Tất nhiên là không rồi. Yuichi không biết làm sao, đành phải tự trấn an mình là Imakura nặng hơn những

trăm ký. Cậu chỉ thích những anh chàng trẻ tuổi, nhỏ nhắn xinh trai, còn Imakura thì hoàn toàn ngược lại. Giá như ngoại hình hần quá khổ mà tâm tính hần tốt thì có khi Yuichi còn vì thiếu thốn mấy hôm nay mà động lòng được. Cậu nhớ lại những chàng trai mình từng mây mưa... thậm chí là chỉ vui vẻ một đêm. Ai nấy đều mảnh khảnh và có gương mặt thiếu niên. Yuichi có vài người bạn mê những kẻ béo tròn, bọn nó thao thao về niềm vui thú với mấy em mũm mĩm một cách khoái chí, còn cậu thì chẳng đời nào hiểu nổi loại khẩu vị đó.

Yuichi hít hà. Có một mùi hăng hăng ngọt ngào làm tim cậu muốn dựng lên. Nghe ngọt ngào như mùi thơm trẻ con. Cậu hít vào sâu hơn để cảm nhận luồng hơi đó. Yuichi cố ngăn mình lại, tự xỉ vả bản thân rằng mình đang ngửi mùi của Imakura đó, nhưng cậu chẳng thể cưỡng nổi sức hấp dẫn kỳ lạ kia. Rồi cậu bắt đầu để ý mấy chi tiết nhỏ nhỏ, ví dụ như hơi ấm của tấm lưng to béo cậu đang dựa vào. Cậu chẳng muốn nằm gần vậy, nhưng thân hình đồ sộ của Imakura chỉ chứa lại cho cậu có chừng đó chỗ nằm nếu không muốn tuột luôn ra ngoài tấm chăn.

Bất chấp tình trạng thảm hại hiện nay, Yuichi không thể không nghĩ, những xung đột trong mối quan hệ giữa hai người sao có thể dễ dàng hàn gắn vậy được. Cậu nhận ra mình đang dần quen thuộc với hơi thở của Imakura. Cậu sẽ sẹ ngồi dậy, nhìn xuống gương mặt đang ngủ của hần. Càng nghĩ càng thấy những oán hận mà Imakura gây ra cho cậu lâu nay có thể dịu đi. Gương mặt hần không đến nỗi xấu lắm. Nhận xét khách quan là vậy. Không, không được. Nhìn cái cằm mỡ hai ngấn của hần coi. Bốn ngấn, bốn ngấn cơ!... Nhưng nếu hần giảm cân đi thì nhìn cũng không tệ. Kiểm không nổi tò mò, Yuichi thử chạm ngón tay vào nếp thịt trên cằm hần. Imakura mở to mắt.

“Gì thế?”

“Ừ... ừm... có cái gì dính vào...” Cậu rút vội ngón tay vào.

“Đêm qua tôi phải đi ngoài suốt, giờ tôi mệt lắm.”

Hần quay đầu, đôi mắt lơ đãng của hần lộ vẻ khó chịu. Yuichi xoa xoa ngón tay. Da Imakura thật vô cùng, vô cùng mềm mại. Rất thích. Cậu tự hỏi, liệu chỉ có cảm hần mới vậy, hay là toàn bộ cơ thể hần đều mềm mại như thế? Cậu nghe tiếng mình nuốt nước bọt.

Yuichi nằm xuống, giả vờ trở mình để chạm vào tay Imakura. Màu da trắng như sữa, nhưng cánh tay mập mạp của hần nhìn giống giấm bông, toàn thịt không xương. Dù vậy, nó vẫn rất mềm, ngón tay Yuichi chạm vào như chạm phải một cái gối êm. Cậu từng ngủ với vô số đàn ông nhưng đây là lần đầu tiên cậu cảm nhận một làn da dễ chịu thế này. Nếu cả cơ thể hần đều được bao bọc bởi lớp da mềm vậy... nghĩ đến đó Yuichi nuốt nước bọt lần nữa. Không biết ôm cả thân thể trần trụi của hần thì cảm giác ra sao nhỉ.

Đầu óc cậu bây giờ ngập tràn những suy nghĩ khủng khiếp. Cậu điên luôn rồi sao? Nghĩ coi gã đàn ông này là ai? Là Imakura đó. Là con quỷ béo phì Imakura đó. Làm quái thế nào mà cậu ham muốn hần được? Yuichi giơ tay lên ôm đầu. Phẩm giá của cậu đang bị đe dọa. Cậu phải dùng trí tưởng tượng để vẽ ra một hình ảnh Imakura lỏa thể trong đầu mình. Cậu cho hần cái cảm nằm ngấn, cho cái bụng đã bự của hần nay còn bự hơn, như thể tượng phật Buddha. Cậu chưa nhìn thấy “thằng nhỏ” của Imakura bao giờ, nhưng dựa vào tin đồn, cậu vẽ nó nhỏ thật nhỏ. Nghĩ bụng tượng tượng kiểu này sẽ đánh lừa được bản thân... nhưng... lẽ ra bình thường cậu còn không thèm nhìn hần đến lần thứ hai... nhưng... trong đầu Yuichi bây giờ, là hình ảnh cậu đang xông thẳng vào cơ thể Imakura!

“Này, tôi không có ghiền mấy thằng cha múp míp đâu!!!!”

Dù có tự nói như thế với bản thân bao nhiêu lần, trong tưởng tượng của Yuichi vẫn là cảnh cậu đang nâng hai chân Imakura lên mà tiến vào trong cặp mông căng chặt ấy.

Yuichi cuống quýt chạy ra ngoài, suýt trượt ngã. Cậu vòng ra sau ngôi nhà, tháo bỏ cái quần của mình, và cứ thế, cậu tưởng tượng cảnh mình thâm nhập vào cơ thể Imakura và đến đỉnh điểm hai lần. Người anh em hùng dũng của cậu, giờ đây đang chia thẳng lên trời, trong cơn mưa nhìn thật thiếu não. Cậu chẳng còn chút đạo đức nào nữa rồi. Cậu không còn bình thường nữa rồi. Là do hoàn cảnh khắc nghiệt... cậu tự trấn an bản thân rồi trở vào bên trong. Imakura đang ngủ rất say. Miệng hần hơi há và hần ngáy nhẹ nhẹ. Trông như một đứa trẻ sơ sinh, mập tròn, hoàn toàn không có khả năng tự vệ. Yuichi thấy khiếp sợ cho chính bản thân khi nghĩ rằng trông Imakura cũng dễ thương.

“Không... không... hấn làm gì có... không hề...”

Vậy mà Yuichi vẫn không thể rời mắt khỏi hấn. Cũng như không thể kiềm chế được khát khao của mình. Cậu sờ vào cánh tay Imakura lần nữa. Mềm đến mức cậu chẳng muốn ngừng lại. Imakura khe khẽ mở mắt, nhưng hình như hấn không nhận thấy nên lại nhắm mắt lại.

Khuya muộn hôm ấy, mưa ngừng rơi, Yuichi đã quay về nhà trong lúc Imakura ngủ say. Sáng hôm sau trở lại, cậu thấy Imakura đã tỉnh giấc và rời chỗ nằm. Hấn cười nói thuốc tốt, bụng hấn không còn đau nữa. Yuichi mang theo muối và một nồi súp khoai tây nóng nghi ngút làm mắt Imakura sáng rực lên. Hấn ăn như thể đó là thứ ngon nhất trên đời, niềm vui sướng trẻ con đó làm Yuichi nở một nụ cười. Nhận ra mình đang nhìn Imakura chăm chăm, cậu thấy một chút không thoải mái. Imakura ăn xong nằm ườn ra thỏa mãn như một con mèo.

“Imakura.”

“Gì thế?” Hấn không ngồi dậy, chỉ quay đầu sang.

“Chúng ta bị bỏ rơi đã một tuần rồi. Lúc đầu chúng ta còn nghĩ sẽ có người đến đón nhưng không. Chẳng hiểu tại sao, giờ đành phải gắng hết sức vượt qua chờ người đến cứu.”

Imakura ngồi dậy gật đầu rất nghiêm túc. Yuichi tiếp tục. “Chúng ta không được để mình bị ốm đột ngột nữa. Với những tình huống bất thường kiểu này, nếu cả hai sống chung sẽ có thể giúp đỡ nhau tốt hơn.”

“Tôi đồng ý.” Cậu trả lời nhanh chóng và quả quyết, sự thay đổi đó khiến Yuichi ngừng lại. Cậu hắng giọng rồi tiếp tục. “Nếu đã sống chung, chúng ta phải chia việc nhà ra. Tôi đi tìm thức ăn, anh nấu nướng dọn dẹp.”

“Cậu bảo tôi vào bếp á?” Imakura nheo mắt lần nữa, hàng lông mày hấn nhăn tít. “Má nói đàn ông đàn ông không nên vào bếp.”

“Được thôi, vậy anh đi kiếm thức ăn. Tôi kiểu gì cũng xong.”

Imakura lắc đầu, đến hấn cũng thừa biết mình không hợp với lao động tay chân. Giờ đến phần quan trọng đây, Yuichi chống nạnh.

“Từ giờ trở đi, tôi sẽ là chỉ huy.”

Imakura lấy lại cảnh giác, liếc cau có. “Cậu bảo tôi phải nghe lời cậu sao?”

Yuichi cười. “Tôi đâu phải anh mà đi ra lệnh những chuyện không đâu. Anh không thích thì tôi sống riêng, chúng ta tách ra tự lo cho bản thân như lâu nay.”

Vậy là Imakura hầu như không thể từ chối – hấn làm gì có khả năng tự sống một mình.

Đây có thể coi là một khởi đầu khá tốt cho cố gắng sống chung lần thứ hai của bọn họ. Một khi Yuichi đã nắm vị thế cao hơn, Imakura càng ít tỏ ra phản đối. Họ quyết định chuyển đến ngôi nhà mà Yuichi đang sống vì nó còn tốt. Công việc nhà phân ra thì Imakura cũng cố gắng hơn. Ban đầu hấn ghét việc phải nấu nướng (bởi một con dao hấn cũng chưa từng động vào), nhưng khi đã quen rồi hấn thấy mình cũng có năng khiếu. Hấn học nêm nếm bằng muối và rau thơm, còn có tài trình bày thức ăn ra đĩa cho đẹp. Khổ nỗi hấn có tật chóp chép khi ăn, Yuichi đành vờ như không nghe thấy bởi cậu chẳng muốn mình giống một ông già lải nhải.

Lúc hai người bắt đầu quen với cuộc sống trên đảo, buổi đêm trở nên chán ngán vô cùng. Họ tìm được nệm, vì thế mà có thể thức khuya hơn. Nhưng ban đêm không TV không radio dường như dài khôn xiết. Rồi Imakura phát hiện một bộ bài tây trong nhà. Họ chơi bài dưới nệm để giết thời gian, đến lúc chán thì ngồi nói chuyện.

“Ba tôi mất vì tai nạn giao thông lúc tôi còn nhỏ. Vậy nên má không bao giờ chịu cho tôi thi lấy bằng lái. Dù không phiền chuyện được chở nhưng tôi vẫn muốn thử cầm lái một lần.” Imakura bây giờ không còn hành xử như sắp nữa mà giống một nam sinh trung học ngây ngô hơn.

“Đó là mẹ anh nói thế. Anh thích thì cứ việc lấy bằng. Ba anh mất vì tai nạn đâu có nghĩa anh cũng sẽ chết vì tông xe. Chỉ cần anh đi đúng luật, không chạy quá tốc độ thì sao gây tai nạn được.”

Imakura không giấu nổi hào hứng. “Thật không? Tôi lúc nào cũng muốn lái xe nhưng má không bao giờ đồng ý. Đợt này về tôi sẽ nói má cho mình đi tập lái.”

“Anh không cần xin má. Muốn thì tự đi thi lấy. Người lớn rồi, tự quyết định đi chứ.”

Imakura cúi đầu im lặng.

“Nghĩ thử coi. Ba mẹ sẽ chết trước con cái. Giả như mẹ anh mất, anh lại chẳng biết tự quyết định thứ gì, thì tính sao?”

“Đừng nói như thế!” Imakura bấu môi quay lưng đi. Mỗi khi hờn dỗi hần đều làm động tác này. Với một kẻ có thói xấu như vậy, nói với hần chỉ tốn nước bọt. Nếu Yuichi im luôn thì đến sáng hần sẽ vui lại.

“Sao lúc nào cậu cũng người lớn hơn rất nhiều dù cậu nhỏ tuổi hơn tôi chứ. Làm phát bực.” Hần lầu bầu.

“Tôi bình thường. Có anh mới là đồ bám váy mẹ bị nuông chiều đến hư.”

Imakura đỏ mặt xấu hổ. “Dù là đi học hay đi làm, tôi cũng chưa từng tự quyết định. Tôi luôn làm theo lời má nói. Nhưng mọi thứ đều ổn cả. Chính má là người chọn cho tôi vào làm ở công ty”. Tên này càng nói càng khoe kiểu bám váy mẹ của mình ra.

“Chứ anh chưa bao giờ mơ đến việc mình sẽ làm gì khi lớn lên à?”

Imakura không trả lời ngay, trông hần như đang lưỡng lự điều gì. Cây nến nhỏ sáp xuống cháy xèo xèo.

“Tôi thích rượu... đã có lúc tôi muốn làm một người pha chế rượu. Tôi nói má thì má liền gạt đi bảo đó là việc làm chẳng bền lâu.”

“Viện cớ! Cho dù mẹ anh có phản đối, anh cũng phải phấn đấu cho mơ ước chứ. Anh đâu có thích công việc hiện tại của mình, đúng không?”

Imakura rất sốc khi phải đương đầu với sự thật này.

“Nhìn anh làm việc là người ta biết ngay anh chẳng mặn mà gì. Thế nên không ai ưa được anh cả.”

“Không ai...?” Imakura hơi sững sờ, rõ là hần đang tổn thương.

Yuichi ngần ngại. Cậu không biết có nên cho Imakura hay việc hần bị nói xấu sau lưng không. Cậu không muốn tổn thương hần thêm nhưng chuyện này có thể suy diễn được...

“Nhiều người không ưa anh lắm. Anh biết tại sao không?”

“Vì tôi mập?”

Yuichi bật cười, rồi bỗng thấy ngọt ngào vì phải giải thích rõ hơn. “Đó chỉ là thứ yếu thôi. Anh chẳng bao giờ nhận lỗi khi sai phạm. Anh lúc nào cũng đổ tội lên người khác. Vậy mà khi người ta sai thì anh nhieéc móc. Anh là ví dụ điển hình cho loại người chỉ biết dễ dãi với bản thân và hần học với người khác. Chẳng ai muốn có một tay sếp như vậy cả.”

Chỉ có hai người họ với nhau, Imakura thực sự muốn trốn vào một xó mà không được. Hần cúi gầm mặt, cắn môi.

“Mà cho dù chuyên môn anh không giỏi, nếu anh nỗ lực hết sức thì người ta sẽ nghe lời anh. Còn không chẳng ai thèm vâng dạ. Mọi việc bây giờ là như thế đấy, nhưng anh có thể coi đây là cơ hội để thay đổi. Hãy nhớ quy tắc vàng này: muốn người ta đối xử với mình thế nào thì hãy đối xử với họ thế đấy. Trước khi nói hãy nghĩ đến việc ngôn từ của mình có thể tác động đến đối phương ra sao. Làm được vậy anh sẽ có sự tín nhiệm ngay.”

Có thứ gì đó rơi trên chiếu tatami. Imakura dường như đang suy nghĩ ghê lắm. Yuichi chắc chắn đã đánh ngay điểm yếu. Imakura, hần không nhận thức được vấn đề của bản thân, và khi bị người ta huych toẹt ra như thế hần thấy hối hận biết bao, nước mắt cứ thế nhỏ xuống.

“Làm gì mà khóc?” Thấy sếp mình im lặng khóc, Yuichi có cảm giác muốn ôm hần vào lòng. Muốn an ủi hần, bảo hần đừng khóc nữa.

“Chắc tôi thắng thần quá. Tôi xin lỗi.”

“Sao cậu dám? Tôi lớn hơn cậu mà!” Imakura thút thít. Hắn chùi ống tay áo lên mũi, nước mắt càng rơi to hơn.

“Nói ra sợ anh buồn, chứ anh có cư xử người lớn hơn tôi chỗ nào đâu. Giống em tôi hơn ấy.”

Dù cảm thấy hơi kỳ cục, Yuichi vẫn đặt tay lên đầu Imakura. Dịu dàng xoa đầu hắn vài cái, rồi cậu chạm vào cằm hắn. Da mềm và êm tay đến mức cậu xoa xoa cằm Imakura như đang nghịch một con mèo. Ánh mắt Imakura để lộ sự khó chịu làm Yuichi giật vội ngón tay về tùm tùm cười.

“Anh không có râu mấy nhỉ. Cằm anh gần như nhẵn bóng.” Đây chẳng qua là cái cớ cậu nêu ra để chạm vào Imakura. Hắn sờ sờ cằm mình gật đầu.

“Tôi hầu như chẳng có gì chỗ này. Còn cậu thì rậm râu quá chừng.”

“Đó là tại mười ngày rồi tôi chưa cạo râu mà...” Yuichi sờ tay lên đám râu bù xù của mình. Lỡ chớm thấy sợ. Nhưng cậu biết làm gì hơn, ở đây đâu có tìm được vật gì gần như dao cạo râu.

“Tôi luôn thích một bộ râu rậm rạp như thế. Người tôi hầu như chẳng có tí lông nào, mỗi lần nhìn mình trần trụi là tôi rầu rĩ lắm. Ước gì tôi có lông ngực và lông chân.”

Nghe nói Imakura không có nhiều lông, Yuichi tự hỏi liệu dưới chỗ đó thì như thế nào nhỉ. Cậu tưởng tượng ra một túm lông mềm như tóc, mịn như lông mèo, và thấy cơ thể mình phản ứng. Cậu giật lùi ra khỏi ánh nền để che giấu cái mặt đỏ bừng.

“Um... mình đi ngủ nha? Không nên phí nữa.”

Imakura gật đầu, thổi tắt ngọn nến và chui vào trong chăn. Yuichi cầu trời khấn phật cho thuyền mau đến đón. Mọi chuyện đang trở nên vô cùng nguy hiểm. Và cái gì lâm nguy?

Trình trạng của Imakura.

Shuji Hagashiyama cập cảng Hamamatsu để tìm kiếm người anh trai mất tích đã hai tuần. Đi cùng là Yoshie, mẹ của cặp trên anh trai cậu. Hai tuần trước, công ty của người anh phá sản. Không lâu sau đó, Shuji, người con trai thứ đã rời nhà ra sống riêng sau khi kết hôn và hiện người vợ đang mang thai, nhận được điện thoại của bố mẹ nói rằng Yuichi đã năm ngày không về nhà. Yuichi thường đi công tác, chẳng lạ gì khi anh vắng mặt hai ba ngày không dẫn lại. Nhưng lần này anh đã thông báo mình đi công tác mà chẳng nói sẽ đi đâu. Shuji thử gọi đến công ty nhưng không ai bắt chuyện. Cậu phải thân chinh đến tìm. Người phụ nữ ở đó bảo anh ấy đi “Okinawa”. Shuji lại xin nghỉ phép bay đến Okinawa nhưng chẳng thấy dấu tích nào của người anh. Chuyện này làm cậu quyết định phải báo mất tích với cảnh sát càng sớm càng tốt.

Trở về sau chuyến đi thất bại, cậu gặp Yoshie lần đầu tiên. Bà ta cũng đã đi Okinawa tìm con trai và cũng đã trở về tay trắng. Tuyệt vọng, bà ta đến nhà người đồng nghiệp đi cùng con trai mình. Shuji không biết rằng sếp của Yuchi cũng mất tích. Sếp nam, cậu nhân mạnh. Cậu có linh cảm chẳng lành về chuyện này. Có lẽ bố mẹ cậu cũng cùng ý nghĩ vì khi họ chạm mắt nhau, cậu thấy hai người rõ là đang lo lắng. Cậu muốn hỏi liệu con trai bà ta có phải gay không, liệu có khả năng hai người bỏ trốn cùng nhau không. Nhưng khi thấy bà ta khóc lóc trong chiếc khăn tay, cậu chẳng thể nào mà mở lời được. So sánh sự tình đôi bên, tất cả nhất trí rằng không có khả năng hai người họ đi Okinawa, nên Shuji phải tìm đến công ty của anh mình lần nữa. Hầu hết nhân viên đã bỏ đi vào ngày công ty tuyên bố phá sản, tòa nhà gần như trống rỗng. Shuji lục lọi tài liệu về anh trai giữa núi giấy tờ và phát hiện Okinawa là chuyến công tác năm ngoái. Lần này anh đi đảo Fuchi tìm thảo mộc.

Shuji cùng Yoshie đến Hamamatsu, được biết một lão ngư dân ngũ tuần đã chở hai người ra đảo. Họ đến nói chuyện với lão vào cuối ngày khi lão đánh cá trở về, xác nhận rằng hai tuần trước lão có chở hai người ra đảo Fuchi. Cứ tưởng cuối cùng đã tìm ra cơ sự, nào ngờ lão ngư này chỉ là người chở đi, đón về lại là người khác. Họ đến hỏi hội đánh bắt cá tên và địa chỉ của người đón về. Hai người tìm đến nhà lão ngay lập tức, nhưng có điều gì đó không ổn. Có biển tang trên cửa. Họ nhìn vào trong và được hai phụ nữ trung niên dắt vào. Đến nơi họ trông thấy một bệ thờ phật mới dựng, và tấm ảnh đen trắng của Genzo Ikenohara quá cổ đang nhìn xuống hai người. Một trong hai phụ nữ, con gái lão, dụi mắt.

“Năm ngày trước, bố đi đánh cá về, nằm xuống rồi không bao giờ dậy nữa. Bác sĩ nói bố đã ra đi không đau đớn.”

Shuji ngồi sững sờ, nhưng không thể cứ thế rời đi. Dù Genzo chẳng thể giải đáp thông tin cho họ cậu cũng phải cố hỏi.

“Thế bác có biết Genzo từng đến đảo để đón hai nhân viên được hai tuần trước không?”

Người con thứ hai ngẫm nghĩ một chút. “Chắc ở hội người ta biết. Để tôi hỏi.” Bà ta gọi đến hội đánh cá.

“Thư ký ở đó hình như nhớ anh trai cậu.” Bà ta đưa máy cho Shuji nói chuyện với Tae Yoshiwara.

“Ồ, những người ở công ty được. Tôi có nhận được điện thoại báo tàu đến muộn. Tôi gọi cho Genzo trên radio thì ông ấy bảo đã đón họ lên thuyền và đang về. Nghĩa là họ đã cập cảng rồi.”

Shuji cúp máy, Yoshie nhìn cậu hy vọng.

“Cô ta nói hai người ra khỏi đảo rồi. Nghĩa là đã biết họ biến mất sau đó.”

“Thế chúng nó đi đâu?”

“Um..”

Con gái Genzo ngại ngần chen vào. “Tôi nhớ bố tôi có nói sau khi cập cảng, ông thả họ xuống ga tàu trên đường đến nhà bạn. Chắc chắn bố đã nói thế.”

“Ga Hamamatsu?”

Giờ hai người đã lần được dấu vết đến ga tàu, rồi đi đâu nữa? Shuji không thể ngăn được ý nghĩ rằng họ đã bỏ trốn cùng nhau. Nhưng cậu không biết, Genzo chỉ đi đón hai gã điều cấm học và thả họ xuống ga, còn anh trai cậu cùng sếp vẫn đang kẹt lại trên hoang đảo.

Sáng hôm ấy, Yuichi nảy ra một kế hoạch. Cậu muốn đi tắm. Căn nhà bỏ hoang có bồn tắm và cậu muốn dùng thử. Nó giống với một ấm nước lớn màu đen, kiểu bồn thường thấy ở miền quê. Đổ nước vào rồi nhóm lửa bên dưới để làm nóng. Yuichi chúi rửa cái bồn, đổ đầy nước giềng vào. Cậu dồn củi xuống dưới rồi đánh lửa.

Khoảng một giờ sau nước đã đủ nóng. Nhón tay vào thử thấy vừa ấm. Cậu hào hứng đến mức vội quay lại bếp, kéo Imakura vào phòng tắm không nói lời nào. Imakura rất kinh ngạc, bởi Yuichi chưa hề nói gì về kế hoạch của mình, hẳn nhảy lên thích thú.

“Yuichi, cậu giỏi quá!”

Yuichi vốn biết anh ta sẽ phản ứng như thế. Imakura rõ là không giống người thường. Cậu vẫn ra giếng như mỗi tối, dùng cục xà phòng họ tìm thấy để rửa tay chân rồi lấy vải chùi sạch thân người hết mức có thể. Đã hai tuần mà Yuichi vẫn phải ngạc nhiên khi thấy lượng cáu bẩn thải ra khỏi da thịt. Sau khi chà rửa sạch sẽ, Yuichi khoan khoái đắm mình vào bồn tắm. Cậu mặc mỗi cái quần nhỏ mà đi ra ngoài, thấy Imakura đang nướng thịt thỏ, cà rốt với ớt.

“Để đây tôi làm tiếp cho, anh vào bồn tắm đi.”

Hai mắt Imakura sáng lên khi nghe đến chữ “bồn tắm”. Anh ta biến mất vào bên trong. Nhưng chỉ chốc lát sau Yuichi nghe tiếng hét vọng ra. Cậu vội chạy vào kiểm tra thì thấy Imakura cuộn tròn trên sàn nhà, hoàn toàn khóa thân.

“Chuyện gì thế?”

“Nóng quá... phỏng tôi rồi!”

“Có nóng đến thế đâu.” Yuichi nhón tay vào nước thử độ ấm, thấy rất vừa phải.

“Không phải nước. Chân tôi, chân tôi bỏng rồi.”

Nhìn vào bồn, Yuichi hiểu ngay. Vì củi được đốt ngay phía dưới nên phần đáy bồn sẽ rất nóng. Người ta thường đặt một ván gỗ mỏng lên trên để bảo vệ, nhưng vì bọn họ không có ván, Yuichi ghép tạm mấy miếng gỗ lại với nhau để đứng trên đấy. Imakura không hiểu chuyện này, nên anh ta đã lấy chúng ra.

“Anh cần ván để đứng lên đáy bồn. Chắc anh không biết. Tôi xin lỗi.” Yuichi để lại tấm ván tạm vào trong. “Đứng lên đây này, anh sẽ không bị bỏng.”

Imakura chậm chậm đứng lên, thận trọng nhìn vào đáy bồn. Đó là lần đầu tiên Yuichi nhận ra mình đang ở cạnh một người đàn ông hoàn toàn trần trụi. Giây phút phát hiện ra điều đó, Yuichi không thể rời mắt khỏi làn da trắng của Imakura. Dù anh ta mập phệ và đầy nếp thịt, nước da vẫn trắng sáng. Cặp mông nhẵn mịn hơn bất kỳ người đàn ông nào Yuichi từng thấy, và cậu phải ráng hết sức mới ngăn mình không nhào vào tóm lấy nó. Yuichi nuốt nước bọt, khẽ nghiêng đầu nhìn trộm cái ấy của Imakura... và kinh ngạc trước những gì mình thấy.

Imakura nhỏ đến mức cậu nghi ngờ không biết nó có thực hiện được chức năng không nữa. Không ngoa khi nói kích thước nó chẳng lớn hơn ngón cái của Yuichi là bao, hai tinh hoàn bé xíu đến nỗi nhìn như hai quả trứng cút. Cậu từng nghe đồn về độ nhỏ của Imakura nhưng chưa từng nghĩ sẽ nhỏ đến mức này. Kích cỡ này với trẻ con thì vừa, chứ người lớn, Yuichi chỉ thấy trên tạp chí mà thôi. Tệ hơn nữa, dương vật tí hon của Imakura còn nguyên bao quy đầu, nhiều khả năng là hẹp bao quy đầu.

Lúc Imakura nhảy tùm vào trong nước, Yuichi mới giật mình khỏi cơn bần thần. Cậu vòng ra phía sau, tuột vội chiếc quần trong rồi tóm chặt lấy vật thể đang nhói giật của mình. Cậu không tài nào xua được hình ảnh dương vật tí hon còn nguyên bao quy đầu của Imakura ra khỏi đầu óc. Cậu phải xuất ra đến ba lần khi vẫn đang đứng mới thỏa mãn được ham muốn mạnh mẽ của cơ thể. Khi ấy, cậu nghe mùi thấy mùi khét. Thịt thỏ nướng đã cháy trong lúc Yuichi bận giải tỏa bản thân.

Imakura đêm nào cũng nấu nước tắm. Từ khi Yuichi trở nên ưa thích mùi xà phòng còn chưa phai trên người Imakura mỗi khi ngồi cạnh, cậu đau đớn nhận ra mình là gay còn anh ta thì không. Con quỷ trên vai cậu thì thầm, bọn họ đang ở trên hoang đảo đấy. Sẽ chẳng ai biết nếu hai người âu yếm mây mưa đâu. Dù vậy, Imakura vẫn là straight, không phải gay. Cậu chẳng muốn đối diện với sự thật này chút nào. Cậu chỉ muốn rờ rẫm, vuốt ve anh ta. Và vì chẳng có gì để giải phóng đầu óc khỏi chuyện ấy, đêm nào cậu cũng bị những hình ảnh tưởng tượng oanh tạc dữ dội. Yuichi nhận ra bản thân đang động tình như điên và bị khước từ. Thà Imakura cứ là tay sếp ích kỷ còn tốt hơn. Nhưng bây giờ cậu đã thấy anh ta đáng yêu và dịu dàng đi rồi. Cộng thêm khẩu phần hạn hẹp và bài tập đều đặn, Imakura bắt đầu giảm cân đôi chút. Quen hơi rồi, Yuichi ngạc nhiên nhận ra cậu bắt đầu nghĩ bạn đường của mình có chỗ nào đó hấp dẫn.

“Không hay rồi.” Yuichi vừa húp súp thịt thỏ vừa lăm bằm.

Từ ngày nhìn thấy thứ đó của Imakura, cậu không cách nào thôi tưởng tượng được làm bằng miệng với nó. Ngày qua ngày, ham muốn được chạm vào, được mút mát cái ấy, cứ lớn dần lớn dần lên.

“Có chuyện gì à?” Imakura ngồi đối diện, lên tiếng hỏi với cái miệng nhuốm nhoàm khoai tây. Anh ta nằm mơ cũng không ngờ được mình chính là đối tượng để Yuchi tự thỏa mãn bản thân “Cậu đang lo mình sẽ hết thức ăn hả?”

Những lời này đúng thật là bản chất của Imakura. Yuichi nghe thấy chỉ cười bảo không phải. Như thể nhẹ nhõm vì câu trả lời ấy, Imakura lại nhắm nháp món súp thịt thỏ của mình. Mỗi ngụm mỗi ngụm, đầu lưỡi của Imakura lại lộ ra. Yuichi chẳng thể rời mắt khỏi nó, khi bị để ý, cậu vội cúi xuống húp súp để che giấu.

“Tôi đi dạo đây.” Yuichi đứng lên, Imakura lại nhìn cậu tò mò.

“Hôm nay có trăng đâu. Tối lắm!”

Câu nói không ngăn được Yuichi, cậu bảo mình chỉ đi nhanh thôi.

“Cậu thích đi dạo thật đấy. Tối nào cậu cũng ra ngoài.”

Nghe những lời này lúc đang rời khỏi nhà, Yuichi không khỏi bật cười. Đi dọc theo con đường tối, cậu đến một cánh đồng nhỏ và cúi xuống. Cậu nắm lấy cái ấy của mình chà xát điên cuồng. Và trong đầu cậu hiển nhiên là hình ảnh người đàn ông đang nhắm nháp súp ở nhà. Cậu tưởng tượng mình chiếm đoạt Imakura

từ phía trước, từ phía sau, từ mọi tư thế. Làm gì có chuyện cậu thích đi bộ. Mà là nếu không giải tỏa bức xúc cậu sẽ không ngủ được. Thậm chí thời trung học cậu cũng chẳng tự xử nhiều như thế này. Nhận ra điều đó, Yuichi không ngừng xấu hổ bởi nỗi ám ảnh của mình. Khi cậu trở lại, căn nhà đã tối om. Họ có nên nhưng đang sắp cận nên chỉ dùng khi nào cần thiết. Imakura chắc chắn đang ở trong chần, cậu có thể thấy một khối to bự bên trong.

Yuichi chui vào nệm của mình, ngay bên phải Imakura.

“Cậu không khỏe à?”

Yuichi ngạc nhiên khi nghe thấy câu đó, cậu tưởng Imakura ngủ rồi.

“Gần đây cậu thờ dài mãi. Nếu lo lắng chuyện gì cứ nói ra. Tôi chỉ biết nghe thôi, nhưng...”

Trước kia Imakura chưa từng thể hiện thái độ quan tâm đến người khác, và Yuichi rất ngạc nhiên khi thấy anh ta miễn cảm như vậy. Dù anh ta nói mình sẽ lắng nghe, Yuichi nào có thể nói ra được rằng thứ mình đang khao khát nhất là được gần gũi anh ta. Cậu biết sẽ bị Imakura nhạo báng. Dù rằng bọn họ giờ chỉ có một mình, Yuichi vẫn muốn tránh chuyện đó hết mức có thể.

“Chuyện nhỏ thôi.”

“Tôi hy vọng thế...”

Cuộc đối thoại kết thúc nhưng Yuichi vẫn muốn nói thêm chút nữa. Có biết bao đề tài để nói, vậy mà Yuichi cũng phải giật mình trước chủ đề cậu chọn. Chính là vì cậu không thấy được mặt người kia trong bóng tối nên mới dám bạo ngôn như thế.

“Anh vẫn còn bao quy đầu hả? Tôi chỉ tình cờ thấy lúc anh ở trong phòng tắm. Trông như cái ấy của anh bị bọc trong lớp da...”

Có tiếng trở mình khó chịu. Imakura mở miệng lẩm bẩm gì đó rồi lại thôi. Sự im lặng ngọt ngào làm Yuichi bắt đầu thấy hối hận đã động đến chủ đề này, thì đột nhiên Imakura thì thào. “Đừng nói ai nhé. Tôi nghĩ mình bị hẹp bao quy đầu.”

Tuy chỉ có hai người, chẳng có lý do nào để nói thầm nhưng họ lại tiếp tục câu chuyện bằng những lời thì thào.

“... Có nhầm không?”

“Tôi không biết. Nhưng ngay cả khi tôi cứng lên nó cũng không lộ ra. Cổ kéo thì lại đau, nên chắc là vậy rồi.”

“Ngày nay người ta phẫu thuật cắt bao quy đầu với cả nam sinh trung học cơ mà. Anh tính đến chuyện đó chưa?”

“Má tôi giữ thẻ bảo hiểm y tế. Tôi xấu hổ lắm, không dám lấy để đi phẫu thuật.”

Lý trí kêu gào, hãy dừng lại, nhưng Yuichi không nén nổi tò mò. Cậu nhảy ra khỏi chần về phía Imakura.

4. Chương 4

“Để tôi thử.”

“Thử gì cơ?” Giọng Imakura vốn đã cao so với nam giới rồi, bây giờ lại càng cao vút.

“Kéo lại lớp da. Hồi trung học anh cũng làm vậy với lũ bạn mà? Để tôi thử xem có kéo được da ra không.”

“Ừm... không cần đâu. Thật đấy. Bẩn lắm...”

“Anh mới tắm xong mà. Không sao cả.”

Yuichi thấp ngọn nến đặt cạnh gối. Ánh nến vàng cam làm căn phòng sáng lên nhờ nhờ. Imakura vẫn không chịu ra khỏi chăn, khẳng khái rằng họ không cần làm chuyện đó.

“Có gì mà xấu hổ. Đàn ông với nhau cả. Hồi học cấp 2 tôi toàn lòi ra trước mặt lũ bạn đấy thôi.”

“Thật sao?” Imakura thò đầu ra nhìn, mắt anh ta ánh lên ngạc nhiên.

“Học sinh cấp 2 tò mò so sánh với bạn là bình thường. Nếu có đứa nào hẹp bao quy đầu, bọn tôi sẽ giúp kéo ra.”

Yuichi nói nghe thuyết phục vậy chứ thật ra là dối mười mười. Cậu chưa bao giờ làm những chuyện kiểu đó cả. Không thể. Bởi chỉ cần nhìn vào cái ấy của kẻ khác thôi là cậu đã hưng phấn rồi.

“Mọi người đều làm vậy sao...? Là chuyện bình thường sao? Vậy mà tôi không biết...” Giọng Imakura có chút hối hận.

“Nếu anh để tôi kéo lại lớp da thì không cần phải đi bệnh viện. Đàn ông dù ở tuổi nào đi phẫu thuật cũng xấu hổ cả.”

Imakura chui ra khỏi chăn ngồi ôm gối. “Cậu thấy vậy có ổn thật không đấy?”

“Được mà. Bọn nhóc cấp 2 còn làm được.”

“Vậy thì... nếu cậu không phiền... làm ơn giúp tôi loại bỏ lớp da được không?”

Trò lừa đã thành công, trông Imakura hoàn toàn bị thuyết phục. Yuichi vừa hoan hỉ vui mừng lại vừa cắn rứt lương tâm.

“Cậu thấy rồi nên biết nó trông thế nào, nhưng cũng đừng cười nhé.”

Imakura cúi xuống tháo chiếc quần trong của mình. Dưới ánh nến vàng vọt, dương vật tí hơn, đơn giản và còn nguyên bao quy đầu mà Yuichi từng nhìn thấy nay lại xuất hiện. Bất chấp hình dạng đáng thất vọng của nó, đầu ngón tay Yuichi nóng rực lên vì hưng phấn. Cậu mừng là lúc này mình đã thỏa mãn ba lần trước khi về. Nếu không giờ cậu đã cứng như đá và khó lòng cử động nổi. Cậu cố cư xử thản nhiên nhất có thể, nhưng hai bàn tay kích động muốn run lên khi cậu chạm vào đó. Rất nhẹ, có lẽ giống của trẻ con, và rất mềm. Đáng yêu đến mức mỏng manh. Cậu cầm lấy nó bằng tay trái trong khi tay phải thử kéo lớp da. Phần đầu ló ra nhưng cậu chẳng thể ép được toàn bộ lộ ra ngoài.

“Mềm thế này thì khó làm quá. Thử làm anh cứng lên xem.”

“Không... xin đừng!” Imakura cố giật lại nhưng Yuichi đời nào để yên.

“Anh nằm xuống rồi dang chân ra được không?”

... Imakura từ chối nhưng vẫn làm những gì Yuichi bảo. Lợi dụng tình thế đó, Yuichi giả vờ giúp Imakura chỉnh lại lớp da quy đầu để được động chạm vào anh ta, tuy nhiên những tiếp xúc da thịt khiến cậu trở nên mất kiểm soát, vô tình làm Imakura bị thương nhẹ, tiếp sau đó là quan hệ bằng miệng. Sau khi nuốt sạch kết quả của Imakura, Yuichi ngẩng đầu lên nói nghiêm túc...

“Không được rồi. Khi nào về đất liền, anh phải đi bệnh viện phẫu thuật thôi.”

Imakura trả lời “Ừ” mà vẫn còn khóc thút thít. Nửa phần cơ thể trần trụi bên dưới phập phồng thả lỏng trong ánh nến khi anh ta hít thở. Ngay cả phần bụng ngấn mỡ và dương vật bé xiu còn nguyên bao quy đầu của anh ta cũng trở nên huyền hoặc trong ánh nến mờ ảo. Yuichi nhìn phần thân dưới đầy đặn kia mà liên tưởng đến hình ảnh những phụ nữ khỏa thân cậu từng thấy trong tạp chí hồi còn đi học. Lúc đó cậu không thể hiểu nổi sao lại có người thích được loại phụ nữ đầy đà ỷ. Nhưng giờ thì cậu đã biết một lần da tròn trịa mềm mại sẽ đem lại cảm giác thoải mái đến thế nào.

Thật không may, nửa thân dưới đẹp đẽ của Imakura chưa gì đã bị chiếc quần lót xấu xí che đi mất.

“Tôi ngủ đây.” Anh ta chui vào trong chăn với giọng điệu thất vọng, đã phải chịu đau mà vẫn không kéo được lớp da quy đầu. Yuichi cũng thối tất nên nằm xuống nhưng trong đầu cậu cứ lặp lại hình ảnh phần thân dưới của Imakura và cách anh ta lên đỉnh điểm dù vẫn đang đau đớn. Những tưởng tượng khiến Yuichi không thể ngủ nổi.

Vừa mập, vừa nhỏ, lại bị hẹp bao quy đầu... bản tính thì tệ hại nhất đời.

Yuichi nói vậy để cố xua đi những hình ảnh trong đầu, nhưng bất lực. Cậu thở dài nhìn sang Imakura đã ngủ say trong bóng tối. Cậu thêm được hôn lên đôi môi đang hé qua từng nhịp thở nhẹ nhàng kia. Cậu bây giờ đã sa ngã không còn đường lui nữa rồi.

Sau cái đêm họ thử chinh dị tật cho Imakura không thành, anh ta trở nên xa cách. Ngày hôm sau nữa, Yuichi vẫn cho rằng anh ta phiền lòng về chuyện đêm ấy, nhưng tình trạng xa cách kéo dài thêm mấy ngày tiếp theo khiến Yuichi nghĩ hẳn Imakura phải có lý do gì khác. Chắc chắn anh ta đã phát hiện ra cậu là gay nhưng im lặng không nói. Cậu đã diễn trò khi làm bằng miệng rồi còn nuốt sạch của người ta, hiển nhiên là Imakura thấy việc đó không bình thường. Sẽ vô nghĩa nếu cố tiếp cận một người chủ động xa lánh mình, Yuichi nghĩ vậy, và cậu cố gắng không nói chuyện với Imakura trừ phi cần thiết. Tuy nhiên, về thân nhiên bên ngoài không ngăn được cậu trở nên buồn bã trước sự thật rằng đối phương đang né tránh mình. Cậu ước gì đã không đề ra cái ý tưởng kéo lại bao quy đầu ngu ngốc kia cả triệu lần.

Một gay thích một người bình thường sẽ nảy sinh rắc rối. Khởi đầu một mối quan hệ khi cả hai cùng đồng tính đã khó rồi, huống gì là với một người hoàn toàn dị tính. Nếu cậu biết đường mà lui, Imakura có thể sống một cuộc sống “bình thường”, nhưng nếu cậu cố lôi kéo Imakura vào con đường đồng tính chỉ để thỏa mãn ham muốn nhất thời của bản thân, cậu sẽ phải chịu trách nhiệm.

Trong khi Imakura vẫn đang xa cách, Yuichi đã suy nghĩ rất nghiêm túc về những vấn đề mấu chốt trong mối quan hệ giữa hai người đàn ông. Vào ngày thứ năm sau khi chuyện xảy ra, trời đổ mưa.

Yuichi vốn không thích làm gì vào những ngày mưa. Dầm mình ngoài trời trong cái lạnh ẩm ướt chỉ khiến cậu bị cảm mà thôi. Bình thường cậu sẽ rất vui nếu được nghỉ, nhưng hôm nay cậu nguyện rửa cơn mưa kia. Hai người bọn họ bị kẹt lại trong gian nhà nhỏ bé, vừa ngồi trên bậc thềm ngắm mưa vừa ăn nốt chỗ súp còn của ngày hôm qua. Không làm gì hơn. Đến trưa, Imakura đột nhiên lên tiếng phá vỡ im lặng.

“Chơi bài không?”

Yuichi quay sang gạt đầu ngay. Cậu rất vui khi Imakura chịu nói chuyện, cho thấy anh ta không còn giận cậu nữa. Lúc đang chơi, Imakura mở lời.

“Có chuyện này tôi muốn nói với cậu” Anh ta vừa gom bài vừa nói, không nhìn vào Yuichi. “Cậu không được nói gì về chuyện xảy ra hôm trước cho mọi người trong công ty.”

Yuichi không thấy được biểu hiện của Imakura nhưng có thể nhìn rõ tai anh ta đang đỏ lên. “Chuyện gì?” Cậu biết nhưng vẫn hỏi.

“Về... về việc tôi hẹp bao quy đầu, và chúng ta đã cố chỉnh lại mà không được.” Imakura cẩn trọng từng lời “Tôi không muốn người ta cười vào dị tật của tôi. Họ đã cợt đùa về kích thước của tôi đủ rồi... nếu họ mà biết tôi bị như vậy nữa...”

“Tôi không nói ai đâu.”

Imakura vẫn cúi mặt nhưng hai mắt ánh lên nhìn thẳng vào Yuichi.

“Tôi luôn giữ lời mà.”

Anh ta tin lời, cúi xuống về nhẹ nhõm. “Cậu sẽ không bao giờ hiểu được cảm giác của tôi đâu. Ai cũng muốn mình là người giỏi giang điềm đạm như cậu. Làm sao cậu hiểu được tôi...”

“Không, tôi ...”

“Đừng cố an ủi,” Imakura lắc đầu, “Tôi hiểu bản thân mình nhất mà. Một kẻ vừa mập vừa lùn, dở thể thao và xấu xí. Tôi không nhớ mình béo ú thế này đã bao lâu rồi. Dù có thử ăn kiêng bao nhiêu lần tôi cũng không giảm cân được, tôi thích đồ ngọt, nếu ăn kiêng tôi sẽ căng thẳng bứt rứt đến không chịu nổi. Không thể tệ hơn được nữa, tôi lùn tịt, mập ú, nhẵn nhụi...”

“Và hẹp bao quy đầu...” Những lời này Imakura thốt ra mà gương mặt biểu cảm như thể đây là tận cùng thể giới, anh ta run rẩy muốn khóc đến nơi. “Tôi ghét lắm. Tôi chẳng là gì ngoài một kẻ bất tài. Vậy mà

sao tôi cứ phải ở với một người tưởng chừng như không có khuyết điểm như cậu? Nhìn thấy cậu là tôi trở nên căm ghét bản thân. Ông trời sao thật bất công.”

Yuichi không thể ngờ Imakura đã luôn ôm những suy nghĩ đó. Nhìn anh ta nhieéc móc bản thân mình, cậu thấy tội nghiệp biết bao. Cậu cố tìm cái gì đó để làm anh ta vui lên.

“Lúc thử chỉnh bao quy đầu cho anh, tôi đã thấy anh khỏe thân. Trông rất đẹp.”

“Cái túi mỡ này thì đẹp chỗ nào? Cậu xỏ tôi đấy hả?” Nghe như thể Imakura muốn nhai đầu cậu đến nơi.

“Lúc thấy anh khỏe thân tôi nghĩ mập cũng không hẳn là tệ. Da anh rất đẹp. Anh sinh ra đã vậy rồi. To con có thể cho người ta cảm giác an toàn. Anh nên lấy đấy làm lợi thế trong công việc.”

“Cậu... cậu nghĩ vậy thật sao?” Imakura chớp mắt kinh ngạc.

Những lời Yuichi là hoàn toàn thật lòng, nhưng nhìn cách Imakura nuốt lấy nuốt để từng câu chữ của mình, Yuichi không khỏi thấy buồn cười.

“Anh nên tự tin vào bản thân hơn nữa. Đừng có tự ti như thế. Hãy làm như thể đang thách thức người ta to con được bằng như anh vậy.”

Biểu hiện tăm tối của Imakura trở nên sáng rực như hoa nở giữa xuân. “Lần đầu tiên có người nói với tôi như thế đấy. Ngoài má ra không ai nói mập là tốt cả.”

“Vậy là được rồi. Chừng nào về anh phải nhớ không được tăng lại số cân đã giảm đấy. Anh mập cũng được, nhưng đừng để đến mức hại sức khỏe.”

Yuichi cố gắng đưa cuộc hội thoại đi đúng hướng. Imakura cười. “Tôi làm việc ở Suginoki đã 8 năm nhưng chưa bao giờ cảm thấy có ai đó chú ý đến tôi. Thậm chí khi được thăng chức tôi cũng có cảm giác người ta đang cười nhạo sau lưng mình. Cậu thực sự khiến tôi mở mắt đấy.”

Ánh mắt Imakura hướng về phía Yuichi, tràn ngập tin tưởng khiến Yuichi ngửa ngáy.

“Tôi chưa từng trò chuyện kiểu này với má. Nói ra thì xấu hổ, chứ tôi không hề có ai thân thiết để tâm sự hết lòng. Tôi chẳng bao giờ giỏi kết bạn.” Imakura thở dài.

“Không hiểu sao nói chuyện với cậu lại dễ thế nhỉ. Tuy là sếp nhưng khi ở với cậu tôi hình như quên mất điều đó. Cậu điềm tĩnh hơn tôi nhiều, thông minh hơn, chỉ kém tôi mỗi phần tuổi tác.”

Yuichi vô thức cúi xuống nắm chặt hai tay. “Không phải đâu, tôi thấy anh cũng có ưu điểm mà. Anh rất thẳng thắn và thành thật, không hề giả vờ. Người ta không ai được như vậy đâu.”

Imakura đỏ mặt. Yuichi bối rối khi thấy anh ta hớn hở trước chuyện này đến thế. “Cảm ơn cậu nhiều lắm. Tôi hỏi cậu một câu được không?”

Yuichi cố đoán xem câu hỏi ấy có thể là gì.

“Nếu được thì, cậu làm bạn với tôi nhé?”

Bọn họ đâu còn là trẻ con, bình thường mà hỏi Yuichi câu đó cậu đã bật cười rồi, nhưng lúc này cậu lại cảm thấy rất vui. Đây không chỉ là dấu hiệu cho thấy Imakura không ghét cậu, mà còn thích cậu nữa.

“Được chứ. Nếu anh không ngại chuyện làm bạn với tôi.”

Imakura cười tít mắt, lộ hai lúm đồng tiền. Lần đầu tiên Yuichi để ý thấy nó. Khi cậu nhìn xuống, bàn tay phải của Imakura đã chìa ra. “Bắt tay cho tình bạn.”

Yuichi cảm giác hơi xấu hổ và mâu thuẫn, nhưng cậu cẩn thận không thể hiện ra, nắm lấy bàn tay tròn trịa ấy. Những ngón tay mềm và rất ấm. Imakura cười bên lên.

“Cậu là bạn nam đầu tiên của tôi đấy. Tôi cũng có người quen nhưng đều không thân thiết. Thời đi học tôi cứ luôn ghen tị với những ai có biệt danh.” Imakura khê bồn chồn, mặt càng đỏ rực lên.

“Nếu cậu không phiền, tôi gọi cậu là Yu-chan nhé?”

Lời nói và ánh mắt của anh ta ngược lại hẳn với vẻ bên lên của mình. Cả người anh ta đỏ ửng. Dễ thương quá đi mất! Imakura dễ thương hơn bất kỳ thứ gì cậu từng thấy. Thật muốn đề anh ta ra mà liếm láp khắp thân thể ấy, tiến vào trong nó, làm anh ta phải rên rỉ trong cực khoái.

“Yu-chan.”

“Ừm... Yu-chan này...”

Nghe gọi tên làm Yuichi giật mình khỏi dòng tưởng tượng.

“Tôi xin lỗi nhưng mà cậu nắm tay tôi đau quá...”

Đến lúc này Yuichi mới nhận ra, này giờ cậu siết chặt đến nỗi tay Imakura đỏ cả lên rồi.

Mưa mãi không ngớt hạt. Vết khắc trên cột gỗ đã đến vạch thứ hai mươi. Nghĩa là đã vào giữa tháng sáu. Mùa mưa đã đến. Từ khi cả hai quyết định thành “bạn”, Yuichi phải đối mặt với một tình thế tiến thoái lưỡng nan kỳ lạ: Imakura trở nên thay đổi nhiều đến mức không còn nhận ra anh ta từng là một kẻ hư hỏng ngang ngạnh khi mới đến đây. Imakura rất nghe lời Yuichi. Cậu thấy vui khi anh ta tin tưởng mình như vậy, nhưng tin quá cũng khổ. Càng được tin càng khó mà nói đến vấn đề thể xác.

Yuichi phân tích tình cảm trong lòng mình. Cậu thích Imakura, dù anh ta mập, cái ấy của anh ta nhỏ, và còn hẹp bao quy đầu. Anh ta cười rất dễ thương. Yuichi muốn hôn, muốn được làm chuyện ấy với anh ta. Điều này đã vượt qua cái gọi là “tình bạn” mà Imakura khao khát; đó gọi là “yêu”. Trong quá khứ cậu từng hẹn hò với những người đàn ông mà Tomoharu, người bạn làm chủ quán bar của cậu, giới thiệu. Nhiều người trong số họ đẹp hơn Imakura nhiều, ốm hơn Imakura rất nhiều, thú vị hơn anh ta cả dặm. Nhưng cậu chưa từng ham muốn một ai hơn Imakura, cũng như chưa từng “thích” một ai như thế. Giá mà có Tomoharu ở đây, đảm bảo anh sẽ bỏ lăn ra cười, và sẽ nói một câu đại loại “Thẩm mỹ kém thì ai cũng có, nhưng mà như em thì hơi bị kém quá.” Kệ, giờ thì Yuichi không còn quan tâm đến thị hiếu thẩm mỹ cá nhân gì nữa. Cậu thích Imakura rồi, đâu thể nào làm khác được. Cậu cố sức tìm hiểu xem tại sao mà cậu lại đi yêu một người hoàn toàn khác với hình mẫu trong mơ của mình đến thế. Và rồi Yuichi kết luận, vì Imakura làm khơi dậy bản năng muốn được che chở cho đối phương trong cậu. Imakura hoàn toàn lệ thuộc vào cậu, cho nên cậu phải hết sức bảo vệ anh ta.

“Cứ mưa mãi không ngừng.” Imakura lầu bầu.

Họ đang ngồi trên bậc thềm nhìn ra màn nước mù mịt. Vừa mới ăn trưa xong, họ chẳng muốn chơi bài. Chỉ ngồi biếng nhác nhìn trời mưa.

“Mùa mưa mà.”

Imakura nghịch nghịch móng tay cái. Nó đã dài lắm rồi mà họ chẳng có bấm để cắt. Họ thử tìm trong những căn nhà khác nhưng không thấy gì.

“Ấm quá.” Nghịch móng tay chán, Imakura quay sang cuộn cuộn ống tay áo của chiếc áo ngắn tay trên người, kéo kéo cổ áo. Yuichi bị mê hoặc bởi cánh tay trắng nõn và cái bụng ngắn của Imakura đang lộ ra. Nếu không biết anh ta, cậu còn tưởng người đàn ông này đang mời gọi mình. Cậu thêm khát muốn chết rồi, tim đập như điên. Cậu muốn ghim anh ta xuống sàn ngay bây giờ để...

“Cậu có thấy tôi ốm đi không?” Imakura quay sang “Quần áo tôi mặc không còn chật nữa.”

Chẳng có gì ngạc nhiên. Imakura đã ốm đi rất nhiều từ khi họ lên đảo. Cân nặng của anh xuống dần dần nhờ vào khẩu phần ăn khiêm tốn và sự luyện tập hằng ngày.

“Anh ốm đi nhiều đấy. Tiếc là không có gương để anh xem.”

“Mặt và cằm anh đã nhỏ bớt rồi này.” Yuichi sờ vào cằm Imakura, giờ chỉ còn hai ngón thay vì bốn ngón, cậu cẩn thận không để mình trông khác lạ.

“Tuyệt quá!” Imakura chạm vào mặt mình hơn hở.

“Giảm thì giảm chứ, đến khi về anh lại ăn hùng hục như cũ thì nó tăng lên mấy hời.”

“Yu-chan, cậu thật lạnh lùng quá đi.”

Nếu là trước đây, Imakura sẽ trở nên phòng vệ trước những tấn công nhỏ nhất, ngộ nghĩnh y hệt phụ nữ... Nhưng giờ anh ta hoàn toàn lơ đi lời châm chọc của Yuichi.

“Giờ tôi không còn cảm thấy mình sẽ chết nếu thiếu đồ ngọt nữa. Chắc chắn tôi sẽ bỏ ăn ngọt.” Ngồi co gối, Imakura bắt đầu nghịch phần tóc mái ngang trán đang dài ra của mình. “Khi về tôi muốn làm một chuyện.”

“Chuyện gì?” Yuichi tò mò.

“Mua một chai Romani Conti về uống.”

Yuichi không biết gì về rượu, nhưng vẫn biết đây là một trong những nhãn hiệu đắt nhất. Cậu dám chắc giá của nó còn nổi tiếng cả hơn vị của nó.

“Một người bạn của má từng cho tôi uống. Cảm giác như một lớp nhung phủ trên đầu lưỡi với vị đắng đặc biệt... Tôi không biết diễn tả sao nữa. Khi nào mình về tôi sẽ thử uống lại. Coi như phần thưởng vì đã cố gắng sống tốt ở đây.”

Imakura nhìn ra xa như thể đang nhớ lại mùi vị của rượu, rồi đột nhiên quay sang Yuichi. “Cậu uống Romani Conti bao giờ chưa?”

“Chưa.”

“Vậy khi mua về tôi sẽ mời cậu đến uống.”

Một người gàn dở từng từ chối không chịu san sẻ nửa thanh chocolate giờ lại mời cậu uống một chai rượu đắt tiền. Yuichi phải kinh ngạc trước sự thay đổi đến chóng mặt đến thế.

“Khi về cậu muốn làm gì nhất, Yu-chan?”

Không tin nổi một người đàn ông tuổi ba mươi lại hỏi một câu trẻ con như vậy, mà lại còn rất nghiêm túc nữa chứ. Cậu muốn làm gì nhất à? Uống rượu, xem TV, ngủ lưng trên chiếc giường mềm mại... tất cả đều không quan trọng. Còn hơn cả khi về, có một việc cậu muốn làm ngay bây giờ. Thực sự muốn làm ngay lúc này.

“Sex, chắc thế.”

Imakura vốn đã linh cảm được câu trả lời, nhưng cũng đỏ mặt khi nghe thấy.

“...Cậu thẳng thắn quá.”

“Tôi giống như đang sống đời tu hành trên đảo vậy. Tự xử cũng không được nữa. Anh thì sao?”

Cậu đặt vấn đề trực tiếp nhất có thể. Imakura xoa xoa hai tay xấu hổ. “Tôi... tôi không có ham muốn nhiều lắm. Không phải tôi không cảm thấy gì, tôi thích phụ nữ, có điều tôi thích ăn hơn...”

“Nhưng mà lâu quá không làm bộ anh không thấy dồn nén hả? Lúc đó thì sao?”

“À thì... cậu biết đấy... dùng tay...”

Imakura trở nên ngượng ngịu hơn. Với bản tính và cân nặng đó, kích thước tí hon và hẹp bao quy đầu... có thể nào anh ta...?

“Imakura, anh từng quan hệ chưa?” Yuichi hỏi thẳng toẹt. Imakura cúi gằm mặt, giọng trở nên cao vút.

“Rồi, tất nhiên.”

“Thế lần đầu anh làm ở đâu? Khách sạn hay nhà cô ta?”

“Ồ... ở khách sạn, chắc thế.” Anh ta lúng túng, hai mắt láo liên đảo trông.

“Dám cá lần đầu anh hồi hộp nên chẳng biết làm gì.”

“Ừ... nhưng rồi cũng được mà...”

Câu trả lời mập mờ và sự căng thẳng thấy rõ đã làm lộ chân tướng. Giờ thì Yuichi chắc chắn.

“Nói thật đi. Anh là trai tân chứ gì?” Yuichi huých toẹt luôn. Mặt Imakura đỏ lợ đỏ lờng khiến cậu biết mình đã đánh trúng đích “Anh xấu hổ vì vẫn còn tân khi đã ba mươi tuổi nên nói dối phải không?”

“Đừng gọi tôi là trai tân.” Imakura cắn môi đến đỏ lên, anh ta yếu ớt trả lời.

“Thay vì giả bộ đã làm rồi, anh cứ nói thẳng ra ‘tôi chưa từng quan hệ với phụ nữ’ có phải nhanh không?” Yuichi thở dài chán nản, Imakura trừng cậu qua làn nước mắt.

“Tôi không muốn cậu cười tôi mà. Tất nhiên là tôi... phụ nữ nào muốn cặp với một kẻ xấu xí như tôi chứ?”

“Chưa từng ai thích anh sao?” Yuichi xích lại gần, hạ giọng. Sếp của cậu lắc lắc đầu.

“Thế anh phải thích ai đó rồi chứ?”

Imakura ngừng lại rồi mới gật đầu.

“Anh có thổ lộ với người ta không?”

“Sao tôi phải kể với cậu?” Imakura gào lên.

Chắc chắn là anh ta không có kỷ ức tốt đẹp về người này rồi. Anh ta im lặng cúi đầu. Yuichi không biết phải làm sao, và dù cảm thấy không tự nhiên lắm, cậu vẫn chạm tay vào má Imakura. Lúc cậu dịu dàng xoa lên đó, Imakura bắt đầu khóc lần nữa. Yuichi dùng ngón cái gạt đi những giọt nước mắt.

“Cô ta nói cô ta không thích tôi vì tôi mập.” Anh ta nắc lên “Tôi... làm cô ta phát ốm...” Hai vai Imakura rung bần bật, Yuichi phải nắm chặt lấy.

“Tệ quá. Tôi chẳng có chút tự tin vào bản thân.”

“Nhưng anh dễ thương mà.”

Yuichi nói rất thật lòng. Cái cách anh ta nổi giận khi bị Yuichi phát hiện mình là trai tân, kiểu khóc mếu rồi bảo là mình không tin vào bản thân, với Yuichi, đều đáng yêu quá đỗi.

“Người duy nhất bảo tôi dễ thương chỉ có cậu và má tôi thôi.” Imakura chùi đôi mắt ướt đầm vào lòng bàn tay.

“Anh không tự tin vào bản thân, hay là vào tình dục?” Yuichi trùu mền hỏi.

“Cả hai...”

“Tôi không giúp anh tự tin vào bản thân được, nhưng tôi có thể dạy anh cách quan hệ.”

Cả hai nhìn thẳng vào mắt nhau. “Nếu anh luyện tập trước, anh sẽ tự tin hơn, khi làm thật sẽ làm tốt hơn”. Yuichi tiếp tục, dù cậu cảm thấy mình hơi trắng trợn quá, “luyện tập gì chứ”, cậu tự nhủ, “mày nói thế chỉ vì mày muốn lợi dụng người ta thôi.”

“Hôm nay chúng ta cũng chẳng còn gì để làm, đừng lo, tôi không bắt anh đóng học phí đâu.”

“Thôi được rồi. Vậy cậu thử chỉ cho tôi xem phải bắt đầu như thế nào.” Imakura cười trước câu đùa của Yuichi.

Cả đã cắn câu! Yuichi thận trọng đi bước tiếp theo.

“Anh đã từng hôn ai chưa?”

“...Chưa.”

“Vậy chúng ta bắt đầu bằng cách dạy anh hôn.”

Imakura hơi lưỡng lự.

“Phải hôn nhau thật sao? Tôi tưởng cậu sẽ hướng dẫn tôi cách làm?”

“Nói suông có tác dụng gì đâu. Thực hành tốt hơn lý thuyết chứ. Nếu tự làm anh sẽ học nhanh hơn.”

Yuichi tiến lại gần, Imakura lùi nhẹ về phía sau.

“Thật là tôi phải hôn cậu à?”

“Ừ. Có gì to tát đâu nào. Ở nước ngoài người ta còn hôn nhau như một cách chào hỏi ấy chứ. Hay là anh muốn lâm trận bỏ trốn?”

Hai người bọn họ nghe như đang kỳ kèo mặc cả vậy. Yuichi cố gắng tỏ vẻ hôn nhau chỉ là chuyện nhỏ, Imakura nghe thế mới chịu nhích lại gần.

“Chỉ một chút thôi đấy...”

“Anh nhắm mắt lại đi.”

Imakura làm theo. Bờ môi đã sẵn sàng đón nhận. Lúc Yuichi nhận ra mình là người đầu tiên - không kể “má” của Imakura - hôn lên đôi môi ấy, trống ngực cậu bắt đầu giật liên hồi. Làn môi mềm mại, ẩm ướt và đàn hồi. Cậu hôn lên phía trên, rồi xuống dưới. Sau vài lần chạm khẽ như tiếng chim chiêm chiếp, môi hai người tách rời và Imakura mở mắt.

“Có hơi xấu hổ.” Anh ta chùi tay lên môi, đỏ mặt.

“Lần này đến lượt anh.”

Imakura á lên một tiếng.

“Nếu tôi làm hết thì sao anh luyện tập được. Cố nhớ những gì vừa nãy rồi làm lại tôi xem.”

“Được rồi...”

Imakura đặt tay lên vai Yuichi. Anh ta cử động chậm hơn rùa với những nụ hôn lóng ngóng.

“Kỳ cục quá.” Anh ta nói, cúi gầm mặt sau khi hôn xong.

“Có gì đâu. Vì đôi môi rất nhạy cảm nên anh mới cảm giác thế. Tuy đây là lần đầu nhưng tôi thấy anh có năng khiếu hôn bẩm sinh đấy.”

Yuichi ngừng lại ngẫm nghĩ để khen ngợi Imakura thật lòng. Anh ta cười mãn nguyện.

“Giờ thì làm khó hơn một chút.”

Biểu hiện của Imakura bật ra vẻ lo lắng.

“Lần này khi hôn hãy dùng lưỡi.”

Imakura lùi lại từ chối. Yuichi tiến đến trấn an. “Anh chỉ cần ngược lên và khẽ há miệng. Cứ để tôi làm mẫu trước. Nhớ đừng cắn lưỡi tôi đấy.”

May mắn cho Yuichi là Imakura đã nhắm tịt mắt lại. Vì bây giờ trông cậu chẳng khác gì một con thú đói, một con sư tử muốn vồ mồi. Cậu ôm lấy Imakura, cảm giác mềm mại lan tỏa trên đầu ngón tay. Họ dính môi lại và cậu đẩy lưỡi vào khoang miệng mời gọi của Imakura.

“Ừm...”

Imakura rên khe khẽ. Yuichi di di lưỡi theo hàm răng đều đặn của anh ta. Khi đầu lưỡi chạm đến mặt răng trong, cơ thể đang được ôm trên tay Yuichi cứng lại. Cậu liền tập trung kích thích vào chỗ ấy. Có giọng nói nghèn nghẹt bên tai cậu, và trong một giây phút, Yuichi quên mất rằng mình đang dạy người ta hôn, mở ngoặc, trên danh nghĩa. Cậu cứ tùy ý liếm láp trong miệng Imakura. Từng có người bảo rằng Yuichi hôn rất bạo liệt. Cậu thích cái nóng ẩm và ướt nhoẹt của lưỡi, thích cảm giác được khua khuấy khắp nơi.

“Quá... mức rồi...”

Họ tách ra. Imakura hồng hén vì thiếu khí, vội vàng thở lấy thở để. Anh ta chùi tay lên bờ môi ướt át xinh đẹp của mình.

“Tôi không thở được.” Mặt Imakura đỏ bừng.

“Anh có thở bằng mũi không?”

“Thật sao? Cậu làm vậy được à?”

“Nếu không anh chết ngạt sao.”

“Lần đầu có người dạy tôi thế đấy.”

Họ vừa mới hôn xong, vẫn còn đang ôm nhau mặt đối mặt. Không gian tĩnh mịch không lời. Âm thanh duy nhất nghe được là tiếng mưa bên ngoài. Chờ Imakura cuối cùng cũng lấy lại được nhịp thở bình thường, Yuichi thì thầm bảo anh ta tự mình thử lại.

“Tôi không hôn được kiểu đó đâu.”

“Từ từ thôi. Chúng ta còn cả khối thời gian, hơn nữa, làm với tôi anh không cần lo sẽ mắc lỗi.”

Imakura hướng lại gần. Yuichi tưởng tượng xem nụ hôn sẽ thế nào, và cậu biết, dù có lóng ngóng đến đâu, nó vẫn sẽ kích thích cậu. Yuichi nuốt nước bọt.

Dù lúc đầu rất căng thẳng, nhưng một khi đã qua được bước mở màn, những ngần ngại trong Imakura tan đi nhanh chóng. Anh ta biết việc này không bình thường, thậm chí bảo rằng thật xấu hổ, nhưng anh ta vẫn làm theo lời Yuichi nói. Mưa tiếp tục dội vang khắp căn nhà, lúc mau lúc nhạt. Cửa chính mở, và hai người họ cởi bỏ quần áo trong góc tối căn phòng. Yuichi nhìn chăm chăm vào thân thể trần truồng nhợt nhạt trước mắt cậu. Imakura chắc chắn đã sụt cân, nhưng vẫn còn cầm hai ngấn và bụng to. Khắp người anh ta nhẵn nhụi, chỉ có một ít lông mu nâu nâu mềm mịn phía trên dương vật bé bằng ngón cái. Cũng như Yuichi, Imakura dường như ngây ngất trước vật thể của đối phương.

“Tôi chưa từng thấy của một người đàn ông nào... Cậu bình thường phải không? Hay là to hơn?”

“Tôi nghĩ là bình thường.”

Imakura nghe mà buồn bã nhìn xuống chính mình. Nhận ra Yuichi cũng đang nhìn nó, anh ta xấu hổ lấy tay che đi.

“Kích cỡ không quan trọng. Chỉ cần đưa vào được thôi, phần còn lại phụ thuộc hoàn toàn vào kỹ thuật.”

“Ồ...”

Yuichi trấn tĩnh bản thân và tiến về phía Imakura. Lúc cậu chạm vào hai vai, Imakura ngược nhìn lên.

“Cậu định làm gì thế?”

“Dạy anh vuốt ve. Chứ anh nghĩ mình cởi quần áo làm gì?”

“Tôi... ừm...”

“Không lẽ anh muốn nhìn tôi khỏa thân?”

Yuichi chỉ nói đùa, không ngờ Imakura gật đầu rất nghiêm túc, chính xác, đúng là như thế.

“Tôi luôn muốn biết người khác trông thế nào. Tôi biết là mình nhỏ, nhưng chưa từng có cơ hội so sánh với ai.”

“Anh không nhìn trộm trong phòng vệ sinh à?”

“Tôi lúc nào cũng dùng phòng cá nhân. Hồi trung học có người từng gọi tôi là ‘thằng tí hon’, từ đó tôi rất sợ bị người ta nhòm ngó.”

Yuichi nhớ lại một người trong công ty từng nói rằng Imakura lúc nào cũng dùng phòng riêng thậm chí khi tiểu tiện.

“Thế, xem rồi anh thấy sao?”

“To thật đấy.” Câu trả lời thẳng thắn, vừa kỳ lạ vừa dễ thương.

Yuichi bỏ ngón tay khỏi vai Imakura và xoa xoa lên má anh ta. “Vuốt ve không khó. Mỗi người đều có những điểm nhạy cảm riêng, anh chỉ cần tìm ra và tập trung kích thích vào đó là được.”

Cậu trượt ngón tay chậm chậm xuống cằm, rồi đến cổ Imakura, khi ngón tay chạm đến hai đầu ngực màu hồng, cậu nhéo chúng. Imakura hét lên nhảy lùi lại. Mặt anh ta đỏ như gấc.

“Quá mức hả? Vậy tôi làm từ phía sau nha?”

“Làm gì từ phía sau?”

“Mơ trốn anh. Như thế anh sẽ không phải thấy mặt tôi. Có chuyện này cũng nên cho anh biết, tôi có thể sẽ cương lên đấy, nếu anh cảm thấy có gì đó cứng cứng sau lưng mình cũng đừng để ý.”

“Ừm... ừ...”

Yuichi vòng ra sau Imakura ôm lấy anh ta. Cậu muốn để lại dấu hôn, bèn đặt môi lên cái cổ trắng ngần và bắt đầu mút thật mạnh. Ngón tay cậu di chuyển từ phần bụng có ngấn lên xoa nắn hai đầu ngực. Chúng cứng lên vì bị kích thích, và Yuichi dùng đầu ngón tay cào vào.

“Ôi...”

Cậu thả lỏng vòng kẹp và bắt đầu chà xát lần nữa, cứ tiếp tục như vậy chỉ thay đổi độ mạnh nhẹ và tốc độ. Cậu cấn lên thùy tai ngon mềm của Imakura.

“A...”

Lúc Yuichi luồn lưỡi vào trong tai Imakura, đôi chân to lớn của anh ta run rẩy không kiểm soát được.

“Anh thích được chạm vào đây, đúng không? Xem này?”

“Chân tôi... tôi không đứng nổi...”

Imakura khụy xuống. Yuichi vẫn đang ôm anh ta từ đằng sau, kéo hai chân mở ra. Tay trái mơ trốn đầu ngực, tay phải mở rộng xuống giữa hai chân Imakura. Lướt qua phần bụng ngấn thịt, Yuichi cảm nhận được đám lông mu mềm mại. Bên dưới đó là dương vật bé bằng ngón tay cái, vừa vịn trong tay cậu, thật đáng yêu. Bị xoa nắn đôi chút, nó cứng lại. Tuy nhiên phần đỉnh vẫn không lộ ra khỏi bao quy đầu. Yuichi vẫn giữ lấy nó đầu bằng ngón trỏ, cậu nhấn xuống và chen được ngón tay vào trong quy đầu. Cậu bắt đầu chà xát phần đỉnh, việc mà Imakura chắc chắn chưa từng làm bao giờ.

“Ôi... a...”

Imakura không hề chống cự, cho thấy anh ta đang rất thoải mái. Yuichi tiếp tục và ngón trỏ của cậu trở nên ướt đầm. Cậu rút ngón tay ra, nhẹ nhàng xoa xung quanh lỗ nhỏ phía sau.

“Phụ nữ có âm đạo. Anh cũng có thể mơ trốn ở đó.”

Yuichi nói thì ra vẻ, nhưng kỳ thực cậu đã bao giờ động chạm vào phụ nữ ở nơi nào gần chỗ kia đâu. Cùng lắm là cậu đã hôn được một trong những cô gái mình từng cố sức hẹn hò. Làm ướt ngón tay, cậu nhấn vào điểm nhạy cảm của Imakura.

“Tôi dùng nơi này thay cho vị trí kia được không?”

Imakura kinh hãi trả lời.

“Thay cho cái gì?”

“Tôi sẽ chuyển động ngón tay vào trong, coi như chỗ này là cửa mình của phụ nữ.”

“Không. Bẩn lắm.”

Yuichi hôn Imakura đang hoảng hốt. Tất nhiên là cậu muốn hôn anh ta, nhưng cậu cũng mong làm thế sẽ giúp dịu bớt phần kháng. Cậu tìm kiếm chiếc miệng kia, hôn Imakura như lần đầu mới hai người mới tập. Thỏa mãn bản thân, bờ môi họ tách ra nhưng một đường tơ mỏng vẫn còn vương giữa hai người. Miệng Imakura run run khi anh ta hít thở, và ánh mắt nhìn chằm chằm vào Yuichi.

“Một vài phụ nữ thích được kích thích phía ‘cửa sau’. Thậm chí đôi khi anh quan hệ ở đấy cũng được.”

“Nhưng... vậy không đau sao...?”

Anh ta vẫn cự tuyệt, chưa cho phép việc đó.

“Anh chỉ cần thả lỏng là được. Nghĩ xem nào. Khi anh đi khám, người ta còn đưa camera vào trong cơ mà. Một ngón tay có là gì đâu.”

“Nhưng...”

Yuichi đặt tay lên môi Imakura ngăn lại lời nói. Hai mắt anh ta mở to kinh ngạc.

“Liếm ngón tay tôi đi.”

Có lẽ tình huống này làm Imakura không thoải mái, lưỡi anh ta không chịu chuyển động. Yuichi bèn tự mình làm ướt nó và nhẹ nhàng đặt ở cửa vào của Imakura.

“Không. Làm ơn đừng.”

Anh ta cứng người lại làm Yuichi không thể nào đẩy ngón tay vào trong.

“Thả lỏng nào.”

Yuichi rút ngón tay về như thể chịu thua. Biểu hiện của Imakura lập tức thư thái. Yuichi nâng cằm anh ta lên hôn ngẫu nhiên.

“Ừm... A...”

Imakura cố trốn nhưng lần nào cũng bị Yuichi kéo lại. Trong lúc làm Imakura bận bịu với môi hôn, Yuichi luồn tay xuống phần háng để đánh lạc hướng anh ta và luồn một ngón tay vào từ đằng sau.

“A... a a...”

Chỉ cần đưa vào được, phần việc còn lại sẽ dễ dàng. Cậu đẩy ngón tay vào sâu hết mức để dò vị trí tuyến tiền liệt. Khi tìm ra, cậu ấn mạnh. Cơ thể Imakura nẩy lên vì sốc. Yuichi vẫn tiếp tục, hai chân Imakura bắt đầu run rẩy dữ dội, và cái ấy khiêm tốn của anh ta cứng lại, dựng lên.

“Dễ chịu không?”

“K...không...”

Dưới ánh đèn mờ, hông Imakura giật giật, ‘cửa vào’ phía sau khép cứng lại. Một dòng chất lỏng trắng trào ra khỏi quy đầu. Dễ thương là cậu nhóc của anh ta vẫn tiếp tục lay động sau khi bắn ra. Anh ta vẫn đang trên đỉnh điểm. Yuichi không khỏi bật cười trước sức chịu đựng ấy.

“Anh dễ thương quá.”

Imakura nhắm mắt thở nặng nhọc. Trong lúc cơn cực khoái vẫn tiếp tục, Yuichi làm như thể đang cọ xát phía sau hậu môn, kỳ thực cậu lợi dụng cơ hội đẩy vào thêm một ngón tay nữa...

Lúc Yuichi tỉnh lại, trời tối đen. Cậu không rõ đã là mấy giờ, nhưng bụng cậu đói ngấu. Họ đã ôm nhau mà ngủ, và sự ấm áp đem lại dễ chịu, thoải mái đến mức cả hai không cần để ý đến cái bụng đói cho đến giờ. Cậu ôm chặt cái bụng mềm mại của Imakura. Hành động này chắc hẳn đã đánh thức Imakura, anh ta muốn ngồi dậy. Yuichi nín lấy phần hông đẩy đà, không cho anh ta nhồm lên.

“Tôi muốn dậy.” Imakura lều bều.

“Rồi làm gì?”

“Tôi đói... với lại thất lưng tôi dính dớp quá.”

Yuichi kéo Imakura lại gần hôn thật sâu.

“Anh phải nhóm lửa rồi nấu ăn. Việc gì phải mệt thế? Cứ nằm đây ngủ đến sáng.”

“Nhưng...”

“Tôi sẽ giúp anh lau người.”

Yuichi mò mò trong bóng tối tìm nệm để thấp. Dưới ánh nến, cậu đi vòng ra giếng và thấm ướt khăn tay. Khi cậu trở lại, Imakura đang ngồi trên đồng chân nệm.

Yuichi dùng khăn tay lau người cho Imakura. Cẩn thận từng chỗ một: đùi, khu vực nơi cậu vừa đưa đẩy chính mình trong đó, háng, và hết phần thân dưới.

“Cảm ơn.” Imakura thở thễ khi Yuichi làm xong.

“Thấy khá hơn chưa?”

“Ừ.”

Yuichi kéo Imakura vào trong ngực, vỗ vỗ lên lưng anh ta. Imakura cũng vòng tay ra sau lưng ôm chặt cậu.

“Cùng ngủ đến sáng nha.”

Imakura chỉ trả lời bằng một cái gật đầu.

Sáng hôm sau, mưa ngừng rơi. Yuichi tỉnh giấc trần trụi dưới ánh nắng chói chang và một cái bụng trống rỗng. Imakura nằm ngay bên cạnh, da dẻ lộ ra. Không còn bóng tối riêng tư nhờ cơn mưa đêm qua mang lại, ngôi nhà bây giờ sáng rực rỡ. Yuichi hít thở bầu không khí ngọt ngào buổi sáng, để lại trên lưng Imakura một đồng dấu hôn.

Sống lưng Imakura vì thừa cân nên không còn nhìn thấy. Lúc Yuichi sè sẹ siết lấy cặp mông tròn mềm, Imakura tỉnh dậy. Vặn vẹo thân mình, anh ta nhìn Yuichi bằng đôi mắt ngái ngủ. Ban đầu Yuichi tưởng cả hai đang nhìn nhau, nhưng ánh mắt Imakura nhắm thẳng xuống nệm. Hai tai đỏ bừng. Yuichi nằm đè lên Imakura.

“Sao vậy?”

Imakura không trả lời. Yuichi ôm anh ta lắc tới lắc lui, Imakura mới chịu nói bằng một giọng lí nhí. “Tôi xấu hổ quá.”

“Tôi cũng thế.”

“Nhưng... việc chúng ta làm...”

Yuichi đẩy Imakura ngồi dậy. Cậu ôm anh ta từ phía sau như lúc mới bắt đầu dạy vuốt ve, ngón giữa xoa xoa lên bầu má mềm mại.

“Anh không thích à?”

“Nếu má phát hiện ra, tôi...”

“Imakura.” Yuichi lớn giọng, làm cơ thể cậu đang ôm trong tay run rẩy. “Tôi đang hỏi cảm nhận của anh. Anh không thích hôn tôi sao?”

“Tôi...”

“Nói thật xem nào.”

Imakura cắn môi rồi nhìn lên Yuichi.

“Không tệ...”

Dù ban đầu Imakura có vẻ bối rối, phản ứng của anh ta rất tốt. Cậu chắc chắn bản thân Imakura cũng thích việc đó, nhưng nghe được đối phương thừa nhận cậu mới thấy an tâm.

“Vậy khi tôi chạm vào anh thế này, anh thấy sao?”

Cậu nhéo cả hai đầu ngực. Imakura hét ầm lên.

“Làm anh rùng mình hả?”

“...Ừ...” Cả người Imakura đổ lựng. Yuichi xoa nắn bên trong đùi rồi lướt qua hai tinh hoàn ra cửa huyết phía sau.

“Lúc tôi đưa ngón tay vào đây thì thế nào?”

“Tôi không thích thế.”

“Thật sao? Cho dù đêm qua khi tôi làm vậy anh đã xuất mấy lượt?”

Nước ăng ăng trong mắt Imakura. Yuichi hôn một giọt chảy ra.

“Làm gì mà khóc. Nếu thấy thích thì việc gì phải xấu hổ.”

Imakura nức nở như thể không muốn nghe những lời đó, nhưng khi Yuichi xoa xoa đầu và hôn lên, anh ta im lặng. Muốn nhìn mặt người kia, cậu xoay Imakura lại ngồi lên đầu gối, đối diện với mình. Đáng yêu là lúc kéo Imakura lại gần, dương vật bé xiu của đối phương cọ cọ vào rốn Yuichi.

“Cậu hứa không được cười đấy nha. Cũng không được nghĩ tôi kỳ cục đâu đấy.”

Anh ta bám dính lấy Yuichi hỏi đi hỏi lại. Khi được thuyết phục rồi, anh ta mới ghé sát miệng vào bên tai Yuichi, thì thầm một lời bày tỏ gây sững sốt. “Cảm giác rất tuyệt.” Và lùi lại.

“Cậu có chắc là không cảm thấy tôi quái gở, làm việc này với một người đàn ông như cậu lại bị kích thích đến thế chứ?”

“Không sao mà. Anh chỉ đang tập làm chuyện đó thôi mà. Tôi sợ trơn cơ thể khiến anh dễ chịu, nên anh cảm giác thích thú cũng chẳng có gì lạ. Bình thường thôi.”

“Thật không? Tốt quá.”

Imakura thở ra một hơi nhẹ nhõm rồi ôm chặt lấy Yuichi.

“Bỏ qua cho tôi vì nói điều này... nhưng tôi thật sự thích sex.”

5. Chương 5

Lần đầu tiên sau nhiều ngày, Yuichi đã leo lên được lên chỗ cao nhất của hòn đảo. Ở đây dù nhìn đi bất kỳ hướng nào cũng không có gì ngoài đại dương, đại dương, đại dương — một chân trời trải dài vô tận. Nhưng, đã không còn cảm giác mong mỏi chờ người đến cứu nữa. Trên đường trở lại nhà, cậu quan sát đám cây dại mọc ven đường. Giờ mọi thứ đã ổn định, cậu muốn tìm loại thảo dược giảm cân vốn là mục đích khiến hai người đến đây, nhưng không có. Tuy nhiên cậu lại phát hiện ra một đồng rau xanh. Trông có vẻ như nơi đây từng là một vườn cà và cà chua, cậu thấy màu đỏ cà chua chín đỏ lấp ló giữa đám lá cây. Cậu nhặt lấy hai quả cho vào túi. Dưới căn mái của một ngôi nhà cũ gần khu vườn treo lủng lẳng một tổ ong. Tiếng bầy ong đập cánh rừ rừ trong không khí. Cậu giật nảy người vì sợ bị đốt, nhưng rồi nghĩ lại, chắc chắn phải có mật bên trong. Đây có thể là nguồn thực phẩm quan trọng, vì cậu biết Imakura thích đồ ngọt. Cậu muốn mang nó về cho anh ta.

Yuichi đi lòng vòng trên đồng tìm củ khô. Nhưng củ không đủ, nên cậu tìm cả trong căn nhà. Trong lúc lật tấm thảm lên để nhìn, cậu phát hiện một chiếc bấm móng tay, tuy hạn gỉ đôi chút nhưng vẫn dùng được. Cậu chất đám củ đã thu nhặt lại, đốt một ngọn lửa ngay dưới tổ ong. Khi ngọn lửa bùng lên, khói và nhiệt tỏa ra dọa sợ lũ ong. Đợi chúng bay đi hết, Yuichi liền mang cái tổ về. Việc xong xuôi thì trời cũng đã tối, lúc cậu về đến nhà, Imakura đang cho chó ăn ở sân sau. Nghe được tiếng bước chân của Yuichi, anh ta quay lại chào cậu.

“Về trễ vậy, bữa tối xong rồi đó.”

“Ăn thôi.”

Cậu lấy cà chua trong túi ra cho Imakura.

“Tôi phát hiện ra một luống cà chua. Có cả cà nữa, nhưng chưa đến lúc hái được.”

“Trông ngon nhỉ!”

Imakura cẩn thận cầm mấy quả cà chua đặt lên bếp. Lúc cậu rửa tay xong quay trở vào, bữa tối đã dọn lên. Hôm nay bọn họ ăn thịt thỏ với súp khoai tây.

“Chiều nay tôi có ra bãi đậu.”

Imakura vừa cắn một miếng khoai tây nóng vừa nói. Lúc trước mọi chuyện đều bực mình, nhưng dạo gần đây anh ta đã hoạt bát hơn nhiều. Chỉ cần thấy anh ta sút đi một đồng cân nặng là đủ biết, hơn nữa việc này cũng khiến Imakura thấy tốt hơn. Cầm chỉ còn hai ngón, cái bụng cũng không nhô ra nhiều nữa.

“Nhưng chẳng thấy tàu bè gì cả.”

“Tôi leo lên đỉnh đồi, cũng chẳng thấy gì luôn.”

Sau đó cả hai không nói gì thêm, nhưng bữa ăn lặng lẽ này với họ không hề khó chịu, mà giống như một cặp vợ chồng già. Ngay khi mưa ngừng rơi, Yuichi liền rời nhà đi tìm thức ăn vào buổi sáng. Trong lúc cậu đi, Imakura ở nhà nấu nướng, lau dọn, hay chuẩn bị nước tắm. Đêm xuống, Yuichi trở về cùng ăn những món Imakura đã làm. Và rồi, sau đó... cuộc sống thường nhật của họ quả là giống hệt một cặp vợ chồng. Ăn xong, Imakura dọn mâm xuống bếp. Lúc mới chuyển đến, đây chỉ là một căn nhà hoang, nhưng hai người đã thay đổi không khí, làm ngôi nhà mang hơi người. Trong lúc Imakura rửa bát, Yuichi đem một mảnh đá sắc ra mài bấm móng tay. Chỗ nào mảnh đá kia không chạm đến được, cậu dùng móng tay mình thay thế.

“Làm gì thế? Nước tắm xong rồi kìa.”

Chùi sạch đám gỉ trên bấm móng tay, sợ nước nguội, cậu vào tắm ngay. Hình như lúc này Imakura đã tắm rồi, bởi căn phòng ngập hơi nước và nền gạch rất ướt.

Xong xuôi, cậu vẫn không mặc gì mà trở lại phòng, cầm khăn lau khô tóc. Imakura đang ngồi ở bậc cửa. Trong ánh trăng, anh ta đang cúi nhìn xuống và làm gì đấy nghe loạt soạt.

“Gì thế?”

“Tôi cố khâu lại chỗ rách trên áo, nhưng tối quá, chẳng thấy được gì.”

“Sao không thấp nển lên?”

“Mình không còn nhiều nển đâu. Tôi không muốn lãng phí, đáng lẽ ban ngày nên làm rồi mới phải.”

Imakura đặt cái áo xuống. Yuichi ngồi xuống bên cạnh, nắm lấy bàn tay phải của anh ta.

“Tôi bấm móng tay cho anh nhé?”

“Cậu có bấm à?”

“Mới tìm được hôm nay.”

Cậu bấm những cái móng dài rất cẩn thận. Tiếng tách tách vang vọng trong đêm yên tĩnh.

“Móng chân nữa nhé?”

“... Nhờ cậu.”

Yuichi vô tình bấm vào một ngón khá sâu làm Imakura nhăn mặt.

“Xin lỗi.”

“Ừ được rồi. Không đau lắm đâu.”

Máu rỉ ra từ chỗ bấm. Yuichi theo bản năng ngậm ngón chân vào miệng, mút nhẹ làm máu ngừng chảy. Nhưng cậu không dừng lại ở đó, mà bắt đầu liếm vào kẽ ngón chân của Imakura.

“Yu.... Yu-chan.” Imakura giật mình.

Tiếp xúc với những ngón chân dường như khiến Yuichi bị kích thích. Cậu ngẩng lên, ôm lấy Imakura và bắt đầu hôn. Trong lúc dây dưa, cậu kéo áo Imakura lên và ngất nhẹ hai đầu ngực. Đủ để khiến Imakura rên lên khêu gợi. Tay phải cậu chơi đùa với đầu ngực người kia, tay trái lại sờ soạng xuống dưới. Chỉ bằng những kích thích nơi ngón chân và trên ngực, Imakura đã phải dựng đứng lên. Yuichi kéo quần lót anh ta

xuống, cực lực xoa nắn hai tinh hoàn. Dù đang ở ngay bậc cửa, cũng chẳng ai trong hai người để tâm đến, vì đâu có người nào khác ngoài bọn họ trên cái hoang đảo này. Vậy nên Imakura mở rộng hai chân dưới ánh trăng không ngần ngại. Sau khi nhiệt tình chăm sóc cho hạ bộ của Imakura bằng cả tay và miệng, Yuichi thì thào vào tai anh.

“Tôi vào được không?”

Tuần trước, Yuichi lần đầu tiên làm chuyện đó với Imakura. Anh ta khít chặt, làm Yuichi lâng lâng như trên mây, nhưng như vậy cũng khiến việc xâm nhập rất khó khăn dù cậu cố bơi trơn cỡ nào đi nữa. Tuy đến cuối cùng cậu cũng xuất được bên trong, Imakura vẫn cần nhẫn không ngớt vì đau. Từ hôm ấy đến nay, họ có quan hệ hai lần, nhưng Imakura vẫn không quen được việc này.

“Không.”

“Tôi sẽ nhẹ nhàng mà.”

“Vô ích thôi. Cửa cậu lớn lắm, sẽ rất đau.”

Imakura nhất quyết không đổi ý. Yuichi hôn tới hôn lui đối phương để xoa dịu phản kháng.

“Chỉ đau lúc đầu thôi, tôi vào được sâu bên trong là sẽ không sao nữa. Lúc tôi bắt đầu động, anh rất thích mà, đúng không?”

“Ừ, nhưng...”

“Tôi không làm anh đau đâu.” Yuichi dùng ngón tay massage trước để giảm nhẹ cảm giác khó chịu cho Imakura.

“A... ôi...”

Nghe như lúc đầu quả có đau chút ít, nhưng rồi Imakura cũng bật ra những tiếng rên khoái cảm. Yuichi chuyển động hông nhanh hơn trong khi miệng cậu cúi xuống nuốt lấy những tiếng rên rỉ kia vào những nụ hôn.

“Ưm... ưm...”

Họ thay đổi nhiều tư thế trong lúc vẫn đang kết hợp và Yuichi đã đến đỉnh hai lần. Imakura nằm phịch xuống, như thể cuộc mây mưa đã rút cạn sức lực anh ta. Yuichi ôm lấy anh dịu dàng. Lúc hôn nhau, Yuichi cảm thấy biểu hiện của đối phương thật quá hấp dẫn, hạ thể cậu lại thức tỉnh lần nữa. Imakura nhận ra liền nhoài người trớn, nhưng Yuichi đã vội ôm anh ta nằm sấp xuống, lại bắt đầu tiến vào. Vừa làm xong, nên bây giờ cậu đưa vào hoàn toàn thuận lợi. Hai người tiếp tục ân ái dưới ánh trăng. Tàn cuộc, Yuichi vẫn còn vuốt ve Imakura. Trong lúc làm chuyện đó với nhau, cậu mới nhận ra rằng cả hai đang cô độc đến nhường nào. Dù là trò chuyện, là cãi nhau, hay là yêu nhau, cũng chỉ có hai người bọn họ mà thôi. Cậu chưa bao giờ tự cho mình là một kẻ ủy mị, thế nhưng, bản thân đã trở nên dần thích nghi với cuộc sống biệt lập này.

“Không biết bao giờ mới có người đến cứu.” Imakura vùi đầu vào ngực Yuichi nói.

“Anh muốn về nhà không?”

“Đương nhiên. Cậu cũng thế mà, không phải sao?”

Yuichi đúng là cũng muốn, nhưng... đâu đó trong tâm khảm, cậu cảm thấy thực hạnh phúc với mọi thứ bây giờ. Có thể có những bất tiện, nhưng cậu được ở cùng người mình yêu, và cả hai còn có thể làm tình giữa thanh thiên bạch nhật mà chẳng phải lo lắng để ý xem người khác nói gì, cứ như một giấc mơ vậy. Tuy nhiên, vẫn còn một vấn đề. Cậu chỉ còn hai cái bao “Như trai tân” mang theo, vốn định tặng chúng cho bạn. Có nằm mơ Yuichi cũng không ngờ tới được mình sẽ dùng với Imakura. Mặc dù về căn bản thì cậu cũng chẳng cần đến chúng, nhưng trên đảo không có bác sĩ cũng chẳng có thuốc men, nếu cậu lỡ làm anh ta bị thương thì khổ. Không thể đi bệnh viện, đây chính là thứ khiến cho cuộc sống sơn dã này mất đi sự hoàn hảo.

“Làm gì mà dài mặt ra thế. Đang nghĩ gì sao?”

Imakura chạm vào mặt Yuichi. Cậu chẳng thể nào mở miệng nói được rằng mình đang nghĩ, biết đâu sẽ phải rửa sạch bao cao su để có thể sử dụng lần nữa.

“Chỉ đang nghĩ biểu hiện của anh lúc xuất ra thật dễ thương.”

Imakura đỏ mặt. Thấy vậy, Yuichi ôm lấy người kia, cắn nhẹ lên hai vai mềm mại. Rồi cậu chợt nhớ đến cái tổ ong. Vẫn để mình trần truồng, cậu rời khỏi cơ thể ấm áp của bạn tình mà chạy vào trong nhà. Cậu lôi cái tổ ra khỏi túi, bẻ làm hai phần cho vào nôi.

“Tôi quên mất mình có mang về cho anh thứ này.”

Imakura ngẩng đầu lên tò mò, Yuichi liền quét một ít mật ong lên miệng anh ta.

“Mùi ngon ngọt.” Anh ta liếm môi rồi mở to mắt ngạc nhiên. “Là mật ong!”

“Tôi tìm được một cái tổ ong, đây sẽ là nguồn thức ăn bổ sung rất tốt.”

“Yu-chan, tôi muốn nữa.” Imakura rên ư ử.

“Không được, đã bảo là phải để dành mà.”

“Vậy cho tôi chỗ còn dính lại trên tay cậu đi.”

Yuichi quẹt chỗ mật còn lại lên “cậu nhỏ” của mình.

“Anh thích thì đến mà ăn.”

Imakura có vẻ khó chịu với lời đề nghị này, nhưng khi Yuichi đưa bàn tay dính mật đến dưới mũi, Imakura bèn liếm sạch sẽ.

“Phía dưới còn nhiều hơn đây.”

Imakura nhìn chằm chằm những giọt mật nhỏ xuống ở chỗ đó. Dù không muốn nhượng bộ, cuối cùng anh ta vẫn thềm mật đến phát điên, nên đành ngậm môi vào bộ phận của Yuichi. Âm thanh Imakura ăn mật nghe như một con mèo nhỏ. Bị kích thích bởi chiếc lưỡi nóng ẩm của anh ta, Yuichi trở nên cứng như đá.

“Yu-chan, cậu lớn quá, khó liếm lắm.”

Mặc dù phàn nàn, Imakura vẫn không ngừng lại. Anh ta quá tập trung vào mật ong đến mức không để ý thấy Yuichi đã muốn xuất ra đến nơi. Chất dịch bắn đầy lên mặt, khiến anh ta trông như sắp khóc.

“Không tin được, cậu dám làm thế!”

“Tôi xin lỗi. Bỏ qua cho tôi, nhé?”

Yuichi lau lau mặt Imakura nói lời xin lỗi. Vừa làm cậu vừa liếm lên mũi, má, lên mắt đối phương như một chú cún con. Chiều này quả có tác dụng, Imakura bật cười khanh khách.

“Thôi được rồi, thật đấy.”

Nghe giọng cười kia, cậu không thể vui thích hơn được nữa. Hai người ôm nhau, hôn nhau, đùa nghịch đến khi Imakura ngủ thiếp đi. Yuichi thấy trăng đang chảy tràn qua cửa sổ. Trước khi chính mình cũng chìm vào giấc ngủ, cậu khẽ vuốt ve tấm lưng tròn đáng yêu của người tình.

Shuji Higashiyama đi cùng Yoshie Imakura đến “Viện điều chỉnh cảm học” thuộc quận Miyavi. Đã gần một tháng rồi từ khi anh trai cậu mất tích cùng cấp trên của mình. Người anh ấy là gay và đã công khai với gia đình. Trên TV vẫn hay gặp những trường hợp, khi một thành viên gia đình là gay, trong nhà sẽ nảy sinh cảm giác căng thẳng khó hiểu chỉ vì “xu hướng tình dục” của người ấy, nhưng gia đình cậu thì không. Anh trai cậu là tôn trưởng, nên một khi anh ấy tuyên bố mình là gay, cả nhà chỉ còn biết chấp nhận. Đồng thời, Yuichi vẫn quyết duy trì huyết thống cho dòng họ Higashiyama, và trách nhiệm ấy chính là thu xếp để đưa em trai là cậu, lấy vợ sinh con, ngay khi cậu vẫn còn rất trẻ.

Yuichi luôn là một học sinh ngoan, một chàng trai tốt. Shuji khẳng định anh ấy sẽ không đời nào bỏ trốn cùng người khác mà chẳng nói một lời, nhưng giờ cậu đang phải đối mặt với sự thật. Cậu đã xem tấm ảnh của người đàn ông cùng mất tích, đó là một gã to béo đồ sộ đến phát sợ. Cậu biết anh trai mình luôn để

mất đến những người đàn ông khác. Cho dù cậu sẽ không bao giờ nói ra trước mặt anh ấy, thì với cậu, anh trai vẫn luôn là người cừ khôi nhất. Yuichi chưa từng kể với cậu về hình mẫu lý tưởng của mình, nên cậu không thể tin được việc anh ấy là một kẻ nghiện-mập. Mỗi lần nhìn ảnh của gã kia, cậu không khỏi nghĩ rằng, hóa ra người anh này cũng gặp phải những vấn đề chẳng thể tỏ cùng ai.

Dấu vết về anh Yuichi và người cấp trên dừng lại ở ga Hamamatsu. Shuji không từ bỏ việc hỏi thăm, và cậu phát hiện ra hai người đàn ông cùng đi với anh trai cậu đến đảo đã lên xe buýt về quận Miyagi ngay trong đêm đó. Shuji và Yoshie vội bắt xe buýt đến Miyagi. Đến nơi, họ chia nhau ra đi thu thập tin tức. Xế trưa hôm ấy, Shuji bắt được một manh mối từ gã tài xế taxi vô tình ngồi ăn cùng cậu trong tiệm mì.

“Cách đây không lâu, tôi có chở hai người khách, họ bảo là vừa mới trở về từ hoang đảo.”

Shuji thấy một tia hy vọng.

“Sáng hôm đó, họ vừa xuống xe buýt sau cả đêm đi đường, tôi nhớ họ vì câu chuyện hoang đảo kia khiến tôi tò mò. Giờ thì tôi nhớ rồi... họ nói mình nghiện cứu chim.”

Shuji cho gã xem ảnh của hai người, nhưng trông gã khá bối rối.

“Không, họ già hơn, để râu quai nón, và chắc chắn là không thể mập như người này.”

Nếu anh trai cậu thực sự muốn trốn chạy, việc anh ấy cải trang là hoàn toàn hợp lý.

“Anh làm ơn cho tôi biết nơi họ đến được không?”

Nhìn Shuji vô cùng thành khẩn, gã đồng ý tiết lộ. Shuji đón Yoshie rồi dẫn mụ đến nơi gã tài xế taxi đã chỉ.

Hai người đứng trước tòa nhà cũ với tấm biển “Viện điều cảm học”. Shuji hỏi đi hỏi lại gã tài xế xem liệu hẳn có chắc đây là địa điểm chính xác không, và lần nào câu trả lời cũng là đúng như thế. Mặc dù gã tài xế đã khẳng định rằng hai người họ tìm kiếm đang ở đây, giờ đến nơi rồi, Shuji lại thấy nghi ngờ đáp án của mình. Nhưng, đây vẫn là hy vọng cuối cùng của cậu. Cậu gõ lên cánh cửa viện. Một gã đàn ông râu quai nón đứng tuổi ra mở cửa. Ông ta hoàn toàn trùng khớp với miêu tả của người lái xe.

“Tôi giúp được gì cho cậu? ”

Shuji liền đưa hai tấm ảnh ra.

“Cháu đang tìm hai người này, bác đã từng thấy họ bao giờ chưa ạ?”

Ông ta nhìn qua và gật đầu.

“Tôi có gặp qua hai người rồi, nhưng ở đâu nhỉ? Đặc biệt là cái cậu mập mạp này này...”

Một người đàn ông khác tò mò đứng phía sau ông ta. Nhìn vào tấm ảnh người đó liền nói: “Đây chẳng phải là cái cậu đi cùng thuyền chúng ta đến đảo Fuchi sao?”

“Ừ.”

Gã râu quai nón vỗ tay chợt nhớ ra: “Đúng rồi, là hai người ở công ty được.”

Yoshie đẩy Shuji sang bên.

“Người trong ảnh là con trai tôi. Nó đã mất tích một tháng rưỡi kể từ khi đi công tác với cậu cấp dưới. Tôi chỉ biết hai đứa đã đến một cái đảo hoang nào đó...”

Ông ta tái mặt.

“Bà nói sao?”

“Chúng tôi đi hỏi thăm khắp nơi, rồi một người nói cho chúng tôi biết, ông ấy từng chở hai người đàn ông trở về từ hoang đảo đến chỗ này.”

Yoshie muốn khóc đến nơi. “Con trai duy nhất của tôi, thằng bé yếu đuối lắm... tôi lo quá đi mất...”

Gã râu quai nón liếc nhìn cộng sự của mình mà ớn lạnh.

“Chúng tôi đi cùng thuyền đến đảo Fuchi. Họ bảo là đi tìm một loại thảo dược giảm cân. Hai người nói rằng chỉ đi về trong ngày, nhưng trên chiếc thuyền mang bọn tôi trở về đất liền thì không thấy bọn họ.”

Shuji nhớ lại đoạn hội thoại với thân nhân của người lái tàu quá cố.

“Cháu nghe nói anh cháu có gọi báo rằng tàu chưa đến, nhưng ngay sau đó tàu lại cập cảng.”

Gã râu quai nón xoa cằm.

“Họ không lên tàu, hay ít ra là không lên cùng chuyến tàu với chúng tôi. Tôi cứ ngỡ hai người họ định qua đêm trên đảo.”

Mắt Shuji và mắt ông ta gặp nhau.

“Cậu nên đến đảo ngay lập tức để kiểm tra. Nơi đó thực sự là hoang đảo, thậm chí không tàu thuyền nào muốn lảng vảng gần đó trừ khi cần thiết. Nếu bọn họ bị bỏ lại thật thì nguy. Có vài căn nhà hoang, nên ít nhất cũng có chỗ che chắn, nhưng tôi nhớ là chẳng có thức ăn nước uống gì cả. Không dám nghĩ đến hai người có thể vượt qua...”

Yoshie như muốn lên cơn động kinh.

“Xin bà bình tĩnh. Tôi chắc họ sẽ KHÔNG SAO đâu.”

Nhà điều cầm học đặt tay lên vai Yoshie, và mũi ngất xỉu luôn tại ngưỡng cửa.

Vào một ngày đẹp trời không gợn chút mây, Yuichi dẫn Imakura lên đỉnh cao nhất của hòn đảo. Imakura vẫn chưa quen với loại vận động này nên giữa đường đi cứ phải nghỉ liên tục. Cuối cùng, Yuichi cũng lôi được anh ta lên đỉnh đồi.

“Ở đây nhìn xuống thật đẹp.”

Suốt dọc đường, Imakura vẫn cần nài không ngớt vì đau lưng và mệt nhọc, nhưng đến khi nhìn thấy cảnh vật này, gương mặt anh ta lại sáng lên.

“Lên được đây thật tốt.”

“Trên này cũng mát hơn vì có gió.”

Trên đỉnh đồi, gió thổi lồng lộng làm ống tay áo của họ bay phất phới. Bờ tóc mai dài ngang trán của Imakura xòa tung. Yuichi ngồi xuống bên cạnh Imakura, anh ta vẫn đang đứng nhìn ra vùng nước xa xôi. Nghĩ rằng Imakura đang ngóng thuyền, Yuichi đột nhiên đứng dậy bỏ đi.

“Sao thế?”

Anh ta vội nắm bàn tay người yêu và cả hai bắt đầu xuống đồi. Imakura cảm nhận được tâm trạng Yuichi đang xấu đi, liền cố gắng bắt chuyện.

“Cậu giận hả?”

Yuichi dừng lại tại một nơi cây cối rậm rạp.

“Sao anh nghĩ vậy?”

“Tôi không biết. Tôi làm cậu giận sao?”

Yuichi kéo tay Imakura lại ôm vào lòng. Cậu hôn anh ta thật nhẹ nhàng, rồi dần vào sâu hơn. Hai gối Imakura bắt đầu nhũn ra. Yuichi đẩy anh ta nằm xuống đám cỏ cao bên cạnh đường, kéo chiếc áo phông lên, chiêm ngưỡng làn da trắng mịn đầm mồ hôi.

“Cậu... cậu làm gì thế?”

Làm ngơ trước sự kháng cự của anh ta, Yuichi lột hẳn chiếc áo phông ra. Cậu vo kéo hai đầu ngực hồng đang ướt mồ hôi, khiến chúng cứng lại và chuyển sang màu mận chín, nhìn ngon mắt đến mức Yuichi phải dùng môi hôn lên và bàn tay cậu luồn vào trong quần của người kia.

“Tôi muốn anh.”

Imakura run rẩy trước những lời thì thầm đang thổi vào hai tai.

“Ồ đây không được.”

“Cỏ cao lắm, anh sẽ không đau lưng đâu.”

Yuichi nhìn vào mắt Imakura. “Ồ đây cũng chẳng có ai. Chúng ta làm trong nhà hay ngoài trời cũng thế cả thôi.”

“Nhưng...”

Yuichi cởi quần trong của Imakura, để anh ta hoàn toàn trần trụi. Với làn da trắng sáng lấp lánh dưới ánh mặt trời, Imakura nằm trên đệm cỏ như thể vừa được sinh ra, như một thiên thần trong thần thoại Hy Lạp. Ý nghĩ được chiếm hữu một thứ thiêng liêng như thế khiến Yuichi vô cùng cao hứng, liền đem hai chân Imakura mở rộng. Trong tư thế này, ánh mặt trời như đang mơn trớn bộ phận sinh dục của Imakura. Anh ta giật giật hông phản kháng, nhưng dần dần bị khuất phục bởi những nụ hôn của Yuichi. Lúc cậu tiến vào, Imakura chặt đến mức cậu không thể không rên lên.

“Bầu trời... xanh quá.”

Yuichi quay lại nhìn. Đúng như người yêu cậu đã nói, vòm trời xanh thẳm không điểm một gợn mây.

“Anh có biết thế này gọi là gì không?”

“Sao?”

Gương mặt cậu nhể nhại mờ hời, Imakura nhìn lên hai gò má cậu.

“Là vui thú dưới ánh mặt trời.”

Yuichi nắm tay Imakura đặt lên chính bộ phận của mình, làm anh ta chạm vào nơi hai người đang gắn kết.

“Anh mở ra hết rồi này, nhìn xem, tôi đã tiến vào sâu hết mức có thể. Cảm nhận được không?”

“Không...không...”

“Đừng nói không. Nếu chạm vào đây, anh có thể biết được tôi đang làm gì. Chúng ta quan hệ bên ngoài như thế này được gọi là ‘vui thú dưới ánh mặt trời’ ”.

Imakura bắt đầu nức nở.

“Sao anh khóc? Có đau đâu nào? Tôi đang chuyển động rất nhẹ nhàng để anh không đau. Rất thoải mái, đúng không?”

“Ừ... nhưng...”

Yuichi hôn anh ta dịu dàng và tiếng thút thít dần ngừng lại. Sau khi xuất hai lượt bên trong, Yuichi vẫn ôm Imakura nằm yên đấy một lúc lâu, rồi hai người họ mới ngồi dậy mặc quần áo.

“Cậu xuất trong tôi à?”

“Ừ.”

“Ghê quá. Có cảm giác như nó sắp chảy ra ấy...”

“Anh giữ không được thì cứ để nó ra đi, lát nữa về tôi sẽ giúp anh rửa sạch.”

“Thôi để tôi cố giữ đến khi về vậy.”

Cậu ôm lấy hai vai Imakura, giúp anh ta đi lại dễ dàng hơn. Ánh mặt trời gay gắt càng khiến họ cảm thấy nóng hơn khi cả hai kề sát bên nhau, nhưng chẳng ai muốn tách đối phương ra. Lúc họ đến con đường dẫn ra biển, Imakura đột nhiên thét lên.

“Thuyền! Yu-chan! Có thuyền kìa!”

“Làm gì có.”

“Thật đấy. Có con thuyền trên bãi đậu kìa.”

Yuichi tưởng Imakura đùa, nhưng hóa ra là thật. Một con thuyền nhỏ đang nằm trên bãi đậu. Sau một tháng rưỡi, cuối cùng đã có thuyền đến đây.

“Yeah!”

Imakura giật ra khỏi tay Yuichi chạy đi, thật khó tưởng tượng được mới một giây trước anh ta còn không thể cử động. Người trên thuyền đang bắt đầu bước xuống. Yuichi trông thấy một phụ nữ béo đã luống tuổi. Imakura nhào vào lòng mẹ.

“Má! Má ơi!”

Họ ôm chặt lấy nhau và bắt đầu khóc. Bên cạnh là em trai của Yuichi, Shuji, đang thở ra một hơi nhẹ nhõm khi nhìn thấy anh mình.

“May quá, anh không sao.”

“Làm gì có chuyện anh để mình chết ở đây được.” Yuichi điềm tĩnh nói. So với thái độ vồn vã của mẹ con Imakura, sự trao đổi giữa Yuichi và cậu em trai quả thật khác nhau một trời một vực.

“Thái độ đó là sao? Anh có biết em phải làm gì để tìm được anh không?”

“Ai bảo em chậm quá.”

Và đến chẳng đúng lúc tí nào. Lẽ ra cậu em nên đến sớm hơn nhiều, trước khi Yuichi kịp động vào Imakura, hoặc là sau đó lâu thật lâu.

Họ quay về căn nhà cũ để thu thập đồ đạc, nhưng Yuichi và Imakura hầu như không nói lời nào với nhau. Căn bản vì mẹ của Imakura dính chặt vào con trai khiến hai người chẳng có cơ hội mở miệng.

“Takashi, tội nghiệp con tôi. Nhìn xem, sao lại ốm quá vậy hử con. Về đến nơi mẹ dẫn con đi bệnh viện ngay. Ôi, mong là con không bị mắc bệnh lạ gì ở đây...”

Thậm chí trên thuyền hai người kia cũng chẳng chịu rời nhau, đến nỗi cả Shuji cũng phải thấy gai người.

“Hắn bị mother-complex hả?”, cậu thì thầm vào tai Yuichi.

Phấn khích khi được gặp lại má cuối cùng đã đánh ngã Imakura, anh ta nằm ngủ ngon lành trên đùi mẹ. Yuichi mãi nhìn theo anh ta suốt từ lúc lên thuyền nhưng Imakura chẳng hề nhìn lại. Cậu rất giận, bởi người yêu đã hoàn toàn quên mất cậu khi má anh ta vừa xuất hiện. Cậu cố gắng an ủi bản thân rằng ít nhất gia đình mình cũng đã rất lo lắng. Và rồi khi nhận ra nếu nhìn Imakura cậu chỉ càng giận hơn, Yuichi nhắm mắt vờ như đã ngủ.

Khi họ đến cảng, má Imakura vội vàng lôi con trai lên taxi đến bệnh viện. Yuichi thậm chí còn chẳng có cơ hội tạm biệt. Sau khi chiếc xe rời đi, Yuichi và em trai cũng lên taxi đến ga tàu. Họ vừa kịp bắt chuyến tàu tốc hành về Tokyo.

Nghĩ rằng anh mình đói, Shuji đã mua cho cậu một hộp cơm trước khi lên tàu. Lúc ăn, Yuichi vẫn còn tơ tưởng đến mọi chuyện trên đảo, lần đầu tiên cậu ăn mà chẳng nếm được mùi vị gì.

“Em không ngờ là anh bị bỏ lại trên hoang đảo đấy. Em còn nghĩ anh chạy trốn với tên kia chứ.”

Cậu em trai khúc khích. “Em tưởng anh bị nghiện-mập.”

Đang định vào toilet, Yuichi đột nhiên ngừng lại đá mạnh vào cẳng chân em trai.

“Ê! Gì vậy?”

Yuichi trừng mắt. Shuji ôm chân, cắn môi vì đau, bối rối nhìn theo anh đang đi về phía toilet.

Trong lúc đi WC, Yuichi bắt đầu tự hỏi liệu Imakura đã rửa sạch chỗ ấy chưa. Cậu đã xuất bên trong, còn hứa sẽ giúp anh ta rửa sạch, nhưng chẳng có cơ hội làm. Cậu hi vọng anh ta không mắc bệnh. Cậu muốn gặp, muốn hôn người ấy... Dù lúc này vừa mới nhìn nhau xong, lại cũng đã ở cạnh bao lâu nay, cậu vẫn thấy cô đơn. Yuichi giận dữ với bản thân vì cảm nhận này. Nhưng sớm muộn họ cũng sẽ gặp lại, cả hai cùng làm trong một công ty, dù không muốn nhau gặp cũng khó. Đây là kết luận của Yuichi sau một hồi “tình tự”.

Vào lúc ấy, Yuichi vẫn không hề hay biết công ty đã phá sản trong lúc hai người vắng mặt.

Yuichi nghe được tin ngay vào đêm cậu đặt chân về nhà. Lúc ở cảng, cậu đã nói chuyện với ba mẹ nên họ đều biết con mình vẫn khỏe, nhưng vừa nhìn thấy Yuichi, mẹ cậu đã bật khóc. Bữa tối hôm ấy chỉ toàn những món Yuichi thích. Cậu cố gắng chỉ nói về những việc vui trên đảo để ba mẹ khỏi lo lắng. Họ trò chuyện đến khuya, và Shuji quyết định ở lại nhà. Sau khi tắm rửa cạo râu, Yuichi đang định gọi cho trưởng phòng thì người em hỏi cậu đang gọi cho ai.

“Công ty. Anh không biết trong lúc bị kẹt trên đảo mình có bị sa thải không nữa.”

Shuji định nói, rồi lại thôi. Nhìn thấy sự áy náy trong mắt em trai, Yuichi biết có chuyện không ổn.

“Họ nói gì với em hả? Anh bị đuổi rồi sao?”

“Công ty anh... phá sản rồi.”

Phá sản... phá sản... Yuichi mất một lúc mới tiếp nhận được sự thật.

“Không! Em nói dối!”

Shuji có cảm giác như cậu đã trải qua bao khổ cực để tìm kiếm người anh trai chỉ để tát vào mặt anh ấy.

“Em cũng chịu thôi. Chuyện đó xảy ra chỉ một ngày sau khi anh đi. Người ta giạt tít rất lớn trên mặt báo. Em sợ anh buồn nên không dám nói.”

Yuichi biết mình có trách em trai thì cũng chẳng giúp công ty phục hồi lại được. Shuji nói rằng vẫn còn vài người ở lại thu dọn tàn cuộc, nên cậu quyết định hôm sau sẽ đến xem. Yuichi nhìn chăm chăm vào chiếc điện thoại trên giường, và nhận ra đã một tháng rồi cậu mới lại được nằm lên nơi mềm mại ấy. Phá sản... thất nghiệp... không còn gì ngoài những từ nản chí ấy đang nhảy múa trước mắt cậu, giống như cậu bị lôi ra khỏi giấc mơ để về với thực tại tàn nhẫn.

Cậu muốn nghe giọng Imakura, cậu muốn nghe Imakura gọi “Yu-chan”. Lúc không chịu nổi nữa, cậu gọi đến di động người yêu, nhưng không liên lạc được. Cậu quay người đi hờn dỗi. Cảm giác nằm duỗi hết tay chân thật lạ. Họ vẫn luôn ngủ chung trên một chiếc đệm. Lúc duỗi hết tay ra, cậu sẽ cảm giác được một hơi ấm quen thuộc, và nếu cậu nghịch ngợm chạm vào Imakura, cậu sẽ nghe thấy thanh âm càu nhàu vì bị phá rối của anh ta. Nhưng bây giờ không như thế. Cậu trở mình lần nữa, và lần này điện thoại reo.

“Yu-chan.” Giọng nói nhỏ nhẹ ở đầu dây bên kia. Cậu nhận ra ngay. Biết mà!

“Cậu gọi hả?”

“Ừ. Một lần.”

“Tôi xin lỗi. Tôi để điện thoại ở khách sạn để sạc pin, nên không gọi cho cậu ngay được. Cậu đang làm gì thế?”

“Cố ngủ.”

“Tôi đang ở khách sạn. Tôi gọi từ trạm điện thoại công cộng. Kiểm tra ở bệnh viện đều tốt cả. Đền nay hai mẹ con tôi sẽ ở Shizuoka, mai về lại Tokyo.”

“Anh nghe chuyện công ty chưa?”

“Rồi. Má kể với tôi rồi.”

“Mình phải đi tìm việc thôi, nhưng từ từ lo sau. Giờ hãy ngủ thật ngon đêm nay đi.”

“Ừ...” Imakura đột nhiên im lặng.

“Sao thế?”

“Tôi không ngủ được. Má bảo đi ngủ nhưng... khó ngủ quá, tôi quen nằm với cậu mất rồi.”

Yuichi rất phấn khích khi biết Imakura cũng có cảm nhận như mình. Cậu muốn ở bên Imakura, muốn gặp anh ta. Lúc này cậu chỉ muốn phóng ngay đến khách sạn.

“Ngày mai mình gặp nhau đi. Máy giờ anh về?”

“Khoảng trưa. Khi nào đến nơi tôi sẽ gọi.”

“Ok. Vậy hẹn mai nha.”

“Ừm... khoan đã.”

“Sao thế?”

“Mình nói chuyện thêm chút nữa được không? Tôi muốn nghe giọng cậu.”

Yuichi rất hạnh phúc khi nghe vậy, nhưng cũng cảm thấy có chút ngượng ngùng nên không tìm ra được lời nào để nói. Họ tiếp tục im lặng.

“Yu-chan, nói gì đi.”

“Mai là mình gặp nhau rồi.”

Điện thoại báo hiệu Imakura đã sắp hết tiền.

“Ừ, vậy mai gặp. Ngủ ngon.”

“Ngủ ngon.”

Dù đêm hôm ấy, trong điện thoại, Imakura đã rất dịu dàng và ngọt ngào, nhưng sau đó không có một cuộc gọi nào đến từ anh ta nữa.

Ngày hôm sau, Yuichi đến xem tình hình công ty, thấy chỉ còn vài người ở lại thu dọn tàn cuộc. Những người khác đều đã nghỉ. Dù biết rõ ngay từ đầu rằng có đến đây cũng chẳng giải quyết được gì, nhưng ít ra cậu cũng lấy về được vài vật dụng cá nhân. Cậu hỏi tiền thù lao, và được biết công ty đã nợ toàn bộ lương nhân viên từ tháng năm đến giờ. Yuichi đã hy vọng ít nhất mình cũng được trả vài ngày công nhưng xem ra là đòi hỏi quá nhiều.

Giây phút bước ra khỏi tòa nhà, Yuichi đã đặt chân vào hàng ngũ những người thất nghiệp. Tay làm hàm nhai, muốn có ăn thì cậu phải tìm một công việc mới. Dù vậy, cậu vẫn biết sẽ chẳng dễ dàng gì trong thời buổi kinh tế suy thoái này. Cậu gọi cho một người bạn, Maeda, vốn làm cùng công ty Suginoki. Lúc nhắc máy anh ta vô cùng ngạc nhiên khi nghe giọng Yuichi. Anh ta đã tìm được một công việc gần đây, và họ hẹn gặp ăn trưa ở một quán café chỗ ga điện ngầm.

“Mọi người không biết cậu đã đi đâu. Nhưng lúc đó công ty sắp phá sản, bọn tôi bị xoay cho chóng mặt, cũng chẳng còn thời gian để tìm hiểu được nữa. Lúc mọi chuyện lắng xuống rồi, tôi cứ đinh ninh là cậu đã tìm được một công việc mới và đang làm tốt. Ai mà ngờ cậu lại bị kẹt trên đảo với Imakura.”

Maeda vừa nói vừa ăn món mì spaghetti với thịt viên.

“Nếu cậu ở cùng một cô nàng, biết đâu lại trở thành một câu chuyện lãng mạn như trên TV ấy chứ. Nhưng cậu lại mắc kẹt với Imakura, chắc là kinh khủng lắm nhỉ. Số cậu héo thật.”

Nhận định đó không thể sai sự thật hơn được nữa, nhưng Yuichi chẳng thể nói với anh ta về chuyện tình say đắm với Imakura trong những ngày ở đảo. Maeda muốn nghe chi tiết về vụ sống sót của cậu, anh ta ngồi nghe cậu kể mà không hề cắt ngang nửa lời.

“Dù vậy, bị cô lập gần hai tháng nghĩa là tôi đã bị bỏ lại đằng sau hàng ngũ đi săn việc rồi. Cậu có biết chỗ nào không?”

Maeda nhìn không mấy lạc quan.

“Mọi người đều khó khăn cả. Tôi đành phải xin vào một công ty của bạn bố tôi, nhưng Kadota với Mitani vẫn đang đi tìm...”

Cậu đã hy vọng Maeda có thể giới thiệu một chỗ cho cậu vào công ty, nhưng câu nói của anh ta đã thể hiện rõ ràng cậu không thể. Lúc họ chia tay, Yuichi thở dài nghĩ đến những tháng ngày khó khăn sắp tới. Cậu nghĩ đến việc phải bán mạng đi tìm việc và cảm giác như mây đen đang phủ trên đầu mình. Nhưng rồi cậu so sánh hiện tại với cuộc sống trên hoang đảo, nơi cậu phải tìm thức ăn hằng ngày và mọi thứ đều bất tiện,

cậu không thể không nghĩ rằng khi sống ở đây, cậu sẽ chẳng bao giờ chết đói, nước tắm sẽ chảy ra với một cái nhấn nút, và chăn êm nệm ấm luôn sẵn sàng, vẫn tốt hơn nhiều. Một ngày tồi tệ khiến Yuichi kiệt sức, cậu lết về nhà trong tâm trạng u ám. Cậu lúi di động ra khỏi túi áo khoác, nhưng chẳng có cuộc gọi nhớ nào từ Imakura.

“Anh đã bảo anh về nhà lúc chiều nay cơ mà?”

Chiếc điện thoại không thể trả lời cho câu hỏi của cậu. Nghĩ đến khả năng Imakura có thể gọi, cậu ở nhà mà luôn cầm theo điện thoại, kể cả lúc tắm cũng để nó ngay ngoài cửa, đề phòng nếu chuông reo cậu sẽ nghe thấy. Hai giờ chiều, vẫn không thấy chuông reo. Đến sáng ngày hôm sau, cậu đã không thể đợi được nữa và chủ động gọi cho Imakura lúc chín giờ. Chỉ nghe thấy âm báo rằng điện thoại đã tắt hoặc ngoài vùng phủ sóng. Có lẽ họ đang trên tàu nên anh ta tắt điện thoại. Cứ mỗi hai giờ cậu lại gọi một lần, nhưng lần nào cũng chỉ nhận được kết quả như nhau.

Yuichi vẫn không thể liên lạc được với Imakura qua điện thoại vào hôm sau, rồi hôm sau nữa. Giờ cậu đã không thể nghĩ rằng anh ta đang trên đường đi hay quên bật điện thoại. Yuichi thực sự không biết phải làm gì, rồi cậu quyết định gọi đến số nhà. Cậu nhanh chóng tìm thấy nó trong danh bạ của công ty Suginoki. Người trả lời điện thoại là Yoshie, mẹ của Imakura. Yuichi giới thiệu bản thân rồi xin gặp Imakura nhưng thật lâu Yoshie vẫn không trả lời.

“Nó không khỏe, giờ đang nằm nghỉ rồi.”

Mẹ nói có vẻ không chắc chắn lắm.

“Anh ấy bệnh nặng vậy sao?”

Giọng Yuichi lo lắng thành thật.

“Bác sĩ nói nó chỉ cần nằm nghỉ vài ngày là khỏe. Cậu có việc gì không?”

“Cũng... không có gì ạ...”

“Thế thì chào cậu.”

Bà ta đột ngột cúp máy. Tiếng “bíp” của điện thoại làm Yuichi không khỏi hoang mang. Cậu thấy mình nói chuyện rất bình thường, đâu có lý do nào khiến bà ta phải lạnh nhạt với cậu như thế.

Sau lần đó, cậu có gọi vào di động và số nhà của Imakura vài lần nhưng chẳng lần nào được. Một tuần sau, đầu dây bên kia vang lên thông báo không kết nối được, nghĩa là họ đã đổi số điện thoại. Cậu không liên lạc được với Imakura, và cậu vẫn chưa tìm được việc làm. Căng thẳng chất chồng khiến Yuichi trút hết lên thứ gì gần cậu nhất, dễ trút nhất. Lúc này vợ của Shuji sắp sinh, đã về bên ngoại, nên tạm thời Shuji ăn tối ở nhà cha mẹ. Vậy là Yuichi cứ thế gây chuyện với cậu em bất cứ lúc nào có thể, làm Shuji chả khác nào cái bao cát cho cậu đâm đá vậy. Một buổi tối, trong lúc dùng bữa, Shuji đã gào lên rằng ước gì anh trai mình mắc kẹt luôn ở đảo còn tốt hơn. Cậu em vừa khóc vừa bỏ về bên nhà cha mẹ vợ, và không trở lại nữa.

Ba tuần sau khi rời khỏi đảo, công cuộc tìm kiếm việc làm của cậu cuối cùng cũng có kết quả, Yuchi được nhận vào làm trong phòng phát triển sản phẩm của một công ty mỹ phẩm. Quá hưng phấn khi tìm được việc, Yuichi đã đến nhà Imakura. Cậu sẽ lấy cớ rằng mình ghé ngang để thông báo đã có việc làm, tất nhiên, đó chẳng phải lý do thật sự. Biết đâu Imakura không muốn gặp cậu... ý nghĩ đó chợt lướt qua đầu Yuichi. Thái độ của bà mẹ, điện thoại bị đổi số, và việc Imakura chưa từng chủ động liên lạc với cậu... có quá nhiều thứ khiến cậu thấp thỏm. Nhưng đồng thời, cũng có rất nhiều thứ khiến cậu tin vào Imakura, cuộc điện thoại hôm hai người chia tay, cái cách mà Imakura nói rằng muốn được nghe giọng cậu. Tất cả không thể nào là dối trá.

Cậu muốn gặp và nói chuyện với Imakura. Nếu Imakura không còn muốn quen cậu nữa, hay anh ta đã không còn thích cậu nữa, cậu cũng phải nghe anh ta trực tiếp nói ra nguyên nhân. Thật sự, cho dù chuyện đó không xảy ra, cậu vẫn muốn gặp Imakura. Anh ta sống với mẹ trong một khu chung cư cao cấp.

Yuichi hít một hơi thật sâu trước cổng chung cư rồi nhấn chuông cửa, nhưng không có ai trả lời. Cậu nghĩ hai người họ ra ngoài, nên bèn đợi cả ngày và thử lại vài lần nữa. Cậu đem sổ tay ra xem lại coi mình có

nhằm địa chỉ không. Tất cả đều đúng. Cậu nghe thấy tiếng chó sủa và nhìn xung quanh, thấy một bà lão đang dẫn chó ra ngoài đi dạo. Bà ta tầm tuổi với mẹ của Imakura.

“Con chó dễ thương quá.”

Bà ta cười khi nghe cậu khen.

“Cảm ơn cháu.”

“Nhìn nó giống chó của em trai cháu. Giống gì thế bác?”

“Chó xù nhỏ*. Cháu thích chó à?”

“Dạ.”

Shuji em trai cậu chẳng có con chó nào, và Yuichi cũng chẳng ưa gì giống chó xù với đám lông được gọt tỉa kỳ dị đó. Nhưng cậu vẫn cười nụ cười bán hàng chuyên nghiệp.

“Cháu đang tìm gia đình Imakura phòng 508. Hình như họ không có nhà thì phải.”

Người phụ nữ nghiêng đầu ngạc nhiên. “Ý cháu là hai mẹ con sống ở đây à?”

“Dạ. Cháu muốn thăm cậu con trai.”

“Họ chuyển nhà từ tuần trước rồi. Cháu không biết sao?”

Thế giới xung quanh Yuichi trở nên tối đen. Cậu cảm giác như mặt đất dưới chân mình xoay tròn trong giây lát.

“Họ sống ở đây lâu lắm. Ấy thế mà đột nhiên lại chuyển đi...”

Cậu không thể mở miệng, gương mặt cậu bây giờ chỉ có tuyệt vọng, khiến người phụ nữ cố an ủi cậu bằng cách bảo cậu đi hỏi quản lý tòa nhà thử xem hai người họ chuyển đi đâu. Cậu đã hỏi, nhưng ông ta chỉ biết rằng hai mẹ con chuyển đi đâu đó trong thành phố này, ngoài ra không còn thông tin gì khác. Imakura đã biến mất không một dấu vết, và mang theo cả trái tim Yuichi.

6. Chương 6

Ngày 25-1 hôm ấy trời đổ tuyết, ba mẹ Yuichi tổ chức lễ kỷ niệm mừng 30 năm ngày cưới. Tiệc mừng diễn ra tại một nhà hàng Pháp sang trọng trong một khách sạn. Vốn không quen với đồ ăn cao cấp của phương Tây, hai bác ngồi trên ghế trông khá căng thẳng. Em trai Yuichi, Shuji, chính là người đã tổ chức bữa ăn này với hy vọng cả gia đình được quây quần vui vẻ bên nhau. Ban đầu Yuichi không muốn đi, nhưng em dâu cậu vừa bế con vừa bảo với cậu rằng Shuji cũng muốn nhân cơ hội làm lành. Yuichi thật lòng không thể từ chối cô được. Đã một năm rưỡi kể từ khi cậu đuổi Shuji ra khỏi nhà trong cơn giận dữ, và suốt một năm sau đó Shuji không thèm quay về. Nhưng dạo gần đây Shuji trở lại khá thường xuyên, Yuichi cũng biết cậu ấy mình đang cố gắng làm hòa. Nhưng thay vì trực tiếp xin lỗi vì đã lỡ hét vào mặt anh mình rằng “ước gì anh chết luôn ở cái đảo ấy đi” thì Shuji lại vòng vo nhờ cậy người khác, thái độ ấy chỉ làm cho Yuichi càng giận hơn mà thôi. Có điều, cậu không thể để những cố gắng của em dâu trở thành công cốc.

Trước lúc vào nhà hàng, Yuichi đã khơi mào trước. Cậu quở trách em trai đã chọn một nhà hàng quá sang trọng trong khi ba mẹ hai người thậm chí còn chẳng biết dùng bữa kiểu Tây, có khác nào làm cho hai bác thêm xấu hổ. Khỏi phải nói, tâm trạng Shuji tệ hẳn đi. Trong lúc đợi dọn món, cả nhà bốn người ngồi quanh bàn ăn mà như đang ngồi dự đám tang, không ai nói được với ai nửa lời. Yuichi chỉ lơ đãng nhìn ra bên ngoài, ngắm những bông tuyết rơi rơi như những giọt nước mắt lấp lánh của thành phố.

“Chào buổi tối. Quý khách có muốn dùng rượu khai vị không ạ?”

Bác trai lâu nay chỉ biết uống sake và hoàn toàn mù tịt về các loại rượu tây. Người bồi bàn mỉm cười với ông, còn ông chỉ biết ngồi im như tượng. Yuichi dụi dụi mắt. Lần đầu tiên trong đời cậu hiểu thế nào là shock đến không nói nên lời. Người bồi bàn có làn da sáng trắng, thân hình thấp nhỏ hơi tròn trịa, và nói bằng chất giọng kim. Anh ta đã ốm đi rất nhiều so với trong trí nhớ của Yuichi, nhưng chắc chắn cậu không hề nhìn lầm. Đích thị là Imakura đang đứng ngay cạnh bàn ăn.

Một năm rưỡi đã qua kể từ ngày bọn họ được cứu khỏi hoang đảo. Thời gian tàn nhẫn trôi đi, tuần lại qua tuần, đến một lúc nhìn lại, những ngày hạnh phúc đắm say ấy chỉ như một giấc mộng hoang đường. Một giấc mộng hoàn toàn tách biệt với hiện thực. Yuichi đã khao khát được gặp lại Imakura nhưng chưa bao giờ toại nguyện. Cậu không biết anh ta đã đi đâu. Những đồng nghiệp lúc trước cũng không có bất cứ thông tin nào về người sếp cũ của họ. Yuichi nhớ Imakura từng nói rằng rất thích rượu, và thế là bất cứ khi nào đi ngang qua một cửa hàng rượu, cậu lại ghé vào tìm. Nhưng tất nhiên, cậu chưa bao giờ tìm thấy. Ngày này qua tháng khác, dù có tìm kiếm thế nào đi nữa, cậu cũng không nghe thấy giọng Imakura, không thể nhìn thấy anh ta dù chỉ một lần. Và Yuichi bỏ cuộc. Cậu đành phải tin rằng cả cuộc đời này mình sẽ không bao giờ gặp lại Imakura nữa. Cậu đã chọn cách từ bỏ, vì không muốn mãi ôm ấp hy vọng về một ngày tương phùng không bao giờ xảy ra. Vậy mà ngay lúc này đây, Imakura đang đứng trước mặt cậu!

Cả người Yuichi run lên, không phải vì vui mừng, mà vì tức giận. Imakura vẫn chưa nhận ra cậu, nếu không, anh ta hẳn đã nhờ một người khác đến phục vụ bàn ăn. Hay biết đâu anh ta đã thấy Yuichi và cố ý chọn bàn này?

Trong lúc Yuichi vẫn đang ngồi cứng nhắc một chỗ, em trai cậu đã gọi Imakura.

“Làm ơn mang đến một chai champagne và bốn cái ly.”

Imakura đang nhìn Shuji nhưng tầm mắt chợt dừng phải Yuichi. Giây phút ánh mắt họ gặp nhau, Imakura tái mặt.

“Và... vâng thưa ngài.”

Anh ta đã cố hết sức giữ bình tĩnh nhưng cuối cùng vẫn không nhịn được mà chạy vào bếp trốn. Shuji không nhận ra người này chính là gã béo ú đã mất tích cùng với anh trai cậu năm trước. Đó là vì Imakura đã ốm đi rất nhiều, và gương mặt sau khi giảm cân đã hoàn toàn thay đổi. Không lâu sau, rượu champagne được mang lên, không phải bởi Imakura mà là một nữ bồi bàn xinh đẹp. Yuichi tưởng đấy là một cô phục vụ, nhưng em trai cậu thì thầm với ba mẹ họ rằng nhà hàng này cũng có vài nữ bồi bàn. Imakura đang tiếp rượu ở những bàn khác trong nhà hàng, cố hết sức để không lại gần gia đình Yuichi. Điều này làm cậu ăn không nổi. Trong đầu Yuichi lúc này chỉ có hai chữ “sự thật”. Đúng thế, sự thật là Imakura trốn tránh cậu. Đối số điện thoại, chuyển nhà, tất cả đều là cố ý. Những ngày trên đảo, cậu đã cố gắng quên biết bao nhiêu nhưng không tài nào quên được... còn Imakura thì sao? Anh ta muốn xóa sạch mọi thứ hoàn toàn khỏi tâm trí.

Imakura từng là straight, và còn là trai tân. Tình huống đặc biệt trên đảo khiến anh ta mất đi khả năng suy nghĩ thấu đáo nên đã để Yuichi lôi kéo. Anh ta đã giao thân mình cho cậu lúc ấy, nhưng khi trở về thì sao? Mọi chuyện trở lại theo lẽ thường, và anh ta đã nhận ra, tình dục giữa hai người đàn ông là một thứ “không sạch sẽ”. Thế nên anh ta đã chấm dứt quan hệ với cậu bằng biện pháp căn bản nhưng hiệu quả nhất: cắt liên lạc. Và Yuichi chẳng thể làm được gì. Họ ngủ với nhau, nhưng không phải tình nhân. Chưa ai trong hai người từng ngỏ lời yêu đối phương. Dù vậy... dù chưa một lần nói ra, nhưng Yuichi đã yêu Imakura. Có thể anh ta béo ú, xấu người xấu tính, có thể anh ta bám váy mẹ, nhưng yêu vẫn là yêu. Cậu chưa bao giờ nghĩ đến sẽ có một ngày hai người hoàn toàn chấm dứt quan hệ một khi bước chân lên đất liền.

Có một dấu hiệu rõ ràng, đó là mẹ của Imakura từng bảo anh ta bệnh đến mức không nghe được điện thoại, nhưng Yuichi vẫn cố tự thuyết phục bản thân rằng mọi việc rồi sẽ không sao. Cậu cố ép mình tin rằng bọn họ chưa gặp lại nhau chỉ vì Imakura không khỏe. Nhưng dù cậu có tự nhủ với lòng mình bao nhiêu, Imakura quả thật đã rời bỏ cậu. Giận dữ trào lên trong lòng Yuichi. Cậu không hận người đàn ông đã nhấn tâm cắt đứt mọi liên lạc để chạy trốn khỏi cậu, cậu chỉ hận bản thân cứ mãi ôm ấp hi vọng dù biết rõ ràng, mình đã bị bỏ rơi.

Trên đường về nhà, Yuichi vẫn thỉnh thoảng ngoảnh lại sau lưng, nhưng chỉ có con đường trải dài đằng sau cậu. Chẳng có cảnh tượng lãng mạn nào như trên TV rằng người đàn ông cậu yêu sẽ đuổi theo cậu. Yuichi

cảm thấy bị phản bội, khi bước chân sắp về đến nhà, tâm trạng cậu đã tồi tệ hơn bao giờ hết.

“Yuichi... Bữa ăn... có ngon không?” Shuji dè dặt hỏi trên bậc cửa. Cậu em đã phải trả tiền cho toàn bộ bữa ăn.

“Anh không nhớ...”

Yuichi lơ đãng nói, không để ý rằng em trai mình đã gần như muốn khóc mà cứ bước thẳng về phòng. Thậm chí thay quần áo xong rồi nằm dài trên giường, cậu vẫn không xóa được hình ảnh Imakura ra khỏi đầu. Cậu phải quên anh ta đi, phải quên rằng hôm nay đã nhìn thấy anh ta. Cậu không thể để anh ta ám ảnh được. Không có gì hèn mọn hơn khi cố gắng đuổi theo một người đã chạy trốn khỏi cậu. Dù vậy, cậu quả thực đã gặp lại anh ta... đã biết nơi anh ta làm việc. Thật sự nói quên là quên được sao? Liệu cậu có thể cứ thế kết thúc mọi chuyện khi sự thật vẫn chưa sáng tỏ? Tất cả đều không có gì rõ ràng, và Yuichi cần một đáp án chắc chắn. Cậu ngồi vụt dậy, tóm lấy áo khoác và chạy đi.

Yuichi chỉ kịp nói với ba mẹ rằng mình ra ngoài, rồi bước chân cậu vội vã quay trở lại con đường đến khách sạn. Cậu lên tàu điện, lúc đến nơi đã quá 10 giờ. Nhà hàng mở cửa đến 10 giờ 30. Chỉ một lát nữa thôi là Imakura sẽ tan làm.

Yuichi đi vòng quanh khách sạn và tìm thấy một lối cửa sau dành cho nhân viên. Cậu tìm một chỗ đứng hơi xa để nhìn vào những ánh đèn trong nhà hàng, trong lúc cả người run lên vì lạnh. Vài lần cậu đã định bỏ cuộc. Cậu sợ, sợ sẽ phải nghe những gì Imakura sắp nói. Nếu anh ta bước thẳng đến và bảo rằng anh ta chẳng ưa gì cậu, Yuichi sẽ chẳng còn biết mình phải làm sao nữa.

Đèn đã tắt, vẫn không thấy Imakura ở lối ra của nhân viên. Cánh cửa liên tục mở ra nhưng không lần nào có Imakura giữa đám người đang háo hức đi về sau khi xong việc kia. Đến tầm nửa đêm, một nhóm năm người cả nam lẫn nữ rời khỏi nhà hàng, trong số đó có người nữ bồi bàn xinh đẹp lúc tối – người đã phục vụ rượu thay cho Imakura. Đằng sau cô, trong bóng sáng mờ ảo là một dáng người thấp nhỏ. Anh ta mặc một chiếc áo khoác quá dài so với chiều cao của bản thân. Là Imakura. Anh ta đang đi cùng cô gái. Yuichi không tìm được thời điểm thích hợp để gọi họ nên đành lặng lẽ theo sau. Imakura nói chuyện với cô gái bằng chất giọng kim quên thuộc cho đến khi họ chia tay ở nhà ga. Cô gái lên tàu, còn anh ta trở lại, tiếp tục đi bộ dưới cầu cao tốc. Nhìn bộ dạng anh ta có vẻ mệt mỏi. Yuichi rút ngắn khoảng cách. Cậu muốn gọi, nhưng không biết phải nói gì, cuối cùng cậu khẽ vỗ nhẹ lên vai anh ta. Họ đang đứng ngay ngã tư đường và đôi mắt Imakura mở thật to khi nhìn thấy Yuichi.

“Lâu không gặp.” Yuichi nói, cố làm ra vẻ bình thản.

Không có một lời đáp trả từ đối phương, anh ta mím chặt môi như muốn che giấu mọi cảm giác trong lòng. Không có một tia hạnh phúc nào trong thái độ cứng nhắc của Imakura. Yuichi đã đứng. Cậu bắt đầu hối hận vì đã đuổi theo anh ta, nhưng dù vậy, cậu vẫn tiếp tục, cố giữ mình bình tĩnh và tự nhiên nhất có thể.

“Tôi đang trên đường đến nhà bạn thì thấy ai trông giống giống anh.”

Cậu không muốn anh ta biết mình bị theo dõi nên đành nói dối.

“Tình cờ thật nhỉ. Lúc tối cũng gặp nhau ở nhà hàng, anh lại còn là bồi bàn nữa. Tôi giết mình luôn, còn nhớ anh bảo muốn trở thành một người pha chế rượu mà.”

Trong khóe mắt Imakura, Yuichi trông thấy bằng hiệu đèn giao thông đang xa đang dần chuyển từ đỏ sang xanh. Anh ta vẫn đứng bất động một hồi lâu.

“Tôi đã tìm được việc mới ở một công ty hóa chất, cũng thú vị lắm, tuy rằng lương không cao bằng chỗ cũ.”

Imakura vẫn lặng yên bất động. Anh ta khẽ cúi đầu, lộ ra phần cổ trắng ngần nổi bật dưới ánh đèn đường. Những hạt tuyết nhẹ rơi lên, và lặng lẽ tan ra khi chạm vào đó.

“Anh đã uống Romani Conti của mình chưa? Anh từng bảo lúc nào được về nhà sẽ mua một chai uống mà.”

Đèn giao thông chuyển xanh. Yuichi thấy buồn bực vì bọn họ đã bỏ lỡ cơ hội sang đường mà Imakura vẫn làm tượng đá không chịu nói một lời. Một lần nữa, bằng hiệu đèn hóa đỏ. Hai người họ đứng lặng như hai kẻ thất bại giữa ngã tư đường, không ai nói với ai câu nào. Yuichi đã hết chủ đề, cậu chỉ còn biết đứng im

nhìn xuống phần gáy Imakura đang đỏ dần lên. “Cứ tiếp tục làm lơ tôi đi.” Cậu nhủ thầm. “Như vậy sẽ giúp tôi dễ dàng từ bỏ hơn. Nhưng chỉ cần anh vẫn còn ở đây, tôi vẫn đứng lại với anh.”

Cuối cùng, Yuichi đã không thể chịu nổi nữa. “Nói gì đi, đừng đứng đực ra thế nữa!”

Người Imakura run lên.

“Anh có chuyện muốn nói với tôi đúng không?” Yuichi nắm lấy tay đối phương, siết thật chặt.

“Nếu anh không thích tôi thì hãy nói ra. Bảo rằng anh không bao giờ muốn gặp tôi nữa. Chúng ta vĩnh biệt nhau ngay tại đây cũng không sao. Tôi sẽ không bao giờ đi tìm anh nữa. Đôi khi tình yêu vốn thế.” Từng lời nói ra khiến trái tim Yuichi lạnh dần đi, và những phần còn lại trên cơ thể cậu cũng trở nên băng giá dưới trời tuyết. “Chúng ta chỉ có một mình trên đảo. Chắc chắn anh cảm thấy không còn lựa chọn nào khác ngoài việc phải nghe theo tôi. Anh chưa bao giờ yêu tôi. Khi trở lại đất liền, anh đã cảm thấy việc cả hai từng làm là sai trái, là nhơ bẩn. Không sao, tôi hiểu.”

Cuối cùng Imakura cũng ngẩng mặt lên, cả gương mặt và chóp mũi đỏ bừng. Anh ta đang khóc. Như một thói quen, Yuichi dùng tay gạt đi những giọt nước mắt vương trên hai má Imakura... như cậu đã từng làm gần hai năm về trước.

“Sao anh khóc? Tôi nói có gì sai. Hôm nay tôi đến là để xác nhận anh quả thực đã bỏ rơi tôi.” Yuichi thành thật nói.

“Tôi thực lòng thích anh. Dù đã có lúc tôi nghĩ anh là kẻ xấu người xấu nết, nhưng khi sống cùng nhau, tôi đã nhận ra ưu điểm của anh. Anh rất thẳng thắn, thành khẩn, và rất dễ thương. Thật đấy. Dù tôi bảo sẽ dạy anh hiểu về tình dục, nhưng tôi thật sự muốn được làm chuyện đó với anh.”

Imakura bắt đầu nức nở, anh ta lặp đi lặp lại những tiếng gọi “Yu-chan” ngắt quãng nho nhỏ trong cổ họng. nghe những âm thanh ấy, Yuichi cảm thấy thật khó khăn để kiềm chế bản thân. Cậu bắt đầu tự có ảo tưởng rằng Imakura thực sự thích cậu.

“Cứ nói thẳng ra đi. Nói rằng anh không bao giờ muốn thấy mặt tôi nữa, hay rằng anh ghét tôi. Đuổi tôi đi. Chỉ cần vậy, tôi sẽ không bao giờ xuất hiện trước mắt anh.”

Imakura không làm như Yuichi bảo, nhưng cũng không lên tiếng khẳng định anh ta thích cậu. Anh ta chỉ nức nở không thôi. Ngực Yuichi như muốn nổ tung với khát khao được biết rõ tình cảm thực sự của Imakura. Cuối cùng, anh ta ngẩng đầu nấc lớn lên.

“Là má... má tôi bảo không được phép.” Giọng Imakura nhỏ chỉ vừa nghe thấy. “Má hỏi tôi chuyện trên đảo. Tôi muốn giấu nhưng cuối cùng lại không giấu được. Bà đã nổi giận lôi đình và bảo rằng cậu là kẻ xấu xa đã dụ dỗ tôi... Giận đến nỗi cấm tôi tuyệt đối không được phép làm như thế nữa.” Imakura chùi chùi gương mặt giàn giụa nước mắt và tiếp tục. “Tôi biết cậu gọi đến, nhưng má không cho tôi nghe máy. Rồi đột nhiên má đòi chuyển nhà, sau đó vứt mất sổ địa chỉ Suginoki để tôi không tìm được nhà cậu. Má cũng đổi luôn cả số điện thoại và xóa hết danh bạ trong di động của tôi. “

Vậy nên họ chưa bao giờ gặp lại nhau. Yuichi vừa nghe vừa cảm thấy cơn giận dữ này giờ đang từ từ dịu xuống.

“Nếu anh thực tâm muốn gặp tôi thì thiếu gì cách tìm địa chỉ. Hỏi đồng nghiệp số điện thoại của tôi, hỏi người quen và văn phòng ở Suginogi để tìm tôi, họ vẫn ở đó vài ngày sau khi công ty phá sản cơ mà. Anh đừng đem mẹ anh ra làm cái cớ. Có thể anh từng muốn gặp tôi thật, nhưng anh không dám trái lời mẹ. Đơn giản vì với anh bà ta quan trọng hơn tôi.”

Cậu muốn Imakura phản bác lời cậu, nhưng không. Anh ta chỉ tiếp tục với chuỗi lý do của mình.

“Má tôi tái hôn rồi, cậu cũng biết người chồng mới đó. Chính là cái người ở viện điều dưỡng lúc trước. Má đã từng nói rằng tôi là người quan trọng nhất, là ý nghĩa cuộc sống của má. Vậy mà sau khi tìm được người khác, bà đã bỏ tôi chạy đến Miyagi với ông ta, mặc kệ tôi ở đây. Thật không công bằng! Tại sao má được sống cùng với người mình yêu, còn tôi thì không được phép gặp cậu?”

Lẽ ra Imakura nên nói trực tiếp điều này với mẹ anh ta, chứ không phải là than thở ngay giữa đường giữa phố thế này. Anh ta nhìn Yuichi như cầu mong sự thông cảm, nhưng ánh mắt của Yuichi vẫn lạnh băng

như trước.

“Anh cảm thấy an toàn khi chuyện gì cũng nhất nhất nghe theo lời mẹ, làm vậy thì mọi việc đều suôn sẻ với anh. Chỉ cần bà ta yêu thương anh, mọi thứ đều không thành vấn đề.”

Lời lẽ của Imakura đã phản bội cảm xúc rối rắm trong lòng anh ta. Những hạt tuyết rơi lên đôi môi của Imakura khi anh ta ngẩng đầu.

“Tôi nghĩ mình sẽ tiếp tục tìm kiếm một ai đó cho rằng tôi là người quan trọng nhất đời họ.” Nước mắt ầng ậng trên mi Imakura, anh ta trông giống như một chú chó nhỏ đáng thương đang bị người nào ném đá. “Nhưng... tôi... tôi muốn gặp cậu lắm, Yu-chan.”

“Tôi cũng muốn gặp anh. Nhiều đến mức ngày nghĩ về anh, đêm nằm mơ thấy anh. Nhưng lần nào cũng vậy, chỉ cần mẹ anh phản đối, tất cả sẽ trở về con số 0. Tôi chịu đựng đủ rồi.”

Yuichi thà chấm dứt quan hệ ngay lúc này còn hơn phải mệt mỏi với một vòng luẩn quẩn không có điểm ngừng.

“Ta kết thúc mọi chuyện ở đây đi.”

Lời vừa ra khỏi miệng, cơn hồi hận đã trào lên trong lòng cậu. Nhưng chỉ cần Imakura còn chưa buông tay khỏi váy mẹ, quan hệ của họ sẽ chẳng đi về đâu.

“Tôi đã thực sự, thực sự mong mỗi được gặp lại anh.”

Những cảm xúc của Imakura này giờ dường như đều rất thành thật, nhưng Yuichi không muốn phải lặp lại nỗi đau cậu từng phải trải qua một năm rưỡi trước mỗi lần bà mẹ của Imakura can dự vào. Cậu quay lưng khỏi Imakura và bắt đầu bước đi. Cậu đã từng ao ước rằng bọn họ không bao giờ được cứu khỏi đảo, như thế, họ sẽ sống hạnh phúc bên nhau... Cả hai sẽ yêu thương chăm sóc nhau... Nhưng đây là hiện thực. Đi được vài bước, Yuichi cảm giác có gì đấy trên lưng mình. Là một cái ôm. Những ngón tay trắng trẻo vòng qua bụng cậu. Đó là... những ngón tay của người cậu từng yêu.

“Bỏ tôi ra.”

Cơ thể của Imakura đang dựa sát lại gần, và giọng của anh ta cao vút lên.

“Không, không bao giờ nữa. Chết cũng không.”

Yuichi không hiểu được, tại sao Imakura phải đuổi theo cậu. Có lẽ anh ta chỉ không muốn mất đi người mình yêu, nên mặc kệ tất cả, anh ta cứ thế chạy đến. Nhưng vậy là đủ rồi. Bụng Yuichi thắt lại. “Anh không hạnh phúc là do anh. Anh khóc cũng là lỗi của anh. Anh nói sẽ không bao giờ buông tôi ra dù phải chết, nhưng người đẩy tôi đến nông nổi này cũng là anh.” Những ý nghĩ này giày xéo cậu, khiến Yuichi phải xoay người lại đẩy Imakura ra xa.

“Tôi sẽ chỉ nói điều này một lần, và cho anh đúng một cơ hội để trả lời. Anh phải chọn, hoặc tôi, hoặc mẹ anh. Nếu anh chọn mẹ anh, chúng ta đường ai nấy đi, chẳng còn bất cứ ràng buộc nào. Ngược lại, nếu chọn tôi, tôi sẽ không bao giờ để anh quay về nghe lời mẹ anh được nữa.” Những lời nói của cậu sắc nhọn như dao, nhưng mọi chuyện cần phải vậy.

“Tất cả là do anh lựa chọn.”

Tuyết vẫn nhẹ nhàng rơi, trên đường, những chiếc ô tô chạy vụt qua. Imakura im lặng cúi đầu. Cuối cùng anh ta nấc lên. Anh ta ngẩng mặt nhìn Yuichi, khịt khịt mũi rồi cố gắng rặn ra một nụ cười như muốn khóc.

“Tôi chọn Yu-chan.” Giọng nói rất nhỏ, nhưng đầy cương quyết.

Bọn họ ôm chặt lấy nhau bất chấp mọi ánh nhìn tò mò của người đi đường. Yuichi đã quyết định, sẽ không bao giờ buông tay khỏi người đàn ông đã chọn cậu nữa. Cậu âm thầm tự thề với lòng, rằng cho dù Imakura có muốn đổi ý, cậu cũng sẽ không đời nào để anh quay về với mẹ lần nữa. Sau những nụ hôn nhẹ nhàng lên hai tai của người yêu, Yuichi thì thầm bảo anh rằng hãy dẫn cậu về nhà. “Sưởi ấm cho tôi”, cậu nói, một lời mời gọi rõ ràng.

Imakura khẽ gật đầu, hai người cùng sóng bước tay trong tay dưới trời tuyết. Anh sống ở tầng năm một chung cư bảy tầng không xa đường cao tốc. Imakura lách cách mở cửa. Giấy phút cánh cửa vừa đóng lại, Yuichi đã nhào đến ôm siết lấy người yêu.

“Yu-chan...”

Cậu hôn anh thật cuồng mãnh, nhưng Imakura vẫn dựa sát vào cậu không hề tránh né. Yuichi muốn anh đến điên cuồng, cậu đẩy anh ngã ra sàn nhà, cởi bỏ áo khoác và áo sơ mi bên trong để hôn lên làn da mềm mại bên dưới. Cậu liếm hai đầu ngực hơi tái rồi ra sức mút vào.

“A...ừm...”

Cơ thể nhạy cảm của anh bắt đầu run rẩy. Yuichi đã gấp đến mức không kịp cởi quần áo, vội vội vàng vàng luồn những ngón tay run lên vì phấn khích xuống dưới, kéo khóa quần Imakura và ngay lập tức chen vào trong quần lót. Ngón tay cậu tóm lấy dương vật nho nhỏ nhưng đang căng cứng của anh. Gượng đã... dường như có cái gì đó khác. Yuichi giật phắt quần ngoài và quần trong của người yêu hầu như cùng lúc. Cúi xuống nhìn, cậu kinh ngạc trông thấy phần đỉnh màu hồng đã không còn bao quy đầu.

“Anh phẫu thuật rồi à?”

Yuichi kéo nhẹ phần đỉnh làm cả người Imakura run lên.

“Ừ...”

Cậu cảm thấy giận dữ, bởi trong thời gian xa nhau, Imakura đã thay đổi mà cậu không hề hay biết. Yuichi thô bạo nắm lấy dương vật của Imakura làm anh bật ra một tiếng kêu đau đớn.

“Ai cho phép anh tự ý làm vậy?”

“Yu-chan...”

“Đây là của tôi. Tất cả đều là của tôi. Sao anh dám phẫu thuật mà không cho tôi biết?”

Cậu gần đi gần lại khiến Imakura khóc lớn, mấy lần gào lên “Xin lỗi” trong nước mắt.

“Nếu cậu không thích, tôi, tôi sẽ đi phẫu thuật lại như cũ. Xin lỗi... thật sự xin lỗi...”

Phẫu thuật lại được sao... nhưng những lời của Imakura khiến Yuichi rạo rực trong người, cậu không thể kiềm chế nổi nữa.

“Thôi được. Lần này tôi tha cho anh. Nhưng anh phải nhớ, toàn bộ con người anh là của tôi. Không được tôi cho phép thì anh không được làm gì với nó hết.”

“Hiểu...hiểu rồi...”

Họ hôn nhau giữa lối đi lạnh lẽo và tối đen. Chuyện tiếp theo họ nhận ra, đó là cả hai đều đã trần trụi ôm nhau trên tấm áo khoác nhau nhĩ và dính bẩn tinh dịch. Cả hai cùng vào tắm, rồi cứ thế leo lên giường, không thể ngừng ôm nhau, hôn nhau, chạm vào đối phương, hòa nhập vào nhau.

“Chỗ này của anh mềm thật.”

Yuichi nhấn vào nơi vừa lúc nãy đã ngoan ngoãn tiếp nhận người anh em dững mãnh và cương như đá của mình. Nhiệt độ ở nơi này kích thích và khác hoàn toàn với mọi bộ phận khác trên cơ thể.

“Sao thế? Anh tự thỏa mãn mình trong lúc không có tôi à?”

Imakura đỏ mặt, chui đầu vào trong gối.

“Anh có làm, đúng không?”

Yuichi cầm lấy tay Imakura và ép ngón tay anh nhấn vào nơi đó.

“Không... đừng...”

“Gì nào? Anh tự mình làm còn được cơ mà.”

“Không có... tôi không có...”

Yuichi đặt ngón tay mình bên cạnh Imakura và đẩy cả hai ngón vào trong. Bên trong vẫn còn tinh dịch nên hai ngón tay đưa vào rất dễ dàng. Lúc Yuichi quấy loạn xung quanh, Imakura rên lên khe khẽ, hơi thở cũng trở nên dồn dập.

“Tôi vẫn thích ngón tay của cậu hơn...”

Imakura rút tay mình ra.

“Ngón tay của tôi quá nhỏ, chúng không chạm vào sâu được như cậu.”

“Thấy chưa. Đã bảo anh tự thủ dâm mà.”

Bị phát hiện, trông Imakura như muốn khóc, nhưng khi Yuichi khẽ đưa tay vuốt ve gò má anh, Imakura cắn xuống. Yuichi giật lại, anh vội vàng đưa lưỡi theo, khát cầu nhiều hơn.

“Lúc không có tôi, cậu làm thế nào?” Imakura vừa hỏi vừa chui vào vòng tay Yuichi. “Cậu cũng tự an ủi à?”

Tất nhiên là vậy rồi. Nhưng Yuichi không định nói thật cho Imakura, cậu chỉ cười.

“Làm gì có. Tôi tìm bạn tình rất dễ. Thời gian bị anh bỏ rơi tôi ngủ bên ngoài khá thường xuyên.”

Gương mặt Imakura lại như muốn khóc lần nữa, nhưng dường như còn có biểu hiện khác.

“Nói dối.”

“Ai dối anh. Tôi chỉ cần vẫy tay là người ta xếp hàng leo lên giường mình.”

Imakura nhéo vào cánh tay cậu.

“Gì thế? Giận à? Chính anh bỏ rơi tôi còn gì.”

“Nhưng cậu... cậu là người duy nhất của tôi. Tôi chỉ làm chuyện đó với mình cậu thôi...”

Anh bắt đầu nấc lên, hai bờ vai khẽ run run, thật dễ thương. Cả người anh cuộn lại, bị Yuichi ôm lấy từ bên trên.

“Tôi xạo đấy.” Cậu thì thầm vào tai anh. “Tôi không có ngủ với ai hết. Anh là người duy nhất. Thôi nào, đừng giận.”

Cậu hôn lên cổ và viền tóc Imakura để chứng tỏ mình không nói dối. Imakura lúc này mới chịu thả lỏng người, ngược lên nhìn Yuichi.

“Không được yêu ai hết... mãi mãi là Yu-chan của một mình tôi thôi.”

Dù anh lớn hơn cậu đến năm tuổi, nhưng giọng điệu hờn dỗi trẻ con của anh khiến Yuichi mềm nhũn.

“Nếu anh ngoan ngoãn nghe lời và không phản bội, tôi sẽ yêu anh mãi mãi. Tôi sẽ nói, cả đời này em chỉ có mình anh.”

“Hứa rồi đó.”

Imakura gật gật đầu vài lần rồi lại dụi vào lòng Yuichi như một con mèo nhỏ. Đột nhiên anh nghiêm túc hẳn lên.

“Cậu có ở lại đây đến mai không?”

“Có.”

“Không về nhà à?”

“Không.”

Nghe được câu trả lời, Imakura nhẹ nhõm thở ra.

“Tôi lúc nào cũng mơ về cậu. Trong mơ, tôi thực hạnh phúc được gặp cậu... nhưng buổi sáng tỉnh dậy tôi lại chỉ có một mình. Tôi thà rằng mình không mơ thấy cậu, còn hơn phải tỉnh giấc mà chẳng có ai ở bên. Nhưng giờ thì mọi chuyện không còn là mơ nữa. Ngày mai mở mắt, Yu-chan sẽ nằm cạnh tôi.”

Imakura rúc vào ngực Yuichi sâu hơn nữa và thỏa mãn nhắm mắt lại. Họ hôn nhau vài lần trước khi cả hai cùng chìm vào giấc ngủ.

Sáng hôm sau, Yuichi tỉnh giấc đầu tiên. Cậu dụi dụi mắt trước cảnh tượng khác lạ xung quanh. Rồi cậu nhớ ra, đêm qua cậu đã ngủ lại căn hộ của Imakura. Người yêu bị cậu đã lặn qua lộ lại suốt đêm giờ đang ngủ yên bên cạnh cậu. Yuichi kéo chăn xuống để nhìn thân thể trần trụi của anh, nhưng Imakura cuộn mình lại như chú mèo con. Cả người anh chỉ chít những dấu vết của trận làm tình cuồng nhiệt đêm qua. Yuichi khẽ vuốt ve từ vai đến hông khiến anh rùng mình. Cậu vội kéo lại tấm chăn phủ lên cả hai người, và chui vào ôm lấy anh. Vừa ôm chặt nhau vừa thì thầm những lời âu yếm ngọt ngào bên tai. Lúc Yuichi liếm lên đôi môi bị chính mình làm cho sưng đỏ, Imakura khẽ ư hử rồi dụi hắc đầu vào ngực cậu. Cậu yêu anh, yêu đến không chịu nổi, cậu kéo đầu anh sát vào ngực mình như một hành động chiếm hữu. Bầu không khí ngọt ngào yên lặng của buổi sáng đột nhiên bị phá vỡ bởi tiếng điện thoại reo ngay cạnh giường. Imakura không chịu dậy nghe máy.

“Điện thoại kia...”

Yuichi khẽ đẩy anh, nhưng Imakura chỉ lắc lắc đầu, mắt vẫn nhắm tịt. Đồng hồ trên tường đã hơn 9 giờ sáng. Imakura cũng không có chế độ trả lời tự động nên điện thoại cứ reo mãi. Sợ anh bị lỡ mất cuộc gọi nào quan trọng ở nhà hàng, Yuichi đành phải nhồm dậy nhắc máy. Nếu là công việc, cậu sẽ nhấn lại cho anh.

“A lô.”

“Chào buổi sáng, Takashi.”

Một giọng nữ ở vang lên đầu dây bên kia, Yuichi không hề xa lạ gì. Đó chính là người đàn bà đã hết lần này đến lần khác lạnh lùng chối từ cậu trên điện thoại. Máu nóng bốc lên đầu Yuichi.

“Con sao thế? Bị cảm à?”

Yuichi vội vàng lay Imakura dậy và đặt ống nghe vào tai anh.

“Ừm. Má...”

Đầu dây bên kia lớn tiếng đến nỗi Yuichi nghe được hầu như rõ ràng.

“Dạ... đó là vì...”

Trong lúc Imakura loay hoay không tìm được lời nào để nói, bà mẹ đã phát hiện ngay mọi chuyện. Bà ta rít lên.

“Dạ... dạ... má ơi, đúng là thế, nhưng...” Imakura không thể chen vào nửa câu, cuối cùng đành phải cúp tai nghe thuyết giáo. Biểu hiện trên mặt anh càng lúc càng khổ sở. Cấn môi, cúi đầu xuống đất.

“Không phải như má nói, Yuichi-chan rõ ràng không phải người xấu.”

Bàn tay cầm điện thoại của anh bắt đầu run lên không kìm chế.

“Hơn nữa, con... con yêu Yu-chan... nên con...”

Yuichi đặt tay lên tay Imakura và nâng mặt anh lên, thì thầm rằng cậu sẽ giúp anh nói chuyện với mẹ. Cậu biết làm vậy chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa, nhưng cậu không thể chịu được cảnh Imakura bị mắng nhiếc.

“Không... để tôi tự giải quyết.”

Imakura lắc đầu, nắm chặt tay lại.

“Má đừng lo cho con, con không sao hết. Tự con biết...”

Anh ngừng lại, cả gương mặt ngưng đọng. Cho đến lúc cúp máy anh vẫn còn ngây ra như phỗng.

“Sao thế?”

“Má nói sẽ từ Miyagi về lại đây.”

Anh nhào xuống giường, úp mặt lên gối gần như muốn khóc. Yuichi ôm lấy anh, khẽ xoa xoa tóc anh. Không sao cả, Imakura đã cố hết sức rồi... Yuichi hiểu được.

“Tôi sẽ phải đối mặt với má.” Imakura lên tiếng, vẫn để Yuichi ôm mình. “Nhưng dù má nói gì, thậm chí má có đòi từ tôi, tôi vẫn sẽ ở bên cậu.”

Một nụ hôn dài thật dài liền rơi xuống, và Imakura khẽ thì thầm. “Con xin lỗi má.”

7. Chương 7

Anh có cảm giác như cơ thể mình đang trôi đi bông bênh, tầm nhìn mờ ảo. Những giọng nói vọng lại từ xa xăm. Rồi mọi thứ chợt biến mất, ánh đèn điện quen thuộc lại đập vào tầm mắt.

Takashi Imakura dụi mắt nhìn xung quanh. Cuối cùng anh cũng nhận ra vừa rồi chỉ là mơ. Anh thở phào nhẹ nhõm, cảm thấy hơi chút xấu hổ, bèn chỉ cười lẩn qua lẩn lại. Đồng hồ cạnh giường chỉ 7:15. Hơn 2 giờ sáng anh mới đi ngủ, “nằm thêm chút nữa thôi”, anh tự nhủ, rồi kéo tấm chăn lên.

Lúc trở mình, mũi anh chạm phải thứ gì đấy thật ấm. Mùi hương thân thuộc khiến người ta vững lòng an dạ. Anh nhắm mắt lại, dựa vào thật gần và cảm nhận ngón tay đang mân man trên gò má. Imakura tưởng cậu vẫn đang ngủ. Ngón tay co lại, gãi nhẹ nhẹ khiến anh bật cười rúc rích.

Ngón tay tiếp tục đi xuống cảm, nâng mặt anh lên, và đôi mắt Imakura mở ra đối diện với người yêu. Yuichi Higashiyama. Vẫn còn ngái ngủ, chưa cạo râu, và vẫn luôn đẹp như thế. Rồi gương mặt đẹp đó tiến lại gần, hôn lên môi anh.

Bàn tay đang ve vuốt gương mặt anh bắt đầu dờ ra sau lưng, Yuichi khẽ siết Imakura vào ngực. Đôi môi họ dịu dàng chạm nhau, rồi đột nhiên, đầu lưỡi Yuichi đẩy nhanh vào miệng anh, chen qua kẽ răng và cuốn lấy lưỡi Imakura. Nụ hôn ẩm ướt khiến đầu óc còn mơ màng của anh chịu không nổi, hơi thở dần dần khó nhọc.

Đến lúc Yuichi chịu thả ra, não bộ Imakura đã lảng lảng vì thiếu khí. Anh nuốt xuống nước bọt trong cổ họng, cũng không biết đấy là của mình hay của người yêu. Lấy tay lau cặp môi ướt nhoẹt, cảm nhận hàm răng Yuichi bắt đầu nhay nhay vành tai mình và nghe tiếng thì thầm “Imakura”, một dòng điện bỗng chạy dọc sống lưng anh.

Đã ba tháng kể từ ngày họ bắt đầu sống chung, cậu vẫn gọi cứ anh bằng họ. Tuy đã bảo cậu gọi tên, nhưng Yuichi trả lời rằng cứ như bình thường là được rồi. Dù vậy, thi thoảng trong những lúc làm tình, nếu cao hứng cậu sẽ gọi “Takashi”. Vốn không quen được người yêu gọi tên, mỗi lần như thế, anh đều có cảm giác cậu đã biến thành một con người khác, và đôi khi điều ấy khiến anh lạc nhịp.

“Anh muốn em sao?”

Yuichi đẩy đầu gối vào giữa hai chân không hề phòng bị của Imakura. Cảm giác cậu đang đùa giỡn dương vật căng cứng của mình khiến Imakura đỏ mặt.

“K... không...”

Anh lắc đầu nguầy nguậy, thấy người yêu đang ngẩng lên nhìn.

“Lúc ôm anh là em đã thấy anh cương rồi. Em tưởng anh cọ nó vào đùi em vì muốn được em yêu...”

Mới sáng sớm mà Yuichi đã bắt đầu bằng những lời lẽ kích tình, khiến Imakura đỏ mặt xấu hổ.

“Tại anh nằm mơ... nên...”

Người tình của anh cười rộ và nhảy phốc lên người anh.

“Mơ gì thế?”

Cậu ôm trán anh hỏi. Thấy anh im lặng nhắm mắt, cậu lại tiếp tục truy vấn.

“Mơ về em đúng không?”

Yuichi cười gian trá như chú mèo con trộm được thịt. “Em làm gì trong giấc mơ của anh?”

Không muốn kể, Imakura bèn trả lời “Chả làm gì hết.” Nhưng Yuichi không tin, mỗi lần người yêu cậu không chịu nói, cậu sẽ bắt đầu nheo nheo mắt phải.

“Không thành thật khai báo chứ gì... xem em đây!”

Chưa kịp nói xong, cậu đã cù mạnh vào dưới cánh tay Imakura.

“Á... đừng... đừng...”

Dưới cánh tay và lòng bàn chân là nơi cực kỳ nhạy cảm. Imakura vội vã lăn qua bên kia giường để trốn, nhưng Yuichi đời nào chịu để yên, cậu tiếp tục tấn công. Cuối cùng, Imakura đành phải đầu hàng. anh thở hồng hộc, thú nhận.

“Chúng ta đang làm tình.”

Người yêu của anh đỏ mặt lên khi nghe thấy điều này.

“Ở đâu?”

“Nhà hàng...”

“Như thế nào?”

Anh trừng mắt nhìn cậu, chẳng hề muốn bị hỏi cặn kẽ đến mức này.

“Trước khi nhà hàng mở cửa, chỉ có anh ở đó. Rồi đột nhiên em xuất hiện, anh đã cố bảo em là không được, sắp đến giờ rồi, sẽ có khách, nhưng em cứ đẩy anh nằm ra bàn và ...”

Nói ra những lời xấu hổ đó khiến anh đỏ mặt, giọng trở nên lí nhí. Cậu cúi xuống hôn anh, và lúc ngẩng đầu lên, tầm mắt hai người chạm nhau.

“Anh đúng là hư hỏng.”

Imakura nhăn mày như thể vừa ăn trứng thối mình không thích.

“Em mới hư hỏng. anh đã nói không, vậy mà em cứ...”

Yuichi nhún vai khoa trương.

“Có thể em ép anh, nhưng rõ là anh mơ về em còn gì. Điều đó thể hiện mong muốn thầm kín của anh. Anh muốn làm tình với em tại nơi làm việc đúng không?”

Imakura chỉ có thể lắc đầu trước những lời lẽ trắng trợn của Yuichi.

“Làm gì có chuyện đó.”

Mặc anh phủ nhận, Yuichi vẫn khoanh tay nhìn anh.

“Anh muốn thử làm một thứ kích thích với em. Muốn yêu nhau ở nơi nào đó nguy hiểm, dễ bị nhìn thấy chứ gì. Vậy đêm nay mình ra công viên đi!”

Giọng cậu nghe không giống như đang đùa, Imakura vội vàng hét lên “Không!” rồi đập cậu ra, tấm chăn đang phủ lên nửa người dưới của anh tuột xuống sàn. Cả hai đang trần truồng trên giường. Người tình của anh liếm liếm môi dưới như con thú săn đói khát và từ từ tiến lại gần.

Bàn tay Yuichi nóng rực trên đầu gối anh. Anh cố gắng khép chân không cho cậu mở rộng, nhưng chỉ khiến Yuichi dùng sức gấp đôi. Thế là hai chân Imakura bị mở lớn ra hơn hẳn bình thường. Anh xấu hổ lấy tay che mặt, nhưng Yuichi đã nằm đè lên người anh. Bờ môi ẩm ướt của cậu chạm vào môi anh.

“Em định làm bây giờ sao?” Imakura hoảng sợ hét lên.

Đáp lại anh là một cú thúc tới của Yuichi. Anh cảm giác cơ thể mình đã mở ra đón nhận, nhưng vẫn giật hông phản kháng.

“Anh không thích làm vào buổi sáng...”

Yuichi thì thầm vào tai anh “Vào thì phí lắm”, vừa nói vừa nhẹ nhàng ấn vào bộ phận đang căng cứng của người yêu. Hồng Imakura tê dại.

“Anh vào tắm là nó sẽ xếp xuống thôi. Thà như vậy còn hơn là bị đau lưng cả ngày...”

Yuichi hôn lên trán Imakura khi nghe người yêu cự tuyệt.

“Em sẽ làm thật nhẹ nhàng mà. Chỉ cần anh phối hợp là ổn cả.”

Cậu ôm chặt anh và lặp đi lặp lại những lời thì thầm “đi mà, nhé!” vào tai Imakura, đẩy đẩy cậu bé đang hưng trí bồng bồng của mình về phía anh như nài nỉ được tiến vào. Nếu hai người quan hệ vào buổi sáng, nơi ấy của anh đôi khi sẽ đau nhức cả ngày, dù đi đứng hay ngồi một chỗ đều khó chịu. Vậy nên anh vẫn thường cự tuyệt, hy vọng Yuichi sẽ bỏ cuộc nếu mình kiên quyết, nhưng...

Vòng tay ra sau lưng người yêu, Imakura nhắm mắt lại. Cũng không phải điều gì quá đau đớn, cảm giác khó chịu nho nhỏ ấy anh vẫn chịu đựng được...

“Không được lâu quá đâu đấy. Anh không muốn bị lẫn tới lẫn lui đâu.”

“Ok.”

Lúc cậu tiến vào, Imakura thở ra một hơi theo phản xạ. Kinh nghiệm cho anh biết cảm giác không thoải mái chỉ tồn tại một chút xíu khi bắt đầu, sau đó sẽ trở nên dễ chịu.

“Vào hết rồi.”

Imakura cảm nhận hơi thở nóng rực đang phả vào tai mình.

“Anh giỏi quá. Nuốt hết của em rồi này.”

Anh đỏ mặt trước màn tán tỉnh này.

“Anh không thấy sao?”

Yuichi ấn móng tay vào dương vật người yêu làm anh rên lên sáng khoái. Imakura vội vàng che miệng. Bắt gặp một tia khoái trá trong mắt Yuichi, không hiểu sao anh thấy bực mình.

Cậu ôm lấy hai đầu gối anh và dồn dập thúc tới. Ma sát liên tục khiến cảm giác tê dại từ nửa người dưới của anh bắt đầu lan rộng khắp cơ thể. Như đang say. Nơi ấy thậm chí còn nóng hơn bình thường. Tại sao...

“Yu-chan... em đã mang bao chưa?”

Những cú thúc ngừng lại, khoe miệng Yuichi cong lên gian xảo.

“Em quên. Nhưng đừng lo, em không xuất bên trong đâu.”

Nói xong, cậu lại đẩy nhanh hơn nữa, khiến anh chẳng còn tâm trí đâu mà suy nghĩ. Sau một cú thúc mạnh cuối cùng, người tình của anh khẽ co giật và tuôn vào trong Imakura một dòng chất lỏng nóng hổi. Hầu như ngay lập tức sau đó anh cũng lên đến đỉnh. Đợi Yuichi rút ra, anh quay lại trừng mắt với cậu.

“Lừa đảo! Em đã hứa không xuất bên trong.”

Mặc kệ người yêu đang giận dữ, Yuichi vẫn nhào đến ôm chặt anh, hôn lấy hôn để, giận bao nhiêu rồi cũng phải nguôi ngoai.

“Em đã cố kiềm chế hết mức rồi, nhưng vào khúc cuối đột nhiên anh thít chặt lại, em không chịu nổi...”

Imakura không thể nhớ được lúc cực khoái mình như thế nào, nên chỉ đành ậm ừ cho qua.

“Anh co chặt như thế khiến em bị kích thích bất ngờ. Là tại anh chứ.”

Imakura không nhớ được gì, cũng không dám phủ nhận lời Yuichi. Nếu đã là lỗi của anh thì không thể giận cậu được. Vậy nên anh chỉ có thể lặn qua hờn dỗi.

“Em còn chút thời gian nữa mới đến giờ làm. Mình vào tắm đi, để em rửa sạch cho.”

“... Ừ được...”

Yuichi bế anh vào phòng tắm. Giữa đường, Imakura cảm giác thấy một dòng chất lỏng đang chảy ra ngoài. Không có cách nào ngăn được, anh bất mãn kháng nghị với Yuichi, thế là Yuichi thỉnh thoảng chen ngón tay vào trong anh. Imakura bật ra tiếng rên lớn, còn cậu chỉ nói tỉnh bơ, “Em chỉ đang giúp anh ngăn nó lại thôi. Sao, thoải mái không?”

Imakura chẳng thể ngờ được đây là điềm báo cho một trận mây mưa thứ hai trong phòng tắm.

“Cherbourg”, nhà hàng nơi Imakura làm việc, nằm trên tầng 34 của khách sạn Jackson, gần nhà ga Roppongi. Khách sạn mới kinh doanh vài năm trở lại đây, thường xuyên có rất nhiều khách ngoại quốc lui tới bởi vị trí nơi này nằm trong hệ thống kinh doanh với nước ngoài.

Bên trong Cherbourg được thiết kế bởi Owen, một kiến trúc sư Thụy Điển, sự kết hợp giữa nội thất bằng gỗ và bằng kim loại khiến nhà hàng vừa mang cảm giác sang trọng lại vừa ấm cúng. Imakura rất thích ngắm nhìn Cherbourg lúc không người. Nhà hàng được thiết kế rất đẹp, dù không có nhân ảnh hiện diện, vẫn luôn rất cuốn hút.

Lúc 4 giờ chiều Imakura có mặt, nhà hàng vẫn vắng vẻ. Anh nghe được thanh âm bận rộn chuẩn bị của đội ngũ đầu bếp trẻ từ nhà bếp vọng ra, nhưng chỉ có tiếng mà không thấy người. Cherbourg phục vụ ăn trưa từ 2 giờ chiều, thực đơn chỉ giới hạn trong hai món và ba loại rượu, do đó các nhân viên bồi bàn và phục vụ rượu vẫn chưa có mặt. Ban đêm mới là hoạt động chính.

Imakura cất đồ vào ngăn tủ và bắt đầu thay đồng phục. Thắt nơ cổ cẩn thận, đứng thẳng lưng, và sẵn sàng làm việc.

Đầu tiên anh kiểm tra danh sách khách hàng. Nếu là khách quen, anh sẽ ghi nhớ các loại rượu họ đã từng gọi và dựa vào đó để phục vụ họ chu đáo. Nếu là khách mới, anh sẽ chọn danh sách rượu chính thống.

Sau khi kiểm tra xong các loại rượu sẽ giới thiệu với khách vào đêm nay, Imakura đến hầm rượu. Anh mở cánh cửa nặng chịch bước vào trong. Nơi đây luôn tối và hơi lạnh. Khi cánh cửa hầm đóng lại, bên trong trở nên yên tĩnh lạ thường, như thể anh đang lạc vào một thế giới khác. Hoàn toàn cách biệt với bên ngoài. Anh kiểm tra một lượt nhiệt độ, độ ẩm trong hầm, lau dọn sạch sẽ rồi kiểm kê lại lần nữa.

Imakura rất muốn nhà hàng trữ thêm rượu nhưng người quản lý không đồng ý. Tuy anh rất giỏi tìm kiếm các loại rượu không quá đắt mà vẫn ngon, nhưng cũng phải công nhận rằng, rượu càng cao cấp thì càng có những tính chất và mùi vị hảo hạng mà các loại rượu rẻ tiền không thể so sánh được. Anh muốn mọi người được thưởng thức càng nhiều hương vị càng tốt, bởi trong số hữu hạn những loại rượu mà nhà hàng lưu trữ, anh không có nhiều cơ hội giới thiệu các loại rượu khác.

Kiểm kê qua một lượt, Imakura phát hiện rượu vang hồng còn khá ít. Đây là loại rượu rất dễ uống, lại khá rẻ nên nhà hàng thường nhanh tiêu thụ hết. Anh thêm một số lượng vang hồng vào danh sách đặt hàng rồi rời hầm rượu. Thật ra việc kiểm tra, lau dọn hầm rượu và giới thiệu các loại rượu cho khách vốn là công việc của nhân viên hầm rượu, nhưng Cherbourg hiện nay chỉ có một hầm rượu, do đó Imakura tuy là bồi bàn vẫn được phép làm công việc này, vì anh rất am hiểu về các loại rượu. Lúc bước xuống tầng hầm gặp trái ở tiền sảnh dành riêng cho nhân viên, anh nghe thấy một người đang vội vã theo sau.

“Imakura! Em xin lỗi, em lại đến muộn!”

Anh quay lại, nhìn cô hầu rượu Miki Ogawa đang vội vã chạy về phía mình. Cô ta chỉ vừa đến nơi, vẫn còn đang mặc chiếc áo khoác mỏng màu xanh trên người.

“Hôm nay đến lượt em kiểm tra hầm rượu.”

Imakura nhìn đồng hồ, đã 4:30. Vậy là cô ta muộn nửa tiếng. Anh thở dài.

“Không sao. Anh làm giúp em rồi. Chỉ cần kiểm tra ly tách nữa thôi.”

“Em xin lỗi!”

Miki chấp tay trước mặt, cúi đầu xuống thật sâu. Cô hầu rượu nhỏ hơn anh bảy tuổi này lúc nào cũng lễ mễ. Đây chẳng phải lần đầu tiên cô ta đến trễ, nhưng Imakura không giận. Cô ta chưa bao giờ đi muộn quá nửa tiếng, và lúc bắt tay vào việc lúc nào cũng rất nghiêm túc.

Imakura không thể không nghĩ rằng bản thân mình đã trở nên rộng lượng hơn rất nhiều. Trước đây anh cực kỳ ghét những ai hay trễ làm, và thường mắng nhiếc họ hàng giờ. Anh sẽ ganh ghét những ai đến sớm hơn mình, hay những ai làm tốt hơn mình, bày tỏ thái độ với họ chẳng tốt đẹp gì. Đây chính là tác phong của Imakura khi còn làm ở công ty được, rất nhiều lần anh đã bị chính lối cư xử này làm hại.

Đến lúc công ty được phá sản, đột nhiên anh có cơ hội được chuyển sang công việc mà mình yêu thích, tự nhiên thái độ làm người của anh cũng tốt hơn hẳn lên. Ở vị trí cũ, anh lúc nào cũng tự ti vì mình thiếu năng lực, nhưng ở đây, khả năng của anh lại được thừa nhận. Anh tìm thấy tự tin ở bản thân. Và như thế, anh cũng tìm thấy lòng khoan dung dành cho người khác.

“Hôm qua em thức đêm uống rượu với đám bạn.” Miki thú nhận.

“Gần nửa đêm chúng ta mới xong việc, vậy mà sau đó em còn đi uống nữa sao?”

Imakura giật mình trước sức bền kinh dị của cô nàng, dù anh hiểu rõ sự khác biệt giữa một thanh niên hai mươi đầy sức sống và một kẻ đã bước vào hàng băm như anh. Anh khá thấp, lại có gương mặt trẻ con nên người ngoài lúc nào cũng nhầm anh với đám thanh niên, nhưng bản thân anh thì biết rõ mình đã ba mươi hai rồi. Dù vậy, trong đôi ngũ nhân viên ở nhà hàng anh vẫn là lính mới, vì anh chỉ vào làm gần một năm rưỡi nay.

Sở dĩ Cherbourg chỉ có mỗi Miki là nhân viên hầu rượu, là vì người cùng làm với cô đã mất trong một tai nạn. Cô nàng từng sang Pháp du học, ở bên ấy làm hầu rượu một thời gian, sau khi về nước thì nhanh chóng được nhận vào nhà hàng này. Cô là con gái của một ông chủ vườn nho giàu có tại quận Yamanashi, và dù luôn miệng bảo rằng mình chẳng biết gì nhiều nhưng sự thật thì chẳng mấy ai có được khả năng ngửi và nếm rượu tuyệt hơn cô nàng.

Nhà hàng nhận Imakura vào làm bồi bàn với mục đích huấn luyện anh thành người hầu rượu tương lai. Dù chưa từng làm việc ở nhà hàng bao giờ, anh vẫn được họ thuê vì vốn hiểu biết đồ sộ về rượu và khả năng phối rượu vào thực đơn khó ai bì.

Nhà hàng càng sang trọng, quản lý càng đòi hỏi nhân viên có kinh nghiệm. Nhưng đầu bếp chính của Cherbourg chỉ mới ba mươi tuổi. Anh ta không đặt nặng vấn đề truyền thống mà rất nổi danh với khả năng phối hợp đồ ăn Pháp vào thực đơn cho khách hàng Nhật. Thay vì một người hầu rượu cứng nhắc luôn tuân thủ quy tắc truyền thống, người quản lý thích một nhân viên có khả năng lựa chọn rượu phù hợp với thực đơn và có thể thỏa mãn khách hàng với chi phí không quá đắt. Vậy nên Miki và Imakura được nhận vào làm ở đây.

Miki siết tay cười khúc khích.

“Hôm qua ông chủ cửa hàng nơi bạn em làm việc khai trương thêm một quán bar mới. Họ đem cả Dom Perignon ra đấy. Loại cũ nhé!!!”

“Thật không?”

Imakura bị cuốn hút bởi câu chuyện của cô nàng. Phải biết rằng vào những vụ mùa nho màu mỡ, người ta sẽ dùng một lượng nho nhiều hơn bình thường để chưng cất Don Perignon. Một chai Don Perignon được gọi là “loại cũ” nghĩa là giá của nó cao gấp bốn năm lần bình thường.

“Ganh tị quá. Anh chỉ mới được uống loại cũ một lần thôi.” Imakura thở dài, còn Miki vẫn đang mơ màng hồi tưởng vị rượu đêm qua.

“Ngon tuyệt vời. Quán bar cũng rất đỉnh. Họ pha chế cocktail tốt hơn hẳn bình thường, và quây rượu ở đó thì miễn chê. Anh phải đi thử một lần mới được.”

“Ừ... nhưng Miki này, em nên thay đồ đi. Nếu quản lý trông thấy, anh ta sẽ biết em đi muộn nữa đấy.”

Miki vội vã chạy ào đi, được vài bước, cô nàng quay lại.

“Anh tắm trước khi đi làm phải không?”

“Ừ.”

Cô nàng cười mũi.

“Em biết mùi dầu gội của anh nhá, là Eliair của Carvy đúng không? Bạn em cũng dùng loại này. Anh thích Eliair à?”

“Đây là của người khác, anh không rõ lắm.”

Miki không chịu dừng lại.

“Anh ở một mình đúng không? Vậy mà lại dùng dầu gội của người khác? Nói đi, anh tắm ở nhà ai nào?”

“Hả? E... ý em là gì?” Imakura giật mình đỏ mặt. Anh vội đầu vào tờ giấy đặt hàng rượu.

“Việc anh làm liên quan gì đến em? Chúng ta đã nói nhiều lần rồi. Đây... đây gọi là quấy rối.”

Miki che miệng cười khúc khích, rất ra dáng một phụ nhân xấu xa.

“Anh dễ hiểu thật.”

Imakura đang bị một cô gái nhỏ hơn hẳn mình đùa giỡn trong lòng bàn tay. Anh cố gắng lái sang chủ đề khác, lấy lại vai vẻ lớn tuổi hơn, đứng thẳng lưng lên đằng hắng.

“Nói về anh thế đủ rồi... Anh đã kiểm tra hàm rượu, chúng ta đang thiếu rượu vang hồng. Anh muốn đặt thêm. Ngoài loại của Tavel và Mateus như bình thường, anh định lấy một ít vang hồng California.”

Miki chột chột ngón giữa lên má.

“Ý anh là loại rượu California anh thích ấy hả? Loại khô và thơm nức hoa hồng phải không? Ừ, vừa rẻ vừa ngon. Em cũng thích. Anh cứ đặt đi.”

“Vậy hôm nay anh sẽ gọi.”

Khẩu vị và khứu giác của Miki là tốt nhất, nhưng việc sắp xếp thì cô nàng thuộc hạng bét, nên người đặt hàng rượu thường là Imakura. Cô không quan tâm đến giá cả hay danh tiếng của rượu, nhưng lại rất kén chọn về mùi vị nên anh thường phải cẩn thận hỏi trước khi đặt hàng.

“Chết. Quản lý...”

Nhìn qua cánh cửa đang mở, bọn họ có thể thấy người quản lý, Tani – Quý mặt cười, đang đi vào. Miki phóng vào phòng thay đồ còn lẹ hơn thỏ, Tani đang nhìn vào quầy nên không để ý thấy cô.

Imakura đi vào văn phòng và gọi điện thoại. Nếu hôm nay đặt hàng, khoảng chiều mai sẽ đến nơi. Anh gọi cho nhà cung cấp quen thuộc, nhưng máy bận nên anh đành phải chờ. Đợi khá lâu vẫn chưa xong, hông của anh bắt đầu tê dại. Sáng nay, trên giường một lần, rồi lại trong phòng tắm một lần... chỉ tại Yuichi đang tắm thì giữa chừng nổi hứng.

Dù có đôi khi không thể nói lý với cậu, người yêu của anh vẫn luôn là người đàn ông tốt. Mỗi khi nghĩ đến việc được cùng cậu yêu đương, tim anh lại đập loạn. Những lúc như thế, anh thực sự cảm thấy được mình đang được yêu sâu sắc nhường nào.

Hai người từng là sếp và nhân viên ở công ty dược. Lúc bị kẹt trên hoang đảo, cả hai buộc phải ở cạnh nhau, dựa vào nhau mà sống sót, và rồi tình yêu nảy nở. Hiện giờ cả hai đã sống chung, tình yêu càng lúc càng mặn nồng, nhưng để có được ngày hôm nay chẳng phải dễ dàng. Năm ấy, khi cuối cùng cũng được cứu thoát, công ty lại phá sản, mẹ Imakura thì kiên quyết phản đối quan hệ giữa hai người. Imakura và mẹ từng là người quan trọng nhất trong cuộc sống của đối phương, từ nhỏ đến lớn anh chưa từng giấu mẹ điều gì. Vậy nên chẳng mất bao lâu mà quan hệ giữa anh và Yuichi bị mẹ phát hiện, bà gào thét với anh như sấm đánh bên tai.

“Nhưng Yu-chan là người đàn ông tốt!” Anh yếu ớt phản đối.

“Đàn ông tốt mà lại đi dụ dỗ đàn ông khác à?”

Anh không hề bị dụ dỗ. Hai người là tự nhiên đến với nhau. Nhưng mẹ anh đời nào chịu nghe giải thích.

“Con... con yêu cậu ấy...”

“Con là đồ ngọc. Con để mình bị một thằng gay đùa giỡn.”

Ban đầu Imakura vẫn tin tưởng Yuichi, nhưng về sau mỗi ngày đều nghe mẹ lặp đi lặp lại hai chữ “đùa giỡn” khiến anh bất giác tin rằng đó là sự thật. Đúng hơn là, anh sợ, nếu mình tiếp tục nói yêu Yuichi, biết đâu mẹ sẽ từ anh thì sao? Anh muốn đợi đến lúc cơn giận của mẹ qua đi, nhưng không ngờ số điện thoại của cậu đã bị xóa từ khi nào. Số địa chỉ của công ty cũng không thấy tăm hơi, Imakura lại quá hèn nhát không dám hỏi mẹ. Nếu hỏi, chắc chắn bà sẽ đòi biết nguyên nhân. Rồi một ngày, bà đột nhiên nói sẽ chuyển nhà. Anh những tưởng đây sẽ là kết thúc. Anh nghĩ mình sẽ không bao giờ có thể làm cho mẹ chấp nhận chuyện giữa anh và Yuichi.

Sau khi thất nghiệp, Imakura bắt đầu học về pha chế rượu. Anh đã luôn mơ ước được làm công việc này, bây giờ coi như có lý do chính đáng để theo đuổi nó. Anh tham gia một lớp dạy về rượu mỗi buổi chiều, và tận hưởng cuộc sống ấy đến tối. Anh thậm chí không đi tìm việc, chỉ biết mỗi ngày nghĩ về rượu... dù rất sợ rằng mẹ sẽ nổi giận. Nhưng không, dường như bà đang quen một ai đó, cuối tuần nào cũng diện thật đẹp rồi ra ngoài.

Chỉ cần được bận rộn nghiên cứu về rượu, anh sẽ không sao, nhưng hằng đêm, mỗi khi lên giường, ký ức về những ngày trên đảo lại hiện ra trước mắt. Hai người đã từng hôn nhau, ôm nhau ngủ, sống cuộc sống hoàn toàn tách biệt với thế giới bên ngoài. Có những lúc anh không kiềm được nước mắt. Nếu đây không phải là “tình yêu”, vậy thì anh phải định nghĩa nỗi buồn này như thế nào?

Trải qua một mùa thu đơn độc, mẹ anh ngỡ ngàng thông báo rằng bà sẽ tái hôn... với gã đàn ông râu quai nón ở viện dưỡng lão. Gã đàn ông đã từng cùng anh và Yuichi đi trên chuyến thuyền ra đảo. Mẹ đã một mình nuôi anh từ khi cha mất, nghe tin bà tái hôn, lòng anh vô cùng phức tạp. Anh muốn chúc phúc cho mẹ, nhưng cảm thấy bản thân dường như bất lực.

“Mẹ phản đối con được ở bên người mình yêu, nhưng còn mẹ thì sao? Gã đàn ông đó có gì khác với Yu-chan?” Có lẽ, đây mới là những lời anh muốn nói.

Ban đầu, mẹ anh khẳng khái đòi con trai đi cùng đến Miyagi, nhưng gã đàn ông râu quai nón bảo anh. “Cháu là một người trưởng thành, cháu hãy làm những gì mình muốn.”

Lúc mẹ lên kế hoạch kết hôn, Imakura đã tuyên bố mình sẽ ở lại Tokyo tiếp tục việc học, bà mẹ nước mắt ngấn nước mắt dài năn nỉ anh đi cùng. Nếu bà vẫn kiên trì như thế, có lẽ anh đã đồng ý. Nhưng không ngờ, khi vị hôn phu kia vừa bảo rằng việc ấy không cần thiết, ngay lập tức bà thay đổi ý định, nhanh đến mức khiến anh có cảm giác mình vừa bị giáng cho một bạt tai. Mọi việc cứ như một cú sốc. Anh nhận ra rằng, giờ đây trong mắt mẹ, gã điên điên kia mới là người quan trọng nhất với bà.

Thời gian đầu khi sống một mình, anh cô đơn vô cùng, chỉ biết khóa laptop cô đơn bằng cách vùi đầu vào nghiên cứu rượu. Không phải vì thiếu vắng mẹ, mà vì mong muốn được gặp Yuichi. Nhưng anh không dám. Chỉ cần liên lạc với đồng nghiệp cũ, anh sẽ có số điện thoại và địa chỉ của Yuichi, nhưng anh đã trốn mặt cậu bốn tháng, liệu cậu có chịu gặp anh không? Nếu đến tìm cậu chỉ để nhận lấy lời chia tay, anh sợ rằng mình sẽ không gượng dậy nổi.

Imakura quyết định đi phẫu thuật cắt bao quy đầu. Ít nhất anh muốn loại bỏ căn nguyên khiến bản thân mình luôn thiếu tự tin. Việc này tuy không giúp thay đổi kích thước vốn có của anh, nhưng khi nhìn phần đỉnh hồng nhật được lộ ra, Imakura có cảm giác như lần đầu tiên được nhìn thẳng vào con người thật của bản thân.

Đầu tháng chạp, anh được nhận vào làm ở Cherbourg. Công việc này là một may mắn, anh biết, nên càng cố gắng học hỏi hơn. Có đôi lúc sự thiếu kinh nghiệm của anh khiến khách hàng không hài lòng, và phải nghe mắng mỏ thật chẳng dễ chịu gì, nhưng công việc này với anh là một hạnh phúc. Anh lao đầu vào làm việc suốt một năm sau đó, những tưởng đã đến lúc mình có thể quên được Yuichi, thì, hai người lại đột nhiên gặp nhau vào một ngày giữa tháng giêng.

Hầu như ngay lập tức, bà mẹ phát hiện ra chuyện hai người tái hợp. Imakura rất sợ bà sẽ giận dữ và từ anh, nhưng bên cạnh Yuichi vẫn giữ bình tĩnh. Mẹ của Imakura trút tất cả cơn oán hận lên người Yuichi, cậu vẫn bình thản đón nhận. Thậm chí khi bị bà tát vào mặt, Yuichi vẫn không nói nửa lời. Nhìn thấy cậu cư xử như một người đàn ông thực thụ, Imakura cảm thấy bản thân mình lúc trước thật đáng hổ thẹn.

“Con yêu Yu-chan. Dù má có nói gì đi nữa, con vẫn yêu cậu ấy.”

Cuối cùng anh đã nói lên được những lời này, tất cả là nhờ vào sự can đảm cậu đã trao cho anh. Bà mẹ khóc lóc bỏ về Miyagi và không thêm liên lạc với anh nữa. Nhưng dạo gần đây, bà bắt đầu gọi điện trở lại, nhưng hai người chưa bao giờ nhắc đến Yuichi trong những cuộc nói chuyện của mình. Có lẽ mẹ anh vẫn chưa thể chấp nhận sự thật, rằng con trai mình đang yêu một người đàn ông.

Số phận đã sắp đặt cho cậu và anh cùng nhau sống sót trên đảo hoang, giờ đây, cả hai bắt đầu gặp gỡ và yêu thương nhau như ngày xưa. Và cứ thế mà chuyển đến sống cùng nhau. Cậu sẽ hôn anh triền miên vào mỗi đêm, sẽ cùng anh ngủ trên một chiếc giường, khi được cậu vuốt ve lên tóc, lên người, anh cảm nhận được tình yêu của cậu. Những lời thì thầm “Em yêu anh”, và sự dịu dàng của cậu...

Giọng nói của người bán hàng vang lên, “Xin lỗi đã để anh đợi lâu.” khiến Imakura giật mình khỏi cơn mộng. Anh vội thông báo đơn đặt hàng, bên kia bảo sẽ chuyển đến vào chiều mai. Sau khi cúp máy, anh nhập số liệu vào máy tính, tên rượu, số lượng, giá cả và chủng loại... Xong việc, anh vừa thở ra một hơi thì điện thoại lại vang lên. Nghĩ rằng khách hàng gọi đến, anh vội nhấc máy.

“Cảm ơn quý khách đã gọi đến Cherbourg. Xin hỏi tôi có thể giúp gì cho quý khách?”

Sau một giây im lặng, bên kia truyền đến giọng nói của người anh yêu.

“Imakura?”

“Yu-chan?”

“Ừ. Anh đấy à.”

Một giây trước mới mơ về người yêu, một giây sau đã nghe giọng cậu ấy. Chỉ như thế đã khiến tim anh đập loạn.

“Sao vậy? Em chưa bao giờ gọi đến chỗ anh làm.”

“Xin lỗi, làm phiền lúc anh đang bận, tuy hơi đột ngột nhưng... Anh xem có cách nào đặt chỗ cho bảy hoặc tám người tối mai không?”

Imakura vội tìm danh sách đặt chỗ. Điều không còn chỗ trống, nhưng nếu họ sắp xếp lại một số bàn, có lẽ vẫn đủ cho tám người.

“Có thể được.”

Anh nghe một tiếng thở dài nhẹ nhõm ở đầu dây bên kia.

“Cảm ơn anh. Sếp em đột nhiên đòi tổ chức liên hoan tối nay, làm bọn em chẳng biết đi đâu tìm nhà hàng. Chị ấy rất kén chọn, không chịu ăn ở những chỗ thường, em nghĩ đi nghĩ lại thấy Cherbourg có lẽ là tốt nhất.”

Imakura rất vui khi người yêu cậu để ý đến nhà hàng của mình, nhưng rồi anh hạ giọng thì thầm. “Em cũng biết giá ở đây khá đắt. Có sao không?”

Yuichi bật cười.

“Anh có nhớ em kể chuyện sản phẩm mới của phòng bọn em bán chạy không? Ừ thì, giám đốc đợt này có thưởng, nên tối mai giá cả không thành vấn đề.”

Imakura nhẹ nhõm.

“Đặt món trước không? Hay đến nơi rồi quyết định?”

“Mọi người có sở thích riêng, nên bọn em sẽ đặt món sau.”

“Hiểu rồi. Vậy anh sẽ sắp xếp chỗ ngồi cho tám người vào bảy giờ tối mai.” Anh dùng giọng phục vụ chuyên nghiệp để kết thúc yêu cầu đặt chỗ của khách. Người yêu của anh cười khúc khích, nhưng cũng đòi thêm điều kiện.

“Bọn em yêu cầu phục vụ đặc biệt được chứ?”

“Bình thường chỗ anh không làm thế, nhưng anh sẽ đến phục vụ bàn em.”

“Em chờ anh đây. Vậy, làm việc tốt đi nha.”

Imakura gác máy. Đột nhiên, động lực làm việc của anh dâng trào. Anh rất vui vì Yuichi đã nghĩ đến mình khi có việc cần. Anh sẽ phục vụ rượu cho họ thật tốt, để người sếp kén chọn của Yuichi phải thốt lên câu “Ngon quá!”. Như thế, ấn tượng của Yuichi trong mắt cấp trên cũng sẽ tăng cao.

Anh bắt đầu liệt kê một số loại rượu kèm với từng loại thức ăn trong đầu. Để rượu được phối hợp ăn ý với các món, phải xét đến khẩu vị của từng người: họ thích rượu ngọt hay rượu cay, nặng hay nhẹ? Nếu sếp của Yuichi gọi thịt bò, nghĩa là cô ta thích hương vị truyền thống... anh vừa lẩm bẩm vừa đi xuống hành lang nhân viên, bắt chợt một người gọi tên anh. Quay đầu lại, ra là Miki đang lau tách.

“Chúng ta có Chateau Haut Brion 1985 không?”

“Ừ có.” Anh ngừng bước để trả lời.

“Tối nay có một cặp vợ chồng tổ chức kỷ niệm lễ cưới. Nếu phù hợp với thực đơn, em sẽ phục vụ họ loại này, chính là năm bọn họ kết hôn. Anh thấy lãng mạn không?”

“Nghe hay đấy. ‘85 cũng là một năm tốt.”

Xuống đại sảnh, Imakura vẫn còn ngẫm nghĩ về lễ kỷ niệm ngày cưới. Khách hàng cũng thường mừng sinh nhật ở đây. Anh bắt đầu nghĩ đến sinh nhật Yuichi. Dù đã sống chung ba tháng, anh vẫn chưa hỏi cậu việc này.

Nếu tổ chức một buổi tiệc mừng thì sẽ rất hay. Anh muốn được thấy người yêu hạnh phúc. Quyết định rồi, tối nay về sẽ hỏi.

“Imakura, chúng ta chuẩn bị họp.”

Quản lý Tani, quý mặt cười, gọi cậu. Imakura lập tức trở lại tư thái làm việc, hướng thẳng phòng họp đi đến.

Tan ca, bước ra khỏi lối cửa dành cho nhân viên, hơi lạnh bên ngoài bắt đầu phả vào má anh. Đã sắp sang tháng năm, vậy mà ban đêm trời vẫn rất lạnh. Imakura chỉ mang theo một áo khoác mỏng nên đi rất nhanh để giữ ấm. Sau khi chia tay Miki ở trạm xe, anh trở lại dưới đường cầu cao tốc. Hai hàng anh đào rực rỡ bên đường khẽ đung đưa cành trong gió lạnh.

Một giờ sáng anh mới về đến nhà. Đèn ở cửa vẫn sáng. Trong phòng khách, Yuichi đang ngủ quên trên sofa với cuốn sách dày cộp trên tay.

“Anh về rồi.”

Yuichi chậm chậm ngẩng đầu khi nghe giọng anh. Lúc bắt gặp ánh mắt của đối phương, cậu mỉm cười.

“Mừng anh về. Bên ngoài lạnh lắm không?”

“Ừ. Ban ngày thì ấm mà đêm về lạnh ghê luôn.”

Yuichi vẫy tay bảo Imakura lại gần, anh làm theo. Cậu nắm lấy hai bàn tay anh, thì thầm “Anh lạnh thật,” rồi áp nó lên hai má.

“Em ấm quá.”

“Em ở nhà mà. Lại đây, em sưởi ấm cho.”

Imakura cúi xuống, ngồi vào lòng người yêu. Yuichi ôm chặt lấy anh. Imakura nhắm hờ hai mắt, chậm rãi cảm nhận hơi ấm của cậu, đột nhiên bàn tay cậu lướt lên gáy anh làm một cơn lạnh chạy dọc sống lưng.

“Đính vào anh này.”

Ngẩng đầu lên, trong tay Yuichi là một cánh hoa màu hồng mềm mại.

“Trên đường về anh đi bộ dưới hàng anh đào mà.”

Yuichi đặt cánh hoa lên môi rồi khẽ đưa vào miệng.

“Em nuốt đấy à?”

“Có vị anh đào.”

“Thật không?”

Như để chứng minh, Yuichi khẽ cúi xuống hôn anh. Dù không cảm thấy vị anh đào, nụ hôn vẫn thật ngọt ngào. Họ tiếp tục hôn sâu, anh cảm giác được những ngón tay ấm áp của Yuichi khẽ vuốt ve lên tóc và dọc xuống lưng anh. Imakura nhắm mắt lại như một con mèo thỏa mãn. Anh cảm thấy mình có thể làm chuyện ấy ngay bây giờ... anh muốn làm chuyện ấy ngay bây giờ, nhưng dường như Yuichi không thấy vậy, những động chạm của cậu không tiếp tục đi xa hơn.

“Vào phòng tắm nước ấm đi.”

“Ừm...”

Imakura rục rịch trên hai chân Yuichi, vẫn muốn được âu yếm nhiều hơn. Anh cố tìm một đề tài nói chuyện để không phải đi tắm, và rồi nhớ ra...

“Đúng rồi. Anh đã xếp chỗ cho em, nhưng nó ở phía sau. Tuy vẫn nhìn được quang cảnh nhưng...”

“Ở đâu cũng được. Xin lỗi vì bắt anh chuẩn bị đột ngột như thế. Ở phía sau còn dễ nói chuyện hơn, bọn em không cần phải ngại người ngoài.”

Imakura thở phào nhẹ nhõm khi nghe câu trả lời của cậu. Lúc quản lý Tani nghe nói anh nhận thêm một yêu cầu đặt chỗ vào phút cuối đã nổi trận lôi đình. Việc sắp xếp lại bàn cũng không dễ chút nào, bắt đặc dĩ chỗ ngồi của họ phải dời về phía sau. Nhưng đây là vì người yêu của mình, Imakura không muốn cậu thất vọng.

“Anh tự hỏi... bao giờ đến sinh nhật em nhỉ?”

Người yêu của anh nháy nháy mắt, điểm lên trán anh.

“Sinh nhật em?”

“Ừ. Ngày mấy?”

Yuichi cũng không nghĩ ngợi gì nhiều, trả lời ngay rằng vào 14 tháng năm. Vậy là chỉ còn hai tuần nữa!

“Đến nơi rồi còn gì! Chúng ta phải chúc mừng mới được. Em muốn quà gì?”

Yuichi cười khúc khích.

“Không cần đâu, thật đấy. Em không mấy hứng thú với tiệc sinh nhật.”

“Nhưng anh muốn tổ chức mà!”

Đó là sinh nhật của người đàn ông mà anh yêu, và cũng là lần đầu tiên hai người cùng nhau chúc mừng. Anh nhìn cậu với ánh mắt mong đợi không thôi, đến mức Yuichi đành phải đầu hàng, khẽ xoa lên má anh.

“Vậy, em muốn anh phải nghĩ về em cả ngày.”

“Không được, phải có gì hơn thế chứ...”

“Vậy là được rồi. Đâu phải ai cũng được độc chiếm suy nghĩ của người khác nguyên một ngày.”

Hai má Imakura bị cậu nắn đến đau, nhưng trong lòng anh thật hạnh phúc. Anh vừa nhỏ con, vừa ngốc nghếch, ngoài rượu ra thì chẳng biết chuyện gì, vậy mà người đàn ông trước mặt vẫn luôn yêu anh. Imakura cảm động đến muốn khóc, vội vàng dụi đầu vào ngực người yêu.

Sau khi tắm, cả hai cứ thế đi ngủ, không có cuộc mây mưa nào. Imakura nhìn người yêu đang ngủ thật say bên cạnh, nghĩ mãi về việc mình phải làm gì cho người mình đã yêu đến khắc cốt ghi tâm này.

Tối hôm sau, đúng bảy giờ, Yuichi và sếp xuất hiện ở nhà hàng. Tất cả có ba nam năm nữ. Imakura khẽ liếc mắt nhìn theo quản lý Tani đang dẫn họ vào chỗ ngồi phía sau. Anh cứ tưởng sẽ có nhiều phụ nữ hơn, bởi công ty của cậu là công ty mỹ phẩm.

Sau khi mọi người đã yên vị, anh tiến lại bàn phục vụ. Trong lòng đột nhiên căng thẳng, bởi trong bàn có một người anh quen biết, hai chân anh gần như run lên.

“Quý khách có muốn dùng rượu khai vị không ạ?”

Ánh mắt anh chạm vào tầm mắt của Yuichi. Cái nhìn dịu dàng của cậu làm anh ngượng ngùng.

“Xem nào...”

Người phụ nữ tóc xõa ngang vai nhìn lướt qua list rượu. Trông chị ta vào khoảng tứ tuần, có vẻ lớn tuổi nhất so với mọi người. Chắc hẳn chị ta là sếp. Người phụ nữ gọi Peacher Kir. Yuichi và một người đàn ông khác hình như chức vụ thấp hơn, gọi tiếp hai ly champagne, người đàn ông còn lại và năm cô gái gọi chung một chai rượu thường.

Anh chàng gọi rượu thường này đẹp như người mẫu, không chỉ khuôn mặt, mà cả thân hình. Phong cách của anh ta rất đặc biệt, nếu phải miêu tả anh ta bằng một từ, có lẽ không từ nào thích hợp hơn “gợi cảm”.

Anh ta vô cùng nổi bật, đến nỗi Miki cũng phải phấn khích thì thầm rằng, ôi, bàn của Imakura ngồi một anh chàng vô cùng đẹp trai nha.

Sau khi mọi người chọn món, Imakura bắt đầu hỏi các loại rượu. Xem ra mọi người ăn mừng thật lớn, mỗi loại được chọn đều có hai chai đỏ và trắng.

Người động đũa đầu tiên là người phụ nữ trông như sếp của Yuichi. Imakura đang định rời đi thì chị ta gọi lại.

“Cậu là bạn của Higashiyama?”

Câu hỏi làm Imakura giật mình, nhưng Yuichi cho anh một cái cười trấn an.

“Vâng.”

Người phụ nữ nghiêng cứu gương mặt anh như muốn nhìn thấu đến từng chi tiết.

“Cậu có thể lại gần hơn chút được không?”

Dù không biết chị ta định làm gì, anh vẫn bước tới trước.

“Thêm chút nữa. Cúi xuống.”

Anh cúi xuống, tưởng chị ta định cho mình xem cái gì, đột nhiên, một ngón tay ấm ấm, mềm mềm khẽ xoa lên má anh.

“Mềm quá...” Chị ta thốt lên.

“Tôi thấy da cậu đẹp quá nên không nhịn được. Trắng mịn, không tì vết, lại còn rất mềm. Hoàn hảo!”

Nghe vậy, bốn cô gái còn lại cũng muốn được chạm vào má Imakura. Hết ngón tay này đến ngón tay khác xoa lên má làm đầu óc anh xoay vòng vòng.

“Mềm như da em bé ấy. Ôi, khó tin quá!”

Mọi người trầm trồ khen ngợi.

“Chúng ta đừng dùng người mẫu quảng cáo nữa, dùng cậu ấy đi.”

Không khí bắt đầu chộn rộn lên. Người phụ nữ lớn tuổi nhất nhìn anh với ánh mắt ghen tị.

“Tuổi tác làm da lão hóa hết cả. Cậu bao nhiêu tuổi? Khoảng 20 không?”

Anh đỏ mặt, Yuichi tranh thủ chen vào.

“Chị Takanaga, chị có tin anh ấy lớn tuổi hơn em không?”

“Trời đất... em đùa đấy à. Tôi xin lỗi. Vậy chắc cậu khoảng 27 28 tuổi?” Xem ra chị ta vẫn chưa chịu bỏ cuộc.

“Thực ra, tôi đã 32 tuổi rồi.”

Lời vừa thốt ra, cả bàn đã hét ầm lên. Anh có thể nghe thấy tiếng họ thì thầm vào tai nhau rằng, ôi ôi, làm sao mà có chuyện đó được.

“Anh ấy cùng tuổi với anh đấy, Fujiwara.” Một người phụ nữ khác nói với anh chàng đẹp trai. Anh ta cười. Bộ tây trang tỉ mỉ trên người làm anh ta trông có vẻ trí thức, lúc này nhìn vào menu anh ta dường như rất bình thản, xem ra những nhà hàng sang trọng hơn thế này cũng không phải chuyện gì lạ lẫm với anh ta. Thậm chí, hành động đưa ly rượu lên môi của anh ta cũng thật gợi cảm.

Imakura cảm thán cho sự khác biệt đến một trời một vực giữa hai người. Cùng tuổi với nhau, vậy mà...

“Imakura, chắc anh còn những bàn khác phải đi nữa.”

Yuichi lên tiếng giải thoát cho anh. Tám người trên bàn khiến số rượu được đưa lên với đi nhanh chóng. Khi anh trở lại, người phụ nữ lúc này tỏ vẻ xin lỗi vì vừa rồi đã đường đột. Anh không muốn chị ta khó xử nên trả lời hòa nhã, “Mặt tôi khá trẻ con nên mọi người đều nhầm tưởng tôi trẻ hơn tuổi thật rất nhiều, chị đừng để ý. Mong mọi người thưởng thức các món ăn và rượu thật vui.”

Trong lúc anh bận phục vụ ở bàn khác, họ đã ăn xong và ra về. Quản lý Tani bảo với anh, “Vị khách vừa rồi, người phụ nữ trông khoảng bốn mươi tuổi ấy, cảm ơn cậu vì đã giới thiệu các loại rượu rất ngon. Chị ta còn bảo ‘Nhớ giữ làn da đẹp ấy cho cẩn thận’, vậy là ý gì?”

8. Chương 8

Khuya muộn, trên đường về nhà, Imakura bất ngờ nhìn thấy Yuichi đang đứng đợi dưới cầu cao tốc trên lộ trình quen thuộc. Lúc đầu, anh chỉ nhìn thấy một bóng người từ đằng xa, nhưng vì trời quá tối, anh vẫn chưa nhận ra Yuichi.

“Sao thế?”

Anh chạy đến bên cậu, Yuichi bảo rằng mình đứng đây để đợi anh.

“Không cần phải vậy đâu. Em đợi anh ở nhà cũng được mà.”

“Em muốn đón anh.”

Cậu nắm tay anh đi về phía trước. Imakura nửa vui lại nửa sợ sẽ bị người nhìn thấy. Người yêu vẫn đang mặc bộ vest lúc đến nhà hàng, bên ngoài là một chiếc áo khoác dài màu kem. Xem ra từ tối đến giờ cậu vẫn chưa về nhà.

“Lúc này anh có khó chịu không?” Yuichi vừa đi vừa hỏi.

“Gì cơ?”

Trong đầu Imakura bây giờ chỉ có bàn tay ấm áp của Yuichi, anh không kịp phản ứng những gì cậu vừa nói.

“Thì đồng nghiệp của em bàn tán về ngoại hình và tuổi tác của anh. Em sợ sẽ làm anh không vui.”

Anh dừng lại, đối mặt với Yuichi đang nhìn mình.

“Không sao.” Imakura nói. “Mặt anh vốn trẻ con, cũng quen rồi.”

Yuichi thở phào nhẹ nhõm.

“Em đúng là người hay lo.”

Gió bắt đầu thổi, không phải từng đợt rét buốt như giữa mùa đông, mà là cái lạnh run run thấm vào da thịt. Imakura siết chặt tay người yêu.

“Về thôi. Lạnh quá.”

“Anh lạnh à?”

“Một chút.”

Lời vừa dứt, cơ thể anh đã được Yuichi lập tức ôm vào lòng, siết chặt lấy. Anh sợ hãi nhìn xung quanh, nhưng vào giờ này đường phố đã hoàn toàn vắng lặng. Dù vậy...

“Yu-chan... nhờ có ai thấy...”

Tuy nói vậy, anh vẫn không cự tuyệt bờ môi của Yuichi. Nụ hôn không có vị rượu tây, chỉ có mùi cồn thoang thoảng... Chắc hẳn cậu và đồng nghiệp đã đến một nơi khác để uống tiếp.

“Nói thật, em giận lắm.” Yuichi thì thầm vào tai Imakura. “Em không ngờ bọn họ dám chạm vào anh như thế.”

“Chỉ trên mặt thôi mà.”

“Vẫn đáng giận. Gương mặt anh, con người anh, đều là của mình em.”

Tim Imakura đập mạnh. Anh ngẩng đầu, ánh mắt giao nhau, trong mắt Yuichi là lửa giận.

“Em là người độc chiếm rất mạnh. Nhìn bọn họ cứ sờ mặt anh trong khi anh rõ ràng đang khó chịu, em tức điên. Lẽ ra em không nên dẫn bọn họ đến nhà hàng.”

Một điều gì đó khê nhói lên trong lòng Imakura khi anh nghe thấy những lời ghen tuông của Yuichi. Anh cảm giác được tình yêu của cậu, không chỉ bằng lời nói, mà bằng cả vòng tay ấm áp kia.

Quên hết mọi thứ xung quanh, Imakura cố rướn người lên, ôm hôn người tình đầy chiếm hữu của mình. Yuichi giật mình ngạc nhiên.

“Về nhà thôi.” Anh vừa nói vừa xấu hổ cúi xuống. Yuichi gật đầu đồng ý.

“Đến nơi, chúng ta sẽ tiếp tục.”

Nói xong, Imakura mới giật mình nhận ra những lời ấy táo bạo thế nào. Yuichi dụi dụi vào má anh như một chú cún nhỏ, thấp giọng thì thầm. “Về đến nhà, anh sẽ để em chạm vào toàn thân anh chứ?”

Imakura trả lời, vẫn không dám nhìn lên. “Ừ.”

“Có cho em dùng miệng với anh không?”

Những lời này sinh ra ảo giác, như thể nơi ấy của anh đang bị Yuichi nắm trong tay, khiến hai chân anh run rẩy.

“À... ừ.”

“Trong lúc em dùng lưỡi, anh sẽ cho phép em luồn ngón tay vào đằng sau và xoay tròn chứ?”

Imakura đỏ bừng mặt. Những việc này đối với hai người vô cùng quen thuộc, nhưng khi nghe giọng cậu khàn khàn nỉ non bên tai, Imakura sượng cả người.

“Ừ... được rồi... về nhà đã.”

Yuichi cười. Cậu choàng tay qua vai Imakura, lôi kéo anh bước vội dưới đường cầu cao tốc để về đến tổ ấm tình yêu của mình.

Một buổi sáng nắng rực rỡ và ấm áp đẹp trời. Imakura ở gần nên có thể đi bộ đến nhà hàng, anh thường rời nhà lúc 3:30 và luôn đến nơi đúng giờ, nhưng hôm nay từ giữa trưa anh đã đi rồi. Anh ghé vào trung

tâm thương mại gần trạm xe để tìm mua một món quà cho người yêu, vì chỉ còn mười ngày nữa là đến sinh nhật cậu.

Anh đã cố vặn hỏi cậu muốn quà gì vài lần, nhưng đều nhận được câu trả lời như nhau: cậu chỉ cần anh nghĩ đến mình cả ngày là đủ rồi.

Nhưng Imakura muốn dành tặng cậu thứ gì đó để Yuichi sẽ nhớ mãi ngày này. Nghĩ nát óc vẫn chưa tìm được thứ gì thích hợp. Anh chuyên về rượu, có thể tặng cậu một chai rượu hiếm, nhưng Yuichi lại chẳng phải người cuồng rượu như anh. Cậu thích bia hơn.

Vào trung tâm, anh dạo quanh để tìm xem thứ gì có thể mua được. Giữa một dãy những hàng thời trang và phụ kiện dành cho nam giới, chẳng có gì lọt vào mắt anh. Yuichi thích hàng hiệu, nhưng cậu không đặc biệt ưa thích nhãn hiệu nào. Anh đã kiểm tra tất cả logo quần áo của cậu, nói thật là nhãn hiệu của chúng chẳng liên quan gì đến nhau.

Imakura lượn qua lượn lại trong quanh các quầy hàng suốt một giờ, vẫn đành về tay không. Đã đến giờ anh phải đến chỗ làm. Lúc đi ngang qua quầy hàng mỹ phẩm ở tầng một, anh nhận ra gian hàng của công ty Yuichi. Gần đây bọn họ đang khuyến mãi tặng kèm vitamin khi mua sản phẩm, bán rất chạy. Hai người phụ nữ trông như khách hàng đang nhìn vào gian trưng bày sản phẩm do một nữ nhân viên giới thiệu. Imakura để ý thấy bên cạnh còn có một nam nhân viên. Thường thì nam giới chỉ mua mỹ phẩm làm quà tặng người yêu. Lúc Imakura tới gần, nam nhân viên nhận ra anh. Anh ta khẽ gật đầu với Imakura.

“Xin chào, anh Imakura.” Anh ta tiến đến, mở lời bằng một giọng thanh nhẹ. Imakura lịch sự đáp lễ. Lúc này Imakura mới nhận ra người kia. Là một trong số ba nam trong nhóm Yuichi đến nhà hàng đêm đó. Ba người đàn ông trong nhóm, kể cả Yuichi, thì có đến hai anh chàng cực kỳ đẹp trai, vậy nên ấn tượng về chàng trai trẻ còn lại ngồi cạnh Yuichi không sâu sắc lắm.

Đứng cạnh người này, Imakura nhận thấy anh ta cao khoảng 180cm, khuôn mặt không quá điển trai nhưng cho cảm giác ôn hoà, ấn tượng được tạo nên bởi hàng mi dài nhẹ rũ xuống.

“Tôi là Kaitani. Những loại rượu lần trước anh chọn đều rất vừa khẩu vị. Anh Higashiyama đã hết lời giới thiệu anh, quả nhiên không làm mọi người thất vọng.”

Imakura cảm thấy vô cùng hạnh phúc khi nghe những lời này.

“Thật vui vì anh đã hài lòng.”

“Nhờ anh mà tôi được mở mắt trước các thể loại rượu, tôi đã đến quầy rượu địa phương mua vài chai. Là rượu trắng. Nhưng hơi đắng hơn một ít, không giống với vị tôi đã uống khi ở nhà hàng.”

Kaitani xoa xoa phía sau đầu, cười khẽ.

“Loại rượu trắng đêm ấy mọi người uống được sản xuất ở Mosel, Đức. Đó là rượu ngọt. Vì hôm ấy mọi người trong nhóm phần nhiều là nữ giới nên tôi phục vụ rượu ngọt. Còn loại mà anh mua là loại nguyên chất không pha ngọt.”

Kaitani dường như hiểu ra.

“Lần sau anh đến quầy rượu, hãy chọn rượu của Đức, những chai ghi là xuất xứ từ Auslese hay Eiswein đều là rượu ngọt.”

“Đúng là hầu rượu có khác.”

Imakura phủ nhận ngay.

“Tôi không phải hầu rượu, chỉ đang tập dợt thôi.”

“Thật sao? Nhưng anh biết rất nhiều.”

Ánh mắt ghen tị của anh ta trở nên không thoải mái. Những điều Imakura nhắc đến chỉ là thường thức mà bất kỳ một người mới bắt đầu nào cũng biết.

“Có một người nữa trong nhóm... tôi nhớ tên anh ấy là Fujiwara. Dường như anh ấy cũng rất am hiểu về rượu.”

Khi anh nhắc đến tên của anh chàng cực kỳ đẹp trai kia, biểu hiện tươi sáng của Kaitani ngay lập tức trở nên âm ỉ.

“Anh ta thích khoe khoang thôi. Fujiwara là sếp tôi, nhưng tôi thân với Yuichi hơn. Cậu ấy làm việc giỏi lại không hề tự cao, tính cách cũng rất thú vị. Tôi hay ăn trưa với cậu ấy. Nói đến bữa trưa mới nhớ, hôm nay là cuối tuần. Anh có được nghỉ không?”

“Không, đêm nay tôi vẫn làm việc. 4:00 bắt đầu. Anh đang phụ trách bán hàng à?”

Kaitani bật cười.

“Tôi đến kiểm tra tiến độ tiêu thụ sản phẩm... đồng thời làm vài nghiên cứu cho công ty.”

“Ra thế.”

Giọng hát của Kiyoko Suisenji trong ‘365 Step March’ vang lên, Kaitani vội vàng bắt điện thoại. Anh ta ‘vâng’ liên tục vài lần, rồi bảo sẽ ngay lập tức trở lại văn phòng, sau đó cúp máy.

“Sếp tôi khó chết đi được. Tuy tôi không ngốc, nhưng xem ra nói chuyện với anh cũng bị xem là trốn việc rồi.” Ánh mắt anh ta hiện lên một nụ cười nhẹ nhẽo.

Imakura rất thích kiểu thẳng thắn của Kaitani, anh nghĩ đây là một con người thú vị.

“Nếu thích, anh và Yuichi đi uống với tôi. Tôi sẽ dạy thêm về rượu cho anh.”

“Rất sẵn sàng.”

“Vâng, gặp anh sau.”

Chàng trai trẻ mỉm cười và quay đi. Nhìn bóng lưng cao cao của anh ta dần xa, Imakura đột nhiên nhớ ra lý do mình đến đây. Anh vội vã chạy đuổi theo người kia.

“Xin lỗi...”

Kaitani ngừng lại giữa đường, quay sang nhìn anh.

“Sao thế?”

“Tôi xin lỗi làm phiền anh, nhưng tôi có chuyện muốn nhờ.” Imakura vừa chạy quá nhanh nên hơi thở vẫn còn hỗn hển. “Anh có biết Yuichi thích thứ gì không? Rất thích ấy.”

“Thứ Yuichi thích à?” Kaitani nhíu mày, điểm điểm đầu. “Thứ Yuichi thích... ừm. Đợi đã, tôi nhớ rồi! Cậu ấy bảo thích ăn thịt bò ở Hiyoshiya, còn nói là ăn hàng ngày cũng không ngán.”

Kaitani nói xong thì mỉm cười rồi đi. Hiyoshiya là một hệ thống nhà hàng thịt bò có mặt trên toàn quốc, nổi tiếng với thương hiệu “Nhanh, rẻ và ngon”. Imakura đã từng ăn một lần. Nếu anh nhớ không lầm, giá một bữa ăn ở Hiyoshiya chỉ khoảng 340 yên.

“Thịt bò ở Hiyoshiya à...”

Có thể là thứ Yuichi thích, nhưng giá chỉ 340 yên. Nếu muốn tặng cậu một bữa ăn thì ít nhất cũng là thịt bò Matsuzaka, trứng cá muối hay bào ngư, nếu là Hiyoshiya thì hơi rẻ quá...

Nhìn đồng hồ, mới chỉ 2:00 chiều. Imakura quay lại trạm xe và bất chợt nhìn thấy tấm biển của hàng Hiyoshiya bên kia đường với giá 340 yên một đĩa. Anh ngừng lại nhìn trong chốc lát.

Công việc kết thúc vào nửa đêm, dù đã muộn, trên đường phố vẫn nườm nượp xe qua lại. Như đã hẹn, Yuichi sẽ đợi anh dưới tán cây gần cửa ra của nhân viên. Cậu mặc một áo chiếc áo gió mỏng bên ngoài áo sơ mi.

“Kia có phải là...”

Miki để ý thấy Yuichi khi ra vừa bước ra ngoài.

“Anh là bạn của Imakura. Hôm trước em có thấy anh trong nhà hàng.”

“Đêm nay bọn anh ra ngoài, nên không thể đưa em đến trạm xe được.”

Miki bật cười bảo không sao.

“Đường lớn, đèn sáng, không sao đâu. Nếu có gì xảy ra, em sẽ cho bọn chúng nếm mùi judo của em.”

Mắt Imakura mở to ngạc nhiên.

“Em đánh judo à?”

“Anh không biết sao?”

Cô cười chúc anh ngủ ngon rồi đi về phía trạm xe. Imakura biết rằng cô gái này rất khỏe, lúc khiêng rượu sức cô còn lớn hơn sức anh, nhưng anh không ngờ cô biết cả judo. Lâu nay anh vẫn đưa cô đến trạm xe vì sợ phụ nữ đi một mình ban đêm sẽ nguy hiểm, nhưng xem ra là không cần thiết chút nào.

“Đi thôi.”

Anh quay lại, thấy một chiếc taxi đang đợi mình. Anh chui vào băng ghế sau với người yêu.

“Em đợi lâu không?”

“Không sao. Khoảng 10 phút thôi.”

Giọng cậu không có vẻ giận dữ, nhưng gương mặt cậu lại khá u ám. Mỗi khi ở bên nhau, cả hai có thể nói chuyện hàng giờ, nhưng không khí lúc này nặng nề đến mức Imakura chỉ dám ngồi cúi đầu im lặng. Chiếc taxi tiếp tục đi về hướng tây.

“Chỗ của bạn em ở đâu?”

“Seibo-machi.”

Anh không rành về khu vực đó lắm. Yuichi thở dài một hơi. Nghe vậy, Imakura cảm thấy hơi hối hận đã khẳng khái đòi cậu dẫn đi đêm nay.

Chuyện bắt đầu từ bốn ngày trước. Imakura chỉ đơn thuần muốn tìm hiểu thứ Yuichi thích nhất để làm quà sinh nhật cho cậu, nên anh tìm mọi cách để khai thác thông tin.

“Bạn thân nhất của em là ai?”

Yuichi đang ngồi trên sofa, bắt chéo chân xem TV. Nghĩ ngợi một giây, cậu trả lời là Tomoharu.

“Tomoharu làm gì?”

Yuichi bắt ngờ im lặng. Nhưng rốt cuộc cậu cũng trả lời. “Anh ấy mở một quán bar.”

“Thật sao? Gần đây không?”

“Không xa lắm. Khoảng hai trạm xe.”

Cơ hội của anh đây rồi.

“Anh muốn gặp Tomoharu.”

Yuichi dường như bất ngờ trước đề nghị này.

“Anh định làm gì?”

“Anh muốn nói chuyện với bạn bè em. Dẫn anh đến bar nha!”

Người yêu của anh im lặng.

“Em nói chỗ đó gần mà. Đi đi!”

Anh nắm lấy vai cậu lắc lắc, nhưng Yuichi vẫn không chịu trả lời. Cậu có vẻ không hài lòng, nhưng Imakura có việc nhất định phải tìm hiểu.

“Em không dẫn thì anh đi một mình. Nói địa chỉ với anh là được...”

Lập tức Yuichi hét lên “Không!” rồi tiếp lời, “Không đời nào em để anh đến chỗ Tomoharu một mình đâu!”

“Tại sao?”

Anh không hiểu nguyên nhân Yuichi to tiếng. Cậu mở miệng muốn nói gì đó, nhưng chẳng có lời nào được thốt ra. Miệng cậu khẽ giật giật như cá chép rồi sau đó ngậm hẳn vào. Cuối cùng cũng lấy được ý tứ để trả lời.

“Anh không được đi một mình. Tuyệt đối không. Bar chỉ mở cửa ban đêm, lại ở một khu vực không an toàn.”

Imakura bĩu môi.

“Ban đêm thì sao chứ. Anh có phải trẻ con đâu.”

“Ý em không phải thế...”

Yuichi lúng búng trong miệng không biết nói gì. Cậu lấy tay che trán.

“Tóm lại, không cho phép anh đi một mình.” Cậu kiên quyết phản đối.

“Vậy em dẫn anh đi là được mà. Anh cũng thích đi với em.”

“Không được...”

Cuộc nói chuyện lại tiếp tục như cũ. Dù Yuichi có phản đối bao nhiêu lần, Imakura vẫn không chịu từ bỏ. Cuối cùng, sau ba ngày liên lải nha nhai bên tai cậu, Yuichi cuối cùng cũng đồng ý. Nhưng với điều kiện là anh không được phép rời khỏi cậu nửa bước.

Mười lăm phút sau, chiếc taxi rẽ vào một con đường hẹp với một dãy những nhà hàng và quán bar hai bên đường. Yuichi ra khỏi xe nhưng cứ đứng ì một chỗ không chịu đi. Cậu như thế khiến Imakura cũng không biết làm sao. Cả hai im lặng đứng bên đường.

“Anh có chắc là mình muốn tới bar này không?” Yuichi hỏi. Imakura tất nhiên là muốn, nhưng nhìn sắc mặt cậu, anh không dám trả lời.

“Đã đến đây rồi thì em cũng cho anh biết. Tomoharu là gay, bar của anh ấy là gay bar. Khách đến uống toàn là những tay tán tỉnh điêu luyện, một số kẻ còn bám rất dai.”

“Anh chỉ muốn gặp bạn em thôi, anh không cần để ý kẻ khác.”

Người tình của anh nghiêng răng bước tới. Imakura phải rất vất vả mới theo kịp cậu. Anh níu lấy góc áo khoác của Yuichi giật giật, nhưng cậu vẫn không chịu ngừng bước.

Sau khoảng một trăm mét, Yuichi thành linh dừng lại. Một tấm biển đơn giản với hai chữ “Belzard S” treo trên cánh cửa đen trước mặt.

“Là đây sao?”

Yuichi nắm lấy tay anh lùi lại khoảng mười bước.

“Em sẽ dẫn anh vào, nhưng...” Cậu nhìn anh chằm chằm. “Nhưng anh phải hứa không được rời em nửa bước. Nếu có ai ngoài Tomoharu bắt chuyện với anh, phải lờ đi ngay. Nếu có ai nhìn anh, nghĩa là họ đang nhắm vào anh.”

Imakura vò vò tóc cậu, bật cười.

“Làm gì có ai thêm để ý anh. Hơn nữa đây là gay bar. Sẽ có vài tiết mục mới lạ phải không?”

“Có những bar như thế, nhưng chỗ của Tomoharu thì chỉ để uống rượu thôi.”

Đây là lần đầu tiên Imakura nghe nói có nhiều loại bar khác nhau.

“Nhiều người đến đây chỉ để tìm đối tượng hẹn hò.”

“Anh hiểu rồi mà. Anh đi với em mà.”

Yuichi thoáng ngạc nhiên trước những lời này của anh, cậu cúi xuống nhéo nhéo mũi anh.

“Ừ, em làm gì vậy?”

Yuichi giận, nhưng người yêu của cậu nắm tay cậu cười lấy lòng. Lúc cả hai bước vào trong, anh vẫn cầm tay cậu thật chặt. Nhìn bên ngoài không ai đoán được, không gian bên trong rất rộng và sâu, lại khá tối. Trước quầy bar đặt khoảng năm chiếc bàn. Bên trong quán mang lại cảm giác của nước Mỹ thập niên 60 với những chiếc ghế cổ và những tấm da lớn trên tường.

“Trời đất ơi. Em hả Yuichi? Em thế nào?” Người đàn ông đứng sau quầy gọi tên cậu. Hắn cao lớn như một võ sư chuyên nghiệp, quần áo mặc trên người đặc biệt để lộ ra cơ thể đầy cơ bắp. Trên mặt để râu... nhưng cách nói chuyện lại vô cùng nữ tính. Imakura ngẩn ngơ trước sự đối lập này. Yuichi dẫn anh lại quầy bar và ngồi xuống.

“Chào em, rất vui được gặp em.”

Người đàn ông cười lớn và cúi người lại gần để nói chuyện, làm Imakura sợ hãi lùi về phía sau.

“Này, anh không cần em đâu mà sợ.” Hắn hài hước trêu ghẹo.

“Tôi... tôi xin lỗi.”

Anh nhận chiếc khăn ướt từ chủ quầy để lau tay. Anh biết họ là gay, tất nhiên, bản thân anh cũng thế. Nhưng anh chưa bao giờ đến một nơi thế này, cũng như chưa bao giờ gặp một người vừa nhìn đã biết gay như hắn.

“Xem em tìm được cậu bé dễ thương chưa kìa. Hèn gì lâu nay không thấy mặt.”

Người Yuichi khẽ giật khi nghe câu nói này.

“Dễ thương thật, nhưng nếu anh dám động vào, em giết!”

Lời này chẳng phải lời nên nói với bạn thân, nhưng người đàn ông chỉ cười. “Í da!!! Sợ-ợ-ợ quá đi thôi!!!”

“Giới thiệu cậu bạn đáng yêu này đi.”

Người yêu của anh nhìn trừng trừng vào chủ quầy, nhưng không hé răng nửa lời. Imakura đành phải tự giới thiệu.

“Xin lỗi. Tôi là Imakura Takashi. Yuichi là... bạn thân của tôi.”

Cậu lập tức quay sang, nhìn anh như muốn nuốt sống.

“Anh không phải người yêu của em à?”

“Ừ, nhưng... chúng ta... đang ở nơi công cộng...”

“Lo gì, nơi này dành cho gay.”

“Ừm...”

Nãy giờ anh vẫn rất căng thẳng, hiện tại thái độ cáu cằn của Yuichi càng làm anh sợ hãi hơn.

“Được rồi, em uống gì nào? Anh sẽ pha cho em bất cứ loại cocktail nào em thích.”

Nhìn cảnh tượng u ám trước mặt, Tomoharu lên tiếng giải vây.

“Ừm... anh có rượu vang không?”

“Đừng uống!” Yuichi lầu bầu bên cạnh. “Toàn của rẻ, ngon lành gì mà uống.”

“Coi chừng cái miệng em!” Anh bạn bartender nổi sừng, tay chống nạnh và nhú tí hai hàng lông mày. Quay sang Imakura, hắn lại cười đến toe toét.

“Đúng là rẻ. Nếu em thích vang, anh làm cocktail vang cho em được không? Sangria[1] thì sao?”

“Nghe được đấy.”

Imakura thở dài một hơi, đột nhiên cảm thấy thứ gì đang vòng qua hông mình. Là vòng tay của người yêu đang ôm anh cực kỳ thân mật như tuyên bố quyền sở hữu, nhưng trên mặt cậu lại nhăn thành một đống. Imakura chẳng hiểu gì cả.

“Yu-chan, tay em...” Anh thì thầm.

“Gì? Không thích à?” Giọng điệu của Yuichi vẫn câu cấn như trước.

“Không phải... tại anh thấy, nếu em không thích thì đừng làm...”

“Gì?”

“Thì, chẳng phải em ngưng khi phải làm vậy trước đám đông sao?”

Giọng của Yuichi càng lạnh hơn. “Em chỉ hận không thể viết lên người anh bốn chữ ‘đây là của tôi’. Phải làm vậy để tránh ánh mắt sàm soi của kẻ khác.”

Imakura quay lại và lập tức nhận ra tất cả con mắt đều đang đổ dồn về phía mình. Anh càng trở nên căng thẳng hơn.

“Của em đây.”

Ly cocktail rất nhiều màu. Imakura, Tomoharu và người yêu đang nhăn nhó một bên của anh cùng nhau chạm cốc.

“Taka-chan, em bao nhiêu tuổi rồi?”

Tomoharu đã bắt đầu quen với anh, hần vừa cười vừa đợi câu trả lời.

“Chắc em vừa mới qua tuổi hai mươi thôi phải không, nếu không sao vào được đây.”

Imakura khá mệt mỏi với việc suốt ngày bị nhìn lầm tuổi của mình, anh đành trả lời.

“Tôi 32.”

Hai tròng mắt Tomoharu trợn ngược như muốt rớt ra ngoài.

“Em chỉ thua anh có tí tuổi thôi á? Xạo sự, vô cùng xạo. Da đẹp thế kia mà! Nói xem làm thế nào mà giữ được da đẹp như thế!”

Hắn chìa ngón tay ra, vừa định chạm vào má Imakura thì một giọng nói câu gắt đã vang lên.

“Không được sờ vào!”

Tomoharu giật mình, theo bản năng rút tay lại.

“Gì chứ! Đồ chiếm hữu quá đáng! Không thích bị người ta đụng chạm thì đừng có dẫn đến đây.”

“Ai muốn dẫn, là có kẻ đòi đi.”

Mặt Tomoharu hớn hở.

“Tôi không biết gì về Yuichi trước khi cậu ấy gặp tôi, tôi nghĩ anh rất hiểu cậu ấy nên...”

Miệng hắn ngoác to đến nỗi khoe cả răng.

“Biết biết, gì anh cũng biết...”

Yuichi đột nhiên chồm tới, đẩy người về phía bên kia quầy bar.

“Cấm nói nhiều.”

“Nhưng Taka-chan muốn biết đó nha!”

Lúc cả hai còn đang giằng co, có người gọi tên Yuchi từ phía sau. Cậu quay lại, nhìn thấy một chàng trai trẻ tuổi mặc tây trang tối màu. Chàng trai cao cao, mảnh khảnh và rất trẻ. Khi bắt gặp ánh mắt của Imakura, cậu ta mỉm cười thân thiện, rồi quay sang nói chuyện với Yuichi.

“Lâu không gặp, Yu-chan. Em không biết có chuyện gì xảy ra với anh không, vì mãi vẫn không thấy anh...”

“A... ừ... thật vui được gặp lại em.”

Mắt Yuichi đảo tròn vì căng thẳng. Cậu hết nhìn người kia rồi lại nhìn Imakura.

“Em muốn nói chuyện với anh. Mình lại chẳng kia được không?”

Yuichi định từ chối, cậu khẽ chỉ tay về phía Imakura.

“Em không ngại bạn trai của anh đâu. Em đến đây cũng có việc của mình mà.”

Ngữ điệu rất mềm mại, nhưng thái độ vô cùng cứng rắn. Cậu ta cũng là bạn của Yuichi sao? Imakura vừa định nói không sao, Yuichi đã đột nhiên đứng lên.

“Không được nói chuyện với ai ngoài Tomoharu, nhớ chưa?”

Cậu dẫn dò, rồi theo chàng trai kia lại một chỗ ngồi đằng sau. Tomoharu nhìn hai người rời đi, tay chống nạnh, miệng cười nhếch nhếch.

“Đừng bận tâm. Ai mà chẳng có một thời.”

“Một thời?”

“Ừ, một thời.”

Imakura không hiểu lắm chữ ‘một thời’ của Tomoharu. Hai người trước kia từng có chuyện gì sao? Nhưng xem ra không cần thiết phải hỏi. Yuichi ngồi ở đằng kia, đối diện với chàng trai trẻ. Có vẻ cậu sẽ không trở lại đây nhanh. Cơ hội đã đến.

“Tomoharu. Anh là bạn của Yu-ch... Yuichi, đúng không?”

“Em gọi cậu ta là Yu-chan á? Dễ thương quá.”

Imakura đỏ mặt.

“Nói chuyện với anh không cần ngại, cứ gọi cậu ấy là Yu-chan nếu em thích.”

Tomoharu nhìn xuống Imakura, xoa xoa má anh.

“Thế, em muốn biết gì nào? Anh sẽ kể hết cho em.”

Xoa xoa hai má hây còn nóng hổi, Imakura ngẩng đầu lên.

“Anh có biết Yu-chan thích gì nhất không?”

Đầu Tomoharu nghiêng nhẹ sang bên.

“Thứ cậu ta thích á?”

“Sắp đến sinh nhật cậu ấy, tôi muốn tặng một món quà nhưng cậu ấy một mực bảo mình không cần gì cả. Tôi định tham khảo ý kiến của anh...”

“Đáng yêu quá!” Tomoharu phấn khích vỗ hai tay vào nhau, hét to đến nỗi mọi người đều quay lại nhìn.

“Em đúng là bảo bối!”

“Ừm... Tomoharu... anh nói nhỏ nhỏ thôi được không?”

Tomoharu vội vàng le lưỡi nói lời xin lỗi.

“Tại anh vui quá, được nói về những chuyện đơn giản ngây thơ như hồi còn đi học. Lâu nay chỉ toàn nghe những chuyện như ai ngủ với ai, hay ai đá ai đủ thứ thứ. Thế, em muốn biết Yuichi thích gì phải không?”

Imakura gật đầu.

“Cậu ta thích tình dục, thích chiếm hữu. Đã từng chơi bởi nhưng không đến nỗi nào. Khả năng trên giường rất tốt, con người cũng có chỗ nghiêm túc.”

Imakura tưởng mình nghe nhầm khi Tomoharu nhắc đến chữ ‘tình dục’... nhưng đến khi đến chữ ‘khả năng trên giường thì’...

“Đúng thế! Quả thật là cậu ta chẳng thích thứ gì đặc biệt cả, nhưng anh biết mẫu người của cậu ta.”

Tim Imakura nhảy lên.

“Mẫu người?”

Tomoharu vẫy vẫy một ngón tay trước mặt anh.

“Đúng thế. Yuichi cực kỳ, cực kỳ thích những người trẻ tuổi.”

Chữ ‘trẻ’ như một con dao đâm vào ngực Imakura.

“Có lần cậu ta nhìn những học sinh trường cao trung Oran rồi bảo với anh rằng, cậu ta muốn có một người yêu như thế.”

Bất tri bất giác, Imakura đã uống hết ly sangria của mình. Mất Tomoharu trọn tròn.

“Em có muốn một ly... mà thôi... để anh lấy gimlet[2] cho em.”

Tomoharu gọi phục vụ mang gimlet đến. Imakura vẫn cúi đầu im lặng, khiến ông chủ quán bar phải hỏi anh có chuyện gì.

“Ừm... tôi... tôi không sao.”

“Anh nói gì không khéo à? Đúng là Yuichi thích người trẻ tuổi, nhưng đó chẳng qua là sở thích thôi. Hơn nữa, tình yêu à, trông em rất trẻ mà.”

Tomoharu nỗ lực sửa chữa những lời vừa nãy, nhưng đã muộn. Tâm trạng của Imakura càng lúc càng xấu. Anh vẫn ngồi im một chỗ, nhìn ly gimlet được mang đến. Anh nhấp thử một ngụm, lại cảm giác vị của nó không giống lắm.

“Hơi nguyên chất...”

“Đúng thế. Chỗ anh dùng nước chanh tươi.”

Imakura nốc ly rượu chỉ trong một hơi. Tomoharu thở dài.

“Đừng uống nhiều quá. Yuichi sẽ giận anh đấy.”

“Một ly martini[3].” Imakura đẩy chiếc ly rộng về phía trước.

“Mimosa[4] thì sao? Pha bằng champagne.”

“Vậy thì Gibson[5].”

Tomoharu từ bỏ, đành phải gọi gibbon.

“Lạ thật, trông em dễ thương thế này, sao lại uống nhiều thế. Em nên gọi thứ gì nhẹ nhẹ thôi.”

Có lý do khiến Imakura này giờ đều chọn những loại rượu mạnh. Ngón tay anh bắt đầu nóng lên.

“Thật ra tôi thích vang hơn là rượu còn mạnh.”

“Thật tinh tế. Nhưng dường như em rất rành về các loại rượu.”

“Tôi đang học để thành một người hầu rượu. Tôi làm việc ở một nhà hàng, đôi khi sẽ phải pha cocktail cho khách.”

Tomoharu hào hứng nghe.

“Anh ở trong giới, cũng có bạn làm hầu rượu, nhưng không giống với công việc thường ngày của em lắm.”

Mặt Imakura bắt đầu nóng lên, anh xoa xoa hai má.

“Tôi từng làm cùng công ty được với Yu-chan. Sau khi công ty phá sản, tôi bắt đầu học để thành người hầu rượu.”

Ly gibbon được đưa tới. Tomoharu khuyên hãy uống chậm thôi, nên anh chỉ nhấp một ngụm. Chất lỏng nóng chảy tuôn vào cổ họng. Cảm giác như một cơn thủy triều đang bốc lên đầu. Đến mức nước mắt bắt đầu tuôn.

“Này này! Sao em khóc?”

Tomoharu nắm lấy bàn tay phải của anh.

“Tôi... xin lỗi...”

“Xin lỗi vì cái gì?”

Anh dùng bàn tay trái dụi dụi mắt, rồi lại quẹt mũi.

“Tôi phải đi xin lỗi Yu-chan...”

“Đi xin lỗi? Tại sao? Em lừa dối cậu ta?”

Imakura lắc đầu, tiếp tục khóc. “Không, tôi không lừa dối cậu ấy. Sẽ không bao giờ tôi làm thế. Nhưng tôi đã kéo Yu-chan đi lệch hướng.”

Tomoharu nghiêng đầu khó hiểu.

“Tôi đã từng rất mập, và tôi chưa ngủ với phụ nữ bao giờ. Tôi và Yu-chan từng bị kẹt trên một hoang đảo, và rồi... Lúc trước tôi thích phụ nữ, nhưng từ lúc yêu Yu-chan, tôi nhận ra mình hoàn toàn là gay. Nhưng Yu-chan thì không...”

Tomoharu nuốt nước bọt.

“Cậu ấy bảo, trước tôi, cậu ấy chỉ ngủ với phụ nữ. Tôi không biết làm thế nào cho tốt, nhưng từ lúc cậu ấy say mê tôi, cậu ấy đã biến thành gay. Tôi không dám tin mình lại để chuyện này xảy ra.”

Tomoharu xoa xoa má anh.

“Em đã hỏi Yuichi chuyện này chưa? Rằng cậu ta thành gay là vì em ấy? Chứ theo như anh biết thì, cậu ta ngay từ đầu đã...”

Imakura gục đầu xuống cánh tay phải đang đặt trên bàn.

“Đây là cách duy nhất tôi có thể lý giải. Yu-chan rất thu hút, là người rất tốt. Cậu ấy có thể cặp với bất cứ cô gái nào. Nhưng Yu-chan lại yêu tôi... Tôi chẳng quan tâm việc mình là gay, nhưng tôi không chịu nổi việc mình đã cướp đi tương lai của Yuichi. Tôi xin lỗi.”

Nước mắt lại ào ào tuôn ra. “Tôi biết tất cả đều là lỗi của tôi. Nhưng tôi không thể để mất Yu-chan được...” Ngay cả chỉ nhắc đến thôi, từ “mất” đã khiến anh sợ đến nỗi nước mắt càng tuôn ra dữ hơn.

“Thế nên... thế nên tôi muốn mình phải thật xứng đáng với cậu ấy. Cậu ấy đã hy sinh bản thân vì tôi. Tôi muốn làm mọi thứ vì cậu ấy...”

Nghĩ đến việc Yuichi say mê những người trẻ tuổi, anh chịu không nổi, bắt đầu nức nở thật sự. Hơn mọi thứ khác, Yu-chan đã phải cặp với một người lớn tuổi hơn mình. Thật may mắn vì trông anh vẫn rất trẻ, nếu không, anh chẳng biết mình còn chỗ nào để bầu vùi.

“Ừm... anh biết là em yêu Yuichi rất nhiều... anh... ừm... xin lỗi vì đã hỏi.... nhưng... Yuichi có phải là đối tượng nam đầu tiên của em không?”

Tomoharu thì thào. Tuy chỉ vừa gặp Imakura nhưng hẳn biết, con người này không hề có thành kiến với vấn đề giới tính, và lại đang say. Tomoharu kiềm lòng không nổi.

“Ừ. Kể cả phụ nữ cũng chưa...”

Tomoharu lại hét lên một tiếng nữa khiến cả bar chấn động. Yuichi vội vã phi như bay lại chỗ người yêu.

“Nói, anh làm gì anh ấy?” Yuichi gầm gừ, nhưng Tomoharu lại tỏ vẻ vô tội.

“Anh chưa nói nửa câu à nha, này giờ chỉ ngồi nghe thôi. Em nên tự hỏi thẹn với bản thân đi, xem em đã làm gì một người trong sáng thế kia...”

Yuichi trông như muốn bùng nổ, cậu kéo Imakura lại bàn. Chàng trai ở cùng cậu lúc này đã rời đi. Ngồi xuống ghế, cậu bắt đầu tra hỏi Imakura như cảnh sát hỏi phạm nhân, xem anh đã nói gì với Tomoharu.

“Chuyện linh tinh thôi...”

“Sao không kể với em?”

Nước mắt lại bắt đầu chảy. Anh đau lòng khi thấy người yêu giận dữ với anh. Vậy mà Yuichi vẫn kiên cường lắc vai anh.

“Sao anh khóc? Vì em căm anh sao?”

“Không, tại anh uống rượu mạnh...”

Nước mắt lại lăn chã rơi. Người yêu của anh vội vàng lau đi rồi vò vò tóc anh. Imakura nhích người qua, ngồi lên chân cậu. Lúc này cậu chỉ ôm eo thôi đã làm anh xấu hổ, vậy mà lúc này ngồi trong lòng cậu anh lại chẳng ngượng chút nào. Anh đã hoàn toàn quên mất việc mình đang ở nơi công cộng.

“Yu-chan, anh yêu em.” Anh cọ cọ mũi vào cổ người yêu.

“Em cũng yêu anh.”

Nghe vậy, Imakura thực hạnh phúc, nhưng khóc vẫn là khóc. Anh nghe thấy tiếng cậu thở dài chấp nhận.

“Tomoharu hỏi anh cái gì khiến anh không thích à?”

“Không, nhưng...”

Lẽ ra anh không nên hỏi. Người yêu của anh thích những đối tượng trẻ tuổi. Nếu cậu thích người mảnh mai, anh sẽ giảm cân. Nếu cậu thích người mập, anh sẽ tăng cân. Thậm chí anh có thể vì cậu thay đổi bản thân. Kể cả nếu cậu thích một dung mạo khác, chỉ cần có tiền, anh sẽ vì cậu thay đổi. Duy chỉ có tuổi tác là thứ anh không thể làm gì được. Dù anh có cầu nguyện bao nhiêu lần đi nữa, vẫn không thể khiến mình trẻ tuổi hơn Yuichi.

Anh hôn người đàn ông anh yêu, bám chặt lấy cậu. Lời nói “anh yêu em” khiến anh đau lòng... nhưng dù đau lòng, anh vẫn dụi dụi mặt vào cậu để cảm nhận hơi thở và mùi vị quen thuộc, rồi dần dần chìm vào giấc ngủ.

[1] Loại cocktail được pha từ rượu vang đỏ và nước trái cây

[2] Loại cocktail được pha từ rượu gin và nước cốt chanh.

[3] Loại cocktail được pha từ rượu gin và rượu vang trắng mạnh nguyên chất

[4] Loại cocktail được pha từ rượu champagne và nước ép cam.

[5] Loại cocktail cũng được pha từ rượu gin và rượu vang trắng mạnh nguyên chất như martini, nhưng theo tỷ lệ khác và một số thành phần khác.

9. Chương 9

Hôm ấy, Imakura tỉnh dậy lúc trời đã sắp trưa. Anh nhận ra mình đang nằm trong căn phòng ngủ quen thuộc. Ký ức về những việc xảy ra trong quán bar chập chờn nửa mờ nửa ảo, nhưng hình ảnh Yuichi ôm anh vào taxi về nhà lại hiện rõ như in. Imakura cố gắng nhớ lại, dường như đầu đầy vẫn còn văng vẳng

giọng nói của Tomoharu. “Yêu sâu đậm cũng không sao, nhưng đừng để mình mất đi lý trí. Em không thể trách anh được.”

“Imakura!”

Thanh âm vang lên phía sau làm Imakura giật mình đánh rơi chiếc ly đang lau chùi trên tay xuống sàn nhà, gây ra một tiếng vang lớn.

“Ôi, em xin lỗi. Em làm anh giật mình!”

Gương mặt Miki bối rối. Imakura thấy vậy chỉ mỉm cười bỏ qua.

“Hôm nay tôi hơi lơ đãng.”

“Em sẽ dọn sạch trước khi ông Tani nhìn thấy.”

Imakura đứng ngáy ra nhìn Miki dọn dẹp những mảnh vỡ trên sàn nhà.

“Em kiểm tra hàm rượu chưa?”

Miki hơi ngẩn ra khi nghe thấy những lời này.

“Rồi mà. Em đã đưa danh sách đặt hàng cho anh còn gì...”

“Có sao...”

“Tập trung nào! Anh làm sao thế?”

Không cần cô phải nói. Anh tự biết bản thân mình không thể tập trung được. Tất cả bắt đầu từ cái đêm anh và Yuichi đến bar của Tomoharu. Miki chống nạnh, nghiêng đầu nhìn anh.

“Mấy ngày gần đây trông anh xuống tinh thần lắm. Anh không cười, dường như hoàn toàn mất tập trung. Ngay cả ông Tani cũng bảo với em, ông ấy nghĩ anh đang có chuyện gì lo lắng.”

Đúng thế, hiển nhiên là vậy, anh có chuyện, nhưng chỉ có thể giữ trong lòng. Miki nhìn quanh, nắm tay Imakura, dẫn anh đi xuyên qua hành lang của nhân viên đến văn phòng. Không có ai ở đây.

“Nếu anh có gì phiền lòng, sao không kể với em?”

Cô ép Imakura ngồi xuống chiếc ghế đẩu nhỏ. Anh chậm rãi ngước lên nhìn cô.

“Thay vì cứ giữ trong lòng, anh nói ra sẽ tốt hơn. Nếu anh làm việc không tốt, cả em cũng sẽ bị ảnh hưởng. Em đâu có giỏi phối hợp rượu như anh.”

Anh cúi đầu, vùi mặt vào giữa hai lòng bàn tay.

“Anh xin lỗi đã làm phiền em.”

“Em không phiền. Nhưng em lo lắng cho anh. Anh và Yu-chan xảy ra chuyện gì phải không?”

Sự nhạy bén của phụ nữ luôn làm Imakura kinh ngạc không thôi. Anh gật đầu. Anh đã từng kể với Miki rằng mình có một người yêu nhỏ hơn năm tuổi gọi là Yu-chan, nhưng anh không tiết lộ việc Yu-chan là nam.

“Hai người cãi nhau sao?”

“Không...”

Miki khoanh tay lại, gật đầu.

“Yu-chan lừa dối anh sao?”

“Không.”

“Hay là anh đã cầu hôn mà bị từ chối?”

“Không.” Imakura bật cười.

“Việc này thật ra cũng không phải việc lớn, nhưng tôi không thể làm lơ.”

Miki tiến lại gần anh.

“Nếu anh nói ra sẽ thấy thoải mái hơn.”

Anh không biết phải làm gì nữa. Cứ giữ mãi những tâm sự trong lòng khiến anh cảm thấy vô cùng khổ sở.

“Tôi gặp một người bạn thân của Yu-chan. Người bạn ấy nói rằng Yu-chan thích những người trẻ tuổi hơn, mà tôi thì lại hơn Yu-chan đến năm tuổi...”

Miki bất ngờ khi nghe được nguyên nhân nhỏ nhất đến vậy, cô buột miệng nói ra suy nghĩ của mình.

“Nhưng với tôi đó là chuyện lớn.”

Miki lắc đầu, không đồng ý với quan điểm này.

“Mọi người đều có mẫu người lý tưởng, nhưng thực tế và mơ mộng thường khác nhau rất xa. Anh cần gì phải lo lắng. Nhìn em này. Mơ ước của em là có một anh bạn trai là diễn viên nước ngoài đẹp lung linh, vậy mà người yêu hiện tại của em thì hoàn toàn ngược lại. Chẳng lẽ bạn gái anh là kiểu người có thể đòi chia tay chỉ vì anh không phải hình mẫu lý tưởng của cô ấy sao? Em không nghĩ vậy.”

Miki nói đúng. Cô rất đúng, nhưng không có nghĩa là những lời của cô có thể xóa tan được nỗi sợ hãi trong anh.

“Tôi không tự tin vào bản thân, vậy nên chỉ cần một chi tiết nhỏ cũng dễ dàng khiến tôi bất an. Tôi rất yêu Yu-chan, nhưng lại ngày ngày lo sợ tình cảm này chỉ là một chiều.”

“Anh nói vậy là sao? Nhìn xem, anh tuyệt vời thế này mà.”

Miki nắm lấy hai tay anh, siết chặt lại như muốn truyền sức mạnh của cô sang anh.

“Anh rất thiện lương. Gương mặt anh có thể hơi trẻ con, nhưng không quan trọng. Quan trọng là tình cảm mà anh có. Phải tự tin hơn vào bản thân chứ.”

Giống như trong bóng đêm được nhìn thấy ánh sáng, những lời của Miki như giúp anh thoát khỏi hố sâu sợ hãi trong lòng. Cô nói đúng, còn hơn cả tuổi tác, quan trọng nhất chính là tình yêu mà anh có.

“Em nói đúng. Tình cảm mới là thứ quan trọng nhất.”

“Chính thế.”

Anh cũng siết chặt lấy hai tay Miki. Anh có cảm giác quan hệ của hai người đã vượt ra khỏi ranh giới giữa nam và nữ.

“Nói đến Yu-chan, anh đã quyết định quà sinh nhật cho người ta chưa? Sắp đến rồi đấy.”

Imakura nuốt nước bọt. Mấy hôm nay anh vẫn bị ám ảnh bởi bốn chữ “thích người trẻ tuổi” đến mức hoàn toàn quên mất rằng sinh nhật Yuichi đang tới gần. Đây mới là nguyên nhân khiến anh muốn đến bar của Tomoharu: để tìm hiểu về Yuichi! Nhưng tin tức nghe được lại làm anh ước gì mình chưa từng đến đó...

“Tôi quên sạch trơn.”

“Nhưng anh đã cố gắng đến vậy mà? Thậm chí còn tìm người quen của cô ấy để hỏi...?”

“Đúng là thế, nhưng...”

Imakura ôm đầu im lặng. Miki lắc đầu lờ anh.

“Yu-chan...”

Anh không biết phải mở miệng như thế nào.

“Sao? Nói đi.”

“Yu-chan có vẻ thích đồng phục.”

“Kiểu như người hầu hay y tá ấy hả?”

Imakura lắc đầu nguây nguây.

“Không. Là đồng phục trường cao trung Oran.”

Miki vuột thở dài. Không chỉ thích người trẻ tuổi hơn, lại còn thích đồng phục học sinh, Yu-chan này hình như hơi kỳ quái, nhưng... cô đột nhiên vỗ tay.

“Đúng rồi. Em có một người bạn từng học ở trường Oran. Anh có thể mượn cô ấy để hóa trang nhân vật.”

“Hóa trang?”

“Ừ. Vào sinh nhật của Yu-chan, anh hãy mặc đồng phục Oran để làm quà tặng. Sẽ ghi điểm rất lớn đấy!”

Miki đứng dậy.

“Hai người yêu nhau chơi trò hóa trang thú vị vô cùng. Đợi em một tí, để em gọi cho bạn.”

Miki chưa kịp rời khỏi phòng thì anh đã vội níu cô lại.

“Miki, đợi đã. Thực ra...”

Imakura bỏ ra một khoản lương lớn để thuê phòng tại khách sạn Jackson vào đêm sinh nhật Yuichi. Phòng VIP thì anh không trả nổi, nhưng một căn phòng xa xỉ với tầm nhìn đẹp anh vẫn xoay sở được. Anh gửi tin nhắn cho Yuichi, “Tan làm, em đến phòng 2821 khách sạn Jackson nhé. Anh để sẵn chìa khóa ở bàn chờ. Trước khi đến 30 phút, em nhớ gọi cho anh.” Yuichi trả lời tin nhắn ngay sau đó, bảo rằng cậu đã hiểu.

Khi đọc được tin nhắn thông báo “30 phút nữa sẽ đến nơi” của Yuichi, Imakura lao vội ra khỏi khách sạn và trở lại trong vòng 15 phút, thay quần áo, sau đó giấu mình vào một góc phòng.

Chính xác 30 phút sau tin nhắn, chuông cửa reo vang và có người gọi tên anh. Anh im lặng, quả nhiên, sau vài phút, âm thanh mở cửa vang lên. Anh nghe được tiếng bước chân đang đi vào phòng.

“Thịt bò Hiyoshiya...?”

Xem ra Yuichi đã nhìn thấy đĩa cơm thịt bò vẫn còn nóng sốt anh đặt sẵn trên bàn. Anh nghe thấy giọng cậu đọc to tờ tin nhắn anh đặt bên cạnh bàn. “Khi nào em ăn xong hãy nhắn gọi anh... Là gì đây?”

Imakura có thể hình dung ra gương mặt hơi nghi hoặc lúc này của cậu. Mười phút sau, điện thoại anh rung lên báo tin nhắn. “Em đã ăn xong. Anh đang ở đâu?” Imakura trả lời cậu bằng một tin nhắn đã soạn sẵn từ trước.

Anh nghe tiếng điện thoại Yuichi đổ chuông. Anh đợi ba phút rồi nhẹ nhàng đẩy cửa. Đúng như lời anh dặn trong tin nhắn, Yuichi đang đứng nhìn ra ngoài cửa sổ. Xem ra sau khi tan làm cậu đã chạy thẳng đến khách sạn, bởi quần áo trên người cậu là quần áo lúc sáng ra khỏi nhà. Nếu cậu làm đúng như tin nhắn, cậu sẽ không quay đầu lại cho đến khi anh gọi.

Anh không quen với đôi giày, nhưng vẫn cố gắng bước đi thật nhẹ, dần dần tiến lại gần Yuichi.

“Yu-chan...”

Người yêu khẽ giật mình rồi nhanh chóng lấy lại tinh thần, vẫn không quay lại nhìn anh.

“Em quay lại được chưa?”

“Ừ.”

Yuichi từ từ quay lưng lại, và khi nhìn thấy Imakura, cảm cậu rơi xuống đất.

“Chúc mừng sinh nhật 27 tuổi!”

Yuichi vẫn ngẩn người ra như cũ, cậu nhìn Imakura một lượt từ đầu đến chân rồi lại từ chân lên đầu. Cuối cùng, cậu phun ra một câu. “Anh đang làm gì thế?”

“Sao...”

Imakura đã bất chấp xấu hổ để mặc đồng phục cao trung Oran cho cậu xem. Anh những tưởng cậu sẽ rất vui mừng, nhưng không, giờ phút này, khi nhìn biểu hiện lãnh đạm của Yuichi anh gần như muốn khóc. Như chưa đủ tệ, Yuichi còn tiếp tục thì thào. “Anh có sở thích với quần áo nữ sao?” Nắm tay Imakura run lên.

“Sao em dám nói thế? Anh mặc thế này vì em bảo thích đồng phục Oran mà!”

Nếp gấp trên chiếc váy kẻ ô vuông khế phập phồng khi anh bước lùi về phía sau. Mắt Yuichi nheo lại, cậu đã hiểu.

“Em nhớ mình nói vậy từ lâu lắm rồi, nhưng đó là đồng phục nam sinh, không phải đồng phục nữ sinh anh đang mặc.”

Imakura đỏ bừng từ đầu đến chân. Anh muốn tặng người yêu thứ cậu ưa thích nhất, bằng cách mặc loại quần áo cậu thích ngắm nhất. Anh muốn dành bất ngờ cho cậu nên đã vạch ra một kế hoạch tỉ mỉ, thậm chí còn trốn mình ở phòng trong.

Lúc đi mượn đồng phục nữ sinh, anh xấu hổ muốn chết được, nhưng Miki đã thuyết phục anh rằng mặc quần áo nữ sẽ khiến Yu-chan hưng phấn hơn, và rằng không sao cả, có rất nhiều kiểu người trên thế giới này, cuối cùng, cô nhét bộ đồng phục vào tay anh.

Anh không thích cái kiểu hở hở mát mát của đồng phục nữ, đặc biệt là chiếc váy ngắn dưới chân. Anh đã mua đôi vớ dài màu xanh đậm và đôi giày da đen cùng bộ. Nhưng kết quả lại chẳng như mong đợi. Trên gương mặt người yêu không có lấy một tia vui mừng. Nước mắt bắt đầu ầng ậng trên mi Imakura.

Anh đưa tay nắm lấy chiếc nơ gài cổ áo và muốn giật nó ra, nhưng hai bàn tay quá mức run rẩy. Cuối cùng cũng vất được chiếc nơ xuống sàn, anh lại giơ tay lên bắt đầu cởi áo, nhưng bàn tay Yuichi đã ngăn anh lại.

“Anh làm rách áo mất.”

“Anh không muốn mặc nữa!”

Yuichi giữ chặt tay Imakura không cho anh tiếp tục. Tuyệt vọng, Imakura giậm chân bình bịch.

“Bình tĩnh nào...”

Yuichi thả tay anh ra, ngay sau đó ôm lấy anh. Hơi thở của cậu phả vào tai khiến Imakura khẽ ngứa, và theo bản năng dần dần thả lỏng. Yuichi bế anh đặt lên bậu cửa sổ, nhìn người yêu với thâm tình trong mắt và hai bàn tay khẽ xoa xoa má anh.

“Ai bảo anh là em thích đồng phục Oran?”

Imakura cúi gằm, lí nhí trả lời là Tomoharu.

Yuichi cúi xuống, nhặt chiếc nơ lên và thật cẩn thận đeo lại vào cổ Imakura.

“Đồng phục này anh mua sao?”

Imakura cứng nhắc lắc đầu.

“Anh mượn của đồng nghiệp.”

Yuichi quỳ xuống giữa hai chân anh, vùi mặt vào đùi Imakura. Cậu ngẩng đầu lên nhìn người yêu.

“Nếu là đồng phục nữ, chắc anh phải cố gắng lắm...”

“Ừ...”

Yuichi bật cười, trêu anh thật là khờ.

“Vụ đồng phục Oran em đã hiểu, thế còn thịt bò, ai bảo với anh?”

“Kaitani.” Imakura miễn cưỡng trả lời, anh không thích phải khai tuốt tuột với Yuichi.

“Anh nói chuyện với cậu ta khi nào? Tối hôm đó không có.”

“Anh vô tình gặp cậu ta ở trung tâm thương mại. Anh hỏi cậu ta có biết em thích gì không, cậu ta trả lời là thịt bò. Mà có thật là em có thể ăn thịt bò mỗi bữa không?”

Yuichi ôm mặt ngạc nhiên. Thấy vậy, Imakura lại bắt đầu lo sợ mình lại sai nữa rồi.

“Không phải sao? Em thích Mitakaya hơn Hiyoshiya sao?”

“Không, em thích Hiyoshiya. Em chỉ nghĩ mọi người sẽ ngạc nhiên lắm khi biết em có thể ăn thịt bò Hiyoshiya hằng ngày, bởi món này rẻ quá.”

“Hiyoshiya ngon mà. Anh cũng thích.”

Yuichi nháy mắt với Imakura. Cậu bật cười, tựa đầu lên gối anh. Không nói lời nào. Cả hai chỉ ngồi im lặng bên nhau.

“Sao vậy, Yu-chan?”

“Em đang vui. Đang chìm trong hạnh phúc ấm áp, anh không thấy à?”

“Vì anh mặc đồng phục nữ sinh sao?”

Yuichi ngẩng đầu lên đối diện Imakura.

“Em hạnh phúc vì anh đã làm mọi thứ để em vui. Đây là món quà tốt nhất rồi.”

Khi này Imakura xấu hổ đến muốn độn thổ cho xong, nhưng giờ tất cả đã tan biến bởi những lời thì thầm như có ma thuật của Yuichi. Không thể kiềm chế những rung động trong lòng, anh khẽ đưa tay vuốt ve mái đầu đang gối trên chân mình.

“Đồng phục nữ sinh dễ thương lắm... nhất là khi anh mặc...”

“Em chỉ nói thể thôi.”

“Không, thật đấy, dễ thương mà. Có thể anh không thích nghe, nhưng em phải thừa nhận là hợp với anh lắm.”

Yuichi đứng dậy, và Imakura hôn cậu, dựa lưng vào cửa sổ đang phản chiếu những ánh đèn lấp lánh của thành phố. Những tính toán của anh có thể đã sai, nhưng ít nhất vẫn đem lại hiệu quả. Yuichi đã cảm thấy vui.

Yuichi thì thầm vào tai anh. “Chúng ta vừa làm vừa mặc nguyên đồng phục đó được không?”, khiến anh cảm thấy một luồng điện chạy dọc sống lưng.

“Em... thích thể nào cũng được. Hôm nay là sinh nhật em.”

Bốn mắt giao nhau, Imakura xấu hổ quay đi.

“Thật sao? Em làm việc biến thái cũng được?”

Imakura bật cười. “Bình thường em đã vậy còn gì?”

Người yêu thì thầm vào tai anh. “Nhớ đấy. Chính anh đã nói là em làm gì cũng được.” Cậu bé Imakura xuống khỏi bậc cửa sổ, luồn tay xuống gấu váy anh và khẽ kéo lên. Imakura phản xạ đẩy cậu ra.

“Anh mặc quần trong.”

“Tất nhiên.”

“Em tưởng anh phải mặc quần tất hay gì khác chứ. Đầu tiên, em muốn anh kéo váy lên cho em xem bên trong.”

“Hả...?”

“Anh đã nói là em muốn biến thái cũng được mà.”

Đúng là anh đã hứa vậy. Nhưng đây là lần đầu tiên anh mặc váy, và cũng là lần đầu tiên có người bảo anh phải kéo váy lên. Nếu... nếu cậu đã muốn vậy, thì anh sẽ làm. Ánh mắt của Yuichi vẫn không hề rời khỏi nửa thân dưới của anh.

“Có vết ướm trên quần anh kia.”

Hai tai Imakura đỏ lên như muốn bốc cháy.

“Anh thấy hưng phấn khi bị em nhìn đúng không? Anh xấu hổ hơn bình thường vì đang mặc váy đúng không?”

Imakura cắn răng gật đầu.

“Được rồi. Giờ anh kéo quần xuống. Đến đùi thôi. Nhưng vẫn phải kéo váy lên như cũ.”

Imakura hoàn toàn đồng ý trước yêu cầu của Yuichi, phải mất một lúc anh mới cảm nhận được cái nhìn chăm chăm của cậu. Buộc lòng anh phải kéo quần xuống đến đùi.

Yuichi quỳ xuống giữa hai chân anh, chỉ nhìn và không làm gì cả.

“Đang từ từ cương. Phần đỉnh đã ướt và bắt đầu run run. Xem ra không cần em động tay, anh vẫn tự mình vui vẻ được.”

Cậu khẽ thối lên phần đỉnh, làm Imakura rên lên. Nửa thân dưới bắt đầu kích thích. Anh biết tiếp theo sẽ là chuyện gì. Anh biết khoái cảm của việc được khẩu giao là như thế nào.

Imakura chờ đợi, nhưng Yuichi không có bất cứ động tĩnh nào. Anh không thể mở miệng bảo cậu. Anh đã hứa sẽ để cậu làm bất cứ điều gì cậu muốn.

Anh nhìn những ngón tay Yuichi bắt đầu di chuyển đến hai chân mình. Cơ thể anh khẽ run lên, theo bản năng chờ đợi những ve vuốt tiếp theo, nhưng Yuichi tuyệt nhiên không động tay đến phần quan trọng nhất.

Theo từng cử động của ngón tay cậu, Imakura nghe được âm thanh khe khẽ. Yuichi đang nghịch phần lông mu của anh, nhưng nhất định tránh đi những phần khác. Hồng Imakura giật nhẹ theo phần xạ. Anh thêm muốn những động chạm của cậu, thậm chí, nếu cậu không động, anh gần như có thể tự làm.

“Anh có ngại nếu em cạo sạch dưới này không?”

Yuichi cào cào ngón tay lên phần lông mu của Imakura.

“Cạo?”

“Ừ, cạo. Em muốn nhìn xem khi trơn nhẵn nó sẽ thế nào.”

Nếu là thế, mình sẽ giống hệt một đứa trẻ... Imakura lắc đầu nguây nguậy. “Không... không được đâu.”

Yuichi nhìn lên như cầu khẩn.

“Sinh nhật em mà. Anh đã cho phép em làm gì tùy thích. Em muốn xem bộ dạng trẻ con của anh.”

Anh hiểu mong muốn của cậu, nhưng anh không chấp nhận được hành động này. Có thể sẽ đau, lại còn... tuy là không ai nhìn thấy, nhưng thật sự rất xấu hổ.

“Chỉ có mình em thấy thôi mà. Em muốn xem.”

Cuối cùng, Imakura đành phải đầu hàng trước chiêu bài mềm ngọt dụ dỗ của Yuichi. Cậu đặt anh nằm lên chiếc bàn thấp trước bộ sofa.

“Có thể hơi đau lưng một tí, nhưng không lâu đâu.”

Yuichi cởi hần quần trong của Imakura, nắm lấy hai đầu gối anh và mở rộng sang hai bên.

“Anh mở chân thêm tí nữa được không? Sẽ dễ làm hơn.”

Imakura nghe lời, mở chân ra hết mức có thể và để mặc Yuichi làm việc với dao cạo và kem cạo râu chuẩn bị sẵn trong khách sạn. Lúc đầu anh sợ run người, nhưng Yuichi kiên nhẫn thì thầm bên tai anh rằng không sao cả, không sao cả. Dần dần anh bắt đầu thả lỏng.

Âm thanh của dao cạo truyền vào tai. Anh muốn bịt tai lại, nhưng hai tay vẫn đang bận giữ hai chân mở ra. Dần dần, Imakura bắt đầu quen với âm thanh này, và mỗi lần ngón tay Yuichi lướt qua phần đỉnh dưới thân, anh lại cảm thấy một luồng điện chạy xuyên qua cơ thể.

“Imakura...”

Anh mở mắt nhìn người yêu đang cười gian.

“Anh thích à? Ướt thế này thì khó cạo lắm.”

Imakura không để ý chuyện đó, nghe cậu nói vậy, anh gần như muốn khóc...

“Anh... anh xin lỗi...”

“Cứ giữ vậy thêm chút nữa... đợi em một lát.”

Người yêu của anh biến mất trong phòng tắm.

Khách sạn có chuẩn bị sẵn dây cột tóc. Yuichi buộc lại phần gốc đang hưng phấn của Imakura. Khoái cảm chưa từng có khiến anh kêu thét lên.

“Thêm một chút nữa thôi...”

Không thể phát tiết, cơ thể anh bắt đầu run lên kháng nghị. Anh biết mình không giữ được bao lâu nữa, chỉ có thể cắn chặt răng, trào nước mắt vì chịu đựng. Cuối cùng, âm thanh của dao cạo cũng ngừng lại. Anh cảm giác được một chiếc khăn tắm đang chà lau thân dưới của mình.

“Em xong chưa?”

“Rồi.”

Yuichi đặt chiếc khăn tắm sang bên, mỉm cười gian xảo.

“Nhấn nhụi, đáng yêu. Anh tự mình xem đi.”

“Không!”

Imakura vội vàng khép hai chân lại và nhảy xuống khỏi bàn, nhưng Yuichi đã nhanh tay hơn ôm anh lại từ phía sau.

“Tin em đi, đáng yêu thật đấy. Lại đây nhìn xem.”

Yuichi kéo anh vào phòng tắm, xem như không thấy hai chân anh đã nhũn ra vì bị kích thích nãy giờ. Đứng trước bồn rửa mặt, nhìn vào gương, chưa kịp làm gì đã bị Yuichi nhắc bóng từ phía sau bằng tư thế giống như đang bế trẻ em đi tiểu.

“Không... không...”

Imakura nắc lên khi Yuichi đặt anh xuống bồn rửa mặt.

“Ngoan nào, đừng kháng cự. Nhìn dễ thương thật mà.”

Yuichi kiên nhẫn thì thầm bên tai anh cho đến lúc Imakura chịu mở mắt ra. Trong gương là hình ảnh bản thân với phần dưới hoàn toàn nhũn nhụi và đang bùng bùng khí thế.

“Kỳ cục quá.”

Lần này anh đã sắp khóc thật.

“Kỳ cục ở đâu nào? Là dễ thương.”

Yuichi lướt dọc ngón tay quanh khu vực lúc nãy cậu đã cạo sạch. Imakura nhìn rõ mồn một trong gương. Lúc trước chỉ hơi thừa thớt, nhưng bây giờ đã hoàn toàn trơn nhẵn, và vô cùng nhạy cảm.

“A... ưm...”

Yuichi vuốt ve phần đỉnh giữa hết sức nhẹ nhàng. Không còn gì ngăn trở, những tiếp xúc của cậu trở nên vô cùng sống động.

Imakura giật mình khi nghe Yuichi thì thầm. “Anh thật biến thái, cạo nhẵn nơi này...”

“Chính em làm mà!”

“Nhưng anh là người cho phép. Nghĩa là anh muốn mình trông như một đứa trẻ và được em chạm vào như thế này.”

Anh lắc đầu nguầy nguậy.

“Anh không có... a...”

Anh không kháng cự được nữa, bởi Yuichi đang cắn vành tai anh. Lúc cậu khẽ siết lấy phần dưới của mình, anh không thể ngừng được tiếng rên.

“Yu... Yu-chan...”

Người yêu khẽ thì thầm “Sao?” bên tai anh.

“Tháo... tháo dây buộc ra...”

“Ý anh là... cái này?”

Anh tưởng cậu sẽ tháo ra, nhưng không, giữa chừng Yuichi lại buông tay.

“Ôi không...”

Hông anh nảy lên khi sợi dây thun bắn trở lại chỗ cũ. Không đợi anh ngừng run rẩy, Yuichi đã bắt đầu xâm nhập ngón tay vào phía sau, nơi hai người vẫn thường kết hợp. Gần như trong giây lát, Imakura ngừng thở. Khi cơn shock qua đi, anh rụt rè mở mắt ra. Trong gương là hình ảnh bản thân mình với bộ váy nữ sinh, hai chân mở rộng, và những ngón tay của người yêu đang ra vào phía sau. Cảnh tượng anh chưa từng thấy bao giờ. Imakura cứng người.

“Không... Không...”

Anh vội vã quay mặt đi, nhưng Yuichi ngay lập tức ngăn lại, buộc anh phải nhìn vào gương.

“Em muốn anh nhìn xem em yêu anh như thế nào.”

Dù nhắm mắt, anh vẫn nghe được âm thanh những ngón tay Yuichi đang xâm nhập.

“Nếu anh nhìn em yêu anh, em sẽ để anh thỏa mãn.”

Anh muốn nói không, nhưng cơn khoái cảm này thật quá sức chịu đựng. Anh mở mắt, nhìn ngón tay cậu đang ra vào cơ thể mình, và chiếc dây buộc đang từ từ được tháo ra.

“Anh thật đẹp... em yêu anh...”

Vào giây phút nghe được những lời này, người anh giật bắn lên và chất dịch trắng vội vã tuôn ra, dính lên mặt gương rồi từ từ chảy xuống.

Yuichi bế anh xuống khỏi bồn rửa mặt và đưa vào phòng ngủ. Cậu gần như ném anh lên giường rồi vội vã lên theo. Họ ôm nhau, trầm mình vào một nụ hôn thật sâu.

“Em không nhịn nổi nữa rồi...” Yuichi thì thầm vào tai Imakura. “Anh đã được thỏa mãn. Giờ đến phiên anh phục vụ em.”

Imakura định cởi váy áo nhưng Yuichi vội vã ngăn lại bằng giọng nói đã gần như khàn đặc. Anh đành phải cúi xuống kéo khóa quần Âu của cậu, nâng mình ngồi lên trên và chậm chậm hạ xuống, đón nhận bộ phận của Yuichi tiến vào cơ thể. Nơi ấy vẫn sít sao, nhưng không quá đau vì lúc này Yuichi đã khuếch trương trong phòng tắm.

Anh bắt đầu nhún mình lên xuống, xoay sang hai bên trái phải như thường lệ, nhưng dù cố gắng thế nào, Yuichi vẫn không chạm được đến điểm nhạy cảm nhất trong cơ thể. Lúc Imakura bắt đầu tuyệt vọng, Yuichi nắm lấy hông anh và nhấn xuống.

“Anh thích không?”

Một luồng điện chạy dọc sống lưng Imakura.

“Thích đến mức hông giật mạnh thế này sao?”

Cả người Imakura đổ lên. Yuichi bật cười khi cảm nhận bên trong anh co chặt lại.

“Hơi... khác với bình thường...”

“Vẫn thế. Kích thích và độ dài vẫn thế.”

“Không giống... không... chạm đến được...”

Người yêu của anh mở to hai mắt.

“Không chạm được gì nào?”

Anh nào dám mở miệng, chỉ có thể để mặc cơ thể tự động run lên phản kháng. Nhưng xem ra người tình vẫn chưa chịu buông tha. Cậu tiếp tục ép hỏi.

“Là... chỗ đó...”

“Đâu cơ?”

“Là nơi... nếu em chạm vào... thì sẽ có khoái cảm...”

Giây phút anh vừa thốt ra lời này, Yuichi ngay lập tức tóm lấy cả hai đầu ngực anh bên ngoài áo sơ mi. Hồng Imakura lại bắt đầu nảy lên.

“Không phải ở đó...”

“Nhưng có khoái cảm, đúng không? Rõ ràng là anh thích được vuốt ve ở đây.”

Không chịu nổi nữa, Imakura vuốt miệng. “Là nơi đang chứa dục vọng của em.”

“Anh thật hư hỏng”, người tình lại cười gian.

“Là em bắt anh phải nói.”

“Không sao, em thích khi thấy anh hư hỏng như thế.”

Hai người nhanh chóng thay đổi tư thế. Yuichi nắm lấy hông anh và thúc tới thật mạnh, làm Imakura phải la lớn. Cậu rút ra rồi lại đẩy mạnh vào. Những ma sát dữ dội này lặp đi lặp lại cho đến khi toàn thân Imakura trở nên tê dại, và không còn biết gì khác ngoài những cú đẩy mạnh mẽ của người yêu. Mọi phần trên cơ thể đều trở nên kích động, có thể khiến anh rên gào với từng động chạm nhỏ nhất.

Nhiệt độ truyền đến từ bộ phận của Yuichi vẫn đang ra vào trong cơ thể mình khiến Imakura run sợ. Khoái cảm, và run sợ. Sung sướng đến mức anh tưởng mình sắp chết đi. Anh giờ hai tay như muốn với tới thiên đường trước mặt.

“Yu-chan... Yu-chan...”

Góc nghiêng càng lúc càng cao, thuận lợi giúp cho Yuichi tiến vào sâu hơn, cậu vươn đến ôm anh thật chặt. Imakura thuận theo vòng hai tay quanh tấm lưng ướt đầm mồ hôi của cậu, ôm cậu như thể không bao giờ muốn buông tay.

“Yu-chan... anh yêu em...” Imakura bật ra những lời từ tận đáy lòng. “Anh yêu em... biết bao...”

Đáp lại, người tình cúi xuống hôn anh, triền miên cuồng nhiệt đến chừng như nghẹn thở. Những cú thúc vẫn dồn dập, và khi cơn cực khoái ập đến, Imakura hoàn toàn mất đi ý thức.

Lúc Imakura tỉnh lại đã là giữa trưa. Anh mở mắt, cảm nhận bàn tay đang dịu dàng vuốt ve tóc mình và gương mặt người yêu đang kề sát thật gần, đến mức anh không cần di chuyển vẫn có thể hôn cậu. Anh chờ đợi, và nụ hôn rơi xuống, thật mềm, thật nhẹ, thật đắm chìm như không bao giờ chấm dứt. Cả người anh đều đau nhức, đặc biệt là phần quanh hông và hai chân thì như nhũn ra, nhưng...

Khi nụ hôn kết thúc, Yuichi chui vào chăn và bắt đầu khẩu giao cho anh. Imakura nhớ mình đã bị cậu cạo sạch sẽ, có chút khó tin, anh khẽ nhắc chân lên nhìn vào trong. Quả thật là như thế... nhưng... dù sao nó cũng sẽ mọc lại, không cần phải làm âm lên. Có điều, anh vẫn lo lắng việc này sẽ mất bao lâu.

Yuichi ngậm toàn bộ của anh vào miệng và ra sức hút. Cả đêm qua anh bị cậu vắt kiệt, nhưng bây giờ, nơi ấy vẫn hết sức nhạy cảm, và chỉ cần một cử động nhỏ của cậu đã khiến anh choáng váng. Yuichi vẫn chuyên tâm làm việc như một đứa trẻ vùi đầu sữa mẹ.

“Yu-chan...”

Người yêu của anh ngẩng đầu lên.

“Em thích... nơi ấy của anh đến thế sao?”

“Nếu không thích, sao em lại làm việc này?”

Cậu cười.

“Nhưng anh thích toàn bộ con người em.”

Yuichi bò lên và dụi dụi đầu vào ngực Imakura.

“Em luôn rất thích mỗi khi anh nói anh yêu em.”

Những lời bày tỏ của Yuichi khiến Imakura hạnh phúc hơn bao giờ hết. Hạnh phúc, đến mức không kiềm được nụ cười trên môi.

“Anh cười gì?”

“Chỉ đang nghĩ em yêu anh thật nhiều.”

Anh cảm thấy thật tự hào vì lần này đã chiếm thế thượng phong. Yuichi để anh được như ý. Trong niềm vui sướng, anh vòng tay ôm chặt lấy ngọn nguồn hạnh phúc của đời mình.

Không lâu sau, Imakura mới phát hiện ra, người đàn ông mà anh yêu thực ra đã là gay từ trong bụng mẹ, và anh, chính là con mồi trong cuộc săn của cậu...

[HẾT]

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/me-oi-dung-lo>